

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Linc. 8⁰⁰. J. 372

H O M E R I

ODYSSEA.

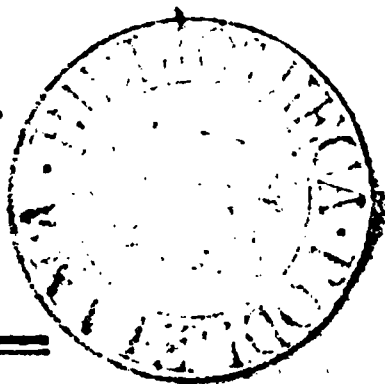
H O M E R I

I L I A S

ET

O D Y S S E A,

GRÆCE.

TOM. II.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCCVIII.

Clar. Press.

54 c. 7.

THE PAPER

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Ἄλφα, Διὸν ἀγορή, Ὀδυσῆϊδι Παλλάδι θάρσος.

ἌΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνδράπων ἶδεν ἄσπεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' οὔτ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόσον ἑταίρων·
Ἄλλ' ἐδ' ὥς ἐτάρης ἐρρύσατο, ἰέμενός περ,
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βῆς ὑπερίονος Ἡελίοιο
Ἦδιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόσιμον ἥμαρ.
Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόσῃ κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,
Νύμφῃ πόντι' ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶνα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ἰθάκην, ἐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν Ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὃδ' ἀσπερχὲς μενέαινε
Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰδίοπαρ μετακίεα θετῆλαδ' ἰόντας, ἔδρακ' Ἄ
 Αἰδίοπαρ, τοὶ δ' ἄρ' ἔδρα δαΐδατοσσι, ἔχαστα δ' ἀνδρῶν, γὰρ οὐδ' ὅτ
 Οἱ μὲν δυσομένεσσι ὑπερίανος, οἳ δ' ἀνιόντοσσι, κακὰ καὶ ἐδ' ἰβίῃ
 Ἀντίοσσι ἀνδρῶν τε καὶ ἀρσένων ἑκατέρωθεν, ἔδρα δ' ἰβίῃ
 Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαΐτα παρήμενος, οἳ δ' ἐπ' ἄλλαισιν ἔδρα
 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν, Ὀλυμπίῃσιν ἀνδράσιν ἔδρα, ἔδρα δ' ἰβίῃ
 Ἐδρα δ' ἰβίῃ δαΐδατοσσι ἔδρα ἀνδρῶν τε δαΐδατοσσι ἔδρα
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰχιδάμοιο γένος Ἄ
 Τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονιδης στήλακλυτὸς ἔκταν' Ὀρέσσης ἱός τ'
 Τῶν δ' ἔπριμν' ἔπειτα δαΐδατοσσι μετ' ἑκάστῳ ἔδρα
 Ὡς πῶποι, οἷον δ' ἡ νῦν θεὸς βρετοὶ αἰτιώοντάσιν, ἔδρα
 Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακὰ ἔμμενα, οἳ δ' ἐπ' αὐτοῖσιν ἔδρα
 Σφῆσται αἰτῶσθαι ἡμῶν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔχουσιν, ἔδρα
 Ὡς ἡ νῦν Αἰχιδάμος ὑπὲρ μόνον Ἀτρεΐδαο, ἔδρα
 Γῆμ' ἄλοχον μακρὴν, πόντ' ἔκτανε νοσήσαντα, ἔδρα
 Εἰδὼς αἰπὺν ὄλαδρον, ἀπὸ πρὸς οἱ εἶπομεν ἡμεῖσ' ἔδρα
 Ἑρμείαν πρὸς πάντας ἐδρα ἔδρα Ἀργεΐων, ἔδρα
 Μίτ' αὐτὸν κτείναν, μήτε κτείναν ἀκούσιν, ἔδρα
 Ἐκ γὰρ Ὀρέσσης τίσις ἔσται, Ἀτρεΐδαο, ἔδρα
 Ὀππότε ἂν ἡβήσῃ, γένος ἡμῶν ἔσται αἷμα, ἔδρα
 Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας, ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγέδαο, ἔδρα
 Πρὶν δ' ἀνδρῶν φρονέαν, νῦν δ' ἀνδρῶν πᾶσι ἀπέτισται, Ὀ
 Τὸν δ' ἡμέτερος ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ἔδρα
 Ὡς πᾶτες ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε, κρείοντα, ἔδρα
 Καὶ κἴην, κτείνος γὰρ ἔσται, κτείνος ὄλεθρος, ἔδρα
 Ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀλλὰ ἔστι, κοῖαυτὰ γὰρ ἔσται, ἔδρα
 Ἀλλὰ, μοι ἀμφ' Ὀδυσσῆος δαΐδατοσσι, ἔδρα
 Δυσμῶρ, ὅς δ' ἡ δαΐδατοσσι ἀπὸ πρὸς ἡμῶν, ἔδρα
 Νῆσῳ ἐν ἀμφιρότῃ, ὅδε πρὸς ἡμῶν, ἔδρα
 Νῆσος δαΐδατοσσι, ἔδρα δ' ἡ δαΐδατοσσι, ἔδρα
 Ἀτλαντος δαΐδατοσσι, ἔδρα δ' ἡ δαΐδατοσσι, ἔδρα
 Πάσης βένδρα, ἔδρα δ' ἡ δαΐδατοσσι, ἔδρα

Μακρὰς, αἷ γαῖαν τε καὶ ἔρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
 Τοῦ θυγάτηρ δύσηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·
 Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
 Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποδράσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· ἔδ' ἐνὺ σοί περ.
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἰσὰ ῥέξαν
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον πῶδύσαιο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαδοίμην,
 Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρα δ' ἰσὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμῷ ἀλάσθεν;
 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃς κράτος ἐστὶ μέγιστον
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσαι·
 Ἐκ τοῦ δ' Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἰῆς·
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἷδε περιφραζώμεθα πάντες
 Νόσον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
 Ἀθανάτων ἀέκῃτι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος·
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοσῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
 Νῆσον ἐς Ὠκυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα

Νύμφη εὐκλοκάμῃ εἶπε νημερτέα βῆλην,
 Νόσον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νηῆτα
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα αἰ μῖν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Πᾶσι μνηστῆρεσσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζεσι, καὶ εἰλίποδας ἑλίκας βῆς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πόλον ἡμαδόεντα
 Νόσον πρυσόμενον πατρὸς φίλη, ἣν περ ἀκήσῃ,
 Ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐδλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰπῶς, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοῖς ἀνέμοιο.
 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Βριδῦ, μέγα, σιβαρὸν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα.
 Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 Οὔδοῦ ἐπ' αὐλείῃ· καλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίαν ἡγήταρι, Μέντῃ.
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγένορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πεσσοῖσι προκάρποιδε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, ὅς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὄτρητοί τεράποντες,
 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 Οἱ δ' αὐτε σπόγλοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῖντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦσα γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Ὅσσόμενος πατέρ' ἐδλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἶποδεν ἑλδῶν
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.

Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεδήμενος, εἶσιδ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰδυὺς πρῶτοιο, νεμεσσηδὴ δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ξάνον δαδὰ θυρήσιν ἐφ' ἑξάμεν' ἐγγύθι δὲ σᾶς
 Χᾶρ' ἔλε θεοτερπὴν, καὶ εὐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξένε· παρ' ἄμμι φιλήσεις, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνε πασσαμένους μυθήσεαι ὅτιός σε χρῆ.

Ὡς εἰπὼν ἤγειρ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐντοθεν ἴσαν δόμῃ ὑψηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Διροδόκης ἐντοθεν εὐξοῦ, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἐγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἴσατο πολλά·
 Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας,
 Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλαν
 Μνηστῆρων· μὴ ξείνος, ἀνιηδεὺς ὀρυμαγδῶ,
 Δείπνῃ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 Ἥδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροισι,
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 Καλῇ, χρύσειῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λεβητος,
 Νίψαθαι· παρὰ δὲ ξέστην ἐτάνυσσε τράπεζαν,
 Σίτον δ' αἰδοίῃ τὰμιν παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πολλὰ ἐπιδείσα, χαριζομένη παρόντων,
 Δαιτρὸς δὲ κραιῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν ὅσ' ἐπὶ πώχετο οἶνόχοεῦον.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήγορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἐξείης ἐζόντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 Σίτον δὲ δμαῖν παρένῃεν ἐν κανέροισιν·
 Οἱ δ' ἐκ ὀνείας ἐτόμα, πρόκειμένα, χεῖρας ἱάλλον·
 Κῆροι δὲ κρήνηρας ἐπέεψαντο πόσιό.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σφάραγ' ἤ εἰδητύος ἐξ ἔφρου ἔντο' ἔδω' ὁ νῦν
 Μνηστῆρας, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα παρηγάγε, νωέλιπ
 Μοῖρ' ὅτ' ὀρχήσας τε· τὰ γὰρ τ' ἀναδήματα φαττοῖ·
 Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέω δῖαν, ἐδ' οὐκ
 Φημίω, ὅς ῥ' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη· νωέλιπ
 * Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεδάλλετο καλὸν αἰδέειν, ὁ γὰρ
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπι· Ἀθήνη·
 * Ἀγχι χῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευδοίαιδ' οἱ ἀλλὰ τρέφα
 * ἔχοντ' φίλ', εἰ καὶ μοι νεμεσῆσαι, ὅ, τῇ κεν εἴπω·
 Τέτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις κ' ἀοιδῆ, καὶ ἴσθ
 * Ρεῖ, ἔπει' ἀλλὰ τριὸν βίοτον νήποιον εἴδωσιν, ὁ γὰρ
 * Ἀνέρος, οὐ δὴ παρ' αὐτῷ ὅσπερ πύδεται ἄνδρα, ὁ γὰρ
 Κείμεν' ἔσ' ἠπείρου, ἢ εἴν' αἰὲν κῦμα κυλίνδει, ὁ γὰρ
 Εὐκλείδην γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίαιτο νοσήσαντα, ὁ γὰρ
 Πάντες κ' ἀρησάιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι, ὁ γὰρ
 * Ἦ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐδωγῆός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀκόλαυτε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῶν
 Θαλπωρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τῷ δ' ὤλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 * Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, κ' ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Τίς ; πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; πόδι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆες ;
 * Οπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο ; πῶς δέ σε ναῦται
 * Ἠγαχον εἰς Ἰθάκην ; τίνας ἔμμενα εὐχετόωνται ;
 Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 * Ἦ νέον μεθέπεις, ἢ κ' πατρῷός ἐσσι
 Ξείνος ; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 * Ἄλλοι, ἐπεὶ κ' κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνδράπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 Μέντης Ἀγχιάλωιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Νῦν δ' αὖτε ξυνοῖη κατ' ἄλγεα καὶ δ' ἀτρεκέως, ἐπεὶ ἔτι
 Πλέων ἐπ' ἄλγεα πάντα ἐπὶ ἀλλοτρίους ἀνδράσιν,
 Ἐς Τροίην μετὰ χολακὴν ἄγω, δ' αἰδωνά σιδήρου.
 Νηὺς δέ μοι ἤδ' ἔστηκεν ἄπ' ἀγροῦ νόστιφ' ἐπόληος,
 Ἐν λιμένι. Βεῖδρα, ὑπὸ Νηῦν ὑλάνει.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλόθεν πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι.
 Ἐξ ἀγροῦ, εἴπερ τε χέροντ' εἰρηά ἐπελδοῖν.
 Λαέρτηκ' ἤρῃα· τὸν ἔκετι φασὶ πόλιός τε.
 Ἐρχέσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα τάχρην
 Γρηῖ σὺν ἀφειπόλῳ, ἧ αἱ βρώσιν τε πόσιν πενίη τε.
 Παρτιδεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυνὴ λάβῃσι,
 Ἐρπύζοντ' ἀνὰ χερσὶν ἀλῶης οἰκοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μοι ἔφασκ' ἐπιδήμιον εἶναι.
 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόγχε θεὰ βλάπῃσι καλέειδαι.
 Οὐ γάρ ποτ' ἐδνηκεν ἐπὶ χερσὶν δῖος Ὀδυσσεύς, τεύχε Π
 Ἀλλ' ἔτι πῃ ζῶς καταρύκεται εὐδαίμωντα,
 Νῆσσοι ἐν ἀφειρύτῃ· χαλεποὶ δέ μοι ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοι, οἳ πῃ κείνον ἐδυκάνοισα' ἀέκοντα.
 Αὐτὰρ νῦν τι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐν θυμῷ.
 Ἀθάνατοι βάλλουσιν, καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 Οὔτε τι μάντις ἐὼν, ἢτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς.
 Οὔτοι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 Ἔσσεται, ἢδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι.
 Φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 Κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμενα, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐνὶ νηυσὶν.
 Ἐκ τῶδ', ἢτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, ἢτ' ἐμὲ κείνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ' α

Τοιγάρ ἐγὼ τοι, ἔειπε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγρεύσω.
 Μήτηρ μὲν τ' ἐμε φησι τοῦ ἐμμενῶς· αὐτὰρ ἐγὼ γὰρ
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις εὖν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄρελον μάκαρος νῦ τευ ἐμμενῶν υἱός,
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε.
 Νῦν δ', ὅς ἀποτμότατος γενέτο Διητῶν ἀνδρῶν,
 Τοῦ μ' ἐχ' φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σὺ με τὶτ' ἐρεσκες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶνυμνον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, κ' ἀτρεκέως κατὰλεξόν,
 Τίς δαῖς, τίς δὲ ὄμιλος ὃδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεῶν
 Εἰλαπίν', ἥδ' γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τὰδε γ' εἰν.
 Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέεσι.
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαστό κεν ἀνὴρ
 Αἵχρεα πόλλ' ὀρόων, ὅσις πινυτός γε μετέλθοι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Ἐεῖν', ἐπεὶ ἄρ' ἔη ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς,
 Μέλλεν μὲν πότε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς κ' ἀμύμων
 Ἐμμενῶν, ὅφρ' ἐτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.
 Νῦν δ' ἐτέρως ἔβαλοντο θεοὶ, κακὰ μητιδῶντες,
 Οἱ κείνον μὲν αἶσρον ἐποίησαν περὶ πάντων
 Ἀνδρῶν· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὠδ' ἀκαχοίμην.
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμνη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
 Ἢ ἐ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον πολυπέπυτε.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν πατράχαι,·
 Ἢ δέ κε κ' ὦ παῖδι μέγα κλέος ἦράτ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀλλεῖως ἀρπυιάη ἀνιερύσαντο·
 Ὡχετ' αἰσῶς, ἀκυστός, ἐμοὶ δ' οὐδὲν τέ γούνης τε.
 Κάλλιπεν· ὅδ' ἐτι κείνον οὐδ' ὀρομένους θαναχίζω.
 Οἶον, ἐπεὶ νῦν μοι ἀλλὰ θεοὶ κακὰ κήδε' ἐτεύεα.
 Ὅσσοι γὰρ νηοῖσιν ἐπικρατέουσιν ἀριεῖ,
 ὅσσοι γὰρ νηοῖσιν ἐπικρατέουσιν ἀριεῖ,

ἡ δ' ἄλκιυ Ζηνὸς θυγάτηρ
 Ἰακην κατακυραίνουσι
 ἄντας, τρῦχουσι δὲ δίκην.
 ἔρδν γάμον, ὅτε τελευταίῃ
 δὲ φθινύθουσιν ἔοντες
 με διαβράδισσι καὶ αὐτὸν.
 α προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ἢ ἀποιχομένη Ὀδυσσεύς

Δεῦρ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφάη.
 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθων δόμῳ ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
 Σταίη, ἔχων στήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 Τοῖς ἐσὼν οἶόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τέρπομενόν τε,
 Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλῳ Μερμερίδῃ.
 Ὄχετο γὰρ κακῆϊσθε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
 Φάρμακαρ ἀνδροφόνον διζήμενός, ὅφρα οἱ εἴη
 Ἰὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ ρὶ
 Δῶκεν, ἔκ' ἄρα θεὸς νημεσίζετο αἶν ἐόντας·
 Ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσμεν Ὀδυσσεύς,
 Πάντες κ' ἀκύνμοροι τε γυνοῖατο πικρόγαμοί τε.
 Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γένοισι κεῖται·
 Ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἢ καὶ ἔκλ,
 Οἷον ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζειναι ἀνάγκη,
 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπώσσαι ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίσ, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μῦθον,
 Λῦριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρας Ἀχαιοὺς,
 Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔσων
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερά σκιδναδάσιν ἀνωχθεῖ·
 Μήτηρ δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμείεσθαι,
 Ἀψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον πύξουσιν, καὶ ἀρτυνέουσιν ἑδνα

Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ πατρὸς ἔπειθαι·
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποδήσομαι, αἶ' κε πίδαμαι.
 Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἴκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
 Ἔρχεο πεισόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.
 Ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκέσσης·
 Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλισα φέρει κλέος ἀνδρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ, καὶ εἴρῃ Νέστορα δῖον·
 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον.
 Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίοντα καὶ νόστον ἀκέσσης,
 Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνῆαυτόν.
 Εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκέσσης, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 Νοσήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεῦσθαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξθαι.
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναί.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 Κτείνῃς, ἢ δόλῳ, ἢ ἀμφοδόν· ἢ δέ τί σε χρη^ν
 Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
 Ἦ οὐκ αἴτις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέσσης
 Πάντας ἐπ' ἀνδρώπῃς, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἴγιον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 Καὶ σὺ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε,
 Ἀλκιμος ἔσθ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα δοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
 Ἦδ' ἐτάρῃς, οἳ πᾶς με μάλ' ἀχαλῶσι μένοντες.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 Ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 Ὡς τε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ ἔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,

Ὅρρα, ὅρα καὶ ἄλλους τε, τιταρπόμενά τε φίλον κῆρ,
 Δῶρον ἔχων ἐπὶ κῆρ χίρῃ, χαίρειν ἐνὶ θυμῷ,
 Τιμῆν, μάλα καλὰν, ὅ τοι καμύλιον ἔδωκε
 Ἐξ ἐμεῦ· οἱ αὖ φίλοι ξάνοι ξείνοισι διδοῦσι.
 Τὸν δ' ἡμέτερόν περ δαΐ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μὴ μ' ἔτι τῶν κατέρκεται, λιλαίμενόν περ ὁδοῖα·
 Δῶρον δ', ὅ, τί μοι δοῦναι, φίλον ἦτάς ἀκούει,
 Αὐτίς ἀνερχαμένῃ δόμεναί οἱ κῆδος φέρεται,
 Καὶ μάλα καλὸν ἑλάν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμαυθῆν.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰπὺς ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅρνις δ' ὥς ἀνόπαια διέπλετο· τῇ δ' ἐνὶ θυμῷ
 Θῆκε μένος καὶ δάρσος, ὑπέμνησεν τέ εἰς πατρός,
 Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δέ, φρεσὶν ἦσι νοήσας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὅσσαστο γὰρ θεὸν εἶκα.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς·
 Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός, οἳ δὲ συκοῖν
 Εἶατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νέστον ἄειδε
 Λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Τοῦ δ' ὑπερβῆδεν φρεσὶ σύνδετα δέσσιιν ἐοοδῆν
 Κέρη Ἰκαρίοιο, περὶ ἔρπον Πηνελόπειαν·
 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβῆσά το οἷο δόμοιο,
 Οὐκ οἴηκε τίμασθαι καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔσαντο·
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφύκετο ἰδὶα χυνητοῖν,
 Στῆ βαλὼν παρὰ σκευὸν τέγχεος πέικα, παιηταῖο,
 Ἄντα παρὰ κούρην, ἡνέκρωτο κρέδαινα·
 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κούρην ἐκάπερθε σάρεςτι,
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα κ' ἐπὶ στήθεσσι θεῶν ποιδόν·
 Φήμε, περ δαὶ γὰρ κούρα βροτῶν ἀλκυονίδας,
 Ἐργ' ἀφάρων τε θεῶν περὶ πάντας κλέμειν ἐοοδοῖν·
 Τῶν ἐν γὰρ σφῶν φάδεσσι παρήμενος, οἳ δὲ συκοῖν
 Οἶνον πινέσκουσιν, τούτης δ' ἀπαπαῖς ποιδῆς,
 Λυγρῆς, ὅττι μακάρεσσι ἐνὶ φρεσὶ φίλον κῆρ·

Τείρει· ἐπεὶ με μάλισα καθίκετο πένθος ἄλαστον·
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 Ἀνδρὸς, τῷ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα· ἢ μέσον Ἄργος·

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονεῖς ἐρήηρον αἰοῖδον
 Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' αἰοῖδοι
 Αἴτιοι, ἀλλὰ ποδὶ Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
 Ἀνδράσιν ἀλφειῇσιν, ὅπως ἐδέλῃσιν ἐκάσῃ.
 Τέτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεῖδαι·
 Τὴν γὰρ αἰοῖδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 Ὅτις ἀκρόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη ἢ θυμὸς ἀκέειν·
 Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰῶσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰσὸν τ' ἡλακάτην τε, ἢ ἀμφιπόλοισι κέλσει
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει
 Πᾶσι, μάλισα δ' ἐμοί· τῷ γὰρ κράτος ἔσ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ
 Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πῶσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 Ἦδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκίοεντα,
 Πάντες δ' ἡρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητῶς
 Ἔσω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκρόμεν ἐστὶν αἰοῖδοῦ
 Τοιῷδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
 Ἡῷθεν δ' ἀγορῇνδε καθεζώμεθα κιόντες
 Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,

Ἐξίεναι μεγάραν· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον ἢ ἄμεινον
 Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποιον ὀλέσσαι,
 Κάρετ', ἐγὼ δὲ θεὸς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
 Αἷ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι
 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοθεν ὀλοιοῖτε.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη Εὐπαίδεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 Ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι, ἢ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 Ποιήσῃεν· ὃ τοι γενεῇ πατρῴϊόν ἐστι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πνευμένους ἀντίον ἦῤῥα·
 Ἀντίνο', εἵπερ μοι ἢ ἀγάσσεαι, ὃ, τί κεν εἴπω,
 Καὶ κεν τῶτ' ἐθέλοιμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
 Ἢ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένον αἰψά τέ οἱ δῶ
 Ἀφναῖον πέλεται, ἢ τιμηέσπερος αὐτός.

Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι ἢ ἄλλοι
 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·
 Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάναε δῖος Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιό μ' ἀναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
 Καὶ δμῶων, ὅς μοι ληίσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβη παῖς ἀντίον ἦῤῥα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γένεσσι κεῖται,
 Ὅσις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
 Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
 Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅσις σ' ἀέκοῖντα βίῃφι
 Κτήματ' ἀπορῥάισαι, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.
 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέρισε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι,

Ὅππόθεν ἔτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι.
 Γαίης· πῶ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρερα.
 Ἦέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρεי ἐρχομένοιο,
 Ἥ ἐὼν αὐτῷ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
 Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἐώκει.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόσος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο.
 Οὐτ' ἐν ἀγγελίῃς ἔτι πείδομαι, εἵποθεν ἔλθοι,
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦν τινα μήτηρ
 Ἔς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
 Ξεῖνος δ' ἔτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφῃ ἐστὶ,
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.

Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
 Οἱ δ' εἰς ὀρχησύν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 Τρὺψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθαι.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε·
 Δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
 Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηγίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰδομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 Τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 Πρωθήβην ἔτ' ἐῴσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν.
 Ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
 Εὐνῇ δ' ἔποτ' ἐμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
 Ἥ οἱ ἅμ' αἰδομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλισα
 Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
 Ὡϊξεν δὲ θύρας θαλάμῃς πύκα ποιητοῖο·
 Ἐξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα·

Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύξασα ἢ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 Πασάλαρ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχουσι,
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· Δύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 Ἀργυρέη· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶος ἄσπερ,
 Βέλερε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πύφραδ' Ἀθήνη.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἥϊα γρηὸς, πλοῦν μετ' Ἀθάνας,

ΗΜΟΣ δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ δέτ' ὦμα·
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πᾶδιλα·
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἐναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφδόγλοισι κέλευσε
κηρύσσειν ἀγορὴνδε κερηκομόωντας Ἀχαιῆς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν, ὀμηγέρες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος·
οὐκ οἶος· ἅμα τῶγε δύω κύνες ἀργοὶ ἔποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῶντο.
Ἐξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες.
τοῖσι δ' ἐπειθ' ἦρως Αἰγύπλιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Ὅς δὴ γῆραι κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ἤδη.
καὶ γὰρ τῷ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ
Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν,
Ἀντιφῶς αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
ἐν σπηΐ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον.
τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει

Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 Ἄλλ' ἔδ' ὥς τῷ λήθεται ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

Ταῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὃ, τί κεν εἶπω·

Οὐδέ ποθ' ἡμετέρῃ ἀγαρὴ γένητ', ἐδὲ Δῶκεος,

Ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσί·

Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεὼν τόσον ἴκει,

Ἡὲ νέων ἀνδρῶν, ἣ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;

Ἡέ τιν' ἀγχιλίην στρατῷ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,

Ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;

Ἡέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται, ἠδ' ἀγορεύει;

Ἐδλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος· εἶδε οἱ αὐτῷ

Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὃ, τι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.

Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,

Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦσο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·

Στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ

Κήρυξ Παισῆνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.

Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καταπτόμενος προσέειπεν·

ὦ γέρον, ἔχ' ἕκασ' ἔτος ἀνὴρ, τάχα δ' εἴσεαι αὐτὸς,

Ὃς λαὸν ἤγειρα· μάλισα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει.

Οὔτε τιν' ἀγχιλίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,

Ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἶπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,

Οὔτε τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι, ἔδ' ἀγορεύω·

Ἄλλ' ἐμὸν αὐτῷ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,

Δοιά· τὸ μὲν, πατέρ' ἐδλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν

Τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.

Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα

Πάγχυ διαρράϊσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.

Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελήσῃ,

Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἀρίστοι·

Οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπερρήγασιν νέεσθαι

Ἰκαρίῳ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐδνώσαιο δύγατρα,

Δοίη δ', ὃ κ' ἐθέλει, καὶ οἱ κεχαρισμένοι ἔλθοι.
 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἡμάτα πάντα,
 Βοῦς ἱερεύοντες ἢ ὅτις κ' ὠϊόνας αἶγας,
 Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἶδοπα οἶνον
 Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνετα· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνασθαι.
 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖσι ἀμυνέμεν· ἦ κ' ἔπατα
 Λευγαλέοι τ' ἐσόμεθα, κ' οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν.
 Ἡ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δυνάμεις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνχετὰ ἔργα τετεύχαται, εἴδ' ἔτι παλῶς
 Οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε κ' αὐτοὶ,
 Ἄλλης τ' αἰδέεσθαι περικτίονας ἀνδρώπης,
 Οἱ περιναιετάσθαι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 Μήτι μετασφρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίῃ, ἠδὲ Θέμισος,
 Ἡτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει, ἠδὲ καδίζει,
 Σχέδε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε πένθει λυγρῷ
 Τάρεθ'· εἰ μὴ πᾶσι πατὴρ ἐμὸς ἔδολος Ὀδυσσεὺς
 Δυσμενέων, κακ' ἔρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιῆς.
 Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 Τύτῃς ὀτρύνοντες· ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 Ὑμέας ἐδόμεναί κειμήλιά τε πρόδασίν τε.
 Εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε κ' τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπλυσσοίμεθα μύθοι,
 Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοδαίη.
 Νῦν δέ μοι ἀπρήκτως ὀδύναις ἐμβάλλετε θυμῷ.

Ὡς φάτο χυόμενος, ποτὶ δὲ σκηπτόν βάλε γαίῃ,
 Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, ἔτε τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄχετε, ποῖον ἔειπες,

Ἡμέας αἰχύνων· ἐδέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' ἔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἵτιοί εἰσιν,
 Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ τοι πέρη κέρδεα οἶδεν·
 Ἡδὲ γὰρ τρίτου ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
 Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆπιον Ἀχαιῶν·
 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπὶ χεῖρα ἀνδρὶ ἑκάσῳ,
 Ἀγχιέλλας προΐεισα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἡ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
 Στησαμένη μέγαν ἴσον ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
 Λεπλὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπε·
 Κῆρσι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος·
 Ἐκτελέσω, μή μοι μεταμῶλια νήματ' ὀληται,
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 Μοῖρ' ἄλοη κατέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 Μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
 Αἷ κεν ἄτερ σπαίρει κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαδ'· ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεκίδετο θυμὸς ἀγένητος.
 Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἴσον,
 Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραδῖτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔλθουσι δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιῆς·
 Ἀλλ' ὅτε τετρατὸν ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπὶ λυδὸν ὥραι,
 Καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάφα ἔδδη,
 Καὶ τήνγ' ἀλλύεσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἴσον.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐδέλυσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὥδε μνηστῆρες ὑποκρίνονταί, ἵν' εἰδῇς
 Αὐτὸς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
 Τῷ, ὅτεώ τε πατήρ κέλεται, καὶ ἀνδάναι αὐτῇ.
 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσῃ γε πολὺν χρόνον υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 Τὰ φρονέει· ἀνὰ θυμὸν, ἃ οἱ πρὸς δῶκεν Ἀθήνη,
 Ἔργα τ' ἐπὶ φρεσὶ περικαλλέα, καὶ φρένας ἐδδάς,

Κέρδεά θ', οἳ ἔπω τιν' ἀκρόομεν ἔδ' ἐπαλαιῶν,
 Τάων, αἳ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 Τυρώ τ', Ἀλκμήνῃ τε, εὐσέφανός τε Μυκῆνῃ·
 Τάων ὅτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
 Ἦδ' ἄτ' ἀτὰρ μὲν τῷτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησε·
 Τόφρα γὰρ ἔν βίοτον τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονταί,
 Ὅφρα κε κείνῃ τῷτον ἔχῃ νόον, ὄντινά οἱ νῦν
 Ἐν γῆθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 Ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποδὴν πολέος βιότοιο.
 Ἡμεῖς δ' ἔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἵμεν, ἔτε πῃ ἄλλῃ,
 Πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὥ κ' ἐθέλῃσι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀντίνο', ἔπως ἐς δόμων ἀέκβσαν ἀπῶσαι,
 Ἡ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης
 Ζῶει ὄγ', ἥ τέθνηκε· κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἳ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τῷ πατρός κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
 Δάσσει· ἐπεὶ μήτηρ συγεράς ἀρήσεται Ἑρινῦς
 Οἶκ' ἀπερχομένη, νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
 Ἔσσεταί· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
 Ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
 Ἐξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκῃς.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωῖτερον καὶ ἄμεινον
 Ἑμμεναί, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
 Καίρετ', ἐγὼ δὲ θεὸς ἐπιδώσομαι αἰὲν ἑόντας,
 Αἷ κε Ζεὺς δάωσι παλίντιστα ἔργα γενέσθαι·
 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοδεν ὀλοιδε.

Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὼ εὐρύοπα Ζεὺς
 Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
 Τὰ δ' ἕως μὲν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
 Πλησίῳ ἀλλήλοισι τιταινομένῳ πτερύγεσσιν·

Ἄλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην,
 Ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τινὰ ξάσθην πτερὰ πυκνά,
 Ἐς δ' ἰδέσθην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοι δ' ὄλεθρον
 Δρυσαμένοι δ' ὀνύχεσσι παρειαί, ἀμφί τε δειράς,
 Δεξιῶ ἦϊξαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
 Θάμβησαν δ' ὄρνιδας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ὀρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν, ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἦρως Ἀλιδέρης
 Μασορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὀμηλικίην ἐκέκαστο,
 Ὀρνιδας γυνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ, τί κεν εἴπω·
 Μνηστῆρσιν δὲ μάλις αἰφαισκόμενος τάδε εἶρω·
 Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεσθαι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 Δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεσθαι, ἀλλὰ περ ἦδη
 Ἐγγυὺς ἐὼν τοῖσδε σσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει
 Πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
 Οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λῶϊόν ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
 Καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα,
 Ὡς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἰλίον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταίρους,
 Ἀγνωστον πάντεσσιν, εἰκοσῶ ἐνιαυτῶ,
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβη παῖς ἀντίον ἤϊδα·
 ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν,
 Οἴκαδ' ἰὼν, μή τί τι κακὸν πάχῳ σιν ὀπίσσω·
 Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
 Ὀρνιδες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο

Φοιτῶσ', ἤδ' ἔτε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὦλετο τῇλ'· ὥς κ' σὺ καταφθίδου σὺν ἐκείνῳ
 ὦφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ᾧδ' ἀνιείης,
 Σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἴ κε πόρῃσιν.
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τόδε κ' τετελεσμένον ἔσται,
 Αἴ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς,
 Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 Αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέσερον ἔσται,
 Πρῆξαι δ' ἔμπης ἔτι δυνήσεαι εἵνεκα τῶνδε·
 Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιδήσομεν, ἣν κ' ἐνὶ θυμῷ
 Τίνων ἀχάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν παῶσιν ἐγὼν ὑποδήσομαι αὐτὸς,
 Μητέρα ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 Οἱ δὲ γάμον τεύξεσι, κ' ἀρτυνέουσιν ἕδνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι ὀϊόμαι νῆας Ἀχαιῶν
 Μνησῦος ἀργαλέης· ἐπεὶ ἔτινα θείδιμεν ἔμπης,
 Οὐτ' ἔν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἑόντα·
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραίε,
 Μύθεαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτε κακῶς βεβρώσεται, ἔδ' ἔωτ' ἴσα
 ἔσσεται, ὅφρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιῆς
 Ὀν γάμον ἡμεῖς δ' αὖ, ποτιδέγμενοι ἥματα πάντα,
 Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, ἔδ' ἔμετ' ἄλλας
 ἔρχόμεθ', ἅς ἐπικαῖες ὀπιέμεν ἐστὶν ἐκάσῳ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 Εὐρύμαχ', ἠδὲ κ' ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοί,
 Ταῦτα μὲν ἔχ' ὑμέας ἔτι λίσσομαι, ἔδ' ἀγορεύω·
 Ἦδη γὰρ τάχ' ἴσασι θεοὶ κ' πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν κ' εἵκοσ' ἑταίρους,
 Οἱ κέ μοι ἔνθα κ' ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον,

Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαδόμεντα,
 Νόσον πεισόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο,
 Ἦν τίς μοι εἴησι βροτῶν, ἣ ὅσσαν ἀκέσω
 Ἐκ Διός, ἥτε μάλισα φέρεי κλέος ἀνδρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντον καὶ νόσον ἀκέσω,
 Ἦτ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν.
 Εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκέσω, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 Νοσήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Σῆμά τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα εἴοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος,
 Καὶ οἱ ἱὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 Παιδεδά τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.

Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὃ, τί κεν εἴπω·
 Μῆτις ἔτι πρόφρων, ἀγανός, καὶ ἥπιος ἔσω
 Σκηπτοχὸς βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς,
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·

Ὡς ἔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θεῖοιο

Λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.

Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγήνορας ἔτι μεγαίρω

Ἐρδεῖν ἔργα βίαια, κακοῖράφῃσι νόοιο·

Σφᾶς γὰρ παρδόμενοι κεφαλὰς, κατέδυσσι βιαίως

Οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι·

Νῦν δ' ἄλλω δήμῳ νεμεσίζομαι· οἷον ἅπαντες

Ἦδ' ἄνεω, ἀτὰρ ἔτι καθαπλόμενοι ἐπέεσσι

Παύρης μνηστῆρας κατερύκετε, πολλοὶ ἐόντες.

Τὸν δ' Εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ἤυδα·

Μέντορ ἀταρτηρὲς, φρένας ἤλεε, ποῖον εἶπες,

Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν; ἀργαλέον δέ

Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί·

Εἵπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 Δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυούς
 Ἐξελάσσει μεγάροιο μενοιήσῃ ἐνὶ θυμῷ,
 Οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέεσσα,
 Ἐλθόντ'. ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 Τὴν δ' ὄτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἥδ' Ἀλιδέρης,
 Οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῴιοι εἰσιν ἐταῖροι.
 Ἄλλ', ὅττω, καὶ δηδὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 Πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν ἔποτε ταύτην.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 Οἳ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰν πρὸς δῶμασθ' ἕκαστος·
 Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δῶματ' ἴσαν θείῃ Ὀδυσῆος.
 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 Χεῖρας νιψάμενος ποταμῆς ἁλὸς, εὐχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθί μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
 Καί μ' ἐν νηϊ κέλευσας ἐπ' ἡεροιδέα πόντον,
 Νόσον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 Ἐρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 Μνηστῆρες δὲ μάλιχα, κακῶς ὑπερηνορέοντες.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· χεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἥδ' ἐκ αὐδῆν·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τηλέμαχ', ἐδ' ὅπιδεν κακὸς ἔσσεαι, ἐδ' ἀνοήμων,
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέσακται μένος ἦϋ,
 Οἷος ἐκεῖνος ἦν τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 Οὐ τοι ἔπειθ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεται, ἐδ' ἀτέλεστος·
 Εἰ δ' οὐ κείνη γ' ἐσσι γόνος κ' Πηνελοπείης,
 Οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃ, ἀ μενοιναῖς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλοντα·
 Οἳ πλεόνες κακίης· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρεῖας.

Ἄλλ' ἐπεὶ εἴδ' ὅπιδεν κακὸς ἔσσεαι, εἴδ' ἀνοήμων,
 Οὐδέ σε πᾶγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν,
 Ἐλπῶρή τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βελήν τε νόον τε
 Ἀφραδέων, ἐπεὶ ἔτι νοήμονες, εἴδ' δὲ δίκαιοι·
 Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, ἢ κῆρα μέλαιναν,
 Ὃς δὴ σφιν χεδὸν ἐσιν ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσσει.
 Σοὶ δ' οὐδὲς ἔκτετι δηρὸν ἀπέσσεται, ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρῷός εἰμι,
 Ὃς τοι νῆα θοὴν σελέω, ἢ ἅμ' ἐψομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 Ὀκλισσόν τ' ἦια, ἢ ἄλγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 Οἶνον ἐν ἀμφορεῦσι, ἢ ἄλφιστα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 Δέρμασιν ἐν πυκινόισιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρῃς
 Αἰψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 Πολλὰ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 Τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἀρίστη·
 Ὡκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κέρη Διός· εἴδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεῶν ἔκλυεν αὐδήν.
 Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν
 Αἶγας ἀνιεμένος, σιάλῃς δ' εὖοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰδὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄχετε, μή τι τοῖ ἄλλοι
 Ἐν σῆθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐδιέμεν ἢ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ·
 Ταῦτα δὲ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 Νῆα ἢ ἐξαίτης ἐρέτας, ἵνα θάσσουν ἱκῆαι·
 Ἐς Πύλον ἡγαθήν μετ' ἀγαυῷ πατρὸς ἀκῆν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίδ' ἤνυσεν·

Ἄντινό', ἔπως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
Δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλον.

Ἡ ἔχ' ἄλις, ὥς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἰοῖλα
Κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκέων
Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεσθαι ἔνδοθι θυμός,
Παρήσω, ὥς κ' ὑμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,
Ἡὲ Πύλονδ' ἐλθὼν, ἣ αὐτῇ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ.

Εἴμι μὲν, ἐδ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεσθαι ἦν ἀγορεύω,
Ἐμπορός· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, ἐδ' ἐρετάων
Γίνομαι· ὥς νύ περ ὑμμιν εἰσατο κέρδιον εἶναι.

Ἡ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο
Ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κάτα θαῖτα πένοντο.
Οἱ δ' ἐπελώθενον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνόρεόντων·

Ἡ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
Ἡ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
Ἡ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
Ἡὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει πείραν ἄρθραν
Ἐλθεῖν, ὅφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη,
Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.

Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνόρεόντων·
Τίς δ' οἶδ', εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὸς
Τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥσπερ Ὀδυσσεύς;
Οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι·
Κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὐτε
Τέττε μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἢδ' ὅσις ὀπυίοι.

Ὡς φάν· ὁ δ' ὑπόροφον θαλάμῳ κατεβήσατο πατρὸς
Εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
Ἐδοῖς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἄλις τ' εὐῶδες ἔλαιον.
Ἐν δὲ πίδακι οἶνοιο παλαιῷ ἡδυπότοιο
Ἐσασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,

Ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἶποτ' Ὀδυσσεύς·
 Οἴκαδε νοσήσεις, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσά δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 Ἐχ', ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόε' πολυῖδρείησιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτης Πεισηνορίδαο.

Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσσας·

Μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφύσσον
 Ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
 Κεῖνον οἰομένη τὸν κάμμορον, εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλησον, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφιστα χεῦσον εὐρῤαφέεσσι δοροῖσιν·
 Εἴκοσι δ' ἔσω μέτρα μυληφάτῃ ἀλφίτῃ ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷα ἴδι· τὰ δ' ἀδρόα πάντα τετύχθω·
 Ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅππότε κεν δὴ
 Μήτηρ εἰς ὑπερῶ' ἀναβῇ, κοίτῃ τε μέδηται.

Εἰμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαδόεντα,
 Νόσον πειυσόμενος πατὴρ φίλος, ἣν πᾶ ἀκέσσω.

Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τῷτο νόημα
 Ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
 Μῆνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.

Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 Ὡς κε δόλῳ φθίης, τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσωνται.

Ἀλλὰ μὲν αὖθ', ἐπὶ σοῖσι καδήμενος· εἰδὲ τί σε χρὴ
 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον κακὰ πάχειν, εἰδὲ ἀλάληδαι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Θάρσει, μαῖ', ἐπεὶ ἔτι ἄνευ θεῶ ἥδε γε βελή.

Ἀλλ' ὁμοσον, μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,

Πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται,
Ἥ αὐτὴν ποθέσασιν, ἢ ἀφορμηθέντος ἀκῆσαι·
Ὡς ἂν μὴ κλαίῃσιν κατὰ χρόα καλὸν ἰάπῃ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
Αὐτίκ' ἔπειτά οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
Ἐν δέ οἱ ἄλφιστα χεῦεν εὐρῥαφέεσσι δοροῖσι.
Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.

Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὥχετο πάντη,
Καὶ ῥα ἐκάσῳ φωτὶ παρισαμένη φάτο μῦθον·
Ἔσπερίης δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγερέειν ἀνώγει.
Ἥ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
Ἦττε νῆα θοὴν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσεν, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
Ὅπλ' ἐτίθει, τά τε νῆες εὖσσελμοι φορέουσι.
Στήσας δ' ἐπ' ἐχατιῆς λιμένος· περὶ δ' ἐδῶλοι ἐταῖροι
Ἀθρόοι ἠγερέειντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκασον.

Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς Δείοιο·
Ἐνθα μνηστῆρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν,
Πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα·
Οἱ δ' εὐδαιν ὥρνυντο κατὰ πτόλιν· ἐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Εἶατ', ἐπεὶ σφισὶν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπλεν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἐκπροκαλεσσομένη μεγάρων εὐναεταόντων,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·

Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἐταῖροι
Εἶατ' ἐσθῆρες μοι, τὴν σὴν πώτιδέ γεμενοι ὁρμήν·
Ἄλλ' ἴομεν, μὴ δηδὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Πάλλας Ἀθήνη

Καρπαλίμω· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 Εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἐταίρους.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φορώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
 Ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμὴ ἔτι πέπυσαι,
 Οὐδ' ἄλλα δμωαί, μία δ' οἷη μῦθον ἄκυσεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 Οἱ δ' ἅμα πάντα φέροντες εὖσσέλμῳ ἐπὶ νηϊ
 Κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
 Νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
 Ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
 Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάδιζον.
 Τοῖσιν δ' ἱχμενον ἔρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀκραῇ ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἀπλεοθαί· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκυσαν·
 Ἴσον δ' εἰλάτινον κοίλῃς ἔντοδδε μεσόδμης
 Στήσαν αἰείραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 Ἐλκον δ' ἰσία λευκὰ εὖςρέπλοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰσίων· ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείρη πόρφυρεαν μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰότης·
 Ἥ δ' ἔθεν κατὰ κύμα διαπρήσθῃσα κέλευθον.
 Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
 Στήσαντο κρητῆρας ἐπιγεφέας οἶνοιο·
 Λαῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰεγενέτησιν,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλισα Διὸς γλαυκῶπιδι κέρη.
 Παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἥω πᾶρε κέλευθον.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Γάμψ' ὑπὸ Νέστορ δέκτο, συνῶρτο δ' ὅς υἱ', διὰ δ' ἔπλη.

ΗΕΛΙΟΣ δ' ἀνόρσσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαίνη,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρθραν.
Οἱ δὲ Πύλον, Νηλῆος εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Ἴξον· τοὶ δ' ἐπὶ Δινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
Ταύρης παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
Ἐννέα δ' ἔδραυ ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάσῃ
Εἵατο, καὶ πρῆχοντο ἑκάστοδι ἑννέα ταύρης.
Ἐνθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶν δ' ἐπὶ μηρία καῖον.
Οἱ δ' ἰδυς κατάγοντο, ἰδ' ἰσία νηὸς εἵσης
Στῆλαν αἰείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
Ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἦρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς ἐδ' ἡβαιόν·
Τένεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὄφρα πύθῃαι
Πατρὸς, ὅπῃ κύθε γαῖα, καὶ ὄντινα πώτμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰδυς κίε Νέστορος ἵπποδάμοιο·
Εἶδομεν, ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε·
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἶπῃ·
Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐσί.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσπλύξομαι αὐτόν ;
 Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπεῖρημαι πυκινόισιν·
 Αἰδῶς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρὶν τε καὶ ἔδρας·
 Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦτο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι,
 Δαῖτ' ἐντυνόμενοι, κρέα ὥπλων, ἄλλα δ' ἔπειρον·
 Οἱ δ', ὡς ἔν ξείνης ἴδον, ἀδρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 Χερσὶν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστωρίδης Παισίδατος ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἀριφότερων ἔλε χεῖρα, καὶ ἴδρυσεν παρὰ δαιτὶ
 Κῶεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήησι,
 Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ᾧ.
 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε
 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσηύδα
 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κέρην Διὸς αἰγιόχοιο·

Εὐχεο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 Τῷ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῖρο μολόντες·
 Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσης τε καὶ εὐξέαι, ἥ θέμις ἐστὶ,
 Δὸς καὶ τέτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἶνε
 Σπείσας· ἐπεὶ καὶ τέτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
 Εὐχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι·
 Ἄλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικίῃ δ' ἔμοι ἀὐτῷ·
 Τῷνεκά τοι προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἄλυσαν.

Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἠδέος οἶνε·
 Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
 Οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλυσαν.

Αὐτίκα δ' εὐχέτο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι·

Κλῦθι, Ποσειδάον γαίηοχε, μηδὲ μεγήρης
Ἡμῖν εὐχόμενοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρῶτις αἰὶς υἱάσι κῦδος ὄπαζε·

Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι εἶδ' χαρίεσσιν ἀμοιβὴν,

Σύμπασιν Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.

Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον αἰὲς ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,

Οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεθα δοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.

Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο, αἰὲς αὐτὴ πάντα τελεύτα·

Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.

Ὡς δ' αὖτως ἠρᾶτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.

Οἱ δ' ἐπὶ ᾤκησαν κρέ' ὑπέρτερα αἰὲς ἐρύσαντο,

Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος αἰὲς ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Νῦν δὲ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι αἰὲς ἔρεσθαι

Ξείνης, οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐσέ; πόθεν πλεῖδ' ὑγρά κέλευθα;

Ἢ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάληθε,

Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπὲρ ἄλλα, τοί τ' ἀλόωνται

Ψυχὰς παρδόμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα,

Θαρσύνων· αὐτὴ γάρ ἐνὶ φρεσὶ δάρσος Ἀθήνη

Θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποικοιχόμενοι εἴροιο,

Ἢδ' ἵνα μιν κλέος ἐδλὸν ἐν ἀνδράποισιν ἔχουσιν·

ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Εἴρεαι, ὅππότεν εἰμὲν· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπὸ Νηΐδ' εἰλήλασμεν,

Πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἣν ἀγορεύσω.

Πατρός ἐμῆς κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἣν περ ἀκέσω,

Δίω Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· ὃν ποτὲ φασιν,

Σὺν σοὶ μαρνάμενον, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.

Ἄλλης μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρῶσιν πολέμιζον,
 Πευδόμεθ', ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
 Κεῖνε δ' αὖ καὶ ὀλέθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
 Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὅπποθ' ὄλωλεν·
 Εἶθ' ὅγ' ἐπ' ἠκέρη δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Εἶτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
 Τῆνεκα νῦν τὰ σὰ γέναθ' ἰκάνομαι, αἴ κ' ἐδέλῃθαι
 Κεῖνε λυγρὸν ὀλέθρον ἐνισπῆν, εἴ πε ὅπωπας
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλῃ μῦθον ἄκησας
 Πλαζόμενε· πῆρι γάρ μιν οἷζυρον τέκε μήτηρ.
 Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσειο, μηδ' ἐλεαίρων,
 Ἄλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 Δίσσομαι, εἴποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐδῶλος Ὀδυσσεύς,
 ἥ ἔπος, ἢ ἐτι ἔργον, ὑποσᾶς ἐξετέλεσσε
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 Τῶν νῦν μοι μνησαί, καὶ μοι νημέρτες ἐνισπε.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἷζύος, ἣν ἐν ἐκείνῳ
 Δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄρχετοὶ υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ἡ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡρωειδέα πόντον
 Πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ', ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς·
 Ἡ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Μαρνάμεθ', ἐνθάδ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσοι ἄριστοι.
 Ἐνθα μὲν Αἴας κῆτα ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
 Ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
 Ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
 Ἀντίλοχος, πῆρι μὲν θείειν ταχύς, ἠδὲ μαχητής·
 Ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ τίς κεν ἐκείνα
 Πάντα γε μυθήσαιο καταδνητῶν ἀνδρώπων;
 Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
 Ἐξερέοις, ὅσα κῆδι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·
 Πρὶν κεν ἀνιηθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.

Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
 Παντοίοισι δόλοισι· μόγῃς δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
 Ἐνθ' ἔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμενα ἄντην
 Ἦθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς
 Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τέος· εἰ ἐτεόν γε
 Κεῖνε ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκότες, ἔδὲ κε φαίης
 Ἄνδρα νεώτερον ᾧδε εἰκότα μυθήσασθαι.
 Ἐνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ κ' ὀϊός Ὀδυσσεὺς
 Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, ἔτ' ἐνὶ βεβλῇ,
 Ἄλλ' ἔνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ κ' ἐπίφρονι βεβλῇ
 Φραζόμεθ', Ἀργείοισιν ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιῆς·
 Καὶ τότε δῆ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόσον
 Ἀργείοις· ἐπεὶ ἔτι νοήμονες, ἔδὲ δίκαιοι,
 Πάντες ἔσαν· τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
 Μήνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
 Ἦτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτεροῖσιν ἔθηκε·
 Τῷ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιῆς
 Μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥελιον καταδύντα,
 (Οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἱες Ἀχαιῶν),
 Μῦθον μυδείδην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
 Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιῆς
 Νόσθ' μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πᾶμπαν ἐήνδανε· βύλετο γάρ ῥα
 Λαὸν ἐρύκακέειν, ῥέζειν δ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
 Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο·
 Νήπιος, ἔδὲ τὸ ἤδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
 Οὐ γάρ τ' αἰψά θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
 Ὡς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 Ἔσασαν· οἱ δ' ἀνόρθσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ

Ἦχῃ δεσπεσίῃ· δίχα δὲ σφίσιν ἦνδανε βυλή.
 Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
 Ἀλλήλοις· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.
 Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας εἵλκομεν εἰς ἄλα δῖαν,
 Κτήματά τ' ἐντιδέμεσθα, βαθυζώνης τε γυναῖκας.
 Ἠμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
 Αὔθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἠμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἳ δὲ μάλ' ὤκα
 Ἐπλεον· ἐξόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον.
 Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
 Οἴκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' ἔπω μῆδετο νόσον,
 Σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὤρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὐτίς.
 Οἱ μὲν ἀποσρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
 Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 Αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἳ μοι ἔποντο,
 Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Φεῦγε δὲ Τυδεὸς υἱὸς ἀρήϊος, ὤρσε δ' ἐταῖρος·
 Ὅψε δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
 Ἐν Λέσβῳ δ' ἔκλιχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας,
 Ἦ καδύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
 Νῆσθε ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριζέρ' ἔχοντες,
 Ἦ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
 Ἦτέομεν δὲ θεὸν φῆναί τέρας· αὐτὰρ ὄγ' ἡμῖν
 Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαιγος μέσον εἰς Εὐβοίαν·
 Τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν.
 Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγύς ἔρως ἀήμεναί· αἳ δὲ μάλ' ὤκα
 Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραῖσόν
 Ἐννύχια κατὰγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 Πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔδεμεν, πέλαιγος μέγα μετρήσαντες.
 Τέτρατον ἡμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἶσας
 Τυδείδῃσιν ἑταροὶ Διομήδεος ἱπποδάμοιο

Ἔλασαν αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· ἑδὲ ποτ' ἔσθῃ
Οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἄηνα.

Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπυδής· ἐδέ τι οἶδα
Κῆρ' ὅτ' ἐσάαθεν Ἀχαιῶν, οἳ τ' ἀπόλοντο.

Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις καθήμενος ἡμετέροις
Πεύδομαι, ἢ δόμῳ ἐστὶ θαήσεαι, εἰδὼς σε κεύστω.

Εὐ μὲν Μυρμιδόναις φάσ' ἐλθέμεν ἰγχεσμάοις,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαδύμῃ φαιδίμος υἱός·

Εὐ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταῖρες,

Οἱ φύγον ἐπὶ πολέμῳ, πόντος δὲ οἱ ἔστιν ἀπηύρα.
'Ατρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀχέετε, νόσφιν ἔοντες,

Ὡς τ' ἦλθ', ὥς τ' Ἀἰγιδας ἐμήσατο λογερὸν ὄλεθρον.

Ἄλλ' ἦτοι καὶ νῦν μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν·

Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι

Ἄνδρός· ἔπει' ἡ κῆνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
Αἰγιάδον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

Καὶ σὺ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὄραυ καλὸν τε μέγαν τε,
Ἄλκιμος ἔσσι', ἵνα τίς σε ἢ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ὕδα·

ὦ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Καὶ λίην κᾶνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἄχαιοι

Οἷσσι κλέος εὐρύ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν.

Αἱ γὰρ ἡμεῖς τοσοῦνδε θεοὶ εἴναιμεν παρὰ θεῶν

Τίσαιδαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,

Οἴτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανθώντα.

'Αλλ' οὐ μοι τοιῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,

Πατρί τ' ἐμαῶ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρητὰ τετλάμεν ἔμπης.

Τὸν δ' ἡμάρβει' ἑπτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ φίλ', ἐπαυθὲ ταῦτά μ' ἀνέμνησας ἢ εἶπες,

Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἶνεκα πολλὰς

Ἐν μεγάροις, ἀέκῃτι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.

Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ
 Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεῷ Ἀμφί;
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἑλδῶν,
 Ἥ ὅγε μῦθος ἱάν, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 Εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλεῖν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς τότε Ὀδυσσεύς περικήδετο κυδαλίμοιο,
 Δήμαρ ἔνι Τρώων, ὅθι πάχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί·
 Οὐ γάρ πω ἴδον ὥδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 Ὡς κίεν ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Εἴ σ' ἔτως ἐθέλοι φιλεῖν, κήδεσπό τε θυμῷ,
 Τῷ κέν τις κίεναι γε καὶ ἐκλελάδοιτο γάμοιο.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ'·
 ὦ γέρον, ἔπω ταῦτο ἔπος τελέεσθαι ὅττω·
 Λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχα' οὐκ ἂν ὅμοιγε
 Ἐλπομένω τὰ γένοισ', εἴδ' αἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Ῥῆα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν αἶδρα σαῶσαι.
 Βελοίμην ὃ ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 Οἴκαδ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδῶσθαι,
 Ἥ ἐλδῶν ἀπολέσθαι ἐφείσως, ὥς Ἀγαμέμνων
 ὦλεθ', ὑπ' Αἰγίδαοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἀλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον εἴδ' αἰ θεοὶ περ
 Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπότε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλοη καδέλῃσι ταχὺλεγείος θανάτοιο.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ'·
 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, κηράμενοι περ·
 Καί κ' οὐκ ἔτι νόσος ἐτήτυρος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 Φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
 Νέστορ· ἐπεὶ περιόιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλαν·
 Τρεῖς γὰρ δὴ μὲν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·

Ὡς μοι ἀθανάτοισι ἰνδάλλεται εἰσοράαδαι.
 ὦ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε,
 Πῶς ἔδαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκράϊον Ἀγαμέμνονα;
 Ποῦ Μενέλαος ἦν; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλαδρον
 Αἰγιδος δολόμητις; ἐπὶ κτάνε πολλὸν ἀρπύω.
 Ἥ οὐκ Ἀργεος ἦεν Ἀχαιϊκῷ, ἀλλὰ πρὶν ἄλλῃ
 Πλάζετ' ἐπ' ἀνδράποδες, ὃ δὲ θαρσύνσας κατέπεφνε;
 Τὸν δ' ἡμαίβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείᾳ πάντ' ἀγορεύσω·
 Ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς οἶσται, ὥς κεν ἐτόχθη·
 Εἰ ζῶσιτ' Αἰγιδον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδ' ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος,
 Τῷ κέ οἱ εὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευεν,
 Ἀλλ' ἄρα τότε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
 Κάμενον ἐν πεδίῳ ἑκάς ἄσπεος· εὐδὲ κέ τις μιν
 Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μῆσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κῆδι πολέας τελέοντες αἰδέμευ
 Ἡμεῖς· ὃ δ' εὐκηλὸς μυχῷ Ἀργεος ἱπποβότοιο
 Πόλλ' Ἀγαμέμνονέην ἀλοχὸν δέλγυσκ' ἐπέεσσιν·
 Ἡ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀσκήεις
 Δία Κλυταίμνησιν, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσσι·
 Πὰρ γὰρ ἦν καὶ αἰεὶδὸς ἀνὴρ, ὃς πόλλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κτεῖον, εἰρύδακ' ἀκοῖτιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε θαμῆνας,
 Δὴ τότε τὸν μὲν αἰεὶδὸν ἄγων εἰς νῆσον ἐρήμην
 Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλασεν καὶ κύρμα γενέσθαι·
 Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλσσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε.
 Πολλὰ δὲ μερὶ' ἔκχευε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Πολλὰ δ' ἀφάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε, χρυσόν τε,
 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ ἔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηνδ' ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·

Ἄλλ' ὅτε Σένιον ἱρὸν ἀφικόμεδ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 Ἐνθα κυβερνήτην Μενελάω Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,
 Πηδάκιον μετὰ χερσὶ θεῆσσης κηὸς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνδράπων
 Νῆα κυβερνήσαι, ὅποτε σπέρχοιεν ἄελλα.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κατέχευ', ἐπαιγόμενός περ ὁδοῖο,
 Ὅφρ' ἕταρον δάπλοιο, καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερίσειεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κῆνος, ἰὼν ἐπὶ αἶνοπα πόντον

Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλαιάων ὄρος αἰπὺ

Ἰξε δέων, τότε δὴ συγερῇν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς

Ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αἰεμένα χεῦε,

Κύματά τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσιν.

Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτην ἐπέλασσε,

Ἦχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνη ἀμφὶ ῥέεδρα.

Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπῆιά τε εἰς ἄλλα πύετρη,

Ἐχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

Ἐνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαῖον ῥίον αἰθεῖ

Ἐς Φαιζόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμα' ἀποίργει.

Αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἤλθον, σπυδῇ δ' ἤλυξαν ἄλεθραν

Ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν

Κύματ'· ἀτὰρ τὰς πάντας κῆας κυανοπρωραίς

Αἰγυπῖω ἐπέλασσε φέρων ἀνεμός τε καὶ ὕδωρ.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων

Ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόνους ἀνδράπων.

Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγιδος ἐμήσατο οἴκοι λυγρὰ,

Κτεῖνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.

Ἐπλάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσειο Μυκῆνης·

Τῷ δὲ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ἴορίσσης.

Ἀψ' ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφρονῆα,

Αἰγιδον δολόρητιν, ὃς αἰ πατέρᾳ κακὸν ἔπειτα

Ἦτοι ὁ τὸν κτεῖνας δαίνε τάφοι Ἀργείοισιν

Μητρός τε συγερῆς κ' ἀνάλκιδος Αἰγίδαοιο·
 Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Πολλὰ κτήματ' ἄγαν, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄβραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηδὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο,
 Κτήματά τε πρᾶλτοῖν, ἀνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 Οὕτω ὑπερφιάλεις· μή τοι κατὰ πάντα φάγῃσι
 Κτήματα δαυσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαιον ἐγὼ κέλομαι κ' ἀναγα
 Ἐλθῶν· κῆνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλεσθαι
 Ἐκ τῶν ἀνδράπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
 Ἐλθέμεν, ὅτινα πρῶτον ἀποσφῆλῃσιν ἄελλαι
 Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ ἔδ' οἰωνοὶ
 Αὐτότετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε, θεινόν τε.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νῆϊ τε σῇ κ' σοῖς ἐτάροισιν·
 Εἰ δ' ἐδέλεις πεζὸς, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 Πὰρ δέ τοι υἱες ἐμοί, οἳ τοι πομπῆες ἔσονται
 Ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτῶν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδρυ κ' ἐπὶ κνέφας ἦλθε.
 Τοῖσι δὲ κ' μετέπειθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 Ἄλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κερᾶαδτε δὲ οἶνον,
 Ὅφρα Ποσειδάωνι κ' ἄλλοις ἀθανάτοισι.
 Σπῆσαντες κοῖτιοιο μεδάμεθα· τοῖο γὰρ αἶρη.
 Ἥδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· ἔδῃ εἴοικε
 Δηδὰ θεῶν ἐν δαυτὶ θαυσσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἥ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἔκλυον αἰδησάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 Κῆροι δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαντο ποτοῖο·
 Νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπᾶεσσι·
 Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνισάμενοι δ' ἐπέλασθαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπῆσάν τ', ἔπιόν δ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδής
 Ἄμφω ἰέδην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.

Νέσσωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσι·

Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσῃ, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμῷ δῶν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 Ὡς τευ ἢ παρὰ πᾶμπαν ἀνάμονος, ἢ πεινυχρῆ,
 Ὡς ἔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Οὐτ' αὐτῷ μαλακῶς, ἔτε ξάνοισιν, ἐνεύδειν.

Αὐτὰρ ἐμοὶ πᾶρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά.

Οὐδ' ἔτι δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς
 Νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέξεσθαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζῶω· ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπουνται,
 Ξείνης ξεινίζειν, ὅς τις καὶ ἐμὰ δῶμαδ' ἵκηται.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὐδὴ ταῦτά γ' ἔφηθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικε
 Τηλέμαχον πᾶνδρα, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔστω.
 Ἄλλ' ἔτος μὲν νῦν σοὶ ἄμ' ἔψεται, ὅφρα κεν εὖδῃ
 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 Εἶμι, ἵνα θαρσύνω δ' ἱτάρης, ἔπειτα τε ἔκαστα·
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται
 Πάντες ὁμηλικὴν μεγαδύμην Τηλεμάχοιο.

Ἐνθα κε λεχαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 Νῦν· ἀτὰρ ἤϊωδεν μετὰ Καύκωνας μεγαδύμης
 Εἶμι, ἔνθα χρῆός μοι ὀρέλλεται, ἔτι νέον γε,
 Οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τῦτον, ἐπεὶ τεὸν ἔκτετο δῶμα,
 Πέμψον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δὲ οἱ ἱππύς,
 Οἱ τοὶ ἐλαφρότατοι θάειν, καὶ κάρτος ἄριστοι.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Φῆν' εἰδόμεν· δάμνα δ' ἔπειτα πάντας φόνταρχαι
 Θαύμαζον δ' ὁ γεραιὸς, ὅπως ἔειπεν ὀφθαλμοῖσι τυνοῖσι.

Τηλεμάχῃ δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν
 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν ἢ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 Εἰ δὴ τοι νέρ' ὦδε θεοὶ πομπῆς ἐπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις ὄδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐδδλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 Ἀλλὰ, Ἀνασσ', Ἰληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐδδλὸν,
 Αὐτῶν, καὶ παῖδεςσι, καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ρέξω βεῖν ἥνιν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν ἔπαυ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ.
 Τὴν τοι ἐγὼ ρέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Τιάσι, καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλά.
 Ἀλλ' ὅτε δώμαδ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοιοῦτο ἀνακτος,
 Ἐξέης ἔζοντο κατὰ κλισμὺς τε θρόνους τε.
 Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθεῖσιν ἀνὰ κρητῆρα κέραςσεν
 Οἶνε ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 Ὡξεν ταμῖη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 Τῷ δ' ὁ γέρων κρητῆρα κέραςσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 Εὐχετ' ἀποσπένδων, κερῇ Διὸς Αἰγιόχοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπᾶσάν τ', ἐπὶ δ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Οἱ μὲν κακχαίνοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 Τὸν δ' αὐτῷ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεὺς θείοιο,
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθέσῃ ἐριδούπῳ·
 Παρ' δ' ἄρ' εὐμμελὴν Παισίσρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 Ὃς οἱ ἔτ' ἥδεος παῖδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθύδα μυχῷ δόμῃ ὑψηλοῖο·
 Τῷ δ' αἰλοχρὸς δάσπαυκα λέχος πόρρωθεν καὶ εὐκλιν.
 Ἦμος δ' ἄρ' ἡρώεσσαν ῥοδόδακτυλος ἦρς,
 Ὡρυντ' ἄρ' ἡδ' ἐπὶ φρεσὶ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίδοισιν,
 Οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
 Λευκοί, ἀποσίλβοντες ἀλκιφατος· οἷς ἔπι μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴζεσκεν, θεῶν μῆσσω ἀτάλαντος·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἦδη κηρὶ δαμνὶς Αἰδοῦδε βεβήκει.
 Νέστωρ αὖ τ' ἐφίξε Γερήνιος, ἄρος Ἀχαιῶν,
 Σκῆπτρον ἔχων· περὶ δ' υἱες ἀολλέες ἠγερέοντο,
 Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε, Στρατίος τε,
 Περσεύς τ', Ἀρητὸς τε, καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 Τοῖσι δ' ἔπαθ' ἔκτος Παισίδατος ἤλυθεν ἥρως·
 Πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Καρπαλίμωσ μοι, τέκνα φίλα, κρηῖνατ' ἐέλδωρ,
 Ὅφρ' ἦτοι πρῶτις αἰθερὶ ἰλάσσομ' Ἀθήνην,
 Ἥ μαι ἱναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλασσαν.
 Ἀλλὰ γ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βῦν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
 Ἐλθῶσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιθυκόλος ἀνὴρ.
 Εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχῳ μεγαθύμῳ νῆα μέλαιναν
 Πάντας ἰὼν ἐτάρες ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὺ' αἴης·
 Εἰς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρο κελεύει
 Ἐλθῶν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἳ δ' ἄλλοι μένεν' αὐτοῦ ἀολλέες· εἶπατε δ' εἴσω
 Δμωῆσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεθαι,
 Ἐδρας τε, ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνουν· ἦλθε μὲν ἄρ βῆς
 Ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ δοῆς παρὰ νηὸς εἴσης·
 Τηλεμάχῳ ἔταραι μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, πάρατα τέχνης,
 Ἀκμονά τε, σφύραν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην,
 Οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 Ἰρῶν ἀντίποσα· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ·
 Χρυσὸν ἔπαυ· ὁ δ' ἔπαυτα βοὸς κέρασιν περιχεύεν

Ἀσκήσας, ἴν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος ἢ διος Ἐχέφρων.
 Χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνδεμόεντι λέβητι
 Ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων· ἐτέρῃ δ' ἔχεν ἑλᾶς
 Ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Ὄξυν ἔχων ἐν χαρὶ παρίσατο, βῦν ἐπικόψων.
 Περσεύς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 Χέρνιβά τ' ἑλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 Εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο, ἢ ἑλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὐτίκα Νέστωρος υἱός, ὑπέρδυμος Θρασυμήδης,
 Ἦλασεν ἄγχυ γᾶς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
 Αὔχενίης, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυξαν
 Θυγατέρες τε, νυοί τε, ἢ αἰδοίη παράκοιτις.
 Νέστωρος, Εὐρυδίκη, πρέσβη Κλυμένειο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπαυ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδάης
 Ἔχον· ἀτὰρ σφάξεν Παισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἶμα ῥύη, λίπε δ' ὄσέα θυμὸς,
 Αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 Πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' αἰμοδέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ χρίζης ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἶδοπα οἶκον
 Λαῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, ἢ σπλάγχχ' ἐπάσαντο,
 Μίσυλλόν τ' ἄρα τᾶλλα, ἢ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὠπτων δ', ἀκροπόρου ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόρρα δὲ Τηλέμαχον λῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 Νέστωρος ἀκλοτάτῃ θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσάμινθ' αἰβῆ· ξέμας ἀδαγάτοισιν ὁμοῖος.
 Παρ δ' ἄρα Νέστωρ ἰὼν κατ' ἄρ' ἔειπε, παρμένι λαῶν.

Οἱ δ' ἐπεὶ ᾤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο,
Δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσοῖς δεπάεσσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Παῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
Ζεύξασθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσῃσιν ὁδὸν.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπιδόντο·
Καρπαλίμῳ δ' ἐξεύξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους.

Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σῖτον καὶ αἶνον ἔθηκεν,

Ὅψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.

Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσαστο δίφρον·

Πάρ δ' ἄρα Νεστωρίδης Παισίδατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,

Ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάβετο χαρσί·

Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέεσθην

Ἔς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλῳ αἰπὺν ὠτολίεδρον.

Οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἔς Φηράς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,

Τίεος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.

Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πᾶρ ξείνια δῆκεν.

Ἡμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Ἴππους τ' ἐξεύγνυντ', ἀνὰ δ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·

Ἐκ δ' ἔλασαν προδύροιο, καὶ αἰδέσσης ἐριδούπῃ·

Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέεσθην.

Ἰξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα

Ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείες ἵπποι.

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Αίλτα, μάθ' ἀμφὶ περὶ πύρε' Ἀτρεΐδα λοχόμενοι οἷε.

Οἱ δ' ἔχον κοίλῃν Λαοειδαίμονα κητώεσσαν·
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλπον Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν,
Τίος ἦδ' εὐγατρὸς ἀμύμονος, ὃ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπει·
Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέχετο καὶ κατένευσεν
Δασέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνδ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι
Μυρμιδόνων περὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσαν.
Τίει δὲ Σπάρτῃδεν Ἀλάντορος ἦγετο κέρην,
Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένδης,
Ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνιον οὐκ ἔτ' ἔφαινον,
Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγάνατο παῖδ' ἐρατανὴν
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὑπερφῆς μέγα δῶμα
Γάτορες, ἦδ' ἔσται Μενελάου κυδαλίμοιο,
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλατο θεῖος ἀοιδὸς,
Φορμίζων· δακὰ δὲ κυβισητῆρε κατ' αὐτὸς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσπον.
Τὰ δ' αὐτ' ἐν προδύροισι δόμων αὐτῶ τε καὶ Ἰτκεο,
Τηλέμαχος δ' ἦρος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,

Στῆσαν· ὁ δὲ προμολῶν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεύς,
 Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν·
 Ἀγχὺ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῖνω δὴ τινε τάδε, διοτρεφεῖς ὦ Μενέλαε,
 Ἄνδρ' εὖν, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔϊκτον.
 Ἄλλ' εἵπ', εἰ σφῶϊν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
 Ἥ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὐ μὲν νήπιος ἦδα, Βοηδοῖδ' Ἐτεωνεῦ,
 Τὸ πρὶν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε, πάϊς ὥς, νήπια βάζεις.
 Ἥ μὲν δὴ νῶϊ, ξεινήϊα πολλὰ φασγόντε
 Ἄλλων ἀνδράπων, δεῦρ' ἰκόμεθ', αἳ κέ ποδι Ζεὺς
 Ἐξοπίσω περ παύσῃ οἷζυός· ἀλλὰ λύ' ἵππους
 Ζεῖνων, ἐς δ' αὐτὲς προτέρω ἄγε δοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάρου διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλης
 Ὀτρηρὸς θεράποντας αἶμ' ἐσπέδαι ἐοῖ αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθησαν ἐφ' ἵππαισιν κάπησι,
 Πάρ δ' ἔβαλον ζαῖς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἐμίξαν·
 Ἀρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 Αὐτὲς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θαύμαζον κατὰ θυμῷ διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς γὰρ ἥελίε αἶγλη πέλεν, ἥε σελήνης,
 Δῶμα καδ' ὑπερεφῆς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐς ῥ' ἀσαμίνθης βάντες εὐξέσας λῆσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπαὶ οὖν θυμῶϊ λῆσαν ἢ χρίσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
 Ἐς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενελάον.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρεσα.
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λῆβητος,

Νήφαδας· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίπον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παριόντων·
 Δαιτὺς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
 Παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 Τὼ κ' δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Σίττε θ' ἀπλεθον, κ' χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείκνυε πασσαμένω εἰρησόμεθ', οἴτνες ἔσθον
 Ἀνδρῶν οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλαυε τοκήων,
 Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐς ἐδιοτρεφέων βασιλῆων,
 Σκηπτόεσσαν, ἐπεὶ οὐ κα κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν.

Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦντα βοῆς παρὰ πύονα θῆκεν,
 Ὅπ' ἐν χερσὶν ἔλων, τά ῥα οἱ γέρε πάρθεσαν αὐτῶν·
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκαίμενα χεῖρας ἵαλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κ' ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφάνει Νέστωρος υἱὸν,
 Ἀγχι χῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πτευδοίαθ' οἱ ἄλλοι·

Φράζεο, Νεστορίδη, τῶ μ' αἶψα κεχαρισμένε θυμῷ,
 Χαλκῷ τε σεροπὴν καδδῶματα ἠχήμεντα,
 Χρυσῷ τ', ἡλέκτρῳ τε, κ' ἀργύρῳ, ἧδ' ἐλέφαντος·
 Ζηνὸς πε τοιήδε γ' Ὀλομπίη ἐνδοθεν αὐλή·

Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόοντα.

Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τέχνα φίλ', ἥτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἂν τις ἐρίζοι·
 Ἀθάνατοι γὰρ τῷ γε δόμοι κ' κτήματ' ἔασιν.
 Ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τίς μοι ἐρίσσοιται, ἢ ἐκ' ἐκί,
 Κτήμασιν· ἢ γὰρ πολλὰ παίδων κ' πόλλ' ἐπαληθεῖς
 Ἠγαγόμεν ἐν νηυσὶ, κ' ὀγδοάτῳ ἔτι ἦλθον·
 Κύπρον, Φοινίκην τε, κ' Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπίας θ' ἰκόμεν, κ' Σιδονίης, κ' Ἐρεμβύης,
 Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραὶ τελέθουσι.

Τρὶς γὰρ τίχται μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν ἔτε ἀναξ ἐπιδευῆς, ἔτε τι ποιμήν,
 Τυρῶ ἢ κραιῶν, ἔδδ' γλυκεροῖο γάλακτος·
 Ἄλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆδα.
 Ἔως ἐγὼ περὶ κῆνα πολὺν βίοτον συναγάρων
 Ἠλώμην, ταῖως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,
 Λάδρη, ἀνωῖσι, δόλῳ ἐλαμένης ἀλόχοιο.
 Ὡς ἔτσι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκνέμεν, αἵτινες ὑμῖν
 Εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 Εὐ μάλα καιετόντα, κεχανδότα πολλὰ ἢ ἐδδ' αἶ.
 Ὡν ὄφalon τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 Ναίαν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναί, οἱ τὰτ' ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκάς Ἀργεὺς ἱπποδότοια.
 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος ἢ ἀχνύων,
 Πολλάκις ἐν μεγάροισι κωδήμενος ἡμετέροισιν,
 Ἄλλοτε μὲν τε γοῶ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 Ὡς ἐνός, ὅς με ὕπνον ἀπεχθαίρει ἢ ἐδωδὴν
 Μυσομένω· ἐπὶ ἔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 Ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε ἢ ἦρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 Αὐτῷ κήδε' ἔσσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 Κεῖνε, ὅπως δὴ θηρὸν ἀποίχεται· ἔδδ' τι ἴδμεν,
 Ζῶει ὅγ', ἢ τέθνηκεν· ὀδύροντάς νύ περ αὐτόν
 Λαέρτης δ' ὁ γέρον ἢ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος δ', ὃν ἔλαπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκέσας,
 Χλαῖναν πορφυρεὴν ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών
 Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα ἢ κατὰ θυμόν,

Ἦέ μιν αὐτὸν πατρὸς εἰῶσαι μνηστῆρας,

Ἡ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαντο.

Ἔως ὃ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα ἢ κατὰ θυμὸν,

Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑπορόφοιο

Ἠλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ ἀκυῖα·

Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήσῃ κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν·

Ἀλκίππῃ δὲ τάπητα φέρεν μαλακῷ ἐρίοιο·

Φυλαῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν

Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἦναι ἐν Θήβῃς

Αἰγυπλῆς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κείταρ

Ὅς Μενελάῳ ἔωκε δὴ ἀργυρέας ἰσταμίνδους,

Δοιὸς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαρτα.

Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἀλοχος πόδες κάλλιμα δῶκε,

Χρυσὴν τ' ἡλακάτῃν, τάλαρόν τ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν,

Ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χάλεια κεκράαντο.

Τὸν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλαῷ παρέθηκε φέρουσα,

Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ

Ἠλακάτῃ τετάνυστο, ἰοδυφεὶς εἶρος ἔχουσα.

Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσσὶν ἦεν.

Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέανεν ἕκαστα·

Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε διοτρεφεὶς, οὔτινες οἶδε

Ἀνδρῶν εὐχεσθάνταται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;

Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.

Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκότα ὦδε ἰδέσθαι.

Οὐτ' ἀνδρ', ἔτε γυναῖκα, (σέβας μ' ἔχει αἰσχροδῶσαν,)

Ὡς δὲ Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὶ εἰοικε

Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλαπτε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ

Κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνέπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ

Ἠλθεῖν ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασύν ὀρμαίνοντες.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Οὔτω νῦν ἢ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ εἶσκεις·

Καὶ νῦν γὰρ τοιοῖδε πόδες, τοιαῖδε τε χεῖρες,

Ὀφθαλμῶν τε βολῇ, κεφαλῇ τ', ἐφύπερδ' ἐτε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆϊ
 Μυθεόμην ὅσα κείνος οἰζύσας ἐμόγησεν
 Ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
 Χλαῖναν πορφυρεὴν ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀναχών.

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Παισίδατος ἀντίον ἦνδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 Καινὸς μίντοι ὃδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὄδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπισβολίας ἀπαφαίνειν
 Ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ, θεοῦ ὥς, τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Τῷ ἅμα πομπὸν ἔπειθαι· εἴλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
 Ὅφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσσαι, ἢ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς παῖς οἰχομένοιο
 Ἐν μεγάροισι, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀσπληγῆρες ἔωσιν·
 Ὡς νῦν Τηλεμάχῳ· ὁ μὲν οἷχεται, εἰδὲ οἱ ἄλλοι
 Εἴσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλῃ ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 Ἴκεθ', ὃς εἴνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέδλης·
 Καὶ μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἅλα νόσον ἔδωκε
 Νηυσὶ δοῆσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρυόπα Ζεὺς.
 Καὶ κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, ἢ δῶματ' ἔτευξα,
 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι ἢ τέκεϊ ᾧ,
 Καὶ παῶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 Αἱ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε δάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· εἰδὲ κεν ἡμέας
 Ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένῳ τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν περ μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτὸς,

Ὅς κῆνον δύστηνον ἀνόσιμον οἶον ἔθηκεν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἱμερον ᾤρσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὅσση
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντίλοχου,
 Τὸν ῥ' Ἡῆς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 Τοῦ ἔγ' ἐπιμνηθεὶς ἔπειτα πτερύοντ' ἀγόμευσεν
 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένοι εἶναι·
 Νέστωρ φάσθ' ὁ γέρον, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σείο
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.
 Καὶ νῦν, εἴτι περ ἐστὶ, πῶλοί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Τίρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ ἡῶς
 Ἔσσεται ἡριγένεια· νεμεσσάμαί γε μὲν ἔδην
 Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πόντον ἐπίσση.
 Τὐτό νυ καὶ γέρας οἶον διζυροῖσι βροτοῖσι,
 Κεῖραθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, ὅτι κάκιστος
 Ἀργείων· μέλλας δὲ σὺ ἰδμεναί· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἦντησ', εἰδὲ ἶδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, πέρι μὲν θείαν ταχύν, ἡδὲ μαχήτην.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 Εἴποι καὶ ῥέξαι, καὶ ὅς προγενέστερος εἴη·
 Τοῖε γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάξαις·
 Ῥαῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὃν τε Κρονίων
 Ὀλβον ἐπικλῶσθι γαμέοντί τε γαινομένῳ τε·
 Ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαρπαρὲς ἤματα πάντα,
 Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 Τίεας αὖ πινυτὲς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.
 Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἔασομεν, ὅς περὶν ἐτύχθη·
 Δόρυ δ' ἐξ᾽ αὐτῆς μνησάμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδαρ

Χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡῶδέν περ ἔσονται
 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, διασιπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 Νηπενθές τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων·
 Ὅς τὸ καταβρόχθειν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
 Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 Οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,
 Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν, ἢ φίλον υἱόν,
 Χαλκῷ δηϊόωεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρατο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 Ἐδλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παράκοιτις,
 Αἰγυπλίῃ· τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρθρα
 Φάρμακα, παλλὰ μὲν ἐδλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ.
 Ἴητρός δὲ ἕκαστος ἐπισάμενος περὶ πάντων
 Ἀνδρώπων· ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε, κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι,
 Ἐξαῦτις μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ἡδὲ καὶ οἶδε
 Ἀνδρῶν ἐδλῶν παῖδες, ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
 Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα·
 Ἦτοι νῦν δαίνυθε καδήμενοι ἐν μεγάροισι,
 Καὶ μῦθοις τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσασμαι οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι·
 Ἀλλ' οἶμαι τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ,
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 Αὐτόν μιν πλεγήσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
 Σπείρα κακ' ἀμφ' ὤμοισι βάλαν, οἰκῇ τοικῶς,

Ἄνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρυάγυιαν.
 Ἄλλω δ' αὐτὸν φασὶ κατακρύπτειν ἦϊσκε
 Δέκτη, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τῷ ἱκελος κατέδου Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβάκησαν
 Πάντες· ἐγὰρ δέ μιν οἷη ἀνέγκων τοῖον ἔόντα,
 Καί μιν ἀνηρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλείπειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγῶν ἐλόευν ἢ χρεῖον ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, ἢ ᾧμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 Πρὶν γε τὸν ἐς νῆάς τε δοᾶς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 Καί τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλὰς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκει χαλκῷ,
 Ἦλθε μετ' Ἀργεῖες· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλα Τρωαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 Ἀψ οἰκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἦν Ἀφροδίτῃ
 Δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κῆισε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης,
 Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένη, θάλαμόν τε, πόσιν τε,
 Οὐ τευ δευόμενον, ἔτ' ἄρ φρένας, ἔτε τι εἶδος.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἦδη μὲν πολέων ἐδάην βελὴν τε νόον τε
 Ἄνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 Ἄλλ' ἔγω τοιῦτον ἐγῶν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ·
 Οἷον ἢ τόδ' ἔρεξε ἢ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 Ἴππῳ ἐνὶ ξεσπῷ, ἴν' ἐνήμεδα πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖαν, Τρώεσσι φόνον ἢ κῆρα φέροντες·
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κῆισε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε
 Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβύλετο κῦδος ὀρέξαι·
 Καί τρι Διήφοβος θεοείκελος ἔσπετ' ἰῆσθαι.
 Τρὶς δὲ περιστάσας κοῖλον λόχον ἀμφαφύωσα,

Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστες,
 Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκεισ' ἀλόχοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, καὶ Τυδείδης, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἥμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκῦσαμεν αἶς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε,
 Ἥ ἐξελθέμενα, ἢ ἔνδοθεν αἰψ' ὑπακῦσαι·
 Ἄλλ' Ὀδυσσεύς κατέρυκε καὶ ἔχευεν ἱεμένω περ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν·
 Ἀντικλος δέ σέ γ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 Ἦδελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεύς ἐπὶ μάσθακα χερσὶ πῖεξε
 Νωλεμείως κρατερῆσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 Τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 Ἀλγίον· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ἄλκιρον,
 Οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τρέπεθ' ἡμέας, ὄφρα κεν ἦδῃ
 Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ τερπόμεθα κοιμηθέντες.
 ὦς ἔφατ'· Ἀργεῖῃ δ' Ἑλένη δμῶησι κέλευσε
 Δέμνι' ὑπ' αἰδοῦσῃ δέμεναί, καὶ ῥήγεια καλά
 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στέρεσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνδέμεναί ἑλαις καδύπερθεν ἑσταθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Δέμνια δὲ στέρεσαν· ἐκ δὲ ξείνης ἄγε κήρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμῳ αὐτόθι κοιμήσαντο
 Τηλέμαϊχός θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός.
 Ἀτρεΐδης δὲ κάδευδε μυχῷ δόμῳ ὑψηλοῖο,
 Παρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἥρως δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Ὀρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὤξυ θέτ' ἄμφορ,
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λυπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα·

Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἑναλίγκιος ἄντην,
Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

Τίπτε δέ σε χρεὼν θεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
Ἔς Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλασσης;
Δήμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἔνισπε.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διατρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
Ἥλυθον, εἴ τινά μοι κληιδόνα πατρός ἐνίσπαις·
Ἐδίεταί μοι οἶκος, ὅλωλε δὲ πύονα ἔργα·
Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζεσι, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τένεκα νῦν τὰ σὰ γέναθ' ἰκάνομαι, αἳ κ' ἐδέλγηθα
Καίνε λυγρὸν ὀλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ περ ὅπωπας
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλῃ μῦθον ἄκυσας
Πλαζομένῃ· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέχε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μελίσσεα, μηδ' ἐλεαίρων,
Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξόν, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐδῶλος Ὀδυσσεύς
Ἦ ἔπος, ἢ ἐ τι ἔργον, ὑποσᾶς ἐξετέλεσσε
Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
Τῶν νῦν μοι μνήσασθαι, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἢ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἦθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἑόντες.
Ὡς δ' ὁπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνὰς,
Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν αἰεκέα πώτμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν αἰεκέα πώτμον ἐφῆσει.
Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίῃ, καὶ Ἀπολλῶν,

Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
 Ἐξ ἔριδος Φιλομηλιάδῃ ἐπάλαισεν ἀνασᾶς,
 Κάδδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 Πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾶς ἢ λίσσεται, οὐκ ἂν ἔγωγε
 Ἄλλα παρὲξ εἵποιμι παρακλιδὸν, εἰδ' ἀπατήσω·
 Ἄλλὰ τὰ μὲν μοι ἔαπε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 Τῶν ἐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
 Ἔχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέεσσας ἐκατόμβας·
 Οἱ δ' αἰεὶ βέλοντο θεοὶ μεμνηῶτα ἐφετμέων.

Νῆσος ἔπειτά τίς ἐσι πολυχλύσῃ ἐνὶ πόντῳ,
 Αἰγύπτῃ προπάροιθε, Φάρον δέ ἐ κικλήσκουσι,
 Τόσπον ἀνευδ', ὅσπον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηῦς
 Ἦνυσεν, ἥ λιγύς ἔρος ἐπιπνείησιν ὀπιθεν.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἔθεν τ' ἀπὸ νῆας ἑίσας
 Ἔς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
 Ἐνθα μ' ἐκόσιν ἡματ' ἔχον θεοὶ, εἰδὲ ποτ' ἔροι
 Πνείοντες φαίνονδ' ἁλιαέες, οἳ ῥά τε νηῶν
 Πομπῆες γίνοντα ἐκ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Καὶ νύ κεν ἦια πάντα κατέφθιτο, ἢ μένε' ἀνδρῶν,
 Εἰ μὴ τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσε,
 Πρωτέος ἰφδίμῃ θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
 Εἰδοδὴ· τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα·
 Ἦ μ' οἶω ἔφροντι συνήντετο, νόσφιν ἐταίρων.
 Αἰὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσκον
 Γναμπτοῖς ἀγκίσροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς.
 Ἦ δ' ἐμεῦ ἄγχι σᾶσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε·
 Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ χαλὶφραν,
 Ἦ ἐκὼν μεδίης, ἢ τέρπεσσι ἄλγεα πάσχων,
 Ὡς δὴ δὴδ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεσσι, εἰδὲ τι τέκμων

Εὐρέμεναι δύνασθαι, μινῶσαι δέ τοι ἦτορ ἑταίρων.

ᾠς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἐκ μὲν τοι ἑρέω, ἥτις σύ πέρ ἐσσι θεάων,
ᾠς ἐγὼ ἔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νῦν μέλλω
Ἀθανάτους ἀλιτέεσθαι, οἳ ἑρᾶνδον εὐρὺν ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
Ὅσις μ' ἀθανάτων πεδάα ἢ ἔδησε κελεύθε·
Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόοντα.

ᾠς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
Ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγυπῆιος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμάς·
Τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι, ἡδὲ τεκέεσθαι.
Τόνγ' εἴ πως σὺ δύναιο λαχησάμενος λελαδέεσθαι,
Ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν ἢ μέτρα κελεύθε,
Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόοντα.
Καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, διοτρεφεῖς, αἷ κ' ἐδέλγηθα,
Ὅ, τί τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.

ᾠς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Αὐτὴ νῦν φράζεο σύ λόχον θείοιο γέροντος,
Μὴ πῶς με προῖδαν, ἢ ἐπροδαῖς, ἀλέηται·
Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.

ᾠς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
Ἦμος δ' ἥελιος μέσον ἑρᾶνδον ἀμφιβεβήκει,
Τῆμος ἄρ' ἐξ ἀλὸς εἰσι γέρον ἄλιος νημερτής,
Πνοῆ ὑπο ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεῖς,
Ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν.
Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι, νέποδες καλῆς Ἀλοσύνης,
Ἀθρόαι εὐδαυσιν, πολυῆς ἀλὸς ἐξαναδῦσαι,

Πικρὸν ἀποπνέουσα ἄλδς πολυθενθέος ὁδμήν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,
 Εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἐταίρης
 Τρεῖς, οἳ τοι παρὰ ἡυσὶν εὖσσέλμοισιν ἄριστοι.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει, καὶ ἔπαισιν·
 Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, ἥδ' ἰδηταί,
 Λέξεταί ἐν μέσσησι, νομεὺς ὥς πάεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῆδε,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε,
 Αὖθι δ' ἔχαι μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδαρ, καὶ θεσπιδαῖς πῦρ·
 Ὑμεῖς δ' ἀσεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλον τε πιέζειν.
 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσι,
 Τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῆδε,
 Καὶ τότε δὴ χέεσθαι τε βίης, λῦσαί τε γέροντα,
 Ἥρωσ' εἶρεσθαι δὲ, θεῶν ὅσις σε χαλέπει,
 Νόσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.

Ὡς αἰποῦσ', ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔξασαν ἐν ψαμάδοισιν,
 Ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθάλασσαν,
 Δόρπον θ' ὀπλίσάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖν θαλάσσης.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπύροιο
 Ἥϊα, πολλὰ θεοὺς γενόμενος αὐτὰρ ἐταίρης
 Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλισα πεποιθεα πάσαν ἐκ' ἰδύν.
 Τόφρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον
 Τέσσαρα φωκῶων ἐκ πόντος δέρματ' ἔναικε·
 Πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμύδατο πατρί.

Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάδοισι διαγλάνψας ἀλίησιν·
 Ἦστο μένυσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα χερδὸν ἤλδομεν αὐτῆς·
 Ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κᾶδι δὴ αἰνότατος λόχος ἐπλετο· τῆρε γὰρ αἰνῶς
 Φωκῆων ἀλιοτρεφῆων ὀλοώτατος ὁδρῇ·
 Τίς γὰρ ἂν εἰναλὶς παρὰ κήτεϊ κοιμηθεῖη;
 Ἄλλ' αὐτῇ ἐσάωσε, καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνᾳ ἐκάστω θῆκε φέρυσσά,
 Ἦδὺ μάλα πνέουσιν, ὄλισσε δὲ κήτεος ὁδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοῖην μένομεν τετληότι θυμῷ·

Φῶκαι δ' ἐξ αἰλὸς ἤλδον ἀολλέες· αἳ μὲν ἔπειτα
 Ἐξείης ἠυνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρον ἤλδ' ἐξ αἰλὸς, εὖρε δὲ φώκας
 Ζατρεφείας· πάσας δ' ἄρ' ἐκώχετο, λέκτο δ' ἀριδμήν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτος λέγε κήτεσιν, εἰδέ τι θυμῷ
 Ὡίδῃ δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δ' αἰψ' ἰσχυόντες ἐπισσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Βάλλομεν· εἴθ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 Ἄλλ' ἦτοι πρῶτις αἰών γενετ' ἠϋγύναιος,
 Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἡδὲ μέγας σῦς·
 Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψηπέτηλον·
 Ἥμεῖς δ' ἀσεμφείως ἔχομεν τετληότι θυμῷ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάξ' ὁ γέροντι ὀλοφώϊα εἰδώς,
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀναιδόμενος προσέειπε·
 Τίς νῦν τοι, Ἀτρείος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλαῖς,
 Ὅφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Οἶδας, γέρον· τί με ταῦτα παρὰτροπέων ἐρεσίνεις;
 Ὡς δὴ δῆδ' ἐν νήσῳ ἐρύκομαι, εἰδέ τι τέκμαιρ
 Εὐρέμεναι δύναμαι, μινύδει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἄλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
 Ὅστις μ' ἀθανάτων ποδάρι καὶ ἔδησε κελεύειν.

Νόστον δ', ὡς ἐπὶ πόοντον ἐλευσόμεαι ἰχθυόοντα.

Ὡς ἱφάμην· ὁ δὲ μ' αὖτις ἀμαυρόμενος προσέειπεν·
 Ἀλλὰ μάλ' ὄφειλλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσι
 Ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 Σὴν ἐς πατρίδ' ἴκωμαι, πλέων ἐπὶ οἴκῳ πόοντον.
 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλῃς τ' ἰδέαν, ἢ κλέσθαι
 Οἶκον εὐκτήμενον ἢ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγυπτοῖο δι' ὑπετέος πύλαιμαῖο
 Αὖτις ὕδαρ ἔλθῃς, ῤέξῃς δ' ἱερὰς ἐκαστέμβας
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ ἑρῶν ἄρ' ἔχουσιν.
 Καὶ τότε τοὶ δώσωσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.

Ὡς ἱφάμην· αὐτὰρ ἔμοκρε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Οὐνεκά μ' αὖτις ἄκουγε ἐπ' ἡγεμονίᾳ πόοντον
 Αἴγυπτόνδ' ἰέμεν, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλίην τε.
 Ἀλλὰ ἢ ὥς μιν ἔπεσαν ἀμαυρόμενος προσέειπεν·
 Ταῦτα μὲν ὕψω δὴ τέλειω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, ἢ ἀτρεκέως κατὰ λαόν,
 Εἰ πάντες σὺν κηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ,
 Οὓς Νέστωρ ἢ ἐγὼ λήπομεν Τροίηνδ' ἰόντες;
 Ἢ τίς ἄλλος ὀλέθρου ἀδευκέϊ ἤς ἐπὶ νῆας,
 Ἢ φίλων ἐκ χειρὶν, ἐπὶ πόλεμον τολύπευσεν;

Ὡς ἱφάμην· ὁ δὲ μ' αὖτις ἀμαυρόμενος προσέειπεν·
 Ἀτράϊδη, τί με ταῦτα διαίρων; ἔδδ' τί σε χρὴ
 Ἰδμεναί, ἔδδ' ἀκῆναι ἐμὸν νόον· ἔδδ' σέ φημι
 Δὴν ἀκλαυτον ἴσσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύδῃαι·
 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν, πολλοὶ δὲ λήποντο·
 Ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μῦνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτάων·
 Ἐν νόσῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τι καὶ σὺ παρήθαι·
 Εἰς δ' ἔτι περ ζωὸς κατερύκεται εὐραὶ πόοντα.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμνη δολιχηρέτμοισι·
 Γυρῆσιν μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε
 Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, ἢ ἔξεσάσκε δαλίσσης.

Καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἰχθυόμενός περ Ἀδρήν,
 Εἰ μὴ ὑπερφύαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' αἰάδῃ·
 Φῆ ῥ' αἰέσῃσι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης·
 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος·
 Αὐτίκ' ἔπαυτα τρίαυαν ἑλὼν χερσὶ σιβαρήσιν
 Ἦλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔχισεν αὐτήν·
 Καὶ τὸ μὲν αὐτόδι μῆτε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπροσθε πόντιο,
 Τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' αἰάδῃ·
 Τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα·
 Ὡς ὁ μὲν ἐνδ' ἀπόλαλεν, ἐπὶ πῖον αἰλμυρὸν ὕδαρ.
 Σὸς δὲ περ ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς, ἦδ' ὑπάλυξεν,
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πάντῃα Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλαιέαν ὄρεα αἰπὴν
 Ἰξέσθαι, τότε δὴ μιν ἀναεργάξαισα δύσλλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρειν, μεγάλα σανάχοντα,
 Ἀγροῦ ἐπ' ἰχθυήν, ἔει δώματα καὶ Θουέσης·
 Τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θουεσιάδης Αἰγιδος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφαίνετο νόσος ἀπήμων,
 Ἀψ δὲ θεοὶ ἔρον σφάψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο·
 Ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσσο πατρίδος αἵης,
 Καὶ κύνας ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἶδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ἐν ῥα καθεῖσεν
 Αἰγιδος δολόρητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔχετο μισθὸν,
 Χρυσὸν δοιὰ τέλειαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐναυτὸν,
 Μὴ ἑ λάδοι παριῶν, μῆσαιτο δὲ θύριδος αἰλκῆς.
 Βῆ δ' ἦεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιεμένη λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγιδος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 Κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐπίκοσι φῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον, ἐτέρωθεν δ' ἀνάγει δαῖτα πίνεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιεμένα λαῶν,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.

Τὸν δ' οὐκ εἶδ'· ὀλεθρὸν ἀνέγαγε, καὶ κατέταψε
Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
Οὐδέ τις Ἀτρεΐδην ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
Οὐδέ τις Αἰγίδου· ἀλλ' ἔκτανεν ἐν μεγάροισιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦταρ.
Κλαῖον δ' ἐν ψαμάδοισι καδῆμανος· εὐδὲ νύ μοι κῆρ
Ἦδελ' ἐτι ζῶειν, καὶ ὄρεν φέως ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐπαρέδην,
Δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλλος νημαστής·

Μηκέτι, Ἀτρεΐος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκαλὲς ἔστω
Κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἀνυσὶν τινα δήμεν' ἀλλὰ τάχιιστα
Πεῖρα, ὅπως κεν δῇ σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκῆαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶόν γε κινήσεις, ἢ κεν Ὀρέσῃς
Κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφῳ ἀντιβολήσῃς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνηφρ
Αὐτὶς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένῳ περ, ἰάνθη.

Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέτθες μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,

Ὅστις ἐτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Ἦ δὲ θανών· ἐδέλω δὲ, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀκῆσθαι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτὶς ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Τίος Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

Τὸν δ' ἶδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψῆς, ἣ μιν ἀνάγκη

Ἰχθῆ· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι·
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,

Οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα κῶτα θαλάσσης.
Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,

Ἀργεὶ ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πτότμον ἐπισπεῖν·
Ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης

Ἀθρήνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·
Τῇ περ ῥήϊσι βιοτὴ πέλει ἀνδράποισιν·

Οὐ νεφετὸς, δὲ' ἄρ' χαμαὶ πολλὸς, δὲ' ποτ' ἑμβρός,
 Ἄλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λυγυρτέοντας αἴτας
 Ὀκεανὸς ἀνέησιν, ἀναφύχων ἀνδράπυς·

Οὐνεκ' ἔχας Ἑλλήνην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἔστι.

Ὡς εἰπὼν, ἐπὶ πόντον ἰδὼσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἔγνων ἐπὶ νῆας αἶμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν

Ἦια· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,

Δόρπον δ' ὀπλισάμεθα, ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη γῆ,

Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἡργαῖνα φάσθ' ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

Νῆας μὲν πᾶμπρωτον ἱρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν,

Ἐν δ' ἱεὺς τιθέμεθα καὶ ἱστὰ νηυσὶν ἑσπης·

Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·

Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.

Ἀψ δ' εἰς Αἰγύπτιον διήκετός ποταμοῖο

Στήσα νέας, καὶ ἔρξα τελεέσσας ἐνατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἰόντων,

Χρῷ Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.

Ταῦτα τελευτήσας νόρμην ἔδωσαν δέ μοι ἔρον

Ἀθάνατοι, τοί μ' ἄκα φίλην εἰς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν, ἐπίμεινον ἐν μεγάροισιν ἑμοῖσιν,

Ὅφρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·

Καὶ τότε σ' εὖ πᾶμψω, δάσω δέ τει ἀγλαὰ δῶρα,

Τρεῖς ἵππους καὶ δέσπον ἐῷσαν· αὐτὰρ ἔπειτα

Δάσω καλὸν ἄλυσον, ἵνα σπένδῃθαι θεοῖσιν

Ἀθανάτοισι, ἐμὲθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·

Ἀτρεΐδη, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.

Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνικατὸν ἐγὼ παρὰ σοὶ γ' ἀνεχούμην

Ἦμενος, εἴδ' ἐκέ μ' οἶκε ἔλοι πόθος, εἴδ' ἐτοκήων

Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκρόων

Τέρπειαι· ἄλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
 'Εν Πύλῳ ἡγαδὲν· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
 Δῶρον δ', ὅ, τίς κέ μοι δαίης, καμήλιον ἔσω·
 'Ιππῆς δ' εἰς 'Ιθάκην οὐκ ἄξιόμαί, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 'Ενθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίλοιό ἀνάσσεις
 Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολλὺς, ἐν δὲ κύππερον,
 Πυροί τε, ζααί τε, ἰδ' εὐρυφυῆς κρήνῃ λευκόν.
 'Εν δ' 'Ιθάκῃ ἔτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες, ἔτε τί λαιμῶν
 Αἰγίδοτος, ἢ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβόταιο.
 Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, ἢδ' εὐλαίμων,
 Αἰδ' ἀλλ' κεκλίεταί· 'Ιθάκῃ δέ τε ἢ περὶ πασέων.

'Ὡς φάτο· μύθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Χαιρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Αἶματος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἱ' ἀγορεύεις.
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μετασῆσαι· δύνάμει γάρ.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ καμήλια κεῖται,
 Δώσω, ὃ κάλλιστον ἢ τιμηέστατόν ἐστιν.

Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 'Εστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράανται·
 'Εργον δ' 'Ηφαίστειο· πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίῳ βασιλεὺς, ὃν εἰς δόμος ἀμφεκάλυψε
 Κῆσέ με νοσήσαντα· τεινὸν δ' ἐδέλω τόδ' ὀπάσσαι.

'Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θάμν βασιλῆος·
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
 Σῆτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλιπρήδεμνοι ἔβαικαν.

'Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.

Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν 'Οδυσσεὺς μεγάροιο
 Δίσκοισιν ἑρπύλλοντο ἢ αἰγανέησιν ἰέντες·
 'Εκ τυκτῷ δακτύλῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 'Αντίθεος δὲ καθῆστο ἢ Εὐρύμαχος Διοκίδης,
 'Αρχοὶ μνηστέων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι·

Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιοι Νοήμων ἐγγύθεν ἔλθων,
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀναιρόμενος προσέειπεν·

Ἀντίνο', ἡ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἥε κ' ἔκλ',
 Ὅπότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλῃ ἡμαδρόεντος;
 Νῆά μοι οἷχετ' ἄγαν· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς,
 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπκοι
 Δώδεκα θήλαιαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 Ἀδμήτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαττο
 Ἐς Πύλον οἷχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ περ αὐτῷ
 Ἀγρῶν, ἡ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥε συβῶτῃ.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπαίδεος υἱός·
 Νημερτές μοι ἔνισπε, πότε ᾤχετο, κ' τίνες αὐτῷ
 Κῆροι ἔποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἡ εἰς αὐτῷ
 Θῆτές τε δμῶές τε; δύναϊτό γε καὶ τὸ τελέσσαι;
 Καί μοι τῆτ' ἀγόμευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἥ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν,
 Ἥ ἐκῶν· οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ;

Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιοι Νοήμων ἀντίον ἤυδα·
 Αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε κ' ἄλλος,
 Ὅπότε ἀνὴρ τοιῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 Αἰκίλῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἶη.
 Κούροι δ', οἱ κατὰ δῆμον ἀριεύεσι μεθ' ἡμέας,
 Οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἥε θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκει.
 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
 Χθιζὸν ὑπ' ἡοῖον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κἀδισαν, κ' παῦσαν ἀέθλων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπαίδεος υἱός,
 Ἀχήμενος· μένος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναί

Πῖμπλυντ', ὅσσοι δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔτιεον·

ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλας ἔτελέσθην,
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.

Ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεσθαι αὐτὰς,
Νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.

Ἄρξαι ἢ προτέρῳ κακὸν ἔμμενα· ἀλλὰ οἱ αὐτῶ
Ζεὺς ὀλέσσει βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεύσθαι.

Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα δοῖν ἢ εἶκος' ἑταίρους,

Ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι, ἠδὲ φυλάξω,

Ἐν πορδμῶ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παγκαλοῦσθης·

Ὡς ἂν ἐπισμυγεῶς ναυτίλλεσθαι εἴνεκα πατρός.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήρουν, ἠδ' ἐκέλευον·

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος

Μόδων, ὅς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυρσοδόμευον·

Κήρυξ γάρ οἱ ἔαπε Μόδων, ὃς ἐπεύθετο βελαῖς,

Αὐλῆς ἐκτὸς ἐόν· οἱ δ' ἔνδοδι μῆτιν ὕφαινον.

Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ·

Τὸν δὲ κατ' ἐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·

Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;

Ἥ εἰπέμεναί μοι δμαῖσιν Ὀδυσσῆος Δαῖοιο

Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;

Μὴ μνησεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,

Ῥαυτὰ ἢ πύματα νῦν ἐνθάδε δαιπνήσμεν,

Οἱ δ' αὖτ' ἀγαρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,

Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· ὕδ' ἐτι πατρῶν

Ῥμετέρων τὸ πρόδεν ἀκέετε, παῖδες ἐόντες,

Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,

Οὔτε τινα ῥέξας ἐξαίσιον, ἔτε τι εἰπὼν

Ἐν δήμῳ· ἦτ' ἐσὶ δίκη Δαίων βασιλῆων·

Ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.

Κεῖνος δ' ἔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα δαίργαι·

Ἄλλ' ὃ μὲν ὑμέτερος θυμὸς ἢ ἀεικέα ἔργα
φαίνεται, ἔδ' εἰς χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μένειος, πεπνυμένα εἰδώς·
Αἱ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἶη·
Ἄλλὰ πολὺ μείζον τε ἢ ἀργαλειώτερον ἄλλο
Μνηστῆρες φράζοντο, ὃ μὴ τελέσαι Κρονίων·
Τηλέμαχον μεμῶσσι κατακτάμεν ὅξ' εἰ χαλκῷ,
Οἴκαδ' ἐπιστόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκὴν
Ἔς Πύλον ἠγαθήν, ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὖτ' ἔλτο γένητα ἢ φίλον ἦτορ·
Δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τὰ δέ οἱ ὅσσε
Δακρυόφιν πλεῖσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔχετο φωνή.
Ὅψ' ἐδὲ δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπε·

Κήρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; ἔδ' εἰ μιν χρυσῷ
Νηῶν ἀκυπόραν ἐπιβαινέμεν, αἶψ' ἄλως ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνοντα, περόωσι δὲ πηλὸν ἐφ' ὕγρην.
Ἥ ἵνα μὴδ' ἄνεμ' αὖτ' ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μένειος, πεπνυμένα εἰδώς·
Οὐκ οἶδ', εἰ τίς μιν θεὸς ἄρορεν, ἥ ἢ αὖτ' ἔ
Θυμὸς ἐφαρμήδη ἵμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύδηται
Πατὴρ ἐῷ ἢ νόσον, ἢ ὄντινα πτότμον ἐπέσπεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, ἔδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δίφρα ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων·
Ἄλλ' ἄρ' ἐκ' ἐδοῦ ἵξε πολυκμήτεθ θαλάμοιο,
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶα μινύριζον
Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί·
Τῆς ἀδινὸν γοῶσα μετηύδα Πηνελόπεια·

Κλῦτε, φίλαι, περὶ γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγε' ἔδωκαν
Ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο·
Ἥ πρὶν μὲν πόσιν ἐδδλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,

Ἐδλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καὶ Ἑλλάδα ἢ μέσσην Ἀργος.
 Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνερῶσαντο Δύελλα
 Ἀκλῆα ἐκ μεγάρων, εἰδ' ὀρμηθέντος ἄκουσα.
 Σχέτλια, εἰδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέδε ἐκάσση
 Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγῶρα, ἐπιστρέψαντα σάφα θυμῷ,
 Ὅπποτ' ἐκείνος ἔβη κόλῃην ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
 Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, ἢ ἰσχύμένος περ ἰδοῖο,
 Ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλαπεν.
 Ἀλλὰ τις ὄτρηρὸς Δολίον καλέσσει γέροντα,
 Δμῶ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατήρ ἔτι δεῦρο κούρῃ,
 Καὶ μοι κῆπὸν ἔχει πολυδένδρεον ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτῃ τάδε πάντα παρεζόμενός καταλέξῃ,
 Εἰ δὴ πῶς τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφῆνας,
 Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάριασιν
 Ὅν ἢ Ὀδυσσῆος φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια
 Νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατάκτανε νηλεὲς χαλκῷ,
 Ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσας·
 Ἢ δὲ ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ, ὅσος ἐκέλευσε,
 Σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 Μὴ πρὶν σοι ἑρέειν, πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι,
 Ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, ἢ ἀφορμηθέντος ἀκῆσαι·
 Ὡς ἂν μὴ κλαίῃσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπῃης.
 Ἀλλ' ὑδρηνάμενη, καθαρά χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 Εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Εὐχέ· Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 Ἢ γάρ κεν μιν ἔπειτα ἢ ἐκ θανάτοιο σαάσαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκε κεκακωμένον· οὐ γὰρ οἶσα
 Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκευσιάδαι
 Ἐχθιδ'· ἀλλ' ἔτι πῶς τις ἐπίσσεται, ὅς κεν ἔχῃσι
 Δώματά θ' ὑπερφία ἢ ἀπόπροθι πύονας ἀγρούς.

Ὡς φάτο· τῆς δ' εἵησε γόνυ, χεῖρε δ' ὅσσε γούνα.

Ἡ δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλουσα,
Εἰς ὑπερῶν ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
Ἐν δ' ἔδεε' ἐλοχύτας κανέω, ἥρατο δ' Ἀθήνη·

Κλυδί μαι, αἰγυόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
Εἵποτε τοι πολέμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
Ἡ βοὸς, ἥ οἶος κακὰ πτόνα μῆρ' ἔκρε,

Τῶν νῦν μοι μνήσασθαι καὶ μοι φίλον υἷα σάωσον·
Μνηστῆρας δ' ἀπάλλαξε κακῶς ὑπερηφρόντας.

Ὡς εἰπὺς ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν Ἀρῆς.
Μνηστῆρες δ' ὀμάρησαν ἀνὰ μέγαρον σκίοεντα·
Ὡδὲ δέ τις εἶπεν κε νέων ὑπερηφρόντων·

Ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμήνης βασιλῆαι
Ἀρτύει· εὐδὲ τι οἶδαν, ὅ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκτο.

Ὡς ἄρα τις εἶπεν κε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέπει·

Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλεις ἀλέαδε
Πάντας ὁμῶς, μήπως τις ἐπαγγάλλῃ καὶ εἴσω.

Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέομεν
Μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.

Ὡς εἰπὼν, ἐκρίνατ' ἐάκοσι φῶτας Ἀρίστους·
Βᾶν δ' ἰάναι ἐπὶ νῆα Δοὴν καὶ Δῖνα θαλάσσης.

Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπερωτον αἰλῆς βένθεσσι ἐρυσσαν·
Ἐν δ' ἰσθμῷ τ' ἐπιδέοντο καὶ ἰσθία νηὶ μελαίνῃ·

Ἡρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνά δ' ἰσθία λεύκ' ἐπέτασσαν.

Τάχεα δέ σφιν ἐνακαὶ ὑπέσθιμοι θεράποντες·
Τῷ δ' ἐν νετέρῃ τήν γ' ὤρμισαν· ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·

Ἐνθα δὲ δόρυον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.
Ἡ δ' ὑπερῶν ἀναβάσα περὶ φρον Πηνελόπεια

Κεῖν' ἄρ' ἄσιτος, ἄπασος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
Ὀρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἷος ἀμύμον,

*Η δ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.

*Οσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὀμίλῳ.

Δάσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγασσι·

Τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος·

Εὐδὲ δ' ἀνακλινθᾶσα· λύδην δέ οἱ ἄφρα πάντα.

*Ενθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Εἰδωλον ποίησε, δέμας δ' ἥϊκτο γυναικί,

Ἰφθίμην, κέρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο·

Τὴν Εὐμηλος ὅπαιε, Φερῆς ἐν οἰκίᾳ ναίων.

Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς Δαίοιο,

Εἰπας Πηνελόπειαν ὀδυραμένην, γόσσασαν,

Παύσαιε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.

*Ες θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,

Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·

Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμημένη ἦτορ·

Οὐ μὲν σ' εἰδὲ ἔωσι θεοὶ ῥαῖα ζῶντες·

Κλαῖειν, εἰδ' ἀπαχῆσθαι· ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστι

Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστι.

Τὴν δ' ἡμέθετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,

*Ἢδὺ μάλα κνώσσασα ἐν ὄνειρεσσι πύλῃσι·

Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; ἔτι πάρος γε·

Πῶλέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροδι δώματα ναίεις·

Καὶ μέγ' ἔλῃ παύσασθαι ὀϊζύος, ἢ δ' ὀδυάσθαι

Πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα κ' κατὰ θυμόν·

*Ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐδλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,

*Ἢ δλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα κ' μέσσην Ἀργός.

Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπήτὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νῆος,

Νήπιος, ἔτε πόνων εὖ εἰδώς, ἔτ' ἀγοράαν.

Τῷ δὲ ἐγὼ κ' μάλλον ὀδύρομαι, ἢ περ ἐκείνῃ·

Τῷ δ' ἀμφιτρομέω κ' δεΐδια, μὴ τι πάθῃσιν,

*Ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἴν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ·

Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
 ἴεμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
 Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιδι λήν·
 τοίη γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔρχεται, ἣν τε καὶ ἄλλοι
 ἄνδρες ἠρήσαντο παρесеάμεναι, δύναται γάρ,
 Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἔλεαίρει·
 ἥ νῦν με προέηκε τέϊν τάδε μυθήσασθαι.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ θεὸς ἔσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
 εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον οἷζυρόν καταλέξον,
 εἴ πως ἔτι ζῶσι, καὶ ὄρᾳ φάος ἡέλιοιο,
 ἥ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἶν' Αἴδας δόμοισι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
 οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
 ζῶσι ὃγ', ἣ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμάλια βάζειν.

Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
 ἔς πνοιᾶς ἀνέμων· ἣ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρεσε
 Κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
 Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.
 Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
 Ἔσι δέ τις νῆσος μέσση ἀλλ' πετρήεσσα,
 Μεισηγυὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 Ἀσπερὶς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
 Ἀμφίδυμοι· τῇ τὸν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ε, πλεῖ ἐπὶ σχιδίης Ὀδυσσεὺς πόντῳ κταθήσεται.

Ὡς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυῷ Τιθωνοῖο
Ὠρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φάος φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
Οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος,
Μησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἑὸν ἐν δώμασι νύμφης·
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
Λήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἥπιος ἔστω
Σκηπτῆχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
'Αλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·
'Ὡς ἔτις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
Λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
'Αλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψῆς, ἣ μιν ἀνάγκη
'Ἴχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασιν,
Οἴκαδε νεισόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκυβήν,
'Ες Πύλον ἡγαθήν, ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ;
 Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβέλευσας νόον αὐτῇ,
 Ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθὼν ;
 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισαμένως, δύνασαι γάρ,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκηται,
 Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.

Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, φίλον υἱὸν, ἀντίον ἡῦδα·
 Ἑρμεία, σὺ γὰρ αὐτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι,
 Νύμφη εὐπλοκάμαρ εἰπεῖν νημερτέα βελὴν,
 Νόσον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται,
 Οὔτε θεῶν πομπῇ, ἔτε θνητῶν ἀνδράπων·
 Ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμῃσι πῆματα πάχων
 Ἡματί κ' εἰκόσῃ Σχερίην ἐρίβωλον ἱκοίτο,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίδεοι γεγάασιν·
 Οἳ κέν μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσῃσι,
 Πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλισ, ἐδῆτά τε δόντες,
 Πόλλ', ὅσ' ἂν ἐδέχοτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,
 Εἵπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἴσαν.
 Ὡς γάρ οἱ μαῖρ' ἐς φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ εἶν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· ἐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πένδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
 Ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰδέρος ἔμπεισε πόντον·
 Σέυατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρῳ ὄρνιθι ἑοικώς,
 Ὅσε κατὰ δεινὸς κόλπῃς αἰλὸς ἀτρυγέτοιο
 Ἰχθῦς ἀγρώσσαν πυκινὰ πτερὰ δέυεται ἄλμῃ·

Τῷ ἱκελος πολέεσσιν ὀχθήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐῴσαν,
 Ἐνθ' ἐκ πόντε βὰς ἰοειδέος ἡπειρόχθε
 Ἦσαν ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ
 Ναϊεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοδι τέτμεν ἐῴσαν.
 Πῶρ μὲν ἐπ' ἐχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμῇ
 Κέδρε τ' εὐκεάτοιο, θυε τ', ἀνὰ νῆσον ὁδῶδε,
 Δαιομέναν· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάσθ' ὅπῃ καλῇ,
 Ἴσον ἐποιχομένη, χρυσῇ κερκίδ' ὕφαινε.
 Ὑλὴ δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεδόωσα,
 Κλήθρη τ', αἰγείρός τε, καὶ εὐώδης κυπάριστος.
 Ἐνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 Σκῶπές τ', ἱρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶνα
 Εἰνάλια, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 Ἡ δ' αὐτὴ τετάνυστο περὶ σπείης γλαφυροῖο
 Ἡμερὶς ἡβῶωσα, τεθήλει δὲ σαφυλῇσι·
 Κοῆνα δ' ἐξείης πῖσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴε, ἡδὲ σελίνε,
 Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 Θῆσαιτο ἰδὼν, καὶ τερψθεῖη φρεσὶν ἦσιν.
 Ἐνθα γὰρ θηεῖτο διάκτορος Ἀργεφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· ἐδὲ μιν ἄντην
 Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, δῖα θεάων·
 Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 Ἀθάνατοι, ἐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δῶματα ναίει.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκεσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, δῖα θεάων,

Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαινώ, σιγαλόεντι·

Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλυθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν ἔτι θαμίζεις.
Αὔδα, ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀναγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Ἄλλ' ἔπειθ' ὑποτέρῳ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια δείω.

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τραπέζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦδε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεᾶ, θεόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
Τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδαρ,
Ἄσπετον; ἔδ' ἐτις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέξουσιν, καὶ ἐξαίτης ἐκατόμβας.

Ἀλλὰ μάλ' ἔπος ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε παρέξ ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, ἔθ' ἀλιῶσαι.
Φησί τοι ἄνδρα παρῆναυ διζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρασαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόσῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
Ἥ σφιν ἐκῶρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν, καὶ κύματα μακρά.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιγον ἐὼλοὶ ἐταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅ, τί τάχιστα·
Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπο νόσφιν ὀλέσθαι,
Ἄλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλος τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Σχέτλιοί ἐσε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 Οἷτε θεαῖς ἀγάαδε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 Ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν ὅτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τόφρα οἱ ἠγάαδε θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Ἔως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμις ἀγνή
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε.
 Ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 Ὡ θυμῷ εἴξασα, μίγῃ φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
 Νειῶ ἐνι τριπόλῳ· ἔδῃ δὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάαδε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῆνα·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα
 Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐδῶλοι ἐταῖροι,
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἥδ' ἐφασκον
 Θῆσαι ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, ἔθ' ἀλιῶσαι·
 Ἐρρέτω, εἴ μιν κῆνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει
 Πόντον ἐκ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν ἔπη ἔγωγε·
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἐταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, ἔθ' ἐπικεύσω,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκηταί.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 Ἥ δ' ἐκ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη

Ἦϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.

Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· εἰδὲ ποτ' ὅσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόσον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ ἐκέτι ἦνδανε νύμφη.

Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη

Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλῃσιν·

Ἦματα δ' ἐν πύτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,

Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.

Ἀγχοῦ δ' ἰσαμένη προσεφώνεε διὰ θεάων·

Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.

Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζεο χαλκῷ

Εὐρεΐαν χεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῇ

Ὑψοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.

Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν

Ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·

Εἵματα τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι ἔρον ὀπιθεν,

Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκηαι,

Αἷ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

Οἱ μὲν φέρτεροί εἰσι νοῆσά τε κρῖνά τε.

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, εἰδὲ τι πομπήν,

Ἦ με κέλεαι χεδίην περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,

Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' εἰδ' ἐπὶ νῆες εἴσας

Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς ἔρω.

Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, χεδίης ἐπιβαίην,

Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὀμόσσαι,

Μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βεβλυσμένον ἄλλο.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων,

Χεῖρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
 Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράδης ἀγορευῆσαι.
 Ἴσω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
 Καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδαρ, ὅς τε μέγιστος
 Ὀρκος, δεινότατός τε, πέλαι μακάρεσσι θεοῖσι,
 Μὴ τί τοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βελευσέμεν ἄλλο.
 Ἄλλα τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἐμοί περ
 Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειᾶντόσπον ἴκοι.
 Καὶ γὰρ ἐμοί νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, εὐδὲ μοι αὐτῇ
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο δῖα θεάων
 Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαΐνε θεοῖο·
 Ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ·
 Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐνθάδ' ἐκάδιζεν ἐπὶ θρόνῳ, ἐνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα παῖσαν ἐδωδὴν,
 Ἐδωδὴν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
 Αὐτῇ δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσεύς θεοῖο,
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην ὀμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 Τοῖς ἄρα μῦθον ἤρχε Καλυψὼ, δῖα θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεσθαι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπη.
 Εἴγε μὲν εἰδέης σῆσι φρεσὶν, ὅσσοι τοι αἶσα
 Κῆδ' ἀναπλήσας, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 Ἐνθάδε κ' αὖθις μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 Ἀδάνατος τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
 Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεσσι ἥματα πάντα.
 Οὐ μὲν θὴν κείνης γε χειρίων εὖχομαι εἶναι,
 Οὐδέμας, εὐδὲ φυήν· ἐπεὶ ἔπας εὐδὲ ἔοικε
 Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα κ' αὐτὸς
 Πάντα μάλ', ἔνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
 Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι·
 Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος κ' ἀγήρως.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω κ' ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 Οἴκαδέ τ' ἐλθέμενα, κ' νόσιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις ραίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Τλήσομαι, ἐν σῆθεσσι νύχτων ταλαπενδέα θυμόν·
 Ἦδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, κ' πόλλ' ἐμόγησα
 Κύμασι κ' πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ, κ' ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείβης γλαφυροῖο,
 Τερπέδην φιλότῃτι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη,
 Λεπτὸν, κ' χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦ
 Καλὴν, χρυσαῖαν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
 Καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
 Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Στειλεῖον περικαλλές, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρῆρός·
 Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὐξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
 Νῆσθε ἐπ' ἐχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Κλήθρη τ', αἰγείρός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν ἔρανομήκης,
 Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ' ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων·
 Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, δοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον·
 Εἵκοσι δ' ἐκβάλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 Ξέσσε δ' ἐπισαμένως, κ' ἐπὶ σάθμην ἵθυνε.

Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, δῖα θεάων·
 Τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι·
 Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρηνεν.
 "Ὅσπον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνὴρ
 Φορτῖδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
 Τόσπον ἐπ' εὐρεΐαν χεδίην ποιήσας Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρια δὲ σήσας, ἀραράων θαμέσι θαμίνεσσι,
 Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
 Ἐν δ' ἰσὸν ποίει, καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ·
 Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰδυνοί·
 Φράζε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσυνῆσι,
 Κύματος εἴλαρ ἔμεν· παλλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, δῖα θεάων,
 Ἰσία ποιήσασθαι· ὃ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλῃς τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
 Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἄλα δῖαν.
 Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἄρα πᾶσι πᾶσι ἀπὸ νῆσθ δῖα Καλυψῶ,
 Εἵματα τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λέσασα.
 Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὴν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦϊα
 Καρύκω· ἐν δὲ οἱ ὅψα τίθει μενοεικέα πολλά·
 Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Γηδόσυνος δ' ἔρω πέτας· ἰσία δῖος Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰδύνετο τεχνήεντως,
 Ἦμενος· ἐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτε,
 Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι, καὶ ὅψε' δύνοντα Βοώτην,
 Ἄρκτον δ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέεσιν,
 Ἦτ' αὐτῷ σρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
 Οἷ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
 Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψῶ, δῖα θεάων,
 Ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χερὸς ἔχοντα.

Ἑπταδεκαῖδεκα μὲν πλέεν ἥματα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιοέεντα
 Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχισον πέλεν αὐτῶ·
 Εἶσατο δ', ὥς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροσιδέϊ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνιῶν κρείων Ἐνοσίχθων
 Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γάρ οἱ
 Πόντον ἐπιπλείων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·

ᾧ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβέλευσαν θεοὶ ἄλλως
 Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμῆο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἑόντος·
 Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης χεδὸν, ἔνθα οἱ αἶσα
 Ἐκφυγέειν μέγα πείρας διζύος, ἥ μιν ικάνει·
 Ἄλλ' ἔτι μὲν μὲν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.

Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
 Χερσὶ τρίαιναν ἐλών· πάσας δ' ὀρόθυнен ἀέλλας
 Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' ἑρανόθεν νύξ.
 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαῆς,
 Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·

ᾧ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκισα γένηται;
 Δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 Ἥ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 Ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περισέφει ἑρανόθεν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον· ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Τρεῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πτότμον ἐπισπῆν
 Ἥματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα

Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.

Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί.

Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἵμαρτο ἀλῶναμ.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 Δανὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ χεδίην ἐλέλιξε.

Τῆλε δ' ἀπὸ χεδίης αὐτὸς πῆσε· πηδάλιον δὲ

Ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἰσὼν ἔαξε

Δαῖτ' ἰσχυρομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα δύελλα.

Τηλοῦ δὲ σπῆρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον· εὐδὲ δυνάσθη

Αἶψα μάλ' ἀνχεθέειν, μέγαλιν ὑπὸ κύματος ὀρμῆς.

Εἵματα γάρ ῥ' ἐθάρυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.

Ὅψε δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, σώματος δ' ἐξέπτυσεν αἶλμην

Πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυzen.

Ἄλλ' εὐδὲ ὥς χεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,

Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς.

Ἐν μέσση δὲ κάδιζε, τέλος θανάτῳ ἀλεείνων.

Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας

Ἀμπεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχοντα.

Ὡς τὴν ἀμπέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρὴν προβάλεσκε φέρεσθαι,

Ἄλλοτε δ' αὐτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἵξασκε διώκειν.

Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμει θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,

Λευκοδέη, ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς αὐδήεσσα,

Νῦν δ' ἀλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.

Ἦ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα.

Αἰδυίῃ δ' εἰκυῖα ποτὶ ἀνεδύσατο λίμνης.

Ἰξε δ' ἐπὶ χεδίης πολυδέσμε, εἶπέ τε μῦθον.

Κάμμορε, τίπτε τοι ὦδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων

Ὀδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;

Οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.

Ἄλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν,
 Εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, χεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι
 Κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόσῃ
 Γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ τόδῃ κρήδεμνον ὑπὸ σέρνοιο τάνυσσαι
 Ἄμβροτον· ἐδέν τοι παδέειν δέος, εἴδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο,
 Ἄψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 Αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 Αἰδυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον ἄλλον
 Ἀθανάτων, ὅτε με χεδίης ἀποθῆναι ἀνώγει.
 Ἄλλὰ μάλ' ἔπω· κείσομ'· ἐπεὶ ἑκάς ὀφθαλμοῖσι
 Γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 Ἄλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριζον·
 Ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρη,
 Τόφρ' αὐτοῦ μενέω ἢ τλήσομαι ἄλγεα πάχων·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι χεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ,
 Νήξομ'· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα ἢ κατὰ θυμόν,
 Ὡρσέ δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνασίχθων,
 Δεινὸν τ', ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦϊων θεμῶνα τινάξῃ
 Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε δισκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 Ὡς τῆς δούρατα μακρὰ δισκέδασ'· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων·
 Εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ σέρνοιο τάνυσσεν·

Αὐτὸς δὲ πρηνὴς αἰὲ καμπέσσει, χεῖρε πετάσσας,
 Νηχόμενα μεμαῶς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 Κινήσας δὲ κάρη ποτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·

Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παδῶν ἀλόω κατὰ πόντον,
 Εἰσόκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης·
 Ἄλλ' ἔδ' ὥς σε ἔωλπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἱππυς·
 Ἰκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κέρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 Ἦτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδρησε κελεύθους,
 Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 Ὄρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 Ἔως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείῃ
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.

Ἐνθα δύο νύκτας, δύο δ' ἡμέατα, κύματι πηγῶ
 Πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλει ἦώς,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμῖος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 Ἐπλετο νηεμῆ· ὁ δ' ἄρα χεδὸν εἰσίδε γαῖαν,
 Ὅξυ μάλα προῖδαν, μεγάλην ὑπὸ κύματος ἀρδεῖς.
 Ὡς δ' ὅταν ἀσπᾶσιος βίωτος παῖδεςσι φανείῃ
 Πατὴρ, ὃς ἐν νύσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Διὸν τηκόμενος, συγερός δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,
 Ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπασὸν εἰσατο γαῖα καὶ ὕλη·
 Νῆχε δ', ἐπαιγόμενος ποσσὶν ἠπείρε ἐπιβῆναι·
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ δὴ δοῦπον ἄκυσσε ποτὶ σκιλάδεσσι θαλάσσης·
 Ῥόχθῃ γὰρ μέγα κύμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
 Δαινὸν ἐρευγόμενον· ἔλυτο δὲ πάνθ' αἰλὸς ἄχνη·
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχλοι, ἔδ' ἐπιωγαί,
 Ἄλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγαι τε.

Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ,
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
Ἐκβασίς ἔπη φαίνεθ' ἄλως πολιοῖο δύραζε·
Ἐκτοδεν μὲν γάρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα
Βέβρυχεν ῥόδιον, λισσὴ δ' ἀναδέδrome πέτρῃ·
Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ ἔπως ἐστὶ πώδεσσι
Στήμενα ἀμφοτέροισι, καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλη λίθακι ποτὶ πέτρῃ
Κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὀρμή·
Εἰ δέ κ' ἐτι προτέρω παρανήξομαι, ἦν περ ἐφεύρω
Ἠϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης,
Δαῖδω, μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα δύελλα
Πόντον ἐκ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα σενάχοντα·
Ἢ ἐτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
Ἐξ ἄλως, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτῃ·
Οἶδα γάρ, ὥς μοι ὁδῶδυσαι κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

Ἔως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐκ' ἀκτίν·
Ἐνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, σύν τ' ὅς ἐ' ἀράχθη,
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
Τῆς ἔχετο σενάχων, εἴως μέγα κύμα παρήλθε.
Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλιρῥόδιον δέ μιν αὖτις
Πλήξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντιον·
Ὡς δ' ὅτε πελύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λαίγγγες ἔχοντα·
Ὡς τῇ πρὸς πέτρῃσι θρασυαῖων ἀπὸ χειρῶν
Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
Ἐνθα κε δὴ δῶκεν ὑπὲρ μόρον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Κύματος ἕξαναδύς, τά τ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε,
 Νῆχε παρὲξ ἐς γαῖαν ὁρώμενος, εἴ πῃ ἐφεύροι
 Ἕϊνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ σόμα καλλιρόοιο
 Ἰξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἴσατο χῶρος ἄριστος,
 Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·

Ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖξατο ὄν κατὰ θυμόν·
 Κλυθεῖ, ἄναξ, ὅς' ἐσσί· πολύλλισον δέ σ' ἰκάνω,
 Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπᾶς.

Αἰδοῖος μὲν τ' ἐςὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἀνδρῶν ὅσις ἱκῆται ἀλάμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 Σόν τε ῥόον, σά τε γέναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 Ἄλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ, ἰκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔχε δὲ κύμα·
 Πρόθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 Ἔς ποταμῷ προχοάς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γένατ' ἔκαμψε,
 Χειρὰς τε σιβαράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 Ὡδὲ δὲ χροῶ πάντα· θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 Ἄν σόμα τε, ῥινάς τε· ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
 Κεῖτ' ὀλιγηπελέων· κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Καὶ τότε δὲ κρήδεμνον ἀπὸ ἑο λῦσε θεοῖο·

Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθῆκεν·
 Ἀψ δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ ῥόον· αἶψα δ' ἄρ' Ἰνὰ
 Δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιαθεῖς
 Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρεβαν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκισα γένηται;
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 Μή μ' ἄμυδις σίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔέρση,
 Ἐξ ὀλιγηπελῆς, δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·
 Αὖρη δ' ἐκ ποταμῷ ψυχρῇ πνέει ἡῶδι πρὸ.

Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς ἢ δάσκιον ὕλην
 Θάμνοις ἐν πυκινόισι καταδραδῶ, εἴ με μεθείη
 Ῥῖγος ἢ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 Δαῖδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωρ ἢ κύρμα γένωμαι.

Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοῶσσαντο κέρδιον εἶναι·
 Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ χεδὸν ὕδατος εὔρεν
 Ἐν περιφαινομένῳ· δοιὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνες,
 Ἐξομόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' ἔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 Οὐδέ ποτ' ἥελιος φαέδων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
 Οὐτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· ἔς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 Δύσσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 Εὐρεΐαν· φύλλων γὰρ ἦν χύσις ἥλιδα πολλή,
 Ὅσσον τ' ἢ δύοι, ἢ τρεῖς, ἄνδρας ἔρυσται
 Ὠρὴ χειμερὶν, εἰ ἢ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 Ἀγρῦ ἐπ' ἐχατιῇς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτοι·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 Ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ, ἵνα μιν παύσαιε τάχιστα
 Δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ζῆτα δὲ, Ναυσικάα κόμισ' ἐν Σχερίῃ Ὀδυσῆα.

Ως ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἵππῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
Οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
Ἀγχοῦ Κυκλάπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
Οἱ σφεας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίδοος θεοειδῆς,
Εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἑκάς ἀνδρῶν ἀλφειῶων·
Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἶκός,
Καὶ νηὲς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρέρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἀιδόσδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότε ἤρχε, θεῶν ἅπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Νόσον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα·
Βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ὧ ἔνι κέρη
Κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
Πὰρ δὲ δύο ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἅπο κάλλος ἔχουσαι,
Σταδμοῖιν ἐκάτερθε, θύρας δ' ἐπέκειντο φαιναί.
Ἥ δ' ἀνέμει ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κέρης·
Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν,

Εἶδομένη κέρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 Ἥ οἱ ὀμηλική μὲν ἦν, κεχάρις δὲ θυμῷ.
 Τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὦδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
 Εἴματα μὲν τοι κείται ἀκηδέα, σιγαλόεντα.
 Σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἐστίν, ἵνα χρή καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἔννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παραχεῖν, οἳ κέ σ' ἄγωνται.
 Ἐκ γάρ τοι τέτων φάτις ἀνδρώπης ἀναβαίνει
 Ἐθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἀλλ' ἴομεν πλυνέσθαι ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφι,
 Καὶ τοι ἐγὼ συνέριδος ἅμ' ἔψομαι, ὅφρα τάχιστα
 ἔντυνέαι· ἐπεὶ ἔτοι ἐτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
 Ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
 Πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
 Ἀλλ' ἄγ', ἐπότηρυνον πατέρα κλυτὰν ἡῶδι προῖ
 Ἡμιόνες καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι
 Ζῶσρά τε, καὶ πέπλος, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἢ ἐπώδεσσιν
 ἔρχεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλλης.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπῆς· ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· ἔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, ἔτε ποτ' ὄμβρῳ
 Δεύεται, ἔτε χιῶν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἶδρη
 Πέπλιν ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη.
 Τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
 Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κέρη.
 Αὐτίκα δ' ἡὼς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἔγειρε
 Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
 Βῆ δ' ἵεναι διὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγαίλῃ τοκεῦσι,
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κιχήσατο δ' ἔνδον ἑόντας.
 Ἥ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἥσο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Ἠλάκατα σρωφῶς ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε

Ἐρχομένων ξύμβλητο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας

Ἐς βελλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι σᾶσα φίλον πατέρα προσέειπε·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσῃς ἀπήνην

Ἵψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι

Ἐς ποταμὸν πλυνέσσω, τὰ μοι βερυκωμένα κῆται;

Καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρῶτοισιν ἐόντι

Βελας βελεύειν καθαρά χροὶ εἵματ' ἔχοντι.

Πέντε δέ τοι φίλοι υἱες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,

Οἱ δὲ ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἡΐθεοι θαλεδόντες·

Οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλῃσι νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες

Ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνηεν.

Ὡς ἔφατ'· αἶδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι

Πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, ὅτε τευ ἄλλῃ·

Ἐρχεαι· ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσῃσιν ἀπήνην

Ἵψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπιδόντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην

Ὀπλεον, ἡμιόνους δ' ὕπαγον, ζευξάν δ' ὑπ' ἀπήνην·

Κύρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρειν ἐδῆτα φαεινὴν,

Καὶ τὴν μὲν κατέδηκεν εὐξέσῳ ἐπ' ἀπήνην·

Μήτηρ δ' ἐν κίσῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν,

Παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

Ἀσκάῳ ἐν αἰγείῳ· κέρη δ' ἐπεθήσεται ἀπήνης·

Δῶκε δὲ χρυσαῖη ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

Εἵως χυτλώσαιοτο σὺν ἀμφικόλοισι γυναῖξιν.

Ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα,

Μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν.

Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο· φέρον δ' ἐδῆτα, καὶ αὐτὴν,

Οὐκ οἶον· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλα.

Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλές' ἴκοντο,

"Ενθ' ἦτοι πλῆντο ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
 Καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ῥυπώοντα καθήρα·
 "Ενθ' αἶγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
 Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα,
 Τρώγειν ἄγρωςιν μελιηδέα· τὰ δ' ἀπ' ἀπήνης
 Εἵματα χερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·
 Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἐρίδα προφέρουσα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε, κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 Ἐξείης πέτασαν παρὰ Δῖν' ἄλως, ἥχι μάλισα
 Λαίϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 Αἱ δὲ λοεσσάμεναι, καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
 Δαῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·
 Εἵματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτε τάρφθεν δμωαί τε, καὶ αὐτῇ,
 Σφαίρῃ τὰ τ' ἄρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλῦσαι·
 Τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 Οἷη δ' Ἄρτεμις εἰσι κατ' ἔρεος ἰοχέαιρα,
 Ἥ κατὰ Τηϋῆγον περὶμήκετον, ἥ Ἐρύμανδον,
 Τερπομένη κάπροις καὶ ὠκείης ἐλάφοισι·
 Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κῆραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε παῖσαι·
 Ὡς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν αἰκόνδε νέεσθαι,
 Ζεύξασ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλά,
 "Ενθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδά κέρην,
 "Η οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιο.
 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια·
 Ἀμφιπόλῃ μὲν ἅμαρτε, βαδείῃ δ' ἔμπεσε δῖνῃ·
 Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν· ὁ δ' ἔγρετο θῖος Ὀδυσσεύς·

Ἐξόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα κ' κατὰ θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;

Ἡ ῥ' οἷγ' ὕβριζά τε κ' ἄγριοι, ἔδὲ δίκαιοι;

Ἡὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοδής;

Ὡς με κερῶν ἀμφήλυθε· δηλὺς αὕτη

Νυμφάων, αἷ ἔχουσ' ὀρέων αἵπεινὰ κάρηνα,

καὶ πηγὰς ποταμῶν, κ' παίσια ποιήεντα.

Ἡ νύ πε ἀνδράπων εἰμὶ χεδὸν αὐδηέντων;

Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἥδ' ἰδωμαι.

Ὡς εἰπὼν θάμναν ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ

φύλλαν, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.

Βῆ δ' ἴμεν, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιδῶς,

Ὅς' εἶσ' ὕόμενος κ' ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε

δαίετα· αὐτὰρ ὁ βυσὶ μετέρχεται, ἢ ὕεσσιν,

Ἡὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφης· κέλεται δέ εἰ γαστήρ

μήλων πειρήσοντα κ' ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

Ὡς Ὀδυσσεύς κέρησιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελλε

μίξασθαι, γυμνός περ ἐὼν· χρεὼν γὰρ ἵκανε.

Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·

τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας πρηνέσας·

Ὅτ' ἔ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη

θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, κ' ἐκ δέος εἴλετο γυίων.

στῇ δ' ἀνταχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,

Ἡ γένων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κέρην,

Ἡ αὐτῶς ἐπέεσσιν ἀποσαδὰ μελιχίοισι

λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἴματα δοίη,

Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι

λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσαδὰ μελιχίοισι,

μή οἱ γένα λαβόντι χολώσαιο φρένα κέρη.

αὐτίκα μελίχιον κ' κερδαλέον φάτο μῦθον·

Γενῆμά σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἢ βροτός ἐσσι;

Εἰ μὲν τις θεός ἐσσι, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κῆρῃ μέγαλοιω,
 Εἰδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ', ἄγχις αἴϊσκω.
 Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάεσι,
 Τρισμάκαρες μὲν σοὶ γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πᾶσι σφισι θυμὸς
 Αἰὲν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται· εἵνεκα σείο,
 Λευσσόντων τοιῶνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριστος ἔξοχον ἄλλων,
 Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται·
 Οὐ γάρ πω τοιῦτον ἶδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὐτ' ἀνδρ', ἔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 Τὴν ὁδὸν, ἣ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι·
 Ὡς δ' αὐτῶς καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
 Δήν· ἐπεὶ ἔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 Ὡς σε, γύναι, ἀγαμαί τε, τέθηπά τε, δαΐδιά τ' αἰνῶς
 Γένων ἄψαδαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 Χθιζὸς εἰκοσῶ φύγον ἡματι οἶνοπα πόντον·
 Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε δύελλαί
 Νῆσθε ἀπ' Ὀλυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάβθαλε δαίμων,
 Ὅφρ' ἔτι πῃ καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἶω
 Παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τέλεεσι πάροισιν.
 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε, σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 Ἔς πρῶτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων ἕτινα οἶδα
 Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 Εἴ τί πῃ εἴλυμα σπείρων ἔχῃς ἐνθάδ' ἰῶσα.
 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 Ἄνδρα τε, καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν.

Ἐδλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον ἢ ἄρσιν,
 Ἥ δ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχρητον
 Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
 Χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλισα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Τὸν δ' αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἠΐδα·
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἔτε κακῶ, ἔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνδράποισιν,
 Ἐδλοῖς, ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάσῃ·
 Καί περ σοι τάδ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπη.

Νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν ἢ γαῖαν ἱκάνεις,
 Οὐτ' οὖν ἐδῆτος δευήσας, ἔτε τευ ἄλλα,

Ὡς ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.

Ἄσυ δέ τοι δαίξω, ἐρέω δέ τοι ἔνομα λαῶν.

Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν ἢ γαῖαν ἔχουσιν·

Εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,

Τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάστος τε, βίη τε.

Ἥ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσε·

Στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσά;

Ἥ μή τις τινὰ δυσμενέαν φάδ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;

Οὐκ ἔδ' ἔτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ἔδὲ γένηται,

Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἱκῆται,

Δηϊοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.

Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύσῃ ἐνὶ πόντῳ,

Ἐχάτοι, ἐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.

Ἄλλ' ὅδε τις δύσηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει,

Τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

Ξεῖνοί τε, πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε, φίλη τε.

Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρωσὶν τε, πόσιν τε·

Λέσατε δ' ἐν πωταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔς' ἀνέμοιο.

Ὡς ἔφαθ'· αἳ δ' ἔσαν τε ἢ ἀλλήλησι κέλευσαν·

Κάδδ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσε

Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·

Πάρ δ' ἄρα οἱ φάρός τε, χιτῶνά τε, εἵματ', ἔθηκαν·
Δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

Ἦνωγον δ' ἄρα μιν λῆδαι ποταμοῖο ῥοῇσι.

Δή ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἀμφίπολοι, σῆθ' ἔτῳ ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς

Ἀλμην ὥμοιῖν ἀπολέσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ

Χρίσομαι· ἥ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐσιν ἀλοιφή.

Ἀντην δ' οὐκ ἂν ἔγωνε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ

Γυμνοῦδαι, κήρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθών.

Ὡς ἔφαθ'· αἳ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κήρη.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμῷ χροὰ νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς

Ἀλμην, ἥ οἱ κῶτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὥμους·

Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἀλειψεν,

Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,

Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κάρητος

Οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ

Ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·

Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὥμοις.

Ἐζέτ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιῶν, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,

Κάλλει καὶ χάρισι σίλβων· θηεῖτό δὲ κήρη·

Δή ῥα τότε ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·

Κλυτέ μοι, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω·

Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,

Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.

Πρόθεν μὲν γὰρ δῆ μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι,

Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ ἑρᾶνὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Αἶ γὰρ ἐμοὶ τοῖόςδε πόσις κεκλημένος εἶη

Ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόδι μίμνην.

Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε, πόσιν τε.

Ὡς ἔφαθ'· αἳ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον, ἠδὲ πίθοντο·
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ θέεσαν βρώσιν τε, πόσιν τε.

Ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
Ἀρπαλέως, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπασος.

Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·

Εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπῆνης,

Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτῇ·

Ὀτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·

Ὅρσεο νῦν δὴ, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὅφρα σε πέμψω

Πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σέ φημι

Πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.

Ἀλλὰ μάλ' ὣδ' ἔρδεις, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·

Ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγρούς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνδρώπων,

Τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι, μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν,

Καρπαλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιθήσομεν, ἦν πέραι πύργος

Ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλης,

Λεπτὴ δ' εἰσίδμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι

Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίσιόν ἐσιν ἐκάστω·

Ἐνθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ, καλὸν Ποσιδῆϊον ἄμφις,

Ῥυτοῖσιν λάεσσι καταρυχέουσ' ἀραρυῖα.

Ἐνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγχεσι,

Πείσματα, καὶ σπείρα, καὶ ἀποξύνεσιν ἐρετμά.

Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, εὐδὲ φαρέτρη,

Ἄλλ' ἴσοι καὶ ἐρετμά νεῶν, καὶ νῆες εἵσται,

Ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολλὴν περὶοῦσι θάλασσαν.

Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις δπίσσω

Μωμεύη· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον·

Καὶ νύ τις ὣδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας,

Τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπετα καλὸς τε, μέγας τε,

Ξᾶνος; πᾶ δέ μιν εὔρει; πόσις νύ τοι ἔσσεται αὐτῇ.

Ἡ τινὰ πε πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς,
 Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν.
 Ἡ τις οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 Οὐρανόθεν καταβάς· ἔξει δέ μιν ἥματα πάντα.
 Βέλτερον, εἴ κ' αὐτὴ περ ἐποικομένη πόσιν εὖρεν
 Ἀλλοθεν· ἥ γὰρ τέσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐδλοί.
 Ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο·
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
 Ἡ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
 Ἀνδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὣδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 Πομπῆς καὶ νόσοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμοῖο.
 Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, ἄγχι κελεύθε,
 Αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λαιμῶν·
 Ἐνθα δὲ πατρὸς ἐμῆ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἀλῶη,
 Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 Ἐνθα καδεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς
 Ἀσυδε ἔλθωμεν, καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 Καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν εἰς πόλιν, ἥδ' ἐρέεσθαι
 Δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Ῥαῖε δ' ἀρίγνωτ' ἐς, καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιο
 Νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰκότα τοῖσι τέτυκται
 Δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 Ἡρώος· ἀλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεύδωσι καὶ αὐλῇ,
 Ὡκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 Μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἦσαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Ἥλιάκατα στυφᾶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Κίονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἴατ' ὀπιθεν.
 Ἐνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 Τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, ἀδάνατος ὥς.

Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γένασι χεῖρας
 Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόσιμον ἡμαρ ἴδῃαι
 Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἔσσι.

Εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλος τ' ἰδέειν, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

ὦς ἄρα φωνήσας Ἰμασεν μάστιγι φαεινῇ.
 Ἡμιόνους, αἳ δ' ὄκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.
 Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πώδεσσιν.
 Ἡ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως αἶμ' ἐποίατο πεζοί,
 Ἀμφίπολοί τ', Ὀδυσσεύς τε νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάθλην.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 Ἴρον Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἔζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κέρη μέγαλοιο.

Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτάνη,
 Νῦν δὴ πέρ μευ ἄκυσον, ἐπεὶ πάρος ἔποτ' ἄκυσας
 Ῥαιομένε, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν, ἥδ' ἐλεεινόν.

ὦς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Αὐτῷ δ' ἔπω φαίνεται ἐναντίον· αἶδετο γάρ ῥα
 Πατροκασίγνητον· ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινε
 Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ἦτα δ', ἰὺ φρονέεισ' Ὀδυσσεὶ Σχευαίης βασιλῆϊς.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἡρᾶτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Κέρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρειν μένος ἡμιονοῖιν.
Ἢ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
Στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισι· κασίγνητοι δὲ μιν ἄμφι
Ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι, οἳ ῥ' ἀπ' ἀπῆνης
Ἠμιόνες ἔλυσον, ἐδοῖτά τε ἔσφερων εἴσω.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὼν ἦϊε· δαΐε δὲ οἱ πῦρ
Γρῆϋς Ἀπειραΐη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
Τὴν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·
Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, ἕνεκα πᾶσι
Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεῶ δ' ὥς δῆμος ἄκθεν·
Ἢ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
Ἢ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμαι.
Καὶ τότε Ὀδυσσεύς ᾤρτο πώλινδ' ἵμεν· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Πολλὴν ἡέρα χεῦε, φίλα φρονέεισ' Ὀδυσσῆϊ,
Μήτις Φαιήκων μεγαδύμων ἀντιβολήσας
Κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοισι, ὅτις εἴη.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πώλιν δύσεσθαι ἑρηννῆν,
Ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχέσῃ·
Στῇ δὲ πρόδ' αὐτῇ· ὁ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·

ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόε, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνδράποισιν ἀνάσσει;
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 Τηλόθεν ἐξ ἀπῆς γαίης· τῷ ἔτινα οἶδα
 Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 Δείξω· ἐπεὶ μὲι πατὴρ ἀμύμονος ἐγγύδι ναίει.
 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.
 Οὐ γὰρ ξεῖνες οἶδε μάλ' ἀνδράπῃς ἀνέχονται,
 Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Νηυσὶ δοῇσιν τοίγε πεποιδότες ὠκείησι,
 Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων·
 Τῶν νέες ὠκείαι, ὥσει πτερόν, ἥ ἐ νόημα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοῖο.
 Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
 Ἐρχόμενον κατὰ ἄστρ' ἀσφάει· οὐ γὰρ Ἀθήνη
 Εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ ῥά οἱ ἀχλὺν
 Θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἑτάσας,
 Αὐτῶν δ' ἡρώων ἀγοράς, καὶ τείχεα μακρὰ,
 Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκοντο,
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὲ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
 Πεφραδέμεν, δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
 Δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε, μηδέ τι θυμῷ
 Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
 Ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Δέσποιναν μὲν πρῶτα κίχῃσεν ἐν μεγάροισιν,

Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον· ἐκ δὲ τοκήων
 τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ναυσίδοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 γείνατο, καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 Ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
 ὅς ποθ' ὑπερδύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ᾤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ᾤλετο δ' αὐτός.
 Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγένεατο παῖδα
 Ναυσίδοον μεγάλυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἀνασσε·
 Ναυσίδοος δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ', Ἀλκινόον τε.
 Τὸν μὲν, ἄκρον ἐόντα, βάλλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἷν παῖδα λιπόντα
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἀκοιτιν,
 Καὶ μιν ἔτισ', ὥς ἔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν·
 Ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε, καὶ ἐστὶν,
 Ἐκ τε φίλων παίδων, ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο,
 Καὶ λαῶν, οἳ μὴν ῥα, θεὸν ὥς, εἰσορόωντες,
 Δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε σείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
 Οὐ μὲν γάρ τι νόε γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐδῶλοῦ,
 Οἷσιν τ' εὖ φρονέησι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλος τ' ἰδέσθαι, καὶ ἱκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Πόντον ἐκ' ἀτρύγετον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινὴν·
 Ἴκετο δ' ἐς Μαραθῶνα, καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
 Δύνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόεος πρὸς δώματ' ἱε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 Ὀρμαιν' ἰσαμένῳ, πρὶν χάλκεον ἔδδον ἱκέσθαι·
 Ὡς γὰρ ἡλίου αἶγλη πέλεν, ἥε σελήνης,
 Δῶμα καὶ ὑψερεφές μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 Ἔς μυχὸν ἐξ ἑδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 Χρύσεια δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκίῳ ἔσασαν ἑδῶ,
 Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῇ δὲ κορώνῃ·
 Χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πρᾶπίδεςσι,
 Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Ἀθανάτης ὄντας καὶ ἀγήρωσ ἡματα πάντα.
 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 Ἔς μυχὸν ἐξ ἑδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 Λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριόωντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηστάνον γὰρ ἔχουσιν.
 Χρύσαιοι δ' ἄρα κῆροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 Ἔσασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δρῶα κατὰ δῶμα γυναῖκες·
 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν,
 Αἱ δ' ἰσθὺς ὑφάουσι καὶ ἡλάκατα σρωφῶσιν
 Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 Καιροσέων δ' ὀδονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Τόσπον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
 Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὥς δὲ γυναῖκες
 Ἰσὸν τεχνήσασ· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 Ἔργα τ' ἐπίσταται περικαλλέα, καὶ φρένας ἐοδλάς·
 Ἐκτοδεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 Τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν·
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 Ὀγχναί, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθώουσαι.
 Τάων ἔποτε καρπὸς ἀπάλλυται, ἑὶ ἐπιλείπει

Χάματος, ἔδ' ἑρέυς, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνεῖνσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.

Ὅγχνη ἐπ' ὀγχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σαφυλῇ σαφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.

Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλατὴ ἐρρίζωται
Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
τέρσεται ἡελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
Ἄλλας δὲ τραπέεσι· πᾶρριθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,
Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.

Ἐνθα δὲ κοσμητὰν πρᾶσιαν παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαν πεφύασιν, ἐπητανὸν γανόωσαι·

Ἐν δὲ δύο κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
σκιόναται, ἡ δ' ἐτέρῳθεν ὑπ' αὐλῆς ἔδον ἴησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ἐνθα γὰρ θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
Καρπαλίμως ὑπὲρ ἔδον ἐβήσατο δώματος εἴσω.

Εὖρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
σπένδοντας δεπᾶεσσιν εὖσκόπῳ Ἀργεϊφόντῃ,

Ὡς πυμάτω σπένδουσιν, ὅτε μνησαίατο κοῖτις.

Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

Πολλὴν ἡέρ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,

Ὅφρ' ἴκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γένασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.

Καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.

Οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο δόμον κάτα φῶτα ἰδόντες·

Θαύμαζον δ' ὀρόωντες· ὁ δ' ἐλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·

Ἀρήτη, δύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,

Σόν τε πόσῳ, σά τε γέναθ' ἰκάνῳ, πολλὰ μογήσας,

Τῆσδε τε δαιτυμόνας, τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν

Ζηέμεναι, καὶ παῖσιν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος

Κτήματα' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας δ' οὐ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πομπὴν ὑπρόντες πατρίδ' ἰκέσασθαι
 Θάσσαν· ἐπειδὴ δὴ δα φίλον ἀπο πῆματα πάχασθαι.

Ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν κούρῃσι.
 Παρ' πυρὶ οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο συαπῆ.
 Ὅψε δὲ δὴ μετέπει γέρον ἥρως Ἐχένιος,
 Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,
 Καὶ μῦθοισι κέκασο, παλαιά τε, πολλὰ τε αἰδώς·

Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέπειτα·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον, εἴδ' εἴποις, τῶνδε γὰρ
 Ξῖνον μὲν χαμαὶ ἦδαι ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν κούρῃσιν·
 Οἷδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰχανόωντα.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Ξῖνον μὲν ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροθήκῃ
 Εἴσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 Οἶνον ἐπιπρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 Σπείσομεν, ὅδ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδαί.
 Δόρπον δὲ ξῖνον ταμὴν δότω ἔνδον ἔδοντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκου' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 Χειρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 ὤρσεν ἀπ' ἐσχατόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνῳ εἴσε φαιεῖθ,
 Τῖον ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 Ὃς οἱ πλεσίον ἴζε, μάλισα δὲ μιν φιλέεσκε·
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχουσ' ἔφευσε·
 Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψαδαι· παρὰ δὲ ξυστὴν ἐτάνωσσε τράπεζαν·
 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέροντα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρὲντα.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦδε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς·
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ· τῶνδε γὰρ
 Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 Σπείσομεν, ὅδ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδαί.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνε·
 Νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεκάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπῆσάν τ', ἐπιόν δ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες·
 Ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξενίσσομεν, ἠδὲ θεοῖσι
 Ῥέξομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 Μηρομέθ', ὥς χ' ὁ ξείνος ἀνευδε πόνον καὶ ἀνίης
 Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται
 Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστὶ·
 Μηδὲ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάδησι,
 Πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιθήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 Πάσεται ἄσσα οἱ αἶσα κατακλῶδές τε βαρεῖαι
 Γανομένα νήσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' ἕραν ἔειλήλαθεν,
 Ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
 Αἰὲ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 Ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγκαλειτὰς ἐκατόμβας·
 Δαίνυσταί τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης,
 Οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν,
 Ὡς περ Κύκλωπές τε, καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη παλὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ ἕρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Οὐδέμας, ἑδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροταῖσιν·
 Οὔστις ἀμείψῃ με μάλις ὀχέοντας οἰζύν·
 Ἀνδράσιν, τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσιν ἰσωσαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ πλεον' ἐγὼ κακὰ μεθήσοίμην,

Ναίαι εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· εὐδὲ τις αὐτῇ
 Μίσγεται, ὅτε θίων, ὅτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δόσηνρον ἐφέςιον ἤγαγε δαίμων
 Οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀρήγῃσι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλυσας ἐκείσσε μέσσω ἐν δίνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθινον ἐδολοὶ ἐταῖροι·
 Αὐτὰρ ἔγῳ, τροπὴν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 Νῆσον ἐς Ὠκυγίην πέλαισάν θειοί, ἔνθα Καλυψὼ
 Ναίαι, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβῶσα
 Ἐνδύκλειος ἐφίλα τε, καὶ ἔτρεφεν, ἥδ' ἐφασκε
 Θῆσιν ἠδ' ἀνθρώποις, καὶ ἀγῆραον ἡματα πάντα·
 Ἄλλ' ἔρπον ἀποτὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔκειθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 Δάκρυον δεινέον, τὰ μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψὼ
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐκίπλομενον ἔτος ἦλθε,
 Καὶ τότε δὴ με χέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτρέπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ χερσὶν πολυδέσμε' πολλὰ δ' ἔδωκε,
 Σιτον καὶ μέθυ καὶ ἄμβροτα εἴματα ἔσθεν.
 Οὐρον δ' ὥρροεν κεν ἀπήμονά τε, λιαρὸν τε.
 Ἐπτάδεκα δὲ καὶ μὲν πλεον ἡματα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιθεντά·
 Γαίης ὑπερβόρῃς γῆθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 Διὸς παῖδ' ἦ γὰρ ἔμελλον ἐτι ξυνέσεσθαι δίῳ.
 Πολλῇ, τὴν μοι ἐκώρσε Πισσεϊδάαν ἐνοσίχθων·
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδθησε χελεύθους,
 Ὄρινεν δὲ θάλασσαν ἰδέσφατόν· εὐδὲ τί κ' ἔρα
 Εἶα ἐπὶ χερσὶν ἄδωα σενάχοντα φέρεσθαι.
 Τὴν μὲν ἔπειτα θυέλλαι διέσχευον· αὐτὰρ ἔγῳ
 Νηχόμενος τοῦδε λαίμα διέτμαχον· ὅδ' αὖ με γαίῃ
 Τρεπτήρῃ ἐπὶ λαύσε φέρων ἀνέμους τε καὶ ὕαυρ.

Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βίησατο κυμ' ἐπὶ χερσὶν
 Πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βάλον, καὶ ἀτερπεί χῶρος
 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος νήχον πάλιν, ἕως ἐπηλθόν
 Ἐς ποταμόν, τῇ δὴ μοι εἰσατο χῶρος ἄριστος,
 Λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερῶν· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 Ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διῷπετέος ποταμοῖο
 Ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραδον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 Ἦφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῖεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιημένος ἦτορ,
 Εὐδὸν παννύχιος, καὶ ἐπ' ἡῷ, καὶ μέσον ἡμᾶρ·
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν.
 Ἀμφιπόλῃς δ' ἐπὶ θινὶ τεῖς ἐνόησα θυγατρὸς
 Παιζέσας, ἐν δ' αὐτῇ ἦν εἰκυῖα θεοῖσι.
 Τὴν ἰκέτευσ'· ἡ δ' ἔτι νοήματος ἡμδρότεν ἔειλε,
 Ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 Ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 Ἡ μοι σίκτον ἔδωκεν ἄλις, ἡ δ' αἰδοπα οἶνον,
 Καὶ λῆσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἶματ' ἔδωκε.
 Ταῦτά τοι, ἀχνύμενός περ, ἀληθείην κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε
 Ξεῖν', ἥτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε
 Παῖς ἐμῇ, ἔνεκά σ' ἔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 Ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἦρως, μή μοι τένεκ' ἀμύμονα νείκεε κῆρην·
 Ἡ μὲν γάρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπειτα·
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δείσας, αἰχυνόμενός τε,
 Μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσαιο ἰδόντι·
 Δύσζηλοι γάρ τ' εἵμεν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνδράπων.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε
 Ξεῖν', οὐ μοι τοιῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ

Ναψιδίῃ
Αἰ γὰρ
Τίος ἐσθ
Παῖδά τ
Αὔδι μεί
Αἰ κ' ἔδα

ἰμὸ πάντα·
ἢ Ἀπολλόν·
ἢ ἔγὼ ἔτιρ,
ὃς καλῶτάς
ἰτα δοίην,
ἢ ὅτις ἐρύξαι

Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
Πομπὴν ἔ, ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅρρ' εὖ εἰδῆς,
Αὔριον· ὃς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὑπὸ
Λίξαι· οἱ δ' ἔλῃσι γαλήνην, ὅρρ' ἂν ἴκηαι
Πατρίδα σὴν, ἢ δῶμα, ἢ εἴπω τοι φίλον ἑστίν·
Εἴπερ ἢ μάλα πολλὸν ἐκασίρας ἔς· Εὐβοίης·
Τῷ περ' τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἳ μὲν ἴδοντο
Λαῶν ἡμετέρων, ὅτι τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
Ἦγον, ἐπιδόμενον Τιτυὸν, γαιήϊον υἱόν·
Καὶ μὲν αἰ ἐνθ' ἤλθον, ἢ ἄτερ καμάτοιο τέλεσθαι
Ἦματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήγαγεν οἴκαδ' ἐπίσσω.
Εἰδῆσας δὲ ἢ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσον ἀριστά·
Νῆς ἱμαὶ ἢ κούροι ἀναβρίσταν ἄλα πηδῶ.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολὺτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
Εὐχάμενός ἔ, ἀρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνὸ μῆλα·

Ζεῦ πατέρ, αἰδ' ὅσα ἔπει τελευτήσαν ἅπαντα
Ἀλλήλους· τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζῆδαρον ἀφικνῶν
Ἀσβεστός κλέος εἴη, ἐγὼ δὲ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

Ὡς ἢ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγέρευον.

Κεκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισι
Δίμνι· ὅτ' αἰθέσθ' ἀίμεναι, ἢ βήγαι καλὰ
Πορφύρε· ἀμβάλεαν, σορίσαι τ' ἐρύπερδε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνδύμεναι ἄλας, καδύπερδεν ἱσάσθαι.
Αἰ ἔ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, ἔαος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
Αὐτὰρ ἐπεί σορίσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσai,
Ἄτρυνεν Ὀδυσσεύς παρὶς ἀμενῶν ἐπίεσσι·

Ὅρσο κέων, ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνή.

Ὡς φάν' τῷ δ' ἀσπασὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κάδευδε πτόλῳτλας δῖος Ὀδυσσεύς

Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθέρῃ ἐριδούπων.

Ἀλκίνοος δ' ἄρα λίκτο μυχῷ δόμῃ ὑψηλοῖα·

Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λίκτος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

πρὸς τὸν δὲ ἀγροπῶν, τὸν δὲ ἐν αὐτῇ
καὶ τὸν δὲ ἀγροπῶν, τὸν δὲ ἐν αὐτῇ
καὶ τὸν δὲ ἀγροπῶν, τὸν δὲ ἐν αὐτῇ
καὶ τὸν δὲ ἀγροπῶν, τὸν δὲ ἐν αὐτῇ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Θῆτα δ' ἔδλοις Φαίηκας Ὀδυσσεὺς πείρηθεν.

ΗΜΟΣ δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ἠώς,
 Ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Ἄν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Τῷσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 Φαίηκων ἀγορήνδ', ἣ σφιν πᾶρα νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάδιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι
 Πλησίον· ἣ δ' ἀνὰ ἄστυ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 Νόσον Ὀδυσσῆϊ μεγάλητοσι μητιόωσα·
 Καί ῥα ἐκάσῃ φωτὶ παρισαμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαίηκων ἠγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅφρα ξείνοιο πύθησθε,
 Ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
 Πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖας.
 Ὡς εἰποῦσ', ὥτρυνε μένος κ' θυμὸν ἐκάσθη.
 Καρκαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγορά τε, κ' ἔδραμ,
 Ἀγρομένων· πολλοὶ γὰρ ἐδήσαντο ἰδόντες
 Τῷ Λαέρταο δαΐφρονι· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε, κ' ὤμοις,
 Καί μιν μακρότερον κ' πάσσονα δῆκεν ἰδέσθαι,
 Ὡς κεν Φαίηκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,

Δεινός τ' ἤ καὶ αἰὶς περ, καὶ ἔκτελέσειεν ἀνδράσιν ἅπαντα· Π
Πολλοὺς γὰρ Φαίηκας ἐπαρρήσαντ' Ὀδυσῆος· ἐν γὰρ
Αὐτὰρ ἐπεὶ φ' ἤγαρδεν, ὀμνηγέρας σ' ἐγένοντο, καὶ οὐκ ἔβαν
Τοῖσιν αὖτ' Ἀλκίνοος ἀγορεύσαςτο καὶ μετέειπε·

Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες, ἐμὴν ἔπειτα
"Ὅφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ἔϊνος ὃδ', οὐκ οἷδ' ὅς τις ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶν,
Ἦε πρὸς ἡοίκον, ἢ ἐσπερίων ἀνδράπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπροσθεν εἶναι·
Ἡμεῖς δ' ὡς τὸ πάρος περ, ἐποτρυνάμεθα πρὸς ἡμῶν
Οὐδὲ γὰρ εὐδὲ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δώματα ἵκηται,
Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος θηρὸν μένει, εἴνεκα σπαραγμοῦ·
Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσουσιν εἰς ἄλυσαν
Πρωτόπλοον· κύρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα,
Κρινάδων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι·
Δησάμεντι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἄρσενά·
"Εκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγγύνετε δαίτας,
Ἡμέτερά μ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εἴ κ' ἅσι παρέξω, πρὸς
Κύροις μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτῶχαι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ·
"Ερχεσθ', ἔφρα ξείνων ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν,
Μηδὲ τις ἀρνεῖσθαι καλέσασθε δὲ θεῖον αἰδῶν,
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πᾶσι δῶκεν ἀοιδῆν,
Τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰδεῖν.

"Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
Σκηπτῶχαι· κέρυξ δὲ μετώχετο θῆον αἰδῶν,
Κούρω δὲ κρινθέντε δύο καὶ πεντήκοντα,
Βήτηχάς τ' ἐπὶ νῆα κατέλυθον, ἡδὲ θάλασσαν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ φ' ἐπὶ νῆα κατέλυθον, ἡδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οὖν μέλαιναν αἰὶς βάσανος ἐρύσσουσιν,
Ἐν δ' ἰσὺν τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
Ἡρτύναντο δ' ἐπὶ νῆα καὶ ἐπὶ νῆα ἐπὶ νῆα.

Πάντα κατὰ μῦθον· ἀνὰ δ' ἐξήκοντα πόντος αἶον· ἔ
 Ὑψὺ δ' ἐν νοτίᾳ τήν γ' ἀφῆλσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαίμονος ἐς μέγα δῶμα·
 Πλήντο δ' ἄρ' αἶψα σάφε, καὶ ἔρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν·
 Ἀγρομέναν· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι, ἦδ' ὡπαλοῖοι·
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρυσεν,
 Ὀκτώ δ' ἀργυρόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βῆς·
 Τοὺς δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον, τετόκοντό τε δαῖτ' ἐρατὴν ἦεν·
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρήρον αἰοῖδον,
 Τὸν κέρη Μῆσ' ἐφίλησε, δίδω δ' ἀγαθὸν τε, κακὸν τε·
 Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμειψε, δίδω δ' ἠδ᾽ αἶαν αἰοιδῆν·
 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνσοις δῆκε θρόνον ἀργυρόηλον·
 Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐθείσας·
 Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λογαίων·
 Αὐτῷ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλάδα·
 Κήρυξ· πᾶς δ' ἐτίθει κόμην, καλὴν τε τράπεζαν·
 Πὰρ δὲ δέσπας ὄηοιο, αἰεὶν ὅτε θυμὸς ἐνώγει·
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χθονὸς ἰαλάρη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντα,
 Μῆσ' ἄρ' αἰοῖδον ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέος ἀνδρῶν,
 Οἴμης, τῆς τῆς· ἄρα κλέος ἔρηνον εὐρύν· ἦεν γάρ·
 Νῆκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδην Ἀχιλλεύς,
 Ὡς ποτὲ θηρίσαντο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλάῃ,
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξὶ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Χαῖρε νῆα, δὲ ἄριστοι Ἀχαιῶν θηριόωντο·
 Ὡς γάρ οἱ χρεῖαν μυνήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Πυδοῖ ἐν ἡγαθήῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον εἶδον·
 Χρησόμενος τότε γάρ βα κυλίνθετο πῆματός ἀρχῆ·
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναεῖσι, Διὸς μεγάλα δια βολαί·
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδος αἶσατε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Πορφύρεον μέγα φάρος ἐλὼν χερσὶ τιθαρήσει·
 Κακκεφαλῆς εἰρήσσει, κάλυψέ δὲ καλὰ πρόσωπον·

Αἶδετο γὰρ Φαιήκας, ὅπ' ὀφρύσι δάκρυα κείδων·
 ἦτοι ὅτε λήξαιεν αἰδῶν ὕμνος αἰδὼς,
 Δάκρυ' ὁμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φάρυγος ἔλκετο,
 Καὶ δέπας ἀφρικύπελλον ἔλων, ὅππῃσ' αὖτε θύοισιν.
 Αὐτὰρ ὅτ' ἄψ' ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν αἶειδεν·
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἐπὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν,
 Ἄψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυψάμενος γούνασ' ἐν.
 Ἐνθ' ἄλλως μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα κείδων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἦδ' ἐνόησεν,
 Ἥμενος ἄγχι· αὐτῷ βαρὺ δὲ γενάχοντος ἄχουεν.
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετήδα.

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἦδ' ἐμείδοντες·
 Ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης,
 Φόρμιγγός θ', ἥ δαιτὶ συνήορός ἐστι δαλὴν.
 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ αἰδῶν πειρηθώμεν.
 Πάντων γὰρ χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε κωήσας, ὅσον περὶ γινόμεθ' ἄλλων,
 Πύξ τε, ἀλαλασμοσύνη τε, καὶ ἄλμασιν, ἦδ' ἐπὶ ποδῶσιν.

Ὡς ἔφαθ' ὀφρὸς ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἐπορτο·
 Κάδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα λιγέαν,
 Δημόδοκός θ' ἔλε χεῖρα, καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 Κήρυξ· ἦρχε δὲ τῶ αὐτῇ ὁδῶν, ἦν περ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, αἰδῶν δακρυανέοντες.
 Βάν θ' ἱμενέας ἀγορήν, ἅμα δ' ἐσπῆτο πτελὸς ὄμιλος,
 Μυρίοι· ἀνθ' ἕσαντο νέοι πολλοὶ τέ, καὶ ἱεῖς.
 Ὄρτο μὲν Ἀκρότεός τε, καὶ Ὀκυδάδης, καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτιεύς τε, Πρύμνεός τε, καὶ Ἀγχιάλος, καὶ Ἐρεμνίδης,
 Ποιεύς τε, Περσίδης τε, Θόων, Ἀναδησίνεός τε,
 Ἀμφιάλός θ', οἷος Πολυνῆς Τεκτονίδαο.
 Ἄνδ' ἡ Εὐφάτορος, βροτολόγος τοῦ, ἄρην, ἡνὶ οὐρανῷ
 Ναυβολίδης θ', ὅς ἑρις ἐν κείῳ, ὅς ἑμας τε,
 Πάντων Φαιήκων μὲν ἄριστος, ἡ δὲ Κλυμένης.

Ἄν δ' ἔκαστος κρείττετος ἀμύμονας Ἀλκινόω, ὅς τις
 Λαοδάμας θ', Ἀλίοσ τε καὶ ἑπτάθεος Κλυτόνηος.
 Οἱ δὲ τὰ πρῶτον μὲν ἐπαρήσαντο πόδεςσι.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ πύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 Καρκαλίμως ἀπέναντα κόνιες πεδίοιο.

ὣς ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων
 πέλῃ ἡμιονοῖν,
 λαοὺς ἴσθ', οἱ δ' ἰλίποντο.
 ἀλγχανῆς πύρρησαντο
 ἐπαχύνοντο πάντας ἀρίστους
 πρῶτων προφάρεςτος ἦεν
 προφάρεςτος ἦεν Ἑλατράς
 ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 ἑτέρφθησαν φρὶν ἀέθλοισι
 ὑπερβῆσαν παῖς Ἀλκινόοιο.

Δεῦτε, φίλοι, τὸν ἔπινον ἐράμεθα, εἴ τι ν' ἀέθλων.
 Οἶδέ το καὶ δεδάκη· φῶν γὰρ μὲν οὐ κακὸς ἔσθην
 Μηδὲς τε καὶ κῆμας τε, καὶ ἄμφοι χαῖρας ὑπερβην.
 Αἰχῆνα τε σιβαρὸν, μέγα τε δῖνος· ἀδὲ τε ἦρξ.
 Δυνεταί, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκτο πύλειασιν.
 Οὐ γὰρ ἔχω γέ τί φημι κακώτερον ἄλλο, θαλάσσης γάρ
 Ἄνδρα τε συγχέυει, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς ᾗη.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπυμαίβετο, φώνησεν πατρὶος
 Λαοδάμα, μάλα ταῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπας·
 Αὐτὸς νῦν παρακάλισσαι ἴων, ἢ πύφραδε μύθῳ.
 Αἰτάρ, ἔπει τόγ' ἄκου' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Στῆ ῥ', ἐξ μέσσον ἴων, καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπε.
 Δεῦρ' ἄγχι καὶ σὺ, ἔπει πᾶντι, πύρρησαι ἀέθλων.
 Εἴ τινα που διδάσκεις· ἔσθης δέ σ' ἰδμεν ἀέθλοισι.
 Οὐ μὲν γὰρ μῆζον κλέος ἀνέρας, ἄρρα κεν ῥῶναι.
 Ἥ οἱ προσέειπε μέγα καὶ χερσὶν ἔειπεν.
 Ἀλλ' ἄγε πύρρησαι σπῆδαςον δ' ἀπὸ κῆδεσσι θυμῷ.

Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
Νηῦς τε κατείρουσα, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Λαιοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε καρτομέοντες;
Κήδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἢ περ ἄεθλοι,
Ὅς πρὶν μὲν μάλα πόλλ' ἐπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα·
Νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόσοιο χατίζων
Ἕμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε, πάντα τε δῆμον.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἀντην·
Οὐ γάρ σ' ἔδῃ, ξῆνε, δαήμονι φωντὶ εἶσκω
Ἄδλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνδράποισι πέλονται·
Ἄλλὰ τῶ, ὅς δ' ἅμα νηὶ πολυκληϊδί θαμίζων,
Ἀρχὸς ναυτῶν, οἷτε πρηκτῆρες ἔασι,
Φόρτε τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων,
Καρδέων δ' ἀρκαλέων· ἔδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀταδάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
Ἀνδράσιν, ἔτε φυὴν, ἔτ' ἄρ φρένας, ἔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλαι ἀνὴρ,
Ἄλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι γέφαι· οἳ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λίσσασθιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
Αἰδοῖ βασιλῆην, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, εἰσορῶσιν·
Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλγικίος ἀθανάτοισιν,
Ἄλλ' οὐ οἳ χάρις ἀμφιπεριγέφεται ἐπέεσσιν.
Ὡς κ' σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, ἔδέ κεν ἄλλως
Οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφάλιός ἐστι.
Ὡρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆις ἀέθλων,
Ὡς σύ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν οἶτω
Ἕμμεκα, ὅφρ' ἤδη τε πεποιθεά, χερσὶ τ' ἐμῇσι·

Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομ' ἀέθλων·
 Θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώντρυνας δέ με εἰπών.

Ἦ ῥα, καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον
 Μάϊζονα καὶ πάχετον, σιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 Ἦ οἶω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.

Τὸν ῥα περισφύσας ἦκε σιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
 Βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων,
 Ῥίμφα δέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·

Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνεις τὸ σῆμα
 Ἀμφαφόων· ἐπεὶ ἔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλων·
 Οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἴξεται, εἰδ' ὑπερήσει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Χαίρων ἔνεχ' ἐταῖρον ἐνῆέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι·
 Καὶ τότε κεφώτερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι·

Τῆτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 Ἦσαν ἢ τοσσοῦτον ὀϊομαί, ἢ ἔτι μᾶσσον.

Τῶν δ' ἄλλων, ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
 Δεῦρ' ἄγε πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λήην,
 Ἦ πῶξ, ἢ ἐπάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν, ἔτι μεγαίρω,
 Πάντων Φαιήκων, πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος·
 Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 Ἀφρων δὴ κεῖνός γε καὶ ἑτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
 Ὅσις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων,
 Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο τ' αὐτῷ πάντα κολύβει.
 Τῶν δ' ἄλλων ἔπερ τίν' ἀναίνομαι, εἰδ' ἀδερίζω,
 Ἄλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἀντήν·

Πάντα γὰρ εὖ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσοι ἐξέδωκε
 Εὖ μὲν τόξον οἶδα εὖξοον ἀμφαράαδαν·
 Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, αἰσέουσας ἐν ὀκλήῃ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἐταῖροι
 Ἀγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοῖατο φωτῶν·
 Οἶος δὴ με Φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί·
 Τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
 Ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῆτον ἔδουτες·
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐδελήσω,
 Οὐδ' Ἡρακλῆϊ, ἔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῇ,
 Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 Τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρυτος, ἔδ' ἐκὶ γῆρας·
 Ἰκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπάλλων·
 Ἐκτανεν, ἔνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι·
 Δερὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἷσφι·
 Οἴαισιν δαίδοικα ποσὶν, μή τις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λήην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάαδην
 Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κοιμῶν κατὰ κῆρα·
 Ἦεν ἐπρετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Ἐεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάρισα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ
 Χωόμενος, ὅτι σ' ἔτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς·
 Νείκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς ἔτις ἀναιόητος,
 Ὅστις ἐπίσταιτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζων·
 Ἀλλ' ἄγε, κῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ἄφρα καὶ ἄλλω
 Εἴπῃς ἥρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι
 Δαινύη παρασθῇ τ' ἀλάχῃ καὶ σοῖσι τέκεσσιν·
 Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷός καὶ ἡμῶν·
 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθει, διὰ κτερεῖς ἐξέτι πατράων·

Θούγαρ· πούγυμᾶχοι· εἶρα· ἐν ἐράδμονες, ἔδε παλαιστῶν,
 Ἄλλὰ ποσὶ κραπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι
 Αἰεὶ δ' ἡρῶν δαίς τε φίλη, κίδαρίς τε, χοροὶ τε,
 Εἵματά τ' ἐξήμοιβα, λοετρά τε· δερμὰ, καὶ εὐναί.
 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
 Παίσατα· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοσήσας, ὅσον περιγινόμεθ' ἄλλων
 Ναυτιλίῃ, καὶ ποσσὶ, καὶ ὀρχησύν, καὶ αἰοιδῇ.
 Δημοδόκω δέ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λιγεῖαν
 Οἰσέτω, ἥ περ κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος· ἄρτο δὲ κήρυξ
 Οἶσαν φόρμιγγα λιγυρὴν δόμῳ ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσχυρῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀγέσαν
 Δήμῳ, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσθον ἔκαστα·
 Λείψαν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυαν ἀγῶνα.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λιγεῖαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κῆρυι
 Πρωθῆδαι ἴσαντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο.
 Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Μαρμαρυγὰς θηῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖν,
 Ἄμφ' Ἀρεῆς φιλότητος, εὖσεφάνε τ' Ἀφροδίτης,
 Ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαισείῳ δόμοισι
 Λάδρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤχυνε καὶ ἐδῆν
 Ἡφαισείῳ ἄνακτος· ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃς φ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι.
 Ἡφαιστος δ', ὥς ἐν θυμολογία μῦθον ἄκχεσε,
 Βῆ ῥ' ἱμῶν ἐς χερσὶ κεῖνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 Ἐν δ' ἔδει· ἀκροδέτω μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δέσμους
 Ἀρρήκτους, ἀλότεις, ὅφρ' ἐρπεθὸν αὐτῷ μέντοι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ παύσε δόλον, περὶ λαομένους Ἀρεῆς,
 Βῆ ῥ' ἱμῶν ἐς πλάκαρον, ὅππῃ φέρεται δέμν' ἔκατο·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμῶσιν χερσὶν ἀνὰ κνέοντες ἀπὸ τῆς χεὶρς
 Πολλὰ δὲ καὶ καδὰ περθε μεταδρόφον ἐξέσχεον τὸ γόστῃ
 Ἦντ' ἀράχνια λατρά, τὰ γ' οὐ κέ τις εὖδεῖδον ποῦς· ἀλλ'
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· πῆρι γὰρ θολάοντα τέτυκτο·
 Αὐτὰρ ἐπαυδὴ πάντα δόλον περὶ δέσμα χερσὶν καὶ γὰρ
 Εἶσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, εὐκείμεναν ποταλίστρας, καὶ
 Ἦ οἱ γαῖαν πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἀπασέων· ἀλλὰ καὶ
 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήμιος Ἄρης·
 Ὡς ἴδεν Ἠφαιστὸν κλυτατέχνην νόσφι κίοντα·
 Βῆ δ' ἴμενα πρὸς δῶμα περικλυτῷ Ἠφαιστῷ,
 Ἰχανόων φιλότῃτος εὐσεφάνη Κυδερείης·
 Ἦ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐριδνεός, Κρονίανος·
 Ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔζεδ'· ὁ δ' εἶσω δώματος ἦεν·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέομεν ἐνηδέεσθαι·
 Οὐ γὰρ ἔδ' Ἠφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ πῃ ἤδη
 Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφάνης·
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπασὺν εἶσατο κοιμηθῆναι·
 Τὰ δ' ἐς δέσμα βάντε κατέδραδον· ἀμφὶ δὲ θεοὶ
 Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἠφαιστοῖο·
 Οὐδέ τι κινήσασιν μελέων ἦν, εὐδ' ἀναΐρα·
 Καὶ τότε θῆ· γίνεσθον, ὅτ' οὐκ ἔτι φικτὰ πέλοντα
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆας·
 Αὐτὶς ὑπερέψας, πρὶν Λῆμνον γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον·
 Βῆ δ' ἴμενα πρὸς δῶμα, φίλον τεττημένος ἦτορ·
 Ἔση δ' ἐν προθύροις, χάλος δέ μιν ἄγριος ἦεν·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι·
 Ζεῦ πάτερ, ἢ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἵτις ἄντες,
 Δεῦδ', ἵνα ἔργα γένηται καὶ οὐκ ἐπισπῆται ἴδηδε·
 Ὡς ἔμεινε χερσὶν ἔοντα δαῖς θυγάτηρ Ἀργεΐδος·
 Αἶψα δ' ἀπὸ γαῖας φιλῆα δ' εἶδον Ἄρηα·

Οὐνεχ' ἵκετο κακός τε καὶ ἀρτίος, αὐτὰρ ἔργα
 Ἠπεδάως γετόμην· ἀτὰρ ἔπειτα μὲν αἶψος ἄλλος,
 Ἀλλὰ ποσὶς δάω· τὸ μὴ γείνασθαι ὄφελον.
 Ἀλλ' ἄφαθ'· ἴσασθαι γὰρ καθεύδον ἐν φιλότῃ,
 Εἰς ἐμὰ δέματα βάντες· ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάρχημα.
 Οὐ μὲν σφαις ἔτ' ὅλπα μινυδὰ γὰρ κείμεν ὄτω,
 Καὶ μάλα περ φιλέοντι· τάχ' οὐκ ἐδεήσεται ἄμφω
 Εὐδαίν· ἀλλὰ σφῶς δόλος καὶ δεσμός ἐρύξαι,
 Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδάσσει ἔδνα,
 Ὅσα οἱ ἐγγυάλιζα κυνέπιδος εἵνεκα κέρης·
 Οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέδυμος.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατῆς ἰδῶ.
 Ἥλθε Ποσειδάων γαίηοχος· ἦλθ' ἐριμένης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
 Θηλύτερος δὲ θεῶν μένον αἰδοῖ οἶκοι ἐκάσῃ.
 Ἐσαν δ' ἐκ προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
 Ἀσβεσος δ' αἶρ' ἐνώσθη γέλωος μακάρεσσι θεοῖσι,
 Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἠφαίσιοιο.

Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς αἰών·
 Ὡς καὶ νῦν Ἠφαίστος ἐὼν βραδὺς εἶπεν Ἀρηαι,
 Ὀλίγον περ εἶναι θεῶν, οἱ Ὀλυμπόν ἔχουσιν,
 Χαλὸς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοι χάγρι' ὀφέλκει.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἐγόρευον·
 Ἑρμῇ δὲ προσέειπεν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων· Ἡ
 Ἑρμῆα, Διὸς υἱὸς, διάκτορες, δωτῆρες ἑάων·
 Ἥ ῥα κεν ἐν δεσμοῖς ἐδέλοις κρατεροῖσι συνεδῆς
 Εὐδαίν ἐν λείτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διάκτορες Ἀργαρόωντος·
 Αἱ γὰρ ταῦτο γένετο, ἀναξ ἐκασπείων Ἀπόλλων·
 Δεσμεῖ μὲν τρεῖς τόσσα ἀπείρους ἀφῆς ἔχειν,
 Τρεῖς δ' εἰσορόετε θεοὶ, πᾶσι τε δαίμοσι τε καὶ

Αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμῃ σκαρὲν χρίμα· Ἀφροδίτη·

Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλωι αὐτ' ἄδανάτοισι θεοῖσιν,
Οὐδὲ Ποσειδάωνι γέλωι ἔχε, λίσσεται δ' αἶεν·

Ἦφαισον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα·

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὶ χρομαί, ὥς πῃ κελύεις,
Τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἄδανάτοισι θεοῖσιν·

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·

Μή με, Ποσειδάων γαίηοχε, ταῦτα κέλευε·

Δειλὸν τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάαδαι.

Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἄδανάτοισι θεοῖσιν,

Εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας·

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Ἦφαις, εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας

Οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·

Οὐκ ἔς, ἔδδ' ἔοικε, τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.

Ὡς εἰπὼν, δεσμῶν ἀνίει μένος Ἦφαισιο.

Τῷ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατερῷ περ ἑόντος,

Αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Θρηάκηνδε βεβήκει,

Ἦ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,

Ἔς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βαμὸς τε θυήεις.

Ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λῆσαν, καὶ χρίσαν ἐλαίῳ

Ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἑόντας·

Ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατα, δαῦμα ἰδέσθαι.

Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς αἶειδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἥσιν ἀκέων, ἥδ' ἐκ ἄλλοι

Φαίηκες δολιχὴρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσε

Μενάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν ἔτις ἔριζεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἐν σφαίρῃ καλῇ μετὰ χερσὶν ἔλαον χαλκῷ

Πορφυρέην, τήν τ' ἐν Πάλλιδος ποίησε δαΐφρων·

Τὴν ἕτερος ῥήπτασκέ ποτὶ κέφαλε σκυδόνται,
 Ἰδνωθεὶς ἐπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ἰψὸς ἀερθεῖς
 Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, σῆρος ποσὶν ἔδρας ἐπέδρα·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ αὖ' ἰδὺν παρήσαντο,
 Ὀρχεῖοθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ στυλαιοτάρῃ,
 Ταρφέ· ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπελήκον ἄλλοι,
 Ἐσαότες κατ' ἀχῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπῳ ἔρῳραι·
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσηφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 Ἡ μὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 Ἡ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσαρόωντα·
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Κέκλυτε, Φαιήκαν ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες·
 Ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι,
 Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶκεν ξεινήιον, ὥς ἐπεικές·
 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 Ἀρχοὶ κραίνεσι, τρισκαίδεκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 Τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος εὐπλυνές, ἡδὲ χιτῶνα,
 Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος·
 Αἴψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶ
 Ξεῖνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἦ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δὲ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάδω ἐπέεσσιν·
 Καὶ δῶρω, ἐπεὶ ἔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἡδ' ἐκέλευον·
 Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος·
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκειον, ᾧ ἔπι κίσση
 Ἀργυρῇ, κολεὸν δὲ πεσπρίστ' ἐλέφαντος
 Ἀμφιδεδίωκται· πολὺς δὲ οἱ ἄξιον ἔσται·

Ὡς εἰπὼν, ὃν χαῖρε τίς ποτε ξίφος ἀργυρόηλος,
 Καὶ μιν φασγάνος ἔπειτα κατερόβητα παροσκήδατο.
 Χαῖρε, πάτερ, ὃ ξαννὸν ἔπας δ' εἶπερ σὶ βέβαυται.
 Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροισεν ἀναρπάξασα ἀελλομήτι.
 Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν, καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι,
 Δοῖεν· ἐπειδὴ δὴ δᾶ φίλων ἀπὸ στήματα πάχης.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβία δοῖεν·
 Μηδὲ τί τοι ξίφος γε ποδὴ μετόπισθε γείεντο.
 Τέττε, ὃ δὴ μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὥμοισι δέτο ξίφος ἀργυρόηλος.
 Δύσέτο τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 Καὶ πᾶν ἔς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔδεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Ἐλθόντες δὲ κἀδίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
 Δή ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη.
 Ἐν δ' αὐτῇ δὲς φᾶρος εὐπλυνές, ἥδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱήνατε, θέρμετε δ' ὕδαρ.
 Ὅφρα λοεσσάμενός τε, ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα.
 Δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνειμαν,
 Δαιτί τε τέρπηται, καὶ αἰοιδῆς ὕμνου ἀκέσση.
 Καὶ οἱ ἐγὼ τὸδ' ἄλειςαν ἐμὸν περικαλλὲς ὀπέεσσι,
 Χρύσειον, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἦμαρτα πάντα
 Σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ', ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν,
 Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.
 Αἱ δὲ λοετροχέον τρίποδ' ἵσαντο ἐν πυρὶ κηλόπυτον.
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδαρ ἔχεον, ὅπῃ δὲ ἔλλα δαίμων ἔλυσεν.
 Γάστρην μὲν τριπλοῦς πύρ' ἀμφὶ στήθεσσι, δ' ὕδαρ

Τόφρα δ' ἄρ' ἔπειτα ξέσσε' ἀνὰ κάλλιπα χηλῶν
 Ἐξέφερεν θαλάσσια, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 Ἐδῆται χρυσόν τε, τὰ αἰΰαίης ἔδωκεν
 Ἐν δ' αὐτῇ φῆρος δῆκε, καλὸν τε χιτῶνα,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αὐτὸς πῦρ ἴδε πῶμα, δῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλον,
 Μή τις τοῖ κατ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότεν αὐτε
 Εὐδῆσθε γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκυσε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 Αὐτίκ' ἐπήρσεν πῶμα, δῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλε
 Ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδαιε φρεσὶ πόντια Κίρκη.
 Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμὴν λέσαδαι ἀνωγεν,
 Ἐς ῥ' ἀσάμινδον βένθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 Θερμὰ λούτρ'· ἐπεὶ ἔτι κοιμιζόμενός γ' ἐδάριζεν,
 Ἐπαυὴ λίπε δῶμα Καλυψῆς ἠυκόμοιο·
 Τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γε, θεῷ ὤς, ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐν δρυαὶ λούσαν, ἢ χρῆσαν ἐλαίῳ,
 Ἀρὰ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσάμινδου βὰς ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας
 Ἦε· Ναυσικαία δέ, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα,
 Στῆ βα παρὰ σταδμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξῆν', ἵνα καὶ ποτ' εἶναι ἐν πατρίδι γαίῃ
 Μήτηρ ἔσῃ, ὅτι μοι πρῶτη ζωάγοι ὀφείλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ναυσικαίη, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Οὕτω νῦν Ζεὺς δαΐν' ἐτίγδενος πόσις Ἥρης,
 Οἴκαδ' εἰ ἐλθέμεναι, ἢ νόστιμον ἡμῶν ἰδέσθαι·
 Τῷ κέν τοι πατρίδι, θεῷ ὤς, εὐχετόωμην
 Αἰεὶ ἥματι πάντεσσι· σὺ γάρ μ' ἐδούσας, κόρη,
 ἦ βα, ἢ ἐς θρόνον ἴξε παρ' Ἀλκίνοου βασιλῆα.

Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἔνεμον, κρέαντό τε οἶνον.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηφεν ἀοιδῶν,
 Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
 Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
 Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Νώτῃ ἀποπροταμών, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο,
 Ἀργιόδοντος υἱός, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή.
 Κήρυξ, τῇ δὲ, τῆτο πώρῃ κρέας, ὄφρα φάγηται·
 Δημοδόκω, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχνύμενός περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνδράποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοί.
 Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, ἕνεκ' ἄρα σφέας.
 Οἶμας Μῆσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φύλον ἀοιδῶν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· κήρυξ δὲ φέγων ἐν χερσὶν ἔθηκεν.
 Ἡρώϊ Δημοδόκω· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πῶσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Δημοδόκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημοδόκ', ἔθοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων.
 Ἡ σέ γε Μῆσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἥ σέ γ' Ἀπόλλων.
 Αἴη γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
 Ὅσος ἔρξαν τ', ἔπαδόν τε, καὶ ὅσος ἐμόγησαν Ἀχαιοί.
 Ὡς τέ περ ἡ αὐτὸς παρῶν, ἢ ἄλλω ἀκῦσας.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηδι, καὶ ἵππεσσιν ὅσον ἄριστον
 Διεραιέειν, τὸν Ἑκαῖος ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε διος Ὀδυσσεύς,
 Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ ῥ' ἱλίου ἐξαλάπαξαν.
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέγῃς,
 Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνδράποισιν.
 Ὡς ἄρα τειρόμενος, θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀνιδέα.
 Ὡς φάτο· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεῷ ἤρχετο, φωνεέμενος·
 Ἐνθαυμάσιον, ὥς κ' αἰμὴν ἐυσσέλημον ἐπὶ πηλῶν,
 Βάντες ἀπὸ πηλῶν, πῦρ ἐκ κλυτὰς θύρας βάλλοντες,

Ἀργεῖον τοῖς δ' ἤδη ἀγκαλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 Εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, περικλυμένοι ἵππο·
 Αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 Ὡς ὁ μὲν εἰσήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
 Ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βυλὴ,
 Ἦε διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὶ χαλκῷ,
 Ἥ κατὰ πετράων βάλλειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
 Ἥ ἰάαν μὲν ἄγαλμα θεῶν θελκτῆριον εἶναι,
 Τῇ περ ὃν καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν·
 Αἴσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 Δευράτεον μέγαν ἵππον, ὃν εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 Ἦιδεν δ', ὥς ἄστυ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Ἰπκόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ ἀεῖδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν·
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεύα προτὶ δῶματα Διηϊφόβοιο
 Βήμενα, ἥντ' Ἀρηα, σὺν ἀντιδίῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθε δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
 Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδός ἀεῖδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Τίμετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρπάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσῶσα,
 Ὃς τε εἴης παρόδον πόλιος λαῶν τε πύεσσιν,
 Ἀγεῖ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἥμαρ·
 Ἥ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὀπίδον
 Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους,
 Εἵρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ δίξον·
 Τῆς δ' ἐλεηνοτάτω ἄχει φθινύθεσι παρπαῖ·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν,
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοον δὲ μὲν οἷος ἐπεφράσαι, ἠδ' ἐνέησεν·

Ἦμενος ἄραχ' αὐτῷ, βαρὺ δὲ σπινθέρωντα ἄλκιον·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέμοισι μετακίβηται.
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἦδ' ἐμὸν ἔπος ἀκούετε·
 Δημόδοκος δ' ἔφη χεῖρ' ἐνὶ φάρμυγ' ἀνέκλιναν·
 Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' αἰδοίμαι.
 Ἐξ οὗ δορυπέομέν τε, καὶ ὥραρε θῖος ἀοιδῶς,
 Ἐκ τῶδ' ἔπω παύσαι· οἷζυροῖο γόοιο.
 Ὁ ξείνος· μάλα πῶ μιν ἄχος φρένας ἀμφιβάλλει·
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν χεῖρ' ἐνὶ φάρμυγ' ἀνέκλιναν·
 Ξεινοδόχοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔτι·
 Εἵνεκα γάρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες,
 Ἀντὶ κασιγνήτε ξείνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται·
 Ἀνέρι, ὅς' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πρᾶπίδεςσι.
 Τῶ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 Ὅ, τί κε σ' εἰρωμαί· φάδομαι δέ σε κάλλιόν ἐσιν.
 Εἴπ' ὄνομ', ὅ, τί σε κεῖδι κάλεον μήτηρ τε, πατήρ τε·
 Ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ, καὶ οἱ περὶ ναιετάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐς' ἀνδρώπων,
 Οὐ κακὸς, ἠδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γέννηται,
 Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῆν, δῆμόν τε, πόλιν τε·
 Ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμενα φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γάρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τὰ τ' ἄλλα νῆες ἔχουσιν·
 Ἀλλ' αὐτὰ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πόνοας ἀγροὺς
 Ἀνδρώπων καὶ λαῖτμα τάχιδ' ἄλλος ἐκπερώσιν,
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένα· ἠδὲ ποτέ σφιν
 Οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος, ἠδ' ἀπολέομαι.
 Ἀλλὰ τάδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 Ναυσιδόε, ὅς' ἔφασκε Πηλεϊδάων' ἀγασσάμεναι

ALFONSO G. MARTINO

10

1990

451

1

•

1

15

10-11

100

7

10

14

1999

11

— 5 —

100

443

... and

ॐ

100-100000

1000

10-10-68

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Λαοφάγονι, Κικόνει, σὺν Κεκλώπιδεσσι, Ἴωτι.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκυέμεν ἐς ἴν' αἰδοῦ
 Τοιῷδ', οἷος ᾧδ' ἐς ἰ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν·
 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατά δῆμον ἅπαντα,
 Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκυσάωνται αἰδοῦ,
 Ἦμενοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλῆθυσι τράπεζαι
 Σίτε κ' κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
 Οἶνοχόος φορέησι κ' ἐγχεῖν δεπάεσσι·
 Τὸτό τί μοι κάλλισον ἐνὶ φρεσὶν εἶδαται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο σονόεντα·
 Εἴρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος σοναχίζω.
 Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑσάτιον καταλέξω;
 Κήδε' ἐπαί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ ἑραινῶνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα κ' ὑμεῖς
 Εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φυγὰν ὑπο νηλεὲς ἡμαρ,
 Ἵμῖν ξείνος ἔω, κ' ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος ἑρανὸν ἔω·
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ

Νήριον, εἰσοσίφυν, ἀντιπρόσωπον· ἀπὸ δὲ νῆσται τριζ
 Πολλὰ ναιετάουσι μάλα χαρὸν ἀλλήλοισι, καὶ ὅσον ἔχουσιν
 Δελίχιόν τε, Σάμην τε, καὶ ὅλησσαν Ζακύνθον καὶ ὅσον
 Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν αἰὲν κεῖται· ὁ δὲ καὶ τὸ
 Πρὸς ζόφον, (αἶ δὲ π' ἀνευθε πρὸς ἡμῖν, καὶ ἡμῖν πρὸς
 Τρηχεῖ, ἀλλ' ἀγαθὴ κεροτρόφος· ὅτι ἐχάριεν τὸν ἥλιον
 Ἡς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλα ἰδέσθαι· ὁ δὲ
 Ἡ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρκε· Καλὴν δὲ, δια δεῖται, καὶ ἡμῖν
 Ἐν σπείσει γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· καὶ ὅσον
 Ὡς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτηεν ἐν μεγάρῳ· καὶ ὅσον
 Αἰαίη, δολέσασα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· καὶ ὅσον
 Ἀλλ' ἐμὸν ἔποτε θυμὸν ἐν γήδεσσιν ἔπαιδον· καὶ ὅσον
 Ὡς ἔδεν γλυκίον ἥς πατρίδος ἔδδ' τοκῆον· καὶ ὅσον
 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πτόνα οἶκα· καὶ ὅσον
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆον· καὶ ὅσον
 Εἰ δ' ἄγε· καὶ ἡ νόσον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπαι, καὶ ὅσον
 Ὅν μα· Ζεὺς ἐφῆκεν ἀπὸ Τροίης· ἰόντι· καὶ ὅσον

Ἴλιόν· με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πύλασσιν· καὶ ὅσον
 Ἰσμάρῳ· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπαιδον, ὅλιστα δ' αὖθις· καὶ ὅσον
 Ἐκ πόλιν δ' ἀλόχης καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες· καὶ ὅσον
 Δασάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος πίοι ἱσθῆς· καὶ ὅσον
 Ἐνδ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερεῖα ποδὶ φευγέμεν ἡμέας· καὶ ὅσον
 Ἠνώμεθα· τὰ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίδοντα· καὶ ὅσον
 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνοτο, πολλὰ δὲ μήλα· καὶ ὅσον
 Ἐσφαζον παρὰ δῖνα, καὶ εἰλτοδας ἔλικας βῆς· καὶ ὅσον
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες· Κικόνεσσιν γένοντο· καὶ ὅσον
 Οἱ σφισι γάτονες ἦσαν ἅμα πλείονες καὶ ἀρῶντες· καὶ ὅσον
 Ἠπαιοναῖοι, ἐπιτέραντοι μὲν αἶψ' ἦππων· καὶ ὅσον
 Ἀνδράσι μάρασμα, καὶ ὅδ' ἔχρη· πεζὸν ἰόντα· καὶ ὅσον
 Ἠλδον ἔπειθ'· ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα, γίγεται ὅρη· καὶ ὅσον
 Ἡέριοι· σέθεν θήματα κακὰ Διὸς· μέγα παρὰ ἡμῖν· καὶ ὅσον
 Ἡμῖν ἀντιπρόσωπον, οἷον ἔλκεται πολλὰ πάλαι· καὶ ὅσον

Στησάμενοι δ' ἐπράχοντα μάχην παρὰ νηυσὶ δαΐεσσιν·
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκώρεσσι θυγέμενοι·
 Ὅφρα μὲν θάψῃν, ἢ αἰέετο ἱερὸν ἥμαρ,
 Τόφρα δ' αὖτε δόμενοι μόνοντι πλεονέες περ δόντας·
 Ἦμεις δ' ἄλλως μετεκίσσεται βελυτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς·
 Ἐξ δ' ἄφ' ἑκάστης νηὸς εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 Ὀλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε, μόρον τε·
 Ἐνθεν δὲ πρότερος πλεόρεον ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἄσμενοι ἐκ θανάτῳ, φίλους ἐλέσαντες ἑταίρους·
 Οὐδ' ἄρα μοι πρότερος νῆες κίον ἀμφιέλισσται,
 Πρὶν τίνα τῶν δαΐων ἑτάρων τρεῖς ἕκαστον αὖψαι,
 Οἱ δ' ἄνον ἐν πεδίοις Κικόνων ὑποδημαδόντες·
 Νηυσὶ δ' ἐπ' αὖρ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι δευκεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὅμῃ· καὶ πόντον· ὁρᾷ δ' ἑρᾶν ὅθεν κίε·
 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιον, ἰσία δὲ σφῖν
 Τριχθέατε καὶ τετραχθεὶ διέχισεν ἱς ἀνέμοιοι,
 Καὶ σὺ μὲν ἐς νῆας κάδεμαν δαίσαντες ὀλεθρον,
 Αὐτὰρ δ' ἐστειμένως προερύσαμεν ἠπαρόνδε·
 Ἐνθα δ' αὖ νύκτας, δύο τ' ἡμέατα, συνεχῆς αἰὲς
 Κείμεθ', ὅμῃ καμάτω τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοκτε·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλει φέρε,
 Ἰστέως ἀνθ' ἑμῶν, ἀνά δ' ἰσία λευκὴ ἐρύσαντες,
 Ἦμεθα· καὶ δ' ἄνεμός τε κυβερνήται τ' ἴδονα·
 Καὶ νῦν μὲν ἀσκηδὴς ἰκόμεν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀλλὰ μὲν πῦμα, ῥόος τε, περιγυάμπτοντα Μιόλῳ,
 Καὶ βορέης ἀπέωπα, παρέπλανγξεν δὲ Κυνήραον·
 Ἐνθεν δ' ἐν νῆμασι φερόμην ὁλοαῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ ἀεὶ ἔσθ' ἐπ' ἐβόρῃ
 Γαίης Λατοφάκῳ, οἷτ' ἀνδρῶν εἶδον εὐνοῖαν·
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρῃ βῆμεν, καὶ ἀφασσάμεθα ἄνδρα·

Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλκοντες θοῆς ποταμὸν ἤγαγον· ἔκλυον
 Αὐτὰρ ἐπεὶ οἵ τ' αἰὶο' ἔκαστος ἄμειβ', ἠδὲ πατήρες, κοινῇ γὰρ
 Δὴ τότε ἔγαν' ἐτάφους πρῶτην ἐπέδεδου' ἄντας, νύχθ' οὖο
 Ἄνδρες δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ'· ἄμ' ὀπίσθεσσι γὰρ ἔλκον
 Οἵ τινες ἄνδρες εἰεν ἐπὶ χθονὶ στήν' ἔδοντες, ὡς αἶψα τοῦο
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγνυν' ἀνδράσι Λατοφάγοισιν· ἔλκον
 Οὐδ' ἄρα Λατοφάγοι μῆδονδ' ἐτάροισιν ἐλαδον· ἔλκον
 Ἡμετέροισι, ἀλλὰ σφι δόσαν Λατοῖο πάντας δαΐ· ἔλκον
 Τῶν δ' ὅσις Λατοῖο φάγοι μεληδέα καρπὸν, ἔλκον
 Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, ἔδδ' ἐνέδου' ἔλκον
 Ἄλλ' αὐτὲ βύλοντο μετ' ἀνδράσι Λατοφάγοισι· ἔλκον
 Λατὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόσῃ τε λαδόμεν· ἔλκον
 Τοὺς μὲν ἔγαν' ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη, ἔλκον
 Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας· ἔλκον
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήρας ἐταίρους· ἔλκον
 Σπερχόμενους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκισίων, ἔλκον
 Μὴ πώ τις Λατοῖο φαγὰν νόσσιο λάθῃται· ἔλκον
 Οἱ δ' αἶψ' αἰσθαιναί, ἢ ἐπὶ κληῖσι κάδιζον· ἔλκον
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς· ἔλκον
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ· ἔλκον
 Κυκλάων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀδεμίσων,
 Ἰχόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν· ἔλκον
 Οὔτε φυτεύουσι χερσὶν φυτὸν, ἔτ' ἀρέωσιν· ἔλκον
 Ἄλλ' τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, ἔλκον
 Πυροὶ, καὶ κριθαί, ἠδ' ἀμπελοὶ, αἵτε φέρουσιν· ἔλκον
 Οἶνον ἐρισάφολον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀΐξει· ἔλκον
 Τοῖσιν δ' ἔτ' ἀγοραὶ βεληφόροι, ἔτε δέμισες· ἔλκον
 Ἄλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσιν κάρηναι, ἔλκον
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θερμίσυα δὲ ἦμαρ· ἔλκον
 Παιδῶν ἦδ' ἀλδύων· ἔδ' ἀλλήλων ἀλέγασιν· ἔλκον
 Νῆσος ἔπατα λῆχ' αἶα παρὲν λιμένος· ἔταφους· ἔλκον
 Γαίης Κυκλάων, ἔτε χθονὶ· ἔτ' ἀπαρταῖ· ἔλκον

Τλήεσθ'· ἐν δ' αἴμας ἀπεφύσσει γενέσθην·
 Ἀγρία· οὐ μὲν γάρ πάρος ἀνδράπων ἀπερύκει·
 Οὐδέ μιν εἰσφύχνευσι κυνηγέται, οὔτε καδ' ὕλην
 Ἀλγεα πάχυνται, κορυφὰς ὄρεων ἐφέκοντες.
 Οὐτ' ἀρα ποίμνησιν καταίχεται, ἔτ' ἀρότοισιν,
 Ἄλλ' ἢ γ' ἄσπερτος ἢ ἀνήστος ἤματα πάντα,
 Ἀνδρῶν χροεῖσι, βάσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
 Οὐ γάρ Κυκλόπεςσι νέες, πᾶρα μάλτοπάρχοι,
 Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας εὖστέλμευς, αἳ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
 Ἄγε' ἐπ' ἀνδράπων ἰκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
 Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὠκύδασσιν·
 Οἳ κέ σφιν ἢ νῆσόν ἐυκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γέ, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας,
 Ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἄφδιτοι ἀμπελοὶ εἰεν·
 Ἐν δ' ἄρσις λείη· μάλα κεν βαδὺ λήϊον αἰεῖν·
 Εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖσιν ὑπ' ἔδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἣν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 Οὐτ' εὐναὶ βαλέων, ἔτε πρυμνήσι ἀνάψαι,
 Ἄλλ' ἐπικέλσαςτας μέναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέρων
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, ἢ ἐπιπνεύσωσιν αἴηται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Κρήνη ὑπὸ σπέης· περὶ δ' αἰγυροὶ πεφύασιν,
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε
 Νύκτα δι' ἄρφαίνην· ἥ δὲ πρὸφαίγεται ἰδέσθαι·
 Ἄηρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, ἥ δὲ σελήνη
 Οὐρανόθεν πρὸφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' ἔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Οὐτ' ἐν κύμασιν μακρὰ καλυπτόμενα προτὶ χέρσας
 Εἰσίδομας, πρὶν νῆας εὖστέλμευς ἐπικέλσασθαι·
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ, καθεύδοντες ἴστα πάντα·

Ἐκ δὲ τῆς αἰσῆς βῆσαν ἐπὶ πρυμνὴ θάλασσαν τε ὅ κεν
 Ἐνθα δ' ἀπεβριζάσθης ἡρώεσσαν ἥνδ' ἔπειτα· 323
 Ἦμος δ' ἀργένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἥϊος, 324
 Νῆσον θαυμάζοντες ἰδυόμεθα κατ'· αὐτῶν δὲ 325
 Ὀρσαν δὲ Νύμφαι, κῆραι Διὸς ἀγνύχαια, 326
 Αἴγας ἄρσενος, ἵνα θαυμάσῃαν ἑταῖροι· 327
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα ἢ ἀθανάτος δορυχαλῆς 328
 Εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες, 329
 Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔπειτα Διὸς μονακίᾳ δέχθη· 330
 Νῆες μὲν μοι ἵπποντο δωδέκα, ἑς δὲ ἐκάστην 331
 Ἐνία λάρχατον αἶγας· ἡμεῖ δὲ δέκ' ἔχον οἶον· 332
 Ὡς τότε μὲν ὤρσαν ἡμᾶρ, ἑς ἥλιον καταδύντα· 333
 Ἡμεῖ δα θαινόμενοι κρία τ' ἄσπετα, καὶ μάδων ἡδύ· 334
 Οὐ γὰρ σπε νηῶν ἐξορδίτο οἶνος ἱερὸς ἄρτος, 335
 Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορέῃσιν ἔκαστος 336
 Ἠρίσκειν, Κικόνων ἱερὸν στολιάδρον ἐλόντες· 337
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλευσόμεν, ἑγγυὺς ἴσταν, 338
 Καπνὸν τ', αὐτῶν τε φθογγήν, εἶπεν τε, ἢ αἰγῶν, 339
 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, ἢ ἐπὶ κνέρας ἦλθε, 340
 Δὴ τότε κομῆθημεν ἐπὶ πρυμνὶ θαλάσσης· 341
 Ἦμος δ' ἀργένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἥϊος, 342
 Καὶ τότε ἔγνω ἀγορὴν θέμενος μετὰ πάντων ἱσταν· 343
 Ἄλλαι μὲν νῦν μέμνεν' ἡμεῖ δ' ἑρίφους ἑταῖροι· 344
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ ἢ ἐμοῖς ἐτάρευον· 345
 Ἐλθάν τῶνδ' ἀνδρῶν παρήστειμας, στήνεις εἰσὺς 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360

Ἐνθα δ' ἐπὶ τῇ αὐτῇ σπέος ἄσπετον, ἀγχι θαλάσσης,
 Ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεβές· ἔνθα δὲ πελάγῳ
 Μῆλ', οἷές τε, καὶ αἶγες ἰαυέσκον· περὶ δ' αὐτῇ
 Ὑψηλὴ δέδραστο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
 Μακρῆσιν τε πτόκυσαν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίασε πελώριος, ὃς ῥά τε μῆλα
 Οἶος ποιμαίνεσθαι ἀπόπροθεν· ἔδδ' μετ' ἄλλης
 Πωλαῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀδεμίσια ῥῖδη.
 Καὶ γὰρ παῖδ' ἐτέτυκτο πελώριον· ἔδδ' ἐφάκει
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίῳ ὑλήεντι
 Ὑψηλῶν ὄρεων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους
 Αὐτοῦ παρ' νῆϊ τε μένιν, καὶ νῆα ἔρυδον·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
 Βῆν· ἅτῃρ αἶγεον ἄσπρον ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 Ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 Ἴρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει·
 Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περιχόμεθ', ἠδὲ γυναῖκι,
 Ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινδρήεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκε εὐεργέος ἑπτὰ τάλαττα·
 Δῶκε δὲ μοι κρητῆρα πανάεργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυνάδεκα παῖσιν ἀφύσσας
 Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· ἔδδ' τις αὐτὸν
 Ἡΐδαι δρῶσιν, ἔδδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἀλλ' αὐτὸς, ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἷ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνουσιν μελιηδέα οἶνον ἔρυδρον,
 Ἐν δέκασι ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 Χεῦ· ὁδμή δ' ἠδίστα ἀπὸ κρητῆρος δῶδαι,
 Θεσπεσίη· τότε ἂν ἔτσι ἀποχέεσθαι φίλον ἦεν.
 Τῷ φέρον ἐμπλήσας ἄσπρον μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦτα
 Κωρύκα· αὐτῇ γάρ μοι οἴσατο θυμὸς ἀγῆνωρ

"Ανδρ' ἐπελευσέμεθα μεγάλας ἐπισφόμενον ἀλκῆν, ὃ κ' ἐκίτ' Ἀ
 "Αγριον, ὅτε δίκας εὖ πύδοιται, ὅτε δόμισμα νύ λιοτρεῖται II
 Καρκαλίμω δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεσθ'· ἔδ' ἔμιν ἔνδοσιν II
 Εὐρομεν, ἀλλ' ἐνόμεισε νόμον πάντα πύονα μῆλα δ' ἄλλα II
 "Ελθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐδησόμεθα ἑκάστω· ἡ δ' ἔστιν Ἀ
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριῖδον, σάκεντο δὲ σηκῶν· ὅτε μιν
 "Αρνῶν ἢδ' ἐρίφων· διαπεκρινόμενα δὲ ἑκάστω II
 "Ερχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χαρὶς δὲ μέτασσεσθαι, II
 Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· νῶν δ' ὁρῶ ἄγγεα πάντα, ὅτε
 Γαυλοὶ τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμαλ' ἔχουσιν· II
 "Ενθ' ἔμιν μὲν πρῶτον ἔταροι λίσσονται ἐπέεσσιν II
 Τυρῶν αἰνυμένους ἵεναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Καρκαλίμω ἐπὶ νῆα δοῖν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν αἰμυρόν ὕδαρ·
 "Αλλ' ἐγὼ σὺ πιδόμην, ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 "Οφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη·
 Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανείν· ἐρατεινὸς ἔσσεσθαι
 "Ενθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδοσιν
 "Ημένοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 "Τλης ἄζαλῆς, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη·
 "Εκτοθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὄβρυμα γδόν ἔθηκεν·
 "Ημεῖς δὲ δαίσαντες ἀπεσσύμεσθ' ἐς μυχὸν ἄντρον
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πύονα μῆλα,
 Πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενά λειπὲ δύρησιν,
 "Αρνείας τε, τράγους τε, βαδείης ἐκτοθεν ἀύλης·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς ἀέρας II
 "Οβριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἰκοσὶ ἄμαξαι
 "Εδλαῖ, τετράκυνλοι, ἀπ' ὕδατος ὀχλίσσασθαι
 Τόσσην ἠλίσσαν· ἐπὶ τὴν ἐπέθηκε δύρησιν· ὅτε μιν
 "Εξόμενός δ' ἤμελγεν· οἷς καὶ μακάρεσσιν αἶψα
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἡ δ' ἔπειτ' ἄμφορον ἦεν ἀνέστη· ὅτε

Αὐτίκα δ' ἤρην μὲν Δράφας Λαγκάωνος ἀλάκτας·
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσόμενος κατέδυκεν·
 Ἥμισυ δ' αὖτ' ἐστρεψεν ἐν ἄργεσσι, ὄφρα οἱ αἶψ'
 Πίνειν δαίηνται, καὶ οἱ πατιδόρπον εἴη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ στυῖσε ποτησάμενος τὰ ἄ' ἔργα,
 Καὶ τότε πῦρ ἀπέκαυε, καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 ὦ ξᾶνοι, τίς ἐστέ; πᾶθεν πλεῖδ' ὑγρὰ κέλευθα;
 Ἥ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαφιδίως ἀλάληθι,
 Οἷά τε λήϊσθρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοί τ' ἄλλαντες
 Ψυχὰς παρδόμενοι, κακὸν ἀλλοδαπῶσι φέροντες·
 ὦς ἔφαθ'· ἥρην δ' αὖτε κατεκλᾶσθαι φίλον ἦτορ,
 Δεισάντων φθόγγου τε βαρύν, αὐτόν τε πύλαρον·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπευσιν ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Ἥμεῖς τοι Τροίηνδ' ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Οἷκαδε ἰέμεναι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 ἤλθομεν· ὅτω σὺ Ζεὺς ἤδελες μητιάσθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' ἄναξ
 Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπεράμιον κλέος ἐστὶ
 Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπάλεσε λαὸν
 Πολλὸν· ἡμεῖς δ' αὖτε κηχανόμενοι τὰ σὰ γῆνα
 Ἰκόμεθ', αἷτι πάροις ξανθήϊον, ἥε καὶ ἄλλος
 Δῶης δασύτην, ἥτε ξάνων δέμης ἐστίν.
 Ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεῆς· ἰκέται δέ τοι εἰμέν.
 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆται ἰκετάων τε, ξάνων τε,
 Ξείνιος, ὅς ξείνοισιν αἰδοίαισιν ὀπηδεῖ.
 ὦς ἔφαρ'· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Νήπιος εἴς, καὶ ξῆν', ἢ τηλόθεν εἰλήλεδας,
 Ὅς με θεοὺς κέλευα ἢ δεαίμεν, ἢ ἀλέασθαι·
 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχη ἀλέγχεσιν,
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι εἰμέν.
 Οὐδ' ἀνδρῶν Διὸς ἔχθρας ἀλευάμενος περιφύαμην·

Οὔτε σεῦ, ὅδ' ἐτόλμων, εἰ μὴ θυμὸς με παύειν.

Ἄλλὰ μοι εἴψ', ὅττι ἔχεις ἰὼν ἐνεργέα νῆα·

Ἦ περ ἐπ' ἰχθυίης, ἢ καὶ χελὼν, ὅφρα θάψαι.

Ὡς φάτο περράζων· ἐμὲ δ' οὐ λείθεν αἰὶνὰ πολλὰ·

Ἄλλὰ μιν αἰφορρὸν προσέφη· θοαίοις ἐπέεσσιν·

Νεῖά μιν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοστήχων,

Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὅμῃς ἐπὶ πάρασσι γαίης,

Ἄκρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεπεν·

Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' ἔδεν ἀμαίβετο νηλεὲς θυμῷ·

Ἄλλ' ὄγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱαλλεῖ

Σὺν δὲ δύο μάρψας, ὥς τε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ

Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, θεῦε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμελεῖσι ταμῶν ἀπλίσσατο δόρυπον·

Ἦδι δ', ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ὃδ' ἀπέλειπεν

Ἐγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὅσ' εἴα μυελόνετα.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεχέδομεν Διὶ χεῖρας,

Σχέτλια ἔργ' ὀρόωντες· ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,

Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,

Καὶ τ' ἔντοδ' ἄντροισι τανυσσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βύλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,

Ἄσπον ἰὼν, ξίφος δ' ἐὺ ἐρυσσάμενος πᾶρά μης· οὔ,

Οὐτάμενα πρὸς σῆδος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,

Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔροεν·

Αὐτὰ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·

Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων

Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέδηκεν.

Ὡς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἡῶ διαν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μέληα,

Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦσαν ἐπείγῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σταῖς ἐπαυσαμένοισι τὰ ἄεθρα,
 Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δῖον μῆρ' ἔκαστος ἀπλίσσεται δόρυ,
 Δαιπνήσας δ' αὖτ' ἐπὶ λείαν πύονα μῆλα,
 Ῥυτίδα δ' ἀπὸ δυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄψ' ἐπέδηξ', ὡς εἴτε φάρετ' ἐπὶ πῶμ' ἐπιδείη.
 Πολλῇ δὲ ραῖζ' ὄφρα τρέπε πύονα μῆλα.
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λυγρόν κακὰ βυσσοδομεύων,
 Εἶπας πύονα, δαίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦδε δὲ μετὰ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βελή·
 Κύκλωπος γὰρ ἔκαστα μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
 Χλωρόν, ἐλαίνεα· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φανοίη
 Αἰανδέε', τὸ μὲν ἄμμες εἴσκομεν εἰσρόωντες.
 Ὅσων δ' ἴσον κῆος εἰκοσόροιο μελαίνης,
 Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τόσπον ἔην μῆκος, τόσπον πᾶχος εἰσοράαοιτα.
 Τῷ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παρασᾶς,
 Καὶ παρέδηξ' ἐτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὀμαλὴν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐδόωσα παρασᾶς
 Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω,
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 Ἦ ῥα κατὰ σπείης κέχυτο μεγάλ' ἥλιδα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἀναγον,
 Ὅσις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἂν καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέεσθαι,
 Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπείος ἤλασε πύονα μῆλα,
 Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἦ τι δισσάμενος, ἦ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέδηκε δυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰείρας,
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγετο αἰς καὶ μηκάδας αἰγας.

Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἐκάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ' ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγε δ' αὐτε δύω μάρψας ἀπλίσσατο δόρπον.
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνου·

Κύκλωψ, τῇ, πῆε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 Ὅφρ' εἰδῆς, οἶόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκκεῖσθαι
 Ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 Οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνεσθαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕπερον ἄλλος ἴκοιτο
 Ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσατο δ' αἰνῶς
 Ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἦτεε δεύτερον αὖτις·
 Δός μοι ἔτι πρόφρων, καὶ μοι τεδὸν ἔνομα εἰπὲ
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χαίροις.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρερα
 Οἶνον ἐριζάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ἄμβρος ἀέξῃ·
 Ἀλλὰ τόδ' ἄμβροσίνης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἰδοπαοῖνον·
 Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισι·

Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέσθης·
 Οὔτις ἔμοι γ' ὄνομ' ἔς· Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι
 Μήτηρ, ἥδ' πατήρ, ἥδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάρεισι,
 Τοὺς δ' ἄλλους πρόθεν· τόδε τοι ξεινῆιον ἔσται.

Ἢ, καὶ ἀνακλινθεὶς πῶσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Καὶτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν αὐχένα· καὶδὲ μιν ὕπτιος
 Ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέστυτο οἶνος,

Ψαμοὶ τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
 Καὶ τότε ἔγαν τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 Εἴως θερμαίνοντο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταῖρος
 Θάρσυνον, μὴ τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαῖνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 Ἀψαθᾶ, χλωρὸς περ ἑὼν, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
 Καὶ τότε ἔγαν ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Ἰσαντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅξυν ἐπ' ἄκρῳ,
 Ὀφθαλμῷ ἐνέρυσαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀεργεῖς
 Δίνεον· ὥς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
 Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 Ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρήνῃ μοχλὸν ἐλόντες
 Δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περίρρεε θερμὸν ἔοντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμῇ,
 Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζῃ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλκευν μέγαν, ἥς σκέπαρνον,
 Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
 Φαρμάσσαν· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρεα τε κράτος ἐστίν·
 Ὡς τοῦ σίξ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ἄμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ.
 Ἡμεῖς δὲ δάσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρρίψεν ἀπὸ ἑο χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυνεν, οἳ ρά μιν ἄμφισ·
 Ὡκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας·
 Οἱ δὲ βοῆς αἰὼντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 Ἰσάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὃ, τίς ἐ κήδοι·
 Τίπτε τόσαν, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας,
 Νύκτα δι' ἀμειβοσίν, καὶ αὐπνυς ἄμμε τίθηδα;
 Ἥ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;

Ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἢ βίῃφι;
 Τὸς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 ὦ φίλοι, οὐτίς με κτείνει δόλῳ, ἢ δὲ βίῃφι.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἷον ἔοντα,
 Νῆσόν γ' ἔπως ἐς Διὸς μεγάλης ἀλέαοιτα·
 Ἀλλὰ σύ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μήτις ἀμύμων.
 Κύκλωψ δὲ σενάχων τε, καὶ ὠδίνων ὀδύνησι,
 Χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθου εἴλε θυράων·
 Αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 Εἴ τινα πῦρ μετ' ὅεσσι λάβοι σείχοντα θύραζε·
 Οὐτὰ γάρ πῦρ μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βέλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο,
 Εἴ τιν' ἐταίροισιν θανάτῳ λύσιν, ἢ δ' ἐμαὶ αὐτῷ,
 Εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 Ὡς περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βελή·
 Ἀρσενες οἷες ἦσαν εὖτρεφεές, δασύμαλλοι,
 Καλοὶ τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
 Τὸς ἀκέων συνέργον εὖς τρεφεῖσσι λύκοισι,
 Τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὗδε, πέλωρ, ἀδεμίσια εἰδώς,
 Σύντρεψ αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκα,
 Τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκασον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
 Ἀρνεῖός γάρ ἦν, μήλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων,
 Τῷ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυοίαις
 Καίμην· αὐτὰρ χερσὶν ἁώτῃ θροσπεσίοισι
 Νωλεμέως σρεφθεῖς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν σενάχοντες ἐμείναμεν ἡῶ διαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα·
 Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκῆς,
 Οὐδατα γὰρ σφαραγεῖντο· ἀναξ δ' ὀδύνησι κακῆσι
 Τερόμενος πάντων οἷων ἐπεμαίετο νῶτα
 Ὀρῶν ἐσαόταν· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἷων γέρονισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἄρνησός μῆλων ἔσειχε δύραζε,
 Λαχμαῖ σαινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερός Πολύφημος·
 Κριεῖ πέπον, τί μοι ᾧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 Ὑστατος; ἔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἷων,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνδρα ποίης,
 Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 Πρῶτος δὲ σαθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 Ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἢ σύγ' ἀνακτος
 Ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
 Σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἶνω,
 Οὔτις, ὃν ἔπω φημι πεφυγμένον εἶναι ὀλεθρον.
 Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφανήεις τε γένοιο,
 Εἰπῶν, ὅππῃ κῆνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 Θανομένη ραίοιτο πρὸς ἕδει· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
 Λαφῆσαι κακῶν, τὰ μοι ἐτίδανός πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἔο πέμπε δύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείης τε, καὶ αὐλῆς,
 Πρῶτος ὑπ' ἄρνειοῦ λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἐταῖρες.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναῦποδα, πῖονα δημῷ,
 Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 Ἴκόμεθ'· ἀσπᾶσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 Οἳ φύγομεν θάνατον· τῆς δὲ σενάχοντο γοῶντες.
 Ἀλλ' ἐγὼ σὺν εἶσαν, ἀνά δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάσσω,
 Κλαίειν· ἀλλ' ἐπέλυστα θοῶς καλλίτριχα μῆλα

Πόλλ' ἐν νῆϊ βαλόντας ἐπιπλεῖν αἰμυρὸν ὄρωρ.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιστον.
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισιν
 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταῖρος
 Ἔδμεναί ἐν σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίῃφι.
 Καὶ λῆν σέ γε μέλλε κιχήσεται κακὰ ἔργα, καὶ ἔλπε
 Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνης οὐχ ἄζω σὺ ἐν οἴκῳ.
 Ἔδόμεναί τῳ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόδι μᾶλλον.
 Ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο.
 Κάδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεῶς κυανοπρώρειο,
 Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
 Τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόδιον φέρε κύμα,
 Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
 Ὡσα παρῆξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 Ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
 Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπесόντες ἔρεσσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 Καὶ τότε δὴ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μελιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Σχέτλις, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεδιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
 Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
 Αὐτὶς ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φεγξαμένε τευ, ἡ αὐδήσαντος, ἄκυσσε,
 Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νῆϊα δοῦρα,
 Μαρμάρῳ ὀκρύδοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πᾶνδον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφη·ν κεκοτηότι θυμῷ.

Κύκλωψ, αἴ κέν τις σε καταδνητῶν ἀνδράπων
 Ὀφθαλμοῦ ἔρρηται ἀεικελίην ἀλαυτὺν
 Φάδαί, Ὀδυσσῆα πτολιπόρδιον ἐξαλαῶσαι,
 Τῖον Λαέρτεια, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα δέσφαδ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 Τηλεμος, Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκασο,
 Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν·
 Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 Χαρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν ἢ καλὸν ἐδέγμην
 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιδέμενον ἄλκην·
 Νῦν δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε, ἢ ὑπιδανός, ἢ ἄκιχυς,
 Ὀφθαλμῷ ἀλάωσας, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσσαιο οἶνω.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι παρ' ἑξίניה θείω,
 Περσέην τ' ὀτρύνω δόμεναί κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ πᾶσι εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
 Αὐτὸς δ', αἴ κ' ἐθέλῃσ', ἰήσεται, εἰ δέ τις ἄλλος,
 Οὔτε θεῶν μακάρων, ἔτε θνητῶν ἀνδράπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αἱ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 Ἐννιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀἴδος εἴσω,
 Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται εἰδ' Ἐννοσίχθων.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
 Εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς ἑρᾶν ἄσερόεντα·
 Κλυδί, Ποσειδάον, γαίηοχε, κυανοχαῖτα·
 Εἰ ἐτεόν γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεσθαι εἶναι,
 Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρδιον οἴκαδ' ἰκέσθαι,
 Τῖον Λαέρτεια, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ἔχοντα.
 Ἄλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐς φίλους τ' ἰδέειν, ἢ ἰκέσθαι
 Οἶκον, εὐκτίμενον, ἢ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ὅψ' ἐκὼς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,

Νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίης, εὖροι δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἑξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας
 Ἠκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπέλεδρον.
 Κάδδ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο,
 Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέδαι.
 Ἐκλύθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 Τὴν δὲ πρόσσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέδαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλα
 Νῆες εὖσσελμοι μένον ἀδρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάδοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 Δασσάμεθ', ὥς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
 Ἀρνεῖον δ' ἐμοὶ οἶω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 Ῥέξας, μηρί' ἔκκλον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 Ἄλλ' ἄρα μερμήριζεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 Νῆες εὖσσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἐρήρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ, ἐς ἥελιον καταδύντα,
 Ἡμεδα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἡμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Καὶ τότε ἔκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἡμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα
 Αὐτὴς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλης ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Κάπε' ἔχει Αἴολοι, Παιτρυγόνες, ἔργα τε Κίρης.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἰπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλατῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τείχος
Χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν·
Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱές ἡδύωντες.
Ἐνθ' ὄγε θυγατέρας πόρρεν υἰάσιν εἶναι ἀκοίτας.
Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ
Δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν ὄνείατα μυρία κεῖται.
Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
Ἥματα, νύκτας δ' αὐτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
Εὐδούς', ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι.
Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας, καὶ νόσον Ἀχαιῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ἤτεον, ἡδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεν, ἡδὲ τι κῆνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν·
Δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο·
Ἐνθα δὲ βυκτᾶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
Κῆνον γὰρ ταμὴν ἀνέμων ποίησε Κρονίων,

Ἡμὲν παυέμεναι, ἡδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐθέλησι.
 Νῆϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδαι μέρμιδι φαεινῇ,
 Ἀργυρέῃ, ἵνα μήτι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρῳ προέηκεν ἄηνα,
 Ὅφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτές· ἔδ' ἄρ' ἐμελλεν
 Ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
 Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἡδὴ ἀνεφαίνετο πατρίς ἄρθρα·
 Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγυς ἔοντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων· ἔδέ τω ἄλλω
 Δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Οἱ δ' ἔταροι, ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 Δῶρα παρ' Αἰόλῳ μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο.
 Ὡδε δέ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πηλείον ἄλλον·
 ὦ πόποι, ὥς ὃδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
 Ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.
 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλά
 Ληϊδος· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῆν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
 Οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
 Καὶ νῦν αἰ τάγ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃ
 Αἴολος· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδῶμεθα, ὅ, τί τὰδ' ἐστίν,
 Ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκήῃ ἐνεσιν.
 Ὡς ἔφασαν· βελλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
 Ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρυσαν.
 Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
 Κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε.
 Ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα,
 Ἡὲ πεισὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
 Ἡ ἀκέων τλαίην, καὶ ἔτι ζωῶσι μετείην.
 Ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ

Κάμην· αἳ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
 Αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· σενάχοντο δ' ἑταῖροι.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπίερε βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ·
 Αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον
 Βῆν εἰς Αἰάλε κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Δαινύμενον, παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' εἶδοῦ
 Ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, ἐκ τ' ἐρέοντο·
 Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
 Ἡ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἴ πῃ τοι φίλον ἐσίν.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ἀασάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος
 Σχέτλιος· ἀλλ' ἀκέσαδτε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Οἱ δ' ἄνεα ἐγένοντο· πατήρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Ἐρρ' ἐκ νῆε θάσσον, ἐλέγχιστε ζώντων·
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν εἰδ' ἀποπέμπειν
 Ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 Ἐρρ', ἐπειὴ ῥα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμῳ βαρέα σενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίῃς ἀλεγαινῆς,
 Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ ἐκέτι φαίνεται πομπή.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 Ἐβδομάτῃ δ' ἱκόμεθα Λάμῃ αἰπὺ πτολίεθρον,
 Τηλέπυλον Λαιρρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 Ἡπύει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὑπακέει.
 Ἐνθα κ' αὔπνός ἀνὴρ δοιὺς ἐξήρατο μιοδῆς,
 Τὸν μὲν, βυκαλίων, τὸν δ', ἄργυφαι μῆλα νομεύων·

Ἐγγυς γὰρ νυκτός τε ἢ ἡματός εἰσι κέλευδοι.
 Ἐνδ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθεμεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 Ἡλίοτος τετόχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν·
 Ἀκτὰ δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλοισιν·
 Ἐν στόματι προέχουσιν· ἄραια δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 Ἐνδ' οἷγ' εἰσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιπέσσας·
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοδὲν λιμένος κοίλοιο δάδεκτο
 Πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' αἰέετο κῆμά γ' ἐν αὐτῷ,
 Οὔτε μέγ', ἔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἶος χέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
 Αὐτοῦ ἐπ' ἐχατιῇ, πέτρῃς ἐκ πάσματα δῆσας.
 Ἔσθην δὲ, σκοπιὴν ἐς πανκαλόεσσα ἀνελδῶν·
 Ἐνθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν, φαίνεται ἔργα,
 Καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς αἰσسونτα.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρῃς προτὴν πεύθεσθαι ἰόντας,
 Οἵτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῆτον ἔδοντες·
 Ἄνδρες δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἀμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἄμαξαι
 Ἄσυνδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 Κέρη δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστρος ὕδρευέσθαι,
 Θυγατρὶ ἰφδίμῃ Λαισρυγόνος Ἀντιφάταο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσето καλλιπέεδρον
 Ἀρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκαν·
 Οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 Ὅσις τῶν εἴη βασιλεὺς, ἢ οἷσιν ἀνάσσοι.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερέφες δαῖ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δόματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 Εὐρον, ἔσθην κ' ὄρεος κορυβὴν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλεα κλυτὸν Ἀντιφάτην,
 Ὅν πόσιν, ὅς τ' ἦ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἐναμύρῃς ἐτέρωκ ἀπλίσσασα δέσπον·
 Τῷ δὲ δὴ ἀΐσαντε φεγγὴ ἐπὶ νῆας ἐκέλευε.

Αὐτὰρ ὁ τεύχε' ἔβηεν διὰ ἕλκεος· οἱ δ' ἄλκοντες
 Φοίτῳ ἱερῶσι λαῖς ῥυγόνες ἀλλοθεν ἄλλος,
 Μυρίοι, οὐκ ἔκλειπτον ἐσκόπτες, ἀλλὰ Ἰγασιν.
 Οἳ ῥ' ἀπὸ πετρῶων ἀνδραχθεῖσι χειρμαδίοισι
 Βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόνιθος κατὰ νῆας ὀρώρει,
 Ἀνδρῶν ἀπαικόμενον, νηῶν δ' ἅμα ἀγνομενάων.
 Ἰχθύς δ' αὖς, πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 Ὅφρ' τί τοὺς ὄλεον λιμένος πολυβενδέος ἐντὸς,
 Τόφρ' ἔγωξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ
 Τῷ ἀπὸ πᾶσιματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρώοιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 Ἑμβαλέειν κώπησ', ἣν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρρῳψαν, δείσαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 Νηὺς ἐμῇ· αὐτὰρ αἱ ἄλλα ἀολλέες αὐτόδ' ὄλοντο.
 Ἐνθεν δὲ πρῶτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἀσμενοὶ ἐκ θανάτοιο, φίλεις ὀλέσαντες ἐταῖρους.
 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεσθ'· ἔνθα δ' ἔναιε
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αἰδήςσασα,
 Αὐτοκασσιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 Ἀμφω δ' ἐκγεγάτην φασσιμβρότῳ Ἡελίοιο,
 Μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα ὅτ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σῖσπῃ
 Ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνῃεν.
 Ἐνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἡμάτα καὶ δύο νύκτας
 Κάμεσθ', ὅμῃ καμάτω τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλει' ἦεν,
 Καὶ τότε ἔγνων ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ
 Καρπιδάμῃος παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περὶ πτόην,
 Εἵπας ἔργα ἰδοῖμι βροτῶν, ἐνοστήν τε πτοδοίμην.
 Ἔσθην δὲ, σκόπῃν ἐς πταυκαλόεσσαν ἀνελθάν,
 Καὶ μοι εἰσατο κενὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδάτης,

Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ ἢ ὕλην.
 Μερμήριξα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα ἢ κατὰ θυμόν
 Ἑλθεῖν, ἥδ' ἐπυθέσθαι, ἐπεὶ ἶδον αἶδοπα καπνόν.
 Ὡδὲ δέ μοι φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα Δοὴν ἢ Δῖνα θαλάσσης,
 Δεῖπνον ἐταίροισιν δόμεναι, προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ χεῖδ' ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μένον ἔοντα,
 Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 Ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομῆ ὕλης,
 Πιόμενος, δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνησίην μέσα νῶτα
 Πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε·
 Κάδδ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακρὰν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐκβαίνων δόρυ χάλκεον ἐξ αὐταῆς
 Εἵρυσάμην· τὸ μὲν αὖτις κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 Εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπ' ἀσ τε λύγυς τε·
 Πῆσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὖςρεφές ἀμφοτέρωθεν
 Πλεξάμενος συνέδησα πόδας δεινοῖο πελάρε.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 Ἐγχεὶ ἐραιδόμενος, ἐπεὶ ἔπως ἦεν ἐπ' ὤμῃ
 Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Κάδδ' ἔβαλον προπάροιθε νεώς· ἀνέγειρα δ' ἐταῖρος
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασαδὸν ἄνδρα ἕκασον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
 Εἰς Ἀἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἡμᾶρ ἐπέλθῃ.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ Δοῇ βρῶσις τε πόσις τε,
 Μνησόμεθα βρῶμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πύθοντο·
 Ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ Δῖν' αἰλὸς ἀτρυγέτοιο
 Θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάσπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσι,

Χῆρας νηψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα

Ἡμεδα δαινύμενοι : γὰρ τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·

Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,

Δὴ τότε ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Καὶ τότε ἐγὼν ἀγαρὴν δέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάροντας, ἑταῖροι·

ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος, ἐδ' ὅπη ἠώς,

Οὐδ' ὅπη ἥελιος φασσίμβροτος εἰς ὑπὸ γαῖαν,

Οὐδ' ὅπη ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,

Εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι·

Εἶδον γάρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,

Νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐξεφάνεταί·

Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση

Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Μησηαμένοις ἔργων Λαιρρυγόνος Ἀντιφάταο,

Κύκλωπός τε βίης μεγάλητορος, ἀνδροφάγοιο.

Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·

Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγένετο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἑταίρους

Ἠρίδμεον· ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·

Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοπότης.

Κλῆρος δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὥκα·

Ἐκ δ' ἔδοξε κλῆρος μεγάλητορος Εὐρυλόχοιο.

Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι

Κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπαν γούσοντας ὀπίσθεν.

Εὖρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης

Ξεοῖσιν λάεσσι, περισκεπτὰ ἐνὶ χώρῃ.

Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέεροι, ἠδὲ λέοντες,

Τὴς αὐτὴ κατέδελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.

Οὐδ' οἳ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
Οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέσαν.

Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτ'·θεν ἰόντα
Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμῷ.

Ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἡδὲ λέοντες,
Σαῖνον· τοὶ δ' ἔδδαισαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.

Ἔσαν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·

Κίρκης δ' ἔνδον ἄκρον αἰδούσης ὀπὶ καλῇ,

Ἴσὺν ἐποικομένης μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεᾶων
Λεπτὰ τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα τέλονται.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,

Ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε·

ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποικομένη μέγαν ἰσὺν
Καλὸν αἰοιδιάει, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν,

Ἡ θεὸς, ἥ ἐ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα δᾶσσον.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.

Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ᾧῃε φαινάς,

Καὶ κάλει· οἳ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·

Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, οἷσσάμενος δόλον εἶναι.

Εἶπεν δ' εἰσαγαγῶσα κατὰ κλισμὸς τε, θρόνος τε.

Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιστα καὶ μέλι χλωρόν

Οἶνον Πραμνεῖω ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω

Φάρμακα λυγρ', ἵνα πάγχυ λαδοῖατα πατρίδος αἴης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δᾶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα

Ῥάβδω πεπληγυῖα κατὰ συφεοῖσιν ἑέργνυ.

Οἳ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέρμας τε,

Καὶ τρίχας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.

Ὡς αἰ μὲν κλαίοντες ἑέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη

Πάρ ρ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλεν, καρπὸν τε κρανίης,

Ἐδμεναι, οἷα σύες χαμαιαιυνάδες αἰὲν ἔδουσιν.

Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε δοῆν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,

Ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πτότμην,

Οὐδέ τι ἐκφράσσαι δύνατο ἔπος, ἰέμενός περ,
 Κῆρ ἄχει μέγαν βεβωλημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσοι
 Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόνυ δ' αἴετο θυμός.

Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
 Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν Ὀδυσσεύ·

Ἦομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ ἄρυμα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Εὖρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά
 Ξεοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.

Ἐνθα δέ τις μέγαν ἰσὺν ἐπαρχομένη λίγ' αἰεiden,

Ἦ θεός, ἢ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.

Ἦ δ' αἰψ' ἐξελθῶσα θύρας ὥϊξε φαιναῖς,

Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·

Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, οἰσσάμενος δόλον εἶναι.

Οἱ δ' ἅμ' αἰσάθησαν ἀολλέες, ἠδὲ τις αὐτῶν

Ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καδήμενος ἐσκοπίαζον.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον

Ὀμοῖον βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἅμφι δὲ τόξα.

Τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσαδάμ.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρησι λαβὼν ἐλλίσσετο γένων,

Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Μή μ' ἄγε κῆσ' ἀέκοντα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτῷ·

Οἶδα γάρ, ὡς ἔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, ἔτε τιν' ἄλλον

Ἀξίαι σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον

Φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμᾶρ.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τᾶδ' ἐνὶ χώρῳ,

Ἐδῶν ἢ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηϊ μελαίῃ·

Αὐτὰρ ἐγὼν εἰμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.

Ὡς εἰπὼν, παρὰ νηὸς ἀνήϊον, ἠδὲ θαλάσσης.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον, ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσας,

Κίρκης ἔξοδα πολυφαρμάκευ ἐς μέγα δῶμα,

Ἐνθα μοι Ἐρμῆας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν.

Ἐρχομένω πρὸς δῶμα, νηνίη ἀνδρὶ ἐοικώς,
 Πρῶτον ὑπηνήτη· τοῦ περ χάρις ἄτη ἦβη.
 Ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐπεὶ ὕνομαζε·
 Πῇ δ' αὐτ', ὦ δῦσηνε, δι' ἀκριας ἔρχεαι οἴσῃ;
 Χώρῃ αἰδῶρις ἐών; ἔταροι δέ τοι οἷδ' ἐνὶ Κίρκης.
 Ἐρχαται, ὥς τε σύες πυκινὲς πευδμῶνας ἔχοντες.
 Ἡ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; εἰδὲ σέ φημι
 Αὐτὸν νοσήσειν, μενέεις δὲ σὺ, ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι, ἡδὲ σαώσω·
 Τῇ τῦδε φάρμακον ἐδλὸν, ἔχων δ' ἐς δῶματα Κίρκης
 Ἐρχεῦ, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλαλκήσῃ κακὸν ἡμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης·
 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτω·
 Ἀλλ' εἰδ' ὥς θέλξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἐάσει
 Φάρμακον ἐδλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἔκαστα·
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
 Δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπαίξαι, ὥς τε κτάμεναι μανεαίναν.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 Ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήναδας θεῶ εὐνὴν,
 Ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρως, αὐτὸν τε κομίσῃ·
 Ἀλλὰ κέλεδά μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι·
 Μῆτι τοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βελευσέμεν ἄλλο·
 Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν ἢ ἀνήνορα δείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεῖφόντης,
 Ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτῆ ἔδειξε.
 Ρίζῃ μὲν μέλαν ἔσχε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἀνδρός·
 Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Νῆσον ἀν' ὑλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δῶματα Κίρκης
 Ἦῖα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Ἔσθην δ' εἰνὶ θυρῇσι θεῶς καλλιπλοκάμοιο·
 Ἐνθα γὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ᾧῃζε φαιναῖς,
 Καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγῆσα ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροήλῃ,
 Καλοῦ, δαιδαλεῦ, ὑπὸ δὲ θοῆνυς ποσσὶν ἦεν·
 Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπα', ὄφρα πίοιμι.
 Ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, εἰδὲ μ' ἔδελξε,
 Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξαι ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχυσσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γένων,
 Καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόδι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆες;
 Θαῦμά μ' ἔχει, ὥς ἔτι πικρὸν τάδε φάρμακ' ἐδέλχθης·
 Οὐδὲ γὰρ εἰδὲ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 Ὃς κε πῆν, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων·
 Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.
 Ἡ σύ γ' Ὀδυσσεύς, ἐσσι πολύτροπος, ὃν τέ μοι αἰεὶ
 Φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόρραπες Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ Τροίης ἀνιόντα δοῆσιν σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεοῦ, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Εὐνῆς ἡματέρης ἐπιθήσομεν, ὄφρα μιγέντε
 Εὐνῇ καὶ φιλότῃτι, πεποιθόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλη σοι ἥπιον εἶναι;
 Ἡ μοι, σῆς μὲν εἰρηκῆς ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρης·
 Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχυσσα, ὀλοφρονέουσα κελεύεις
 Ἔς θάλαμνόν τ' ἵεναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Ὅφρα με γυμναζέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῆης;

Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοισι τῆς ἐπιβήσας εὐχῆς
 Εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγα κ' ὄρασι δρόσσοι,
 Μῆτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτις ἀπαύκυνεν, εἰς ἐκάλειπον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 Καὶ τότε γὰρ Κίρκης ἐπέθην περικαλλέας εὐχῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πόνοντο
 Τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρῆσαι ἔασι.
 Γίνονται δ' ἄρα ταί γ' ἐκ τε κρηνέων, ἀπὸ τ' αἰσέων,
 Ἐκ δ' ἱερῶν ποταμῶν, οἷτ' εἰς ἅλαδε προρέουσι.
 Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλά,
 Πορφύρεα καδύπερδ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 Ἡ δ' ἐτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
 Ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κῆρυκα·
 Ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 Ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῶρ ἀνέκαιε
 Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 Ἔς ῥ' ἀσάμινδον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλου,
 Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὦμων,
 Ὅφρα μοι ἐκ κάματος θυμοφθόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, ἥδ' ἐχίτωνά·
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγῆσα ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροῇ,
 Καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχόρ' ἐπέχευε φέρεσσι
 Καλῇ, χρυσῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λείβετος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξέστην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σῖτον δ' αἰδοίη ταμὴν παρέθηκε φέρεσσι,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιδῆσα, χαριζομένη παρεόντων·
 Ἐδόμενα δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·

Ἄλλ' ἤμην ἐλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσπετο θυμός.

Κίρκη δ' οὕς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, ὣδ' ἐπὶ σῆτω
Χεῖρας ἰάλλοντα, συγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
Ἄγχι παῖσιςαμένη ἔπαυ πτερόεντα προσηύδα·

Τίφθ' ἔτας, Ὀδυσσεύ, κατ' ἄρ' ἔζεαι ἴσος ἀναύδω,
Θυμὸν ἔδωκ, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι, ἔδδ' ποτῆτος ;
Ἦ τινά περ δόλον ἄλλον ὄϊεαι, οὐ δέ τί σε χρεὶ
Δαδόμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερόν ὄρκον.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμαθόμενος προσέειπον·

ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίστιμος εἴη,
Πρὶν τλαίῃ πάσσαλτα ἐδητύος, ἦδ' ἐποτῆτος,
Πρὶν λύσαθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι ;
Ἄλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν, φαγέμεν τε, κελεύεις,
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίφρας ἐταίρους.

Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωξε συφειοῦ,
Ἐκ δ' ἔλασεν σιαλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
Ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάσῳ φάρμακον ἄλλο.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσσε
Φάρμακον ἐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·

Ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο, νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν,
Καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράαδαι.

Ἐγνώσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.

Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.

Ἦ δὲ μευ ἄγχι σταῖσα προσηύδα διὰ θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,

Ἐρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·

Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρατον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,

Κτήματα δ' ἐν σπηεσσι πελάσσετε, ὅπλα τε πάντα·

Αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι, καὶ ἄγειν ἐρίφρας ἐταίρους.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπαίδετο θυμὸς ἀγῆνωρ·
 Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηϊ θοῇ ἐρίηρας ἐταίρους
 Οἷκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 Ὡς δ' ὅταν ἀγραιοὶ πόρτις περὶ βῆς ἀγελαίας
 Ἐλθέσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία· ἐδ' ἔτι σηκοὶ
 Ἰχθὺς, ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιδέουσι
 Μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 Ὡς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίαιτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἧδ' ἐγένοντο·
 Καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοσήσαντι, διοτρεφές, ὥς ἐχάρημεν,
 Ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
 Ἄλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὄλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἠπειρόνδε,
 Κτήματά τ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν, ὅπλα τε πάντα·
 Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἔπειθαι,
 Ὅφρα ἴδηθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 Πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσιν ἐπιδόντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους,
 Καὶ σφείας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἵμεν; τί κακῶν ἱμᾶρετε τέτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἢ κεν ἅπαντας
 Ἡ σῦς, ἥε λύκῃς ποιήσεται, ἥε λέοντας·
 Οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
 Ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 Τάτε γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

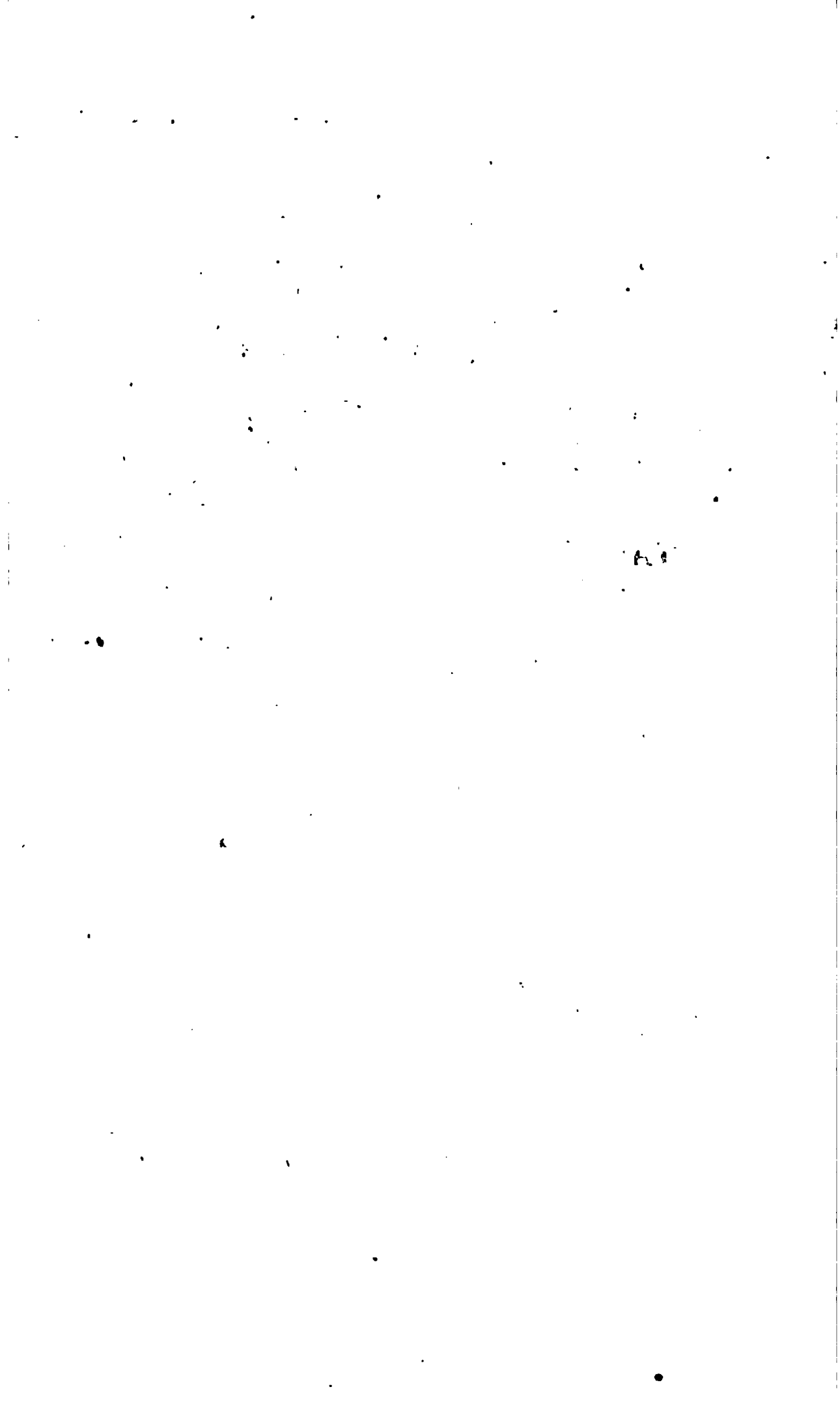
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριξα,
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχείος παρὰ μηροῦ,
 Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν ὑδάσδε πελάσσαι,
 Καὶ πηῶ περ ἐόντι μάλα χεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 Μαλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν εἰάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 Αὐτὲ πὰρ νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυθαι·
 Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δῶματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
 Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείπτο,
 Ἄλλ' ἔπετ'· ἔδδειςεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν.
 Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρῃς ἐν δώμασι Κίρκῃ·
 Ἐνδυκέως λῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας καλάς βάλεν, ἠδὲ χιτῶνας·
 Δαινυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα,
 Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ σοναχίζετο δῶμα.
 Ἡ δέ μευ ἄγχι σταῖσα προσηύδα διὰ θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μηκέτι νῦν θαλερόν γόον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτὴ
 Ἡμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάσδετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
 Ἡδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῃ.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐδίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον,
 Εἰσόκεν αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
 Οἷον ὅτε πρῶτισον ἐλαίπετε πατρίδα γαῖαν
 Τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελεές, καὶ ἄδυμοι,
 Αἰὲν αἰλῆς χαλεπῆς μεμνημένοι· ἐδέ ποθ' ὑμῖν
 Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέποδτε.
 Ὡς ἔφαδ'· ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεκείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα μὲν ἡμᾶτα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 Ἡμεῖς, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὥρα,

Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθῃ,
 Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρήρες ἑταῖροι·
 Δαιμόνι', ἤδη νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἴης,
 Εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι, καὶ ἰκέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεκείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδόντα
 Ἦμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς
 Γένων ἑλλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόχεσιν, ἣν περ ὑπέσθης,
 Οἴκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη,
 Ἦδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
 Ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε περ σύγε νόσφι γένηαι.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάαν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῶ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
 Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσσαι, καὶ ἰκέσθαι
 Εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίῃς Ταιρεσίῳ,
 Μάντιος ἀλαοῦ, τῷ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι·
 Τῷ καὶ τεθνεῶντι νόον πόρε Περσεφόνεια,
 Οἷω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀΐσσουσιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, εἴδέ τι θυμὸς
 Ἦδελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος ἡελίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθη,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;

Εἰς Ἀῖδος δ' ἔπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μὴ τί τοι ἡγεμόνος γε ποδὴ παρὰ νηὶ μελέδω·
 Ἴσον δὲ σῆσας, ἀνὰ δ' ἰσία λευκὰ πετάσσας,
 Ἦδαμ' τὴν δέ κέ τοι πνοιή Βορέας φέρησιν.
 Ἀλλ' ὅπῃτ' ἂν δὴ νηὶ δι' ὠκεανοῖο περήσης,
 Ἐνδ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσέα Περσεφονείης,
 Μάκρ' αἶγες, καὶ ἰτέα αἰεσίκαρποι·
 Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσασθαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
 Αὐτὸς δ' εἰς Ἀῖδαν ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
 Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέδων τε ῥέεσι
 Κώκυτός θ', ὅς δ' ἑ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ·
 Πέτρη τε, ξύνεσις τέ δύο ποταμῶν ἐριδούπων.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγέσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖδασθαι πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήται, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γενῆδ' αὖ νεκύων ἀμνηνὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 Ῥέξαι ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἔδλ' αὖν.
 Ταρσεσίῃ δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερεισέμεν οἶον
 Παμμέλαν', ὅς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἐνδ' οἶν ἀρνυδὸν ῥέζειν, θῆλύν τε μέλαιναν,
 Εἰς Ἐρεβος τρέψας, αὐτὸς δ' ἀπὸ νοσφὶ τραπέδ' αὖ,
 Ἰέμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἔνθα δὲ πολλὰ
 Ψυχὰς ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνεῶντων.
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶξαι
 Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Δείραντας κατακῆσαι· ἐπεύξαδ' αὖ δὲ θεοῖσιν,

Ἰφδίμα τ' Ἀῖδη καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
 Αὐτὸς δὲ ξίφος ὃξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ
 Ἦδαι, μηδὲ ἔαν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέεσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 Ὃς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύει,
 Νόσον δ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἡώς.
 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔσσει·
 Αὐτὴ δ' ἀργύφειον φάρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυί,
 Καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐπέδηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἐταίρους
 Μαιλιχίοις ἐπέεσσι παρασαδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Μηκέτι νῦν εὖδοντες ἄωτῆτε γλυκὺν ὕπνον·
 Ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πτόνια Κίρκη.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγένηαρ.
 Οὐδὲ μὲν ἔδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους·
 Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, ἔτε τι λῆην·
 Ἀλκιμῶς ἐν πολέμῳ, ἔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρῶς,
 Ὃς μοι ἄνευδ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
 Ψύχεος ἱμεύρων κατελέξατο οἰνοβαρείων·
 Κινυμένων δ' ἐτάρων ὄμαδον καὶ δοῦπον ἀκῆσας
 Ἐξαπίνης ἀνόρησε, καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 Ἀφορρὸν καταβῆναι ἰὼν εἰς κλίμακα μακρὴν·
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πῆσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν
 Ἀσραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Αἰδόςδε κατήλθεν,
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάδε νῦ πῃ οἰκόνδε φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν
 Ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη·
 Εἰς Αἶδα δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 Ψυχῇ χρησομένης Θηβαίῃ Τειρεσίαο.

ὣς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
ἔζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας.
Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγένετο μυρομένοισιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν κ' εἴνα θαλάσσης
ἦομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηϊ μελαίνῃ
Ἀρνεῖον κατέθηκεν δῖν, θῆλύν τε μέλαιναν,
Ῥῖα παρεξελθῆσα· τίς αἶν θεὸν οὐκ ἐδέλοντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἔνθ' ἢ ἐνθα κiónτα;

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.

Δάμνα δ' ἰν' Αἴδιον ψυχᾶς ἱπτόγχαν' Ὀδυσσεύς.

ΑΥΤΑΡ ἑπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἥδ' ἐ δάλασσαν,
Νῆα μὲν ἄρ' πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν·
Ἐν δ' ἰσὸν τιθέμεθα καὶ ἰσὶα νηὶ μελαίνῃ·
Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπιθε νεὸς κυανοπρώροιο
Ἴκμενον ἔρον ἴσι πησισίσιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
Ἡμεδα· τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴδυνε.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰσὶα ποντοπορεύσης·
Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρῶς ὠκεανοῖο·
Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν ἐῆμός τε, πόλις τε,
Ἡέρι καὶ νεφέλη κεκαλυμμένοι· ὕδ' ἐ ποτ' αὐτὸς
Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρεκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὔθ' ὅπότε ἂν σταίχῃσι πρὸς ἕβανον ἀσερόεντα,
Οὔθ' ὅταν ἀψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἑβανόθεν προτρέπηται·
Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοη τέταται δαιλοῖσι βροτοῖσι.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτε παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο

Ἵομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχος τε,
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ' ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Βόθρον ὄρυξ', ὅσπον τε πυγέσιον, ἔνθα κ' ἔνθα·
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοᾶς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδεῖ οἶνω,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γενέμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σῆραν βῆν, ἥτις ἀρίστη,
 Ῥέξαν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐδλῶν·
 Ταιρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἶον
 Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι,
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῆσι λιτῆσί τε, ἔδνεα νεκρῶν,
 Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινεφές· αἳ δ' ἀγέροντο
 Ψυχὰ ὑπ' ἐξ' Ἐρέβους νεκύων κατατεθνεῶνται,
 Νύμφαι τ', ἡΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενδέα θυμὸν ἔχουσαι·
 Πολλοὶ δ' ἐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχέουσιν,
 Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τευχέ' ἔχοντες·
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 Μῆλα, τὰ δὴ κατέχειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξαομαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἰφδίμω τ' Αἴδῳ κ' ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ
 Ἦμην, ἐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Ταιρεσίαιο πυνθέσθαι.
 Πρώτη δὲ ψυχὴ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἐταίρῳ·
 Οὐ γάρ πω ἐτέδαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδαίης·
 Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς·

Ἄκλαυτον ἢ ἄδαπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε,
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἐλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα;
 Ἐρδης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ, ἢ ἀδέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 Ἀψορρὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
 Ἀσπραγάλλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Αἰδόαδε κατῆλθε.
 Νῦν δέ σε τῶν ὀπίθεν γενάζομαι, οὐ παρεόντων,
 Πρὸς τ' ἀλόχε, καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα,
 Τηλεμάχε δ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπε·
 Οἶδα γὰρ ὡς ἐνδένδε κιὼν δόμῳ ἐξ Ἀἴδαο
 Νῆσον ἐς Αἰαίην χήσεις εὐεργέα νῆα·
 Ἐνθα σ' ἔπειτα, ἀναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμῷ·
 Μή μ' ἄκλαυτον, ἄδαπτον, ἰὼν ὀπίθεν καταλείπειν,
 Νοσφιδεῖς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 Ἀλλά με κακῆται σὺν τεύχεσιν, ἄσσα μοί ἐστιν,
 Σῆμά τέ μοι χεῦμαι, πολυῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ἄνδρὸς δυσήνοιο, ἢ ἰσσομένοισι πυθέσθαι·
 Ταῦτά τέ μοι τελέσας, πῆξά τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν,
 Τῷ ἢ ζωὸς ἔρεσσον, ἰὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ταῦτά τοι, ὦ δύσηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω.
 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 Ημεῖ· ἐγὼ μὲν ἀνενδεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἰχθυῖ·
 Εἰδωλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρε πόλλ' ἀγόρευεν,
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεδνευῆς,
 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,

Τὴν ζωὴν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·
 Ἄλλ' ἔδ' ὥς εἶον προτέρην, πυκινὸν περ ἄχεύων,
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Ταιρεσίῃσιν πυθέεσθαι.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίῃ Ταιρεσίῃσιν,
 Χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω, καὶ προσέειπε·
 Τίπτ' αὐτ', αἶ δ' ὕσθηνε, λαπῶν φάος ἡελίοιο,
 Ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτέρπεια χῶρον;
 Ἄλλ' ἀποχάζεο βόθρῳ, ἅπιχε δὲ φάσγανον ὀξύ,
 Αἵματος ὄφρα πῖω, καὶ τοι νημερτέα εἶπω.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 Κελεῶ ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινὸν
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
 Νόστον δίζηαι μελιηδέα, παῖδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θῆσει θεός· οὐ γὰρ εἶω
 Λήσαν Ἐννοσιγαιον, ὃ τοι κότον ἔνδετο θυμῷ,
 Χαόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἄλλ' ἔτι μὲν γε καὶ ὥς, κακὰ περ πάχοντες, ἴκοιθε,
 Αἶ κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
 Ὅπποτε δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
 Βοσκομένας δ' εὖρητε βόας καὶ ἵφια μῆλα
 Ἥλιε, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντα ἐπακέει·
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας, νόστιν τε μέδῃσιν,
 Καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάχοντες, ἴκοιθε·
 Εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρὸν
 Νηϊ τε, καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἶπερ κεν ἀλύξης,
 Ὅψ' ἐ κακῶς νεῖσαι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἐταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· θῆεις δ' ἐν πῆματι οἴκῳ,
 Ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν,
 Μινώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἔθνα διδόντες·
 Ἄλλ' ἤτοι κῆρυγόν γε βίας ἀποτίσσει ἐλθὼν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 Κτείνης, ἥ δ' ὅλα, ἥ ἀμφαδὸν ὀξείῃ χαλκῷ,
 Ἐρχεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρες ἑρετμόν,
 Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 Ἀνέρες, εἰδὲ δ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήτας,
 Οὐδ' εὐήρ' ἑρετμά, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ τοι ἔρεω μάλ' ἀριφραδές, εἰδὲ σε λήσει·
 Ὅπότε κεν δὴ τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδότης
 Φῆη ἀθηρηλαιγὸν ἔχαι ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
 Καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρες ἑρετμόν,
 Ρέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, στυῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 Οἴκαδ' ἀποσεύχαι, ἔρδαι δ' ἱερὰς ἐκατόμβας·
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ ἔρακὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῶ
 Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνη
 Γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἶρω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Τερσεσίη, τὰ μὲν ἄρ' περ ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Μητρὸς τήνδ' ὁρώ ψυχὴν κατατεθνευμένης·
 Ἥ δ' ἀκέστο' ἦσαι χεδὸν αἵματος, εἰδὲ δὴν υἱὸν
 Ἐτλη ἑσάντα ἰδεῖν, εἰδὲ προτιμυθήσασθαι.
 Εἰπὲ, ἀναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίῃ τοῖον εἶντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτὶς ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Ῥηϊδίον τοι ἔπος ἔρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θείω·
 Ὅντινα μὲν κεν εἴς νεκύων κατατεθνεύων
 Αἵματος ἄσπον ἦμεν, ὅδε τοι νημερτές ἐνίψαι·
 Ὡ δέ κ' ἐπιφθονέεις, ὅδε τοι πάλιν εἰσὶν ὀπίσσω,
 Ὡς φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἶσω

Τειρεσίαιο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῷ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
 Ἥλυθε, καὶ πῖεν αἶμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω,
 Καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρώεντα,
 Ζωὸς ἐὼν; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀράσθαι
 Μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
 Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν ἔπας ἐς ἡερῆσσι,
 Πεζὸν ἐόντ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
 Ἥ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
 Νηϊ τε, καὶ ἐτάροισι, πολὺν χρόνον; εἰδὲ πῶ ἦλθες
 Εἰς Ἰθάκην; εἰδὲ εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Μῆτερ ἐμὴ, χρῆσθαι με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,
 Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃ Τειρεσίαιῳ.
 Οὐ γὰρ πῶ χεῖδον ἦλθον Ἀχαιῖδος, εἰδὲ πῶ ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζὺν,
 Ἐξ οὗ τὰ πρῶτιδ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δῖῳ
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 Ἥ δολιχὴ νῆσος; ἢ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
 Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε, καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
 Ἥ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ τίς ἤδη
 Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
 Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχευ βεβλήν τε νόον τε,
 Ἥ μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει·
 Ἥ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν, ὅσις ἄριστος.
 Ὡς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πτόγνια μήτηρ·
 Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυρὰ δέ οἱ αἰεὶ

Φθίνουσιν νύκτες τε, καὶ ἡμέατα, δακρυχεύουσι.
 Σὸν δ' ἔπω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκμηλος
 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαΐτας εἵσας
 Δαίνυσται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 Πάντες γὰρ καλέεσι· πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμναι
 Ἀγρῶ, ἐδὲ πόλινδε κατέρχεται· ἐδὲ οἱ εὐναί,
 Δέμνια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδαί, ὅθι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἐν κόνι, ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἶται·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρους, τεθαλυῖά τ' ὀκώρη,
 Πάντῃ οἱ κατὰ γυνὸν ἁλώης οἶνοπέδοιο
 Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλὰ βεβλήαται εὐναί·
 Ἐνδ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
 Σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον·
 Οὐτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν εὐσκοπος Ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε·
 Οὔτε τις οὖν μοι νῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλισα
 Τηκεδόνι συγερεῇ μελέων ἐξέλετο θυμόν·
 Ἀλλὰ με σὸς τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἔδελον φρεσὶ μερμηρίξας
 Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνευίης·
 Τρεῖς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνωγε,
 Τρεῖς δέ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ εἵκελον, ἦ καὶ ὀνείρω,
 Ἐπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκετο κηρόδι μᾶλλον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μέμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 Ὀφρα καὶ εἴν' Αἴδαιο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεδα γόοιο;
 Ἥ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
 Ὀτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος σεναχίζω;

ὦς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πτόνῃα μήτηρ·
 ὦ μοι τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φῶτῶν,
 Οὔτι σε Περσεφόνεια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 Ἄλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 Ἄλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερόν μένος αἰδομένοιο
 Δαμνᾶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμός·
 Ψυχὴ δ', ἥτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἄλλὰ φάωσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴδ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἵπηδα γυναικί.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἳ δὲ γυναῖκες
 Ἥλυθον, ᾧτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια,
 Ὅσσαι ἀρίστων ἀλσχοὶ ἔσαν, ἡδὲ θυγατρὲς·
 Αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέδοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βέλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάσῃν·
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βελή·
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηρῶ
 Οὐκ εἶων πίνειν αἶμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναί ἐπήεσαν· ἡ δὲ ἐκάσῃ
 Ὅν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 Ἐνθ' ἥτοί πρῶτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν,
 Ἥ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 Φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναί Αἰολίδαο·
 Ἥ πτόταμῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος θείοιο,
 Ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι·
 Καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαίηοχος Ἐννοσίγαιος
 Ἐν ᾠροχοῆς ποταμῷ παρελέξατο δινήεντος·
 Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περισάθη, ἔρεϊ ἴσον,
 Κυρτωθέν· κρύψεν τε θεὸν, θνητὴν τε γυναῖκα·
 Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλότῃσιν ἔργα;

Ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χαρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι· περιπλομένῃ δ' ἐνιαυτῷ
 Τέξῃς ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφῶλμοι εὐναί.
 Ἀθανάτων σὺ δὲ τοὺς κομέειν, ἀττιγαλλέμενά τε.
 Νῦν δ' ἔρχεαι πρὸς δῶμα, καὶ ἴχαιο, μηδ' ὀνομήνης·
 Αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἡ δ' ὑποκυσφαμένη Πελὶν τέκε καὶ Νηλῆα·
 Τὰ κρατερὰ Δεράποντα Διὸς μέγαλοιο γενέδην
 Ἀμφοτέρω· Πελὶς μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαολκῷ
 Ναῖε πολύρρηνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαδόεντι.
 Τοὺς δ' ἑτέρους Κρητῇ τέκεν βασίλεια γυναικῶν,
 Αἴσονά τ', ἠδὲ Φέρητ', Ἀμυδάονά δ' ἵππιοχάρμην.
 Τὴν δὲ μετ', Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωπόιο θύγατρα,
 Ἡ δὲ καὶ Διὸς εὖχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσα·
 Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε, Ζῆδόν τε,
 Οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 Πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῶ περ ἑόντε.
 Τὴν δὲ μετ', Ἀλκμήνην ἴδον, Ἀμφιτρυῶνος ἄκοιτιν,
 Ἡ ῥ' Ἡρακλῆα δρασυμέμνονα, θυμολέοντα,
 Γάνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγεῖσα·
 Καὶ Μεγάρην, Κρῆοντος ὑπερδύμοιο θύγατρα,
 Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυῶνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτρεγής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαι ἴδον, καλὴν Ἐπικάσῃν,
 Ἡ μέγα ἔργον ἔραξεν αἰδρεῖσσι νόοιο,
 Γημαμένη φ' υἱῷ· ὁ δ' ὄν πατέρ' ἐξεναρίξας
 Γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνδράποισιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείων ἦνασσε, θεῶν ὀλοὰς διὰ βελάς·
 Ἡ δ' ἔβη εἰς Αἰῖδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάδρου,

Ὡς ἄχει χομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐριννὸς ἐκτελέουσι.
 Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτ' Ἠλέως
 Γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπὶ πόρε μοῖρα ἔδνα,
 Ὀπλοτάτην κέρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο.
 Ὃς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῶ Ἰφὶ ἄνασσεν,
 Ἡδὲ Πύλου βασίλευε· τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέσορά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρὰ τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,
 Τὴν πάντες μνῶοντο περικτίτα· ἔδε τι Ἠλέως
 Τῷ εἶδεν, ὃς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπης.
 Ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσσει βίης Ἰφικληΐης
 Ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέχετο μάντις ἀμύμων.
 Ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεῷ κατὰ μοῖρα πέδησε,
 Δεσμοὶ τ' ἀργαλέοι, καὶ βουκόλοι ἀγροῖῳται.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
 Ἀψ περὶ τελλομένῃ ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ἄραι,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,
 Θέσφατα πάντ' ἐπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.
 Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
 Ἡ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρον' ἐγείνατο παῖδε,
 Κάσσορά θ' ἰππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.
 Τῆς ἀρφῶ ζωὴς κατέχει φυσίξουσ αἶα·
 Οἱ καὶ νέρδεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες.
 Ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Τεθναῖσιν· τιμὴν δὲ λελόγχουσ' ἴσα θεοῖσι.
 Τὴν δὲ μετ', Ἰφιμέδειαν, Ἀλκῆος παρ᾽ ἐκκοιτῆ,
 Εἰσίδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι.
 Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μιννυθαδίῳ δὲ γενέσθην,
 Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάκτην.
 Οὓς δὴ μηκίευσ θρέψε· ξέδωρος ἄφρα,
 Καὶ πολὺ καλλίευσ, μετὰ γὰρ κλυτὸν Ἄρθεα.

Ἐνέωροι γὰρ ταῖσι καὶ ἀνκαπτάμενοι ἦσαν
 Εὐροῖο τε καὶ Κρήτος καὶ γενέσθην ἐκνεόρχυμοι·
 Οἱ ῥα καὶ ἀδανείεσκον ἀπαλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Φυλόπιδα σῆσιν παλαιαῖκος πολέμοιο·
 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέλασσαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὅσῳ
 Πήλιον εἰνασίφαλλον, ἵν' ἑρᾶνός ἀμφοτέρους εἴη.
 Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἤθης μέτρον ἵκοντα·
 Ἀλλ' ἔλασεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἤϊκμος τέκε Λητώ,
 Ἀμφοτέρῃσι πρὶν σφωῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰέσθαι.
 Ἀνδῆσαι, παῖδάσθαι τε γένος εὐανδέϊ λάχνη.
 Φαίδρην τε, Πρέφκην τε ἴδον, καλήν τ' Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνωος ἀλοεφρονος, ἣν ποτε Θησεύς
 Ἐκ Κρήτης ἐς γυνὸν Ἀθηναίων ἱεράων
 Ἦγε μὲν, εἰδ' ἀπάνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔχε
 Δίῃ ἐν ἀμφιζύτῃ, Διονύσῃ μαρτυρήσει.
 Μαῖράν τε, Κλυμένην τε ἴδον, συγερὴν τ' Ἐριφύλην,
 Ἡ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα·
 Πάσας δ' οὐκ αὖ ἐγὼ μυθήσομαι εἰδ' ὀνομήνω,
 Ὅστας ἠράων ἀλόχους ἴδον, ἠδὲ θυγατέρας·
 Πρὶν γάρ κεν καὶ νῦν φθαιτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ αἶσα
 Εὐδαίη, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἑταίρους,
 Ἡ αὐτῇ· πομπὴ δὲ θεοῖς, ὑμῖν τε, μελήσει.
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Κληθμῶ δ' ἔρχοντο κατὰ μέγαρα σκιάοντα.
 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι,
 Εἰδός τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔϊσας;
 Ξᾶνος δ' αὐτ' ἐμός ἐστιν· ἔκαστος δ' ἄμμορε τιμῆς·
 Τῷ μὴ ἐπεγόμενοι ἀποπέματε, μηδὲ τὰ δῶρα
 Οὕτω χρηρίζαντι καλέετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
 Κτήματ' ἐνὶ μαγάρῳσι, θεῶν ἰότητι, κέοντα.
 Τοῖσι δὲ καὶ κατέσπε γέρον ἦρας Ἐχέοντος,

Ὅς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν ἀρόγενέστερος ἦεν

ὦ φίλοι, οὐ μὰν ὑμῖν ἀπὸ σκόπῃ εἴδ' ἐκπύδεις
Μυδεῖται βασιλῆα περίφρων· ἀλλὰ πίδαται

Ἀλκινόε δ' ἐκ τῆδ' ἔχεται ἔργον τε, ἔπος τε·

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Τέτο μὲν ἔτω δὴ ἔσαι ἔπος, αἶ κεν ἔγωγε

Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

Ἐμπης ἔν' ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰσόκε πᾶσαν

Δωτίνην τελέσω· πομπή δ' ἀνδρεσσι μελήσει

Πᾶσι, μάλισα δ' ἐμοί· τῷ γάρ κράτος ἔς' ἐνὶ θήμῃ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,

Εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνειν,

Πομπήν τ' ὀτρύνετε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,

Καὶ κε τὸ βυλοῖμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,

Πλειότερῃ σὺν χειρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέδαι·

Καὶ κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην

Πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοσήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν ἔτι σ' εἴσκομεν εἰσορόωντες,

Ἐπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπον, οἷά τε πολλὰς

Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνδράπυς,

Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν καὶ τις εἰδὲ ἴδοιτο·

Σοὶ δ' ἐνὶ μὲν μορφῇ ἑπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐδολαύ·

Μῦθον δ', ὡς ὅ, τ' αἰοῖδος, ἐπισαμένως κατέλεξας,

Πάντων τ' Ἀργείων, σέο τ' αὐτῷ, κήδεα λυγρὰ·

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

Εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἅμ' αὐτῶν

Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο, καὶ αὐτῷ πτότμον ἐπέσπον.

Νῦν δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἐδέσφατος· εἰδὲ πῶ αῶρη

Εὖδαιν ἐν μεγάρῃ· σὺ δέ μοι λέγε δέσμελα ἔργα.

Καί κεν ἐς ἧν ἴδαν ἀπαυχολίμην, ὅτε μοι σὺ
Τλαίμενος μεγάρον τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.

Τὸν δ' ἀπαυχολόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
'Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
'Ωρῃ μὲν πάλῃ μύθων, ὦρῃ δὲ καὶ ὕπνῳ·
Εἰ δ' ἔτ' ἀκθεόμενα γέ λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Τέτων σοι φρονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσω
Κήδε' ἐμῶν ἐπάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο·
Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον σονόεσσαν αὐτῇν,
'Εν νόσῳ δ' ἀπάλοντο, κακῆς ἰότητι γυναικός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπισκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
'Αγνὴ Περσεφόνηα γυναικῶν θηλυτεράων,
'Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι
'Αχνημένη· περὶ δ' ἄλλα ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
Οἶκῳ ἐν Αἰγίδοιο θάνον καὶ πτότμον ἐπέσπον.
'Εγὼ δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν·
Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶδων,
Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
'Αλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, εὐδὲ τι κίκυς,
Οἷη περ πάρας ἔσκειν ἐνὶ γναμπλοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
'Ατρεΐδῃ κύδιζε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
'Ἡέ σέ γ' ἐν γῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασθεν,
'Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
'Ἡέ σ' ἀμάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῃ,
Βῆς περιττυμόμενον, ἡδ' οἷῶν πῶσα καλὰ,
'Ἡὲ περὶ πτόλιος μαχθεόμενον, ἡὲ γυναικῶν;
'Ὡς ἐφαίμην, εἰ δέ μ' ἀντίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὐτ' ἐμὲ γ' ἐκ γῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασθεν,

Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐμὲ γάρτῳ αὐτῶν, ἦ οὐ
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδήλησαντ' ἐπὶ χερσίν·
 Ἀλλὰ μοι Αἴγιδος τεύξας θανάτῳ τες μέρσῃ τε,
 Ἐκτα, σὺν ἑλομένη ἁλόχῳ, οἰκόνδε καλέσθαι,
 Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βῦν ἐπὶ φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίσῃ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργιόδοντες,
 Οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 Ἡ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλακίνῃ τεδαλυῖη.
 Ἡδὴ μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας
 Μοιναῆς κτενομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἀλλὰ κε κεῖνα μάλισα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθύνσας,
 Κεῖμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἤκευσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήσῃ δολόμητις·
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων·
 Βάλλον ἀποδνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
 Νοσφίσσατ', ἠδὲ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἶδαο,
 Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλεειν, σὺν τε σὸμ' ἐρεῖσα.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 Ἦτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται·
 Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον αἰεὶ καὶ
 Κυριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
 Ἀσπασίῳ παιδισσῇ, ἰδὲ ἑμῶεσσιν ἐμοῖσιν,
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύχρ' εἰδυῖα
 Οἷ τε κατ' αἶχος ἔχευε, καὶ ἐσομένησιν ὀπίσσω
 Θηλυτέρησι γυναιξὶ, καὶ ἢ κ' εὐεργὸς ἔρσιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος πρῶτόεειπον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεΐας εὐρυόπα Ζεὺς
 Ἐκπάγλιος ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βελαῖς,
 Ἐξ ἀρχῆς· Ἐλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·

Σοὶ δὲ Κλυταμνήστῃ δόλον ἔργαυε τηλόθ' ἐόντι.
 Ὡς ἐφάμην, ἃ δὲ μ' αἰτίχ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Τῷ νῦν μήπτεσθ' ἢ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι,
 Μηδ' οἱ μῦθον ἀπαντὰ πιφασσέμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 Ἀλλ' αἰ ποίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ τε γυναικός·
 Λίην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδε,
 Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· πᾶσις δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶ,
 Νήπιος, ὅς πε νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀριθμῶ,
 Ὀλβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,
 Καὶ κείνος πατέρα προσπύξεται, ἥ δέμις ἐσίν.
 Ἡ δ' ἐμῇ ἔδῃ περ υἱὸς ἐνιπληθῆναι ἄκοιτις
 Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
 Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Νῆα κατὰχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πρὶς αὖ γυναιξίν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Εἴ τι ἔτι ζῶντος ἀκέετε παιδὸς ἐμοῖο,
 Ἡ περ ἐν Ὀρχομενῶ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέσης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με τῶντα διεύρεα; ἔδῃ τι οἶδα,
 Ζῶει ὅγ', ἥ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάξιν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 Ἔσαμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Αἴαντός θ', ὅς ἄριστος ἦν εἰδός τε, δέμας τε,
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Ἔγνων δὲ ψυχὴ με πτόδακος, Αἰσώμενος, ὅτι νῆα
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπαισιν ἀπέρεικτα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, Πύρρον
 Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλης Ἀϊδὸςδε κατελθέμεν, ἔρδαι τε παρὰ
 Ἀφραδέες ναῖεσι, βροτῶν ἄδωλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπε·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν
 ἦλθον Ταιρσίαο κατὰ χρέος, ὃ τίνα βυλὴν
 Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσιν ἰκοίμην·
 Οὐ γάρ ποε χεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, εὐδὲ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 Οὔτις ἀνὴρ προπάραιδε μακάρτατος, ὅτ' ἄρ' ἀπίσσω·
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν, Ἰσα θεοῖσιν,
 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 Ἐνθάδ' ἐὼν τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζου, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Βυλοῖμην κ' ἐπάρερος ἐὼν δητευέμεν ἄλλω
 Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,
 Ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τῷ παιδὸς ἀγαυῷ μῦθον ἔνισπε,
 Ἥ ἔπετ' ἐς πάλαιμον πρόμος ἔμμεναι, ἥ ἐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσας,
 Ἥ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἥ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πτόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡλίοιο,
 Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἀπὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύμον' Ἀργεῖον.
 Εἰ τοῖόςδ' ἔλθοιμι μιν καὶ δῶ, ἐς πατρίδας δῶ,
 Τῷ κε τέαρ εὐθέομαι μένος κ' ἰσχυρὰς ἀσπίδας,

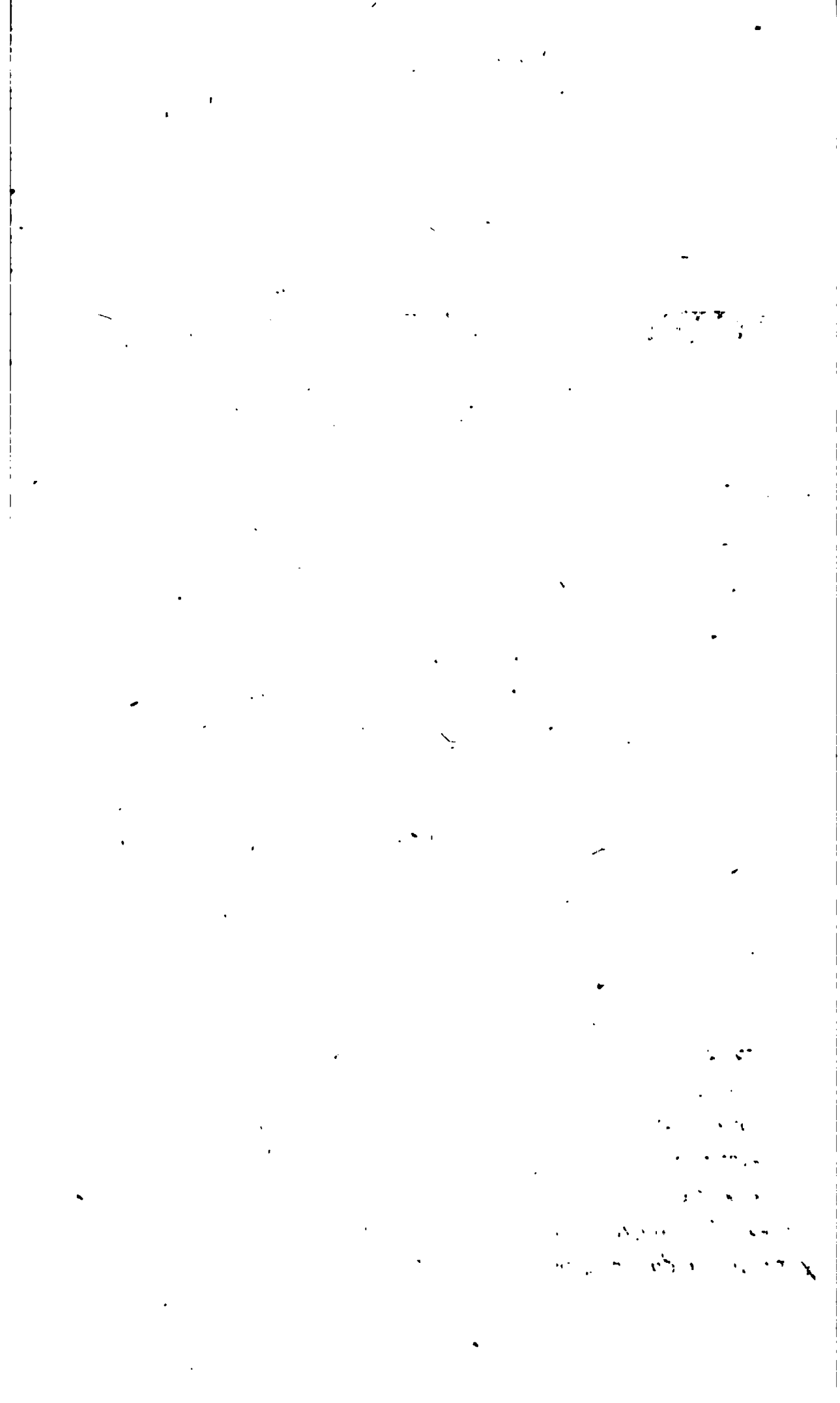
Οἱ κεῖνον βιάωνται, ἔργα δ' ἴν' ἐκείνῳ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀρπαζόμενος προσέειπον·
 Ἦτοι μὲν Πηλεΐδης ἀμύμονος ἔτι σπένυσμαι;
 Αὐτὰρ τότε παῖδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἴσῃς·
 Ἦγαγον ἐπ' Ἰδούρῃ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βυλάς,
 Αἰεὶ πρῶτος ἔδαξε, ἢ οὐχ ἡμάρτανε μῦθον;
 Νέσσω τ' ἀντάδεις ἢ ἐγὼ νηκίσσομεν οἶον.
 Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοὶ,
 Οὐποτε ἐς πλεθρὺν μένεν ἀνδρῶν, εἴδ' ἐν ὁμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ προδέεσκε, τὸ ὄν μένος ἔδεν εἶκον·
 Πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ θηϊοτήτι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, εἴδ' ὀνομήναι,
 Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 Ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ·
 Ἦρ' Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Κήτιοι κτεάνοντο, γυναῖαν εἵνεκα δῶραν·
 Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἑσπιάς,
 Ἀργεῖον οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιδῆναι·
 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Δάκρυά τ' ὀρόργνοντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκῆς·
 Κεῖνον δ' ἔποτε πᾶμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὐτ' ὠχρήσαντα χρῶα κάλλιμον, ὅτε παρῶν.
 Δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πόλλ' ἰκέτευεν,
 Ἴππὸθεν ἐξίμεναι· ξέφρος δ' ἐπεμαίετο κῆρυγ·
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεκοίμην.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διαπέρσασα νεοαῖήν,
 Μοῖραν ἢ γέρας ἐδδλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινον

Ἄσκηθης, ἔτ' ἄρ' βεβλημένος ὀφείτ' ἡλαιῶν
 Οὐτ' αὐτοχεδίνῃ ἐτασμένοις· οἳά τε πολλὰ
 Γίνεται ἐν πολέμοι· ἐπιμῖξ' δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδάρκης Αἰακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λαμῶνα,
 Γηδοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλα ψυχὰ νεκύων κατατεθνηῶτων
 Ἔσασαν ἀχνύμενα, εἵροντο δὲ κήδε' ἐκάσῃ.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφesyῆκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσί,
 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πόντια μήτηρ·
 Παιῖδες δὲ Τρώων δίκασαν ἢ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶνδ' ἐπ' ἀέθλοι·
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἐνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἴανθ', ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδαυ μαιλιχίοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανάιν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλυ, εἵνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι·
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σῆο δ' Ἀχαιοὶ
 Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
 Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· ὑδὲ τις ἄλλος
 Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος ἢ μῦθον ἀκῆσθης
 Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος ἢ ἀγήνορα θυμόν.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' ὑδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκύων κατατεθνηῶτων.
 Ἔνθα χ' ὅμῳ προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τῶν,
 Ἀλλὰ μοι ἤδελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι

Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέει κατακτεδναώτων.
 Ἐνθ' ἦτοί Μένωα ἰδὼν, Διὸς ἀγλαὸν υἱὸν,
 Χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεικεύοντα νεκύεσσιν,
 Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἄμφι δίκας εἶροντο ἄνακτα,
 Ἥμενοι, ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Ἀΐδος δῶ.
 Τὸν δὲ μετ', Ὀφίωνα πελώριον εἰσενόησα
 Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
 τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
 χερσὶν ἔχων ῥόκαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγῆς.
 Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱὸν,
 Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 γυπε δέ μιν ἐκώτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
 δέρτρων ἔσσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ·
 Λητῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρῳ Πανοπῆος.
 Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσῆδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Ἐσαότ' ἐν λίμνῃ· ἣ δὲ προσέπλαζε γενεά·
 στεῦτο δὲ διψᾶων, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέδω·
 Ὅσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρον, πείειν μενεαίνων,
 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων·
 δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα κατακρῆδεν χεῖ καρπὸν,
 Ὀγχνα, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθάουσαι·
 τῶν ὁπότε' ἰδύσαι ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσαδται,
 τάσδ' ἄνεμος ῥέπιασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα.
 Καὶ μὴν Εἰούφον εἰσῆδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Λᾶαν βασιλεύοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.
 Ἦτοί ὁ μὲν, σκησιπλόμενος χερσὶν τε ποσσὶν τε,
 Λᾶαν ἄνω ᾤδασκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 Ἀκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποσρέψασκε κραταῖς
 αὐτῆς, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδῆς.

Αὐτὰρ ὃγ' ἄψ' ὄσασκε τεσσάρησιν· ἀπὸ δ' ἢ ἄρκος
 Ἐρρέεν ἐκ μελέων, κατὰ δ' ἐκ κρατὸς ἑαυτοῦ
 Τὸν δὲ μετ', εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 Εἶδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλήρῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου·
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἡρεμῇ νυκτὶ ἑοικώς,
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφι οἰσὼν,
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλείοντι ἑοικώς.
 Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ γήθεσσιν ἀορτῇ,
 Χρύσεός ἦν τελαμών· ἵνα δέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 Ἄρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροκοί τε λέοντες,
 Ὑσμῖνά τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
 Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 Ὃς κείνον τελαμῶνα ἐπὶ ἐγκάτθετο τέχνη.
 Ἔγνω δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
 Καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἄ δεῖλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζῃς,
 Ὃν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγᾶς ἡελίοιο.
 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίου, αὐτὰρ διζὺν
 Εἶχον ἀπαρεστήν· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρόνι φατὶ
 Δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεπὸς ἐπετέλλετ' αἰδέλυς·
 Καὶ πολέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄξοντ'· ὃ γὰρ ἔτ' ἄλλῃ
 Φράζετο τῷδὲ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι αἰδέλαν.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνέναικα καὶ ἠγαγον ἐξ Αἴδας·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη δόμον· Αἶδος εἶπω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῇ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
 Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντα.
 Καὶ νῦν κ' ἔτι προτέρως ἴδον ἀνέρας, ὅς ἑδρᾶν περ,

Θνητῶν Περσέϊόν τε, θεῶν ἑρικυδέα τέκνα·
 Ἀλλὰ πρὶν τῇ ἔσθῃ ἀγάργετο μορία νεκρῶν,
 Ἦχῃ θεοπειθή· ἐμὲ δὲ χλωρόν θεός ῥρει,
 Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δαινόιο πελώρου
 Ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιῶν ἐκέλευον ἑταίρους
 Αὐτὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψὺ εἰσβανον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάδιζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα βόοιο·
 Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος ἔβροτο.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Μῦ Σαρῆνας ἴχθυ, πλεγκτὰς, βῦς τ' Ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀχέανοιο
Νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡῆς ἡριγενείης
Οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι, καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο·
Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλευσαν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἡῶ διαν.
Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρην προΐην εἰς δώματα Κίρκης
Οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
Φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη, καὶ τεύχεα νεκρῷ,
Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ σήλην ἐρύσαντες,
Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρες ἐρετμόν.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· εἴδ' ἄρα Κίρκην
Ἐξ Ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὤκα
Ἦλδ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
Σῖπον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἶδοπα οἶνον ἐρυθρόν.
Ἦ δ' ἐν μέσσω σᾶσα μετηύδα διὰ θεάων·
Σχέτλιοι, οἳ ζῶοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,

Διδανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἄπαξ δυνήσῃσ' ἀνδραποί.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐδίδετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον.
 Αὐτοὶ πατημέριοι· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένηφι.
 Πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἥδ' ἕκαστα
 Σημανέω· ἵνα μὴ τι κακοῖραφίη ἀλεγανῇ,
 Ἥ ἀλός, ἥ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παδόντες.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπαίδετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πτόπαν ἡμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Ἡμεδα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἡμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς·
 Ἡ δέ με χειρὸς ἐλῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
 Εἰσέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέανεν ἕκαστα·
 Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηΐδα πτόννια Κίρκη·
 Ταῦτα μὲν ἔτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
 Σαρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεις, αἷ ῥά τε πάντας
 Ἀνδρώπης δέλγυσιν, ὃ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
 Ὅσις αἰδραῖη πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκῆσθ
 Σαρήνων, τῷ δ' ἔτι γυνή, καὶ νήπια τέκνα,
 Οἴκαδε νοσήσαντι, παρίσταται, ὅδ' ἐ γάνονται·
 Ἀλλά τε Σαρῆνες λιγυρῇ δέλγυσιν αἰοῖσιν,
 Ἡμεναὶ ἐν λαιμῶνι· πολὺς δ' ἄμφ' ὀσείοφιν δις
 Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύδυσιν.
 Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' ἔσσι· ἀλεῖψαι ἐταίρων
 Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μὴ τις ἀκῆσθ
 Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκχέμεν, αἷ κ' ἐδέλγηται.
 Δησάντωσιν α' ἐν νηὶ θεῶν· χαῖράς τε, πόδας τε,
 Ὅρδον ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτῷ πείρατ' ἀνέφθαρ.
 Ὅφρα κε τερπόμενος ὕπ' ἀκῆς Σαρήνοισιν.
 Αἱ δέ κε λίσσῃσιν ἑτάρες, λῦσά τε μελαίρης,

Οἱ δέ σ' ἐνὶ κλέονεσσιν ἵκ' ἄνδρ' ἀστυόωντας δεόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σάωσε σπέρμα, ἑλάνυσσιν ἑταῖροι,
 Ἐνθα τοι οὐκ ἔπ' ἐπείτα δῖηκεκέως ἀγορεύσας,
 Ὅπποτέρη φάσκει ἑὸς ἔσσεσθαι, ἀλλὰ ἢ αὐτὸς
 Θυμῷ βουλευσὶν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραν ἐπηρεφές, πρὸτ' ὃ αὐταῖς
 Κύμα μάλα φοχθεῖ κυανόπιδος Ἀμφιτρίτης·
 Πλαγκταῖς δὲ τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
 Τῇ μὲν τ' ἑδὲ ποντήτ' ἀπαέρχεται, ἑδὲ πάλαια
 Τρήρωνες, τὰ τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
 Ἀλλά τε ἢ τῶν αἰεὶ ἀφαιρῶνται λῆς πέτρῃ·
 Ἀλλ' ἄλλα κ' ἐνὶ σὶ πατὴρ ἑναρίθμιον εἶναι.
 Τῇ δ' ἔπω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἴκηται,
 Ἀλλά θ' ὅμ' ὅπινά κ' αὖτε νεῶν ἢ σώματα φωτῶν.
 Κύμα δ' αἰὲς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο δύελλα.
 Οἷη δὲ καὶ νῆγε παρέκλω ποντοπόρος νηὺς,
 Ἀργαὸν πασιμέλεσσι, παρ' Αἰήταο πλέεσσι·
 Καὶ νῦν καὶ τὴν ἐνδ' ὅκα βάλεν μεγάλας πρὸτ' πέτρας,
 Ἀλλ' ἦρ' ἀπαρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.
 Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν ἕρπυλλον εὐρὺν ἱάναι
 Ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιδέβηκε
 Κυανῇ· τὰ μὲν ἔποτ' ἐρωεῖ, ἑδέποτ' αἶδρη
 Κεῖν' ἔχει κορυφὴν, ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρα·
 Οὐδέ κεν ἀμβαίῃ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίῃ,
 Οὐδ' εἴ οἱ χεῖρες γε εἰκόσι ἢ πρόδες εἶεν·
 Πέτρῃ γὰρ λῆς ἐστὶ, περιξέσῃ εἰκυῖα.
 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐς σπέος ἡρωιδῆς
 Πρὸς ἄλκον εἰς Ἑρεβος τετραμμένον ἥπερ ἂν ὑμῖν
 Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰδύνετε, παῖδι μὲν Ὀδυσσεῶ.
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀπὴρ
 Τόξῳ δις εὐστατοῖσιν σπέος εἰσαφίκοιτο·
 Ἐνθα δ' ὅμ' ἔκλυται νηῖα, δεινὸν ἀελοκυνῶν.

Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν ὅση σκόλακος νεοφιλῆς
 Γίνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ σπένδωρ κακός· ἐδὲ χεῖρ' ἔτις μιν
 Γηθήσαιεν ἰδῶν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντίσσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰςὶ δωδέκα πάντες αἰετοί,
 Ἐξ δέ τέ οἱ δαιρὰ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάσῃ
 Σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
 Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
 Μέσση μὲν τε κατὰ σπείθης καίλοιο δέδυκεν,
 Ἐξω δ' ἐξίχαι κεφαλὰς δαινοῖο βερέδρου·
 Αὐτὲ δ' ἰχθυῖα σκόπελον περιμαιμώουσα
 Δελφίνας τε, κύνας τε, καὶ εἵποδι μεῖζον ἔλρσι
 Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάζονος Ἀμφιγρίτη.
 Τῇ δ' ἔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 Παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάσῃ
 Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρώροιο.
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψαι, Ὀδυσσεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοῖσεύσεις.
 Τῷ δ' ἐν ἔρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθληώς·
 Τῷ δ' ὑπὸ δία Χάρυβδις ἀναρροιβδᾷ μέλαν ὕδωρ·
 Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίσιν ἐπ' ἡματι, τρὶς δ' ἀναρροιβδᾷ
 Δαιμόν· μὴ σύ γε κῆρι τύχοις, ὅτε ροιβδήσειεν·
 Οὐ γάρ κεν ρύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακῆ ἐδ' Ἐνοσίχθων.
 Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος αἶα
 Νῆα παρὲξ ἐλάαν· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 Ἐξ ἐτάρας ἐν νηϊ ποδῆμενα, ἢ αἶμα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εἰ δ' ἄγε δὴ μοι τῦτο, θεᾷ, νημερτὲς ἐνίσπε,
 Εἰπας τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 Τὴν δὲ καὶ ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίναιτό γ' ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτί κ' ἀμείβετο δία θεάων·
 Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμνηλε
 καὶ πόνος· ἐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεται ἀθανάτοισι τῆς

Ἡ δέ τοι οὐ δαίμων, ἀλλ' ἀδάμοιται κακὸν ἐς,
 Δαινέειν, ἀργαλέον τε, καὶ ἀχρὺν, καὶ μαχητόν.
 Οὐδέ τίς ἐς' ἀλκή· φυγέει κακτίστον ἀπ' αὐτῆς.
 Ἦν γὰρ δηδύκῃ, κορυεσόμενος παρὰ πτέρη,
 Δαίδα, μή σ' ἐξαῖτις ἐφορμηθῆσα κίχρσι
 Τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσῃς δ' ἐκ φῶτας ἔληται.
 Ἀλλὰ μάλα σφδρῶς ἐλάαν, βωσρεῖν δὲ Κραταιῖν,
 Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν.
 Ἡ μιν ἔπειτ' ἀποκαύσει ἐς ὕπερον ὀρμηθῆναι.
 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι· ἔνθα δὲ πολλὰ
 Βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Ἑπτὰ βοῶν ἀγέλας, τόσα δ' οἴων πώεα καλά,
 Πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν,
 Οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεὰ δ' ἐπιποιμένες εἰσι,
 Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέδυσά τε, Λαμπετή τε,
 Ἀς τέκετ' Ἡελίῳ ὑπερίονι διὰ Νέαιρα.
 Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα, τεκοῦσά τε, πτόντια μήτηρ
 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν,
 Μῆλα φυλασσόμενα πατρώϊα καὶ ἑλικας βῆς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας, νόσθ τε μέδῃαι,
 Ἡ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάχοντες, ἴκοιθε.
 Εἰ δέ με σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
 Νηϊ τε, καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἶπερ κεν ἀλύξεις,
 Ὅψ' ἐ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἡώς.
 Ἡ μὲν ἄπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχε διὰ θεῶν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὠτρυνον ἐταίρους,
 Αὐτὸς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαμον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάδιζον.
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπλον ἐρετμοῖς,
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 Ἰχμενον ἔσαν ἱεὲς πωλεσίφρονες, ἐφ' ὅλῳ ἐταῖρον.

Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήσασα τεύχεσσι καὶ φωνῇ.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆος ἐβαν.
 Ἦμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴδονον.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχλύμενος παῖρα·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδμεναί, εἰδὲ δύο οἴεσθαι.
 Θέσφαδ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, δία θεάων.
 Ἄλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες, ἥ κε θάνατον,
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον ἢ κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει δεσπεσιάων
 Φδόγγον ἀλεύαδαι, καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 Οἶον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκθέμεν· ἀλλὰ με δεσπῶ
 Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτόδι μίμνω,
 Ὅρδον ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνήφθαι.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας, λῦσά τε κελεύω,
 Ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζεσθαι.
 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πείσασκον·
 Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆος εὐεργῆς
 Νῆσον Σειρήνοϊν· ἔπειγε γὰρ ἔρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
 Ἐπλετο νηνεμίη, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 Ἀνδάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰσία μηρύσαντο,
 Καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλλον· οἱ δ' ἐπ' ἐρετμῇ
 Ἐζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξεί χαλκῷ
 Τυτθὰ διατμήξας χερσὶ σιδαρῇσι πιέζεον·
 Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς,
 Ἥελίε τ' αὐγῇ, Ὑπεριονίδαο ἀνακτος·
 Ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' ἕατα πᾶσιν ἄλκιφα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' εἴησαν ὁμῆ χεῖρας τε, πόδας τε,
 Ὅρδον ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνήφθαι.
 Αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπλον ἐρετμοῖς·
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπήμων, ὅσον τε γέγενε βοήσας,

Ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθαι ἀκύαλος νηὺς
 Ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοδῆν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰαίη πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Νῆα κατέστησαν, ἵνα καϊτέρη· ὅπ' ἀκέσσης.
 Οὐ γάρ πώ τις τῆδε παρήλασε νηϊ μελαίνῃ,
 Πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ σωμαίων ὅπ' ἀκοῦσαι·
 Ἄλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ ται πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Ἀργεῖοι, Τρῳῆες τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ', ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πελοποταίρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰῶσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Ἦδελ' ἀκνέμενα, λῦσά τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 Ὀφρύσι νευσάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσαν.
 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
 Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλον τε πιέζουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάσγε παρήλασεν, ἔδ' ἔτ' ἔπειτα
 Φθογγῆς Σειρήνων ἠκέομεν, ἔδ' ἔτ' αἰοιδῆς,
 Αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
 Ὅν σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλκιψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, καὶ δοῦπον ἄκυσαι·
 Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπιατ' ἐρετμά·
 Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· εἵχετο δ' αὐτῇ
 Νηὺς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἐρετμά προήκεα χερσὶν ἔκαιγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, διὰ νηὸς ἰὼν, ὤτρυνον ἑταίρους
 Μαιλιχίοις ἐπέεσσι παρασαδὸν ἄνδρα ἔκασον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονες εἰμέν·
 Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 Εἶλε ἐνὶ σπηϊ ἧλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν·
 Ἄλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε, νόῳ τε,
 Ἐκφύγομεν· καὶ περ τῶνδε μνήσεσθαι οἶμαι.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, παρδάμεθα πάντες.

Ὑμεῖς μὲν κάρησιν ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 Τύπτετε, κληῖδεςσιν ἐφήμενοι, αἳ κέ ποδι Ζεὺς
 Δῶη τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν ἢ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήθ', ὦδ' ἐπιτέλλομαι, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾶς·
 Τύτθε μὲν καπνὸν ἢ κύματος ἐκτὸς ἔργε
 Νῆα· σὺ δὲ σκοπέλῃ ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι
 Κεῖσ' ἐξορμήσασα, ἢ ἐς κακὸν ἅμμε βάληδα.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πείθοντο.
 Σκύλλην δ' ἔκείτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,
 Μήπως μοι δάσαντες ἀπολλήξειαν ἐταῖροι
 Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτές.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 Λανθανόμην, ἐπεὶ ἔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς κλυτὰ τεύχεα, ἢ δύο δοῦρε
 Μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλawn, εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον
 Πρώρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι.
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῶμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ πῃ ἀθρήσασθ' δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 Πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἡμεῖς δὲ σείναντ' ἀνεπλέομεν γοῶντες·
 Ἐνθεν μὲν γάρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ δία Χάρυβδις
 Δαινὸν ἀνέρροϊδῆσε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσεις, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ,
 Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἄχνη
 Ἀκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπλεν·
 Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξει θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 Πᾶσ' ἐντοδὲ φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
 Δαινὸν ἐβεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε
 Ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δείσαντες ὄλεθρον·
 Τόφρα δέ μοι Σκύλλῃ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐταῖρας

Ἐξ ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους.
 Ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθευ,
 Ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕσατον, ἀχνύμενοι κῆρ,
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ αἰλιεὺς περιμήκει ράβδῳ.
 Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων,
 Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
 Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε.
 Ὡς οἷγ' ἀσπαίροντες αἶροντο προτὶ πέτρας.
 Αὐτὰρ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 Οἴκτισον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
 Πάντων, ὅσος ἐμόγησα, πόρος ἀλὸς ἐξερεΐνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν,
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεῶ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 Ἰχόμεθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' ὑπερίονος Ἥελίοιο.
 Δὴ τότε ἔγων, ἔτι πόντον ἑὸν ἐν νηϊ μελαίνῃ,
 Μυκηθμῷ τ' ἤκυσσα βοῶν αὐλιζομενάων,
 Οἷων τε βληχὴν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 Μάντιος ἀλαῖ, Θηβαίῃ Τειρεσίῳ,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
 Νῆσον ἀλεύαδται τερψιμβρότε Ἥελίοιο.
 Δὴ τότε ἔγων ἐτάροις μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάχοντες, ἑταῖροι,
 Ὅφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
 Νῆσον ἀλεύαδται τερψιμβρότε Ἥελίοιο.
 Ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν.
 Ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
 Ὡς ἐφάρμην· τοῖσι δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.

Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συνέειπε μὲν ἡμετέροις φίλοις·
 Σχέτλιος εἰς, Ὀδυσσεύ· περὶ τοὶ μένος, εἰδότες γὰρ ἡμῶν·
 Κάμνεις· ἢ ῥά νύ σοι γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 Ὃς ῥ' ἐτάρῃς καμιάτων ἀδδηκότας, ἡδὲ καὶ ὑπὲρ,
 Οὐκ ἑάας γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα κεν αὐτὲς
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
 Ἀλλ' αὐτῶς διὰ νύκτα δοῖν ἀλάληδαι ἀνάγκη,
 Νήσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 Γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο Δύελλα,
 Ἡ Νόθε, ἢ Ζεφύροιο δυσαιέος, οἳ τε μάλιστ'
 Νῆα διαρραΐεσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιδάμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπον δ' ὀπλισόμεθα, δοῖν παρὰ νηὶ μένοντες·
 Ἡῶδεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐρύλοχ', ἢ μάλα δὴ με βιάζετε μῆνον ὄντα·
 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
 Εἴ κέ τιν' ἤε βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶῦ μέγ' οἰῶν,
 Εὖραμεν, μήπου τις, ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
 Ἡ βῦν, ἢ ἔτι μῆλον, ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔτιηλοι
 Ἐδίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.
 Ὡς ἐφάμην· οἳ δ' αὐτίκ' ἀπάμυνον, ὡς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε, τελεύτησάν τε τῶν ὄρκων,
 Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 Ἄλγχι' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέδισαν ἑταῖροι
 Νηὸς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισαμένῳς τετύκοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδαιτύος ἐξ ἔρον ἔντα,
 Μνησάμενοι δὲ ἔπειτα φίλος ἐκλαῖον ἑταῖρος,

Οὐς ἐφάρμακον, γλαφυρὸς τε νηὸς ἐλῆσα·
 Κλαῖοντες δὲ τοῖσιν ἐπὶ λυγρὸν νήδυμος ὕπνος.
 Ἦμαρ δὲ πρὸς αὐτὸς ἦν, μετὰ δ' ἄσπρα βεβήκα,
 Ὄρσεν αἰετὸς ἀντομον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι Δεικασίῃ, σὺν δὲ νεφεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρᾶν δ' ὑπρανόθεν οὐκ ἔχ.
 Ἦμος δ' ἡρώγενα φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Νῆα μὲν ὠρμήσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερούσαντες·
 Ἐνθα δ' ἔσται Νυμφέων καλοὶ χοροὶ, καὶ δὲ θόασι·
 Καὶ τότε ἔγνων ἀγορῇν δέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον·
 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρώσις τε, πόσις τε,
 Ἔσιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν·
 Δανοῦ γὰρ θεῶ αἶδε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 Ἡελίη, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακύνει.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεκάλυπτο θυμὸς ἀγένηυρ.
 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος αἶη Νότος, ἐδὲ τις ἄλλος
 Γίνεται· ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε, Νότος τε.
 Οἱ δὲ, ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
 Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἥια πάντα,
 Καὶ δὴ αἶγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
 Ἰχθῦς, ὀρνιδάς τε, φίλας δ' οἱ χεῖρας ἵκοιτο,
 Γναμπλοῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμός.
 Δὴ τότε ἔγνων ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχον, ὅφρα θεοῖσιν
 Εὐχαίμην, εἰ τίς μοι ὁδὸν φήναι νέεσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νῆσιν ἰὼν ἤλυξα ἐταίρους,
 Χαῖρας νηφάμενος, ὃς ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 Ἡρώμην πᾶσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Οἱ δ' ἄσπρα μοι γλαυκὸν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς·
 Κεκλυτὲ μοι μῦθον, κακά περ πάσχοντες, ἐταῖροι·
 Πάντες μὲν θυγερὸι θάνατοι· θαλάσῃσι βροτοῖσι,

Λιμῶ δ' οἴκτισον θανέειν ἢ πότμον ἐπισπείνῃ
 Ἄλλ' ἄγετ', Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 Ῥέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ ἔρανόν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 Αἰψά κεν Ἡελίῳ ὑπερίονι πτόνα νηὸν
 Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ ἢ ἐδύλα·
 Εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων
 Νῆ' ἐδέλῃ ὀλέσασθαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,
 Βύλομ' ἀπαξ πρὸς κύμα χανῶν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
 Ἥδη δ' αὖ γρ' εὐρύγεσθαι, εἰὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 Ἐγγύθεν, οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
 Βοσκέσκονθ' ἑλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι,
 Τὰς δὲ περισήσαντο, ἢ εὐχετόωντο θεοῖσι,
 Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
 Οὐ γὰρ ἔχον κρεῖ λευκὸν εὖσσέλμῳ ἐπὶ νηός.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, ἢ ἔσφαξαν ἢ ἔδειραν,
 Μηρὲς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπλυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν·
 Οὐδ' εἶχον μέδῃ λειψαὶ ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν,
 Ἄλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπ' ὤπιων ἔγκατα πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, ἢ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, ἢ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν·
 Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
 Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν ἢ θῖνα θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ χεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Καὶ τότε με κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἠδὺς αὐτμή·
 Οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγάνευ·
 Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοί, αἰὲν ἱόντες,
 Ἥ με μάλ' εἰς αἶτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ·
 Οἱ δ' ἑταροὶ μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ὀκεία δ' Ἡελίῳ ὀπερθεῖνι ἄγγελος ἦλθε
 Λαμπετὴ τανύπεκλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα δ' ἄδανάτοισι μετηύδα, χαόμενος κῆρ·
 Ζεῦ πάτερ, ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἰὲν ἔόντες,
 Τισαὶ δὴ ἐτάρης Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Οἷ μιν βῶς ἔκταναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἔγωγε
 Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς ἔρανὸν ἀσερβεντα,
 Ἦδ' ὀπότε αἶψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἔρανόθεν προτραποίμην.
 Εἰ δέ μοι αὖ τίς ποτε βοῶν ἐπισιχέ' ἀμοιβὴν,
 Δύσομαι εἰς Αἴδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φασίνω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥελι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἄδανάτοισι φάσινε,
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζαῖδωρον ἄρυσαν·
 Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι, μέσσω ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψῆς ἡυκόμοιο·
 Ἦ δ' ἔφη Ἑρμείας διακτόρεα αὐτὴ ἀκῶσα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισαδὸν, εὐδὲ τι μῆχος
 Εὐρέμενα δύναμεδα· βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη.
 Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα πρῆφαινον·
 Εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὄβελοῖς ἐμεμύκει,
 Ὀκλαλέα τε καὶ αἰμά· βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή.
 Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήρες ἑταῖροι
 Δαίνοντ', Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίτας·
 Ἀλλ' ὅτ' ἄρ' ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 Ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
 Ἴσὸν σῆσάμενοι, ἀνά θ' ἰσία λεύκ' ἐρύσαντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλαίπομεν, εὐδὲ τις ἄλλη
 φαίνεται γαῖαν, ἀλλ' ἔρανός ἠδὲ θάλασσα,
 Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔφησε Κρονίων.

Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔδει ἔ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἴψα γὰρ ἦλθε
 Κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι δύων.
 Ἴσθ' δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο δύελλα
 Ἀμφοτέρως· ἰσὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἄντλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρῦμνῃ ἐνὶ νηϊ
 Πλῆξε κυβερνήτew κεφαλὴν, σὺν δ' ὅς ἐ' ἄραξε
 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικὼς
 Κάππεσ' ἀπ' ἰκρίοφιν, λίπε δ' ὅς ἐ' αὖ θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 Ἦ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῶ,
 Ἐν δὲ θεεῖε πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἐταῖροι,
 Οἱ δὲ κοράνησιν ἵκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόσον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχης
 Λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἰσὸν ἔαξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῶ
 Ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχῶς·
 Τῶ ρ' ἄμφω συνέργον ὁμῶ τρόπιν ἦδ' ἐ καὶ ἰσόν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι δύων·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, φέρων ἐμῶ ἄλγεα θυμῶ,
 Ὅφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην, ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 Ἦλδον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνερῶροῖδ' ἔδωκε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθὰς
 Τῶ προσφὺς ἐχόμεν, ὥς νυκτερίς· ἐδὲ πῃ εἶχον
 Οὔτε σπρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, ἔτ' ἐπιβῆναί.
 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς ἦσαν, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 Μακροί τε, μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν,
 Νῶλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄφρ' ἐξεμέσαιεν ὀπίσσω

1,

τα,

ὦν τε

19.

1

υψώ

λογεύω ;

Ἦδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
Σοί τε ἢ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
Αὐτὶς ἀρίζηλος εἰρημένα μυθελογεύειν.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 84

114

... ..
... ..

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Νῦ, Ἰθάκης ἱκίῃ, Φαιήκων παμπῇ, Ὀδυσσεύς.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρα σχιόεντα,
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

ὦ Ὀδυσεῦ, ἐπεὶ ἴκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
ὑψερεφές, τῷ σ' ἔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἶω
ἄψ ἀπονοσῆσιν, εἰ κὴ μάλα πολλὰ πέπονδας,
Ἕμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάσῃ ἐφιέμενος τάδε εἴρω,
Ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶδοπα οἶκον
Αἰὶά πινετ' ἐμοῖσιν, ἀκινάδεσσι δ' αἰοιδῶ.

Εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστη ἐνὶ χηλῷ
κεῖται, κὴ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἅλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βεληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν·
Ἄλλ' ἄγε, οἳ δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἥδ' ἐλέβητα,
Ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγαρόμενοι κατὰ δῆμον
τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.

Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος,
οἳ μὲν κακχείροντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστος.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἱὸν διὰ νηὸς, ὑπὸ ζυγᾷ, μή τιν' ἐταίρων

Βλάβπλοι ἐλαυνόντων, ὅπότε σπερχοιάτ' ἐρετμοῖς.
 Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαίτ' ἀλέγυνον.
 Τοῖσι δὲ βῦν ἰέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 Ζηνὶ κελαïneφεί Κρονίδῃ, ὃς παῶσιν ἀνάσσει.
 Μηρὰ δὲ πείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοῖδος
 Δημοδόκος, λαοῖσι τετιμένος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Πολλὰ πρὸς ἥελιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
 Δῦναί ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρκοιο λιλαίεται, ὥτε πανῆμαρ
 Νειὸν ἀνέλκητον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυσ φάος ἡελίοιο,
 Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γένατ' ἰόντι·
 Ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπασὸν ἔδυσ φάος ἡελίοιο.
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
 Ἀλκινόω δὲ μάλισα πιφαιυσκόμενος φάτο μῦθον·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Πέμπετε με σπείσαντες ἀπήμονα· χαίρετε δ' αὐτοί.
 Ἦδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
 Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ ἐβρανίωνες
 Ὀλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
 Νοσήσας εὐροιμι, σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
 Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
 Κεριδίας, καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
 Παντοίην· καὶ μή τι κακὸν μεταδῆμιον εἴη.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἦ δ' ἐκέλευον
 Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπε.
 Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος, μέδυσ νειμὸν
 Παῶσιν ἀνὰ μέγαρον· ὅφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρί,
 Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·

Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισαδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 Ἔσπασαν μακάρεσσι, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων· ἀνὰ δ' ἴσατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
 Καὶ μὲν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰσόκε γῆρας
 Ἐλθῃ, καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
 Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Παισὶ τε, καὶ λαοῖσι, καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν, ὑπὲρ ἑδὸν ἐθήσето δῖος Ὀδυσσεύς.
 Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο,
 Ἠγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν, καὶ θῖνα θαλάσσης·
 Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳὰς ἅμ' ἔπαμπε γυναῖκας·
 Τὴν μὲν, φάρος ἔχουσιν εὐπλυνές, ἠδὲ χιτῶνα,
 Τὴν δ' ἐτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπαμπε κομίζειν·
 Ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
 Αἶψα τά γ' ἐν νηϊ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
 Δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
 Κάδδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ σόρεσαν ῥῆγός τε, λίνον τε,
 Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὖδοι,
 Πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐθήσето, καὶ κατέλεκτο
 Σιγῇ· τοὶ δὲ κάδιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστος
 Κόσμων· πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο·
 Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερῶρίπλιν ἅλα πηδῶ·
 Καὶ τῶ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπικτε,
 Νήγρετος, ἠδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα εἰοκῶς.
 Ἡ δ', ὥς· ἐν πεδίῳ τετραόροι ἄρσενες ἵπκρι,
 Πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πλεγγῆσιν ἰμάσθλης,
 Τυφὸς ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον·
 Ὡς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἶερετο, κύμα δ' ὀκιδε
 Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως δένει ἔμπειρον· εἰδὲ κεν ἴρηξ
 Κίρκος ἀπαρτήσκειν, ἐλαφρότατος πεπηγὼν·
 Ὡς ἡ ῥίμφα θεῖσα θαλάσσης κύματ' ἔταμινε,
 Ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα·
 Ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πᾶθ' ἄλγεα ὄν κατὰ θυμόν,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείραν·
 Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, λελασμένος ὅσ' ἐπεκόνθει.
 Εὖτ' ἀστὴρ ὑπέρεχε φαάντατος, ὅς τε μάλισα
 Ἐρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡῆς ἠριγενείης·
 Τῆμος δὴ νῆσιν προσεκύλινατο ποντοπόρος νηῦς·
 Φόρκυος δὲ τίς ἐστι λιμὴν αἰόλοιο γέροντος,
 Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
 Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεκλήνυσται·
 Αἶ τ' ἀνέμων σκεπώουσι δυσάηων μέγα κύμα
 Ἐκτοθεν· ἐντοθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
 Νῆες εὖσσελμοι, ὅταν ὄρμῃ μέτρον ἴκωνται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 Ἀγχόδι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἡεροειδές,
 Ἴρον Νυμφάων, αἷ Νηϊάδες καλέονται.
 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
 Λαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαμβώσσεσι μέλισσαι.
 Ἐν δ' ἰσοὶ λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἐν δ' ὕδατ' αἰεάοντα· δύο δὲ τέ οἱ θύραι εἰσὶν·
 Αἱ μὲν πρὸς Βορέας, καταιβαταὶ ἀνδράποισιν,
 Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότῃ εἰσὶ, θεώτεραι· εἰδὲ τι κίνη
 Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν·
 Ἐνθ' οἳ γ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 Ἠπαίρῳ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
 Σπερχομένη· τοίαν γὰρ ἐπαίγετο χεῖρ' ἐρετῶν.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγε ἠπειρόνδε
 Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς αἶσαν,

Αὐτῶ σὺν τε λήϊο, καὶ φηγεῖ στυγαλόεντι,
 Κάδδ' ἄρ' ἐπὶ ψαμμάδῳ ἔδεσαν, δεδμημένον ὕπνῳ·
 Ἐκ δὲ κτήρατ' αἶραιν, αἳ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 Ὠπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
 Καὶ πᾶ μὲν ἔν περὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀνδρόα θῆκαν
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, μὴ πῶ τις ὀδιτάαν ἀνδρώπων,
 Πρὶν γ' Ὀδυσῆ' ἔγχεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιο.
 Αὐτοὶ δ' αὐτ' οἰκόνδε πάλιν κίον· ἐδ' Ἐνοσίχθων
 Λήδετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 Πρῶτον ἐπηπείλησε· Διὸς δ' ἐξέρετο βυλὴν·

Ζεῦ πάτερ, ἐκίετ' ἔγωγε μετ' ἀδανάτοισι Θεοῖσι·
 Τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ ἔτι τίεσι
 Φαίηκες, τοῖπερ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσὶ γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παδόντα
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόσον δέ οἱ ἔποτ' ἀπήύρων
 Πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέχεο, καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὖδοντ' ἐν νηϊ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 Κátθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 Χαλκόν τε, χρυσόν τε αἶλις, ἐδῆτα δ' ὕφαντήν,
 Πόλλ', ὅσ' ἂν ἐδέετο Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 Εἵπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδος αἴσαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυθενὲς, οἷον ἔειπες;
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι Θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίσιν ἰάλλειν.
 Ἀνδρῶν δ' εἵπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
 Οὔτι τίς, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίς τις αἰέν·
 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Τὸν δ' ἡμάρβητ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Αἰψά κ' ἔχων ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἦδ' ἀλκυῖνον.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,

Ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν, ἐν ἡρωιδεῖ πόντῳ
 Ῥαῖσάμ' ἴν' ἤδη χῶνται, ἀπυλλήξουσι δὲ πύργῳ
 Ἀνδρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμβόβμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ τέκνον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
 Ὅκότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προσίδωντα
 Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, δῖονα λίδον ἐγγύδι γαίης
 Νηϊ δοῇ ἵκελον, ἵνα θαιμάσσωσιν ἅπαντες·
 Ἀνδραποὶ μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκασε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν·
 Ἐνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα χεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος τηῆς
 Ῥίμφα διακομένη· τῆς δὲ χεδὸν ἤλθ' Ἐνοσίχθων,
 Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθε,
 Χειρὶ κατακρηνεῖ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.
 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
 Φαίηκες δολερχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
 Ὄδο δέ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πηλείον ἄλλον·
 ὦ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ,
 Οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ πρὸφαίνετο πᾶσα.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεςκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα δῖος φασ' ἰκάνει
 Πατρὸς ἐμῷ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 Ἡμῖν, ἔνεκα πομπῇ ἀπήμονες εἰμὲν ἅπαντων.
 Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
 Ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν, ἐν ἡρωιδεῖ πόντῳ
 Ῥαισέμενοι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρας· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, παυδάμεθα πάντες·
 Πομπῆς μὲν παύσαοτε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 Ἡμέτερον πρὸτὶ ἄλγυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρος·

Δώδεκα κεκριμένους ἱερύκεσσι, αἳ κ' ἐλάσῃ,
 Μῆδ' ἡμῶν περιμέμεκας ὄρεσσι πάλαι ἀμφικαλύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' εὐδαισαν, ἐπαμείσσαντο δὲ ταύρας.
 Ὡς αἰγυμένῳ ῥ' εὐχόμετο Πρωτοδάωνι ἄνακτι
 Δήμῳ Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοκτες,
 Ἐσαότας περὶ βασιλόν· ὃ δ' ἔγχετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Εὐδῶν ἐν γαίῃ πατρῴῃ, εἰδὲ μιν ἔγνω,
 Ἦδη δὲν ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα χεῦεν,
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κῆρη Διὸς· ὄφρα μιν αὐτὸν
 Ἀγνωστον τεύξαιεν, ἕκαστά τε μυθήσαιο·
 Μῆ μιν πρὶν ἄλοχος γνοίῃ, ἄσοί τε, φίλοι τε,
 Πρὶν πάσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσσαι.
 Τὺνec' ἔρ' ἄλλοιδῆα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,
 Ἀτραπιτοὶ τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι,
 Πέτραι τ' ἡλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεδόωντα.
 Στῇ δ' ἄρ' ἀναίξας, καὶ ῥ' εἰσίδε πατρίδα γαῖαν·
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῶ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω ;
 Ἦ ῥ' οἷγ' ὕβρις αἵ τε καὶ ἄγριοι, εἰδὲ δίκαιοι,
 Ἦε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐςὶ θεῶδης ;
 Πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε ; πῇ δὲ καὶ αὐτὸς
 Πλάζομαι ; αἶψ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν
 Αὐτῷ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆαν
 Ἐξικόμην, ὅς κεν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἔτ' ἄρ' ὡς θέδαι ἐπίσασμαι, εἰδὲ μὲν αὐτῷ
 Καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες, εἰδὲ δίκαιοι,
 Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες, ἡδὲ μέδοντες,
 Οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον· ἦ τέ μ' ἔφαιτο
 Ἀξίω· εἰς Ἰθάκην εὐδαίελλον, εἰδὲ ἐτέλεσσεν.
 Ζεὺς σφῶας τίσσειτο ἰσκήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους

Ἄνδρες ἐφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅστις ἀφάρτη
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, καὶ ἰδωμαι.
 Μὴ τί μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.

Ὡς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλέας, ἠδὲ λόβητας
 Ἡρίδμει, καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἴματα καλά
 Τῶν μὲν ἄρ' ἔτι πῶδαι· ὁ δ' οὐδύρετο πατρίδα γαῖαν,
 Ἐρπύζων παρὰ Δῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πόλλ' ὀλοφυρόμενος· χεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Ἄνδρι δέμας εἰκυῖα νέω, ἐπιβώτορι μήλαν,
 Παναπάλαυ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι,
 Δίπλυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λάπην·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἅπαντα.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῃ,
 Χαῖρέ τε, καὶ μὴ μοί τι κακῶ νόῳ ἀντιβολήσῃς·
 Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἐγώ γε
 Εὐχομαι, ὥς τε θεῶν, καὶ σευ φίλα γέναθ' ἰκάνω·
 Καὶ μοι ταῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὐ εἰδῶ·
 Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
 Ἢ πῶς τις νήσων εὐδείελος, ἢ τις ἀκτὴ
 Κεῖθ' ἀλλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος εἷς, ὧ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλυθας,
 Εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι· ἔδὲ τι λῆν·
 Οὕτω νόνημός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
 Ἡμὲν ὅσοι ναίεσι πρὸς ἥῳ τ', ἠελιόν τε,
 Ἡδ' ὅσοι μετόπισθε πῶτ' ἰόφον ἠερόεντα.
 Ἡτοι μὲν τρηχεῖα καὶ ἔχ' ἱππήλατός ἐστιν,
 Οὐδὲ λῆν λυπρὴ, ἀτὰρ ἔδ' εὐρεῖα τέτυκται·
 Ἐν μὲν γὰρ οἱ σῖτος ἀδέσφατος, ἐν δὲ πᾶσι
 Γίγνεται αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖα τε ἔρπον.

Αιγίβοτος δ' ἀγαθὸς καὶ βέλτερος· ἔσι μὲν ὕλη
 Παντοίῃ, καὶ δ' ἀρόμοι ἐπηρετῶναι παρέασι.
 Τῷ τοι, ξείν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἴκοι,
 Τὴν περ πηλὴ φασιν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἶης.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 Καίρῳ ἢ γαίῃ πατρῴῃ, ὥς οἱ ἔειπε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κέρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 Καί μιν φανήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Οὐδ' ὄγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον,
 Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν.

Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
 Τηλὲ ὑπὲρ πάντε· νῦν δ' εἰλήλεθα καὶ αὐτὸς
 Χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
 Φεύγω, ἐπὶ φίλον νῆα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
 Ἀνέρας ἀλφειῶς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
 Οὐνεκὰ με σερέσσαι τῆς ληϊδος ἤδελε πάσης
 Τρωϊάδας, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάσον ἄλγεα θυμῷ,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Οὐνεκ' ἄρ' ἔχ' ὦ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἐταίρων·
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκῆρεϊ θυρῇ
 Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἐταίρῳ·
 Νῦξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' ἕρανόν, ἐδὲ τις ἡμέας
 Ἀνδράπων ἐνόησε· λάβον δὲ ἐ θυμὸν ἀπέραις.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὸν γε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυὰς
 Ἑλλισάμην, καὶ σφιν μενοεικέα ληϊδὰ δῶκα·
 Τὲς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφίσσαι,
 Ἥ εἰς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί·
 Ἀλλ' ἦτοι σφέας κῆρδεν ἀπώσατο ἰς ἀνέμοιο,
 Πόλλ' ἀπαιζόμενος· ἐδ' ἤδελον ἐξαπατήσας.

Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἰκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 Σπυδῇ δ' ἐς λιμένα προσέειπεν, ἔδωκεν ἡμῖν·
 Δόρπη μνήσις ἔην, μάλα περ χατέμενν' ἐλέσθαι·
 Ἄλλ' αὐτὰς ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὶς ἅπαντες·
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκρηῶτα·
 Οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλάτεις·
 Κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμῶδοισιν ἐκάμην·
 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐ ναιομένην ἀναβάντες·
 Ὠχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμεν ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Χεῖρί τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί·
 Καλῇ τε, μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσκει·
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες,
 Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ, λήξῃς ἀπατάων,
 Μύθοων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶν·
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἄμφω
 Κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἐσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων
 Βελῇ καὶ μύδοισιν· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
 Μῆτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· ἔδὲ σύ γ' ἔγνως
 Παλλάδ' Ἀθηναίην, κέρην Διὸς, ἥτε τοι αἶψα
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσσεσθαι, ἠδὲ φυλάσσω,
 Καὶ δέ σε Φαίηκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔδηκα.
 Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω,
 Χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 Ὠπασαν, οἵκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βελῇ τε νόω τε·
 Εἵπω δ', ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι
 Κήδε' ἀναχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμενα καὶ ἀνάγκη·
 Μηδέ τω ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν, μήτε γυναικῶν,
 Πάντων, ἕνεκ' ἄρ' ἤλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ.

Πάχυν ἄλγος πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Τῇ κ' ὁ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον σε, θεῖα, γνῶναι βροτῶ ἀντιάσαντι,
 Καὶ μάλ' ἐπιπαμένω· σὲ γὰρ αὐτὴν πάντῃ εἶσκεις.
 Τοῦτο δ' ἔγνων εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἤπιή ἦδα,
 Ἔως ἐνὶ Τροίῃ πολεμίζομεν υἱες Ἀχαιῶν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διαπέρσαμεν αἰπὴν,
 Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,
 Οὐ σέ γ' ἔπατα ἴδον, κύρη Διὸς, εἴδ' ἐνόησα
 Νηὸς ἐμεῖς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις·
 Ἄλλ' αἰὲ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
 Ἠλώμην, πῶς με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 Πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 Θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γενάζομαι, οὐ γὰρ οἶω
 Ἦκεν εἰς Ἰθάκην εὐδαίμον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 Γαῖαν ἀνασρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέεσαν οἶω
 Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπεύσῃς·
 Εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἰκάνω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπατα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 Τῶ σε καὶ σὺ δύναμαι προλιπεῖν δύσηνον ἔοντα,
 Οὐνεκ' ἐπητής τ' ἐσσί, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφραν.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλας ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλδῶν
 Ἰετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδας τ' ἄλοχόν τε·
 Σοὶ δ' ἔπω φίλον ἐςὶ δαήμεναι, εὐδὲ πυθέσθαι,
 Πρὶν γέ τι σῆς ἀλόχευ παρήσσαι, ἥτε τοι αὐτως
 Ἦσαι ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσιν· νύκτες τε καὶ ἡμέματα δακρυχεύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν ἔποτ' ἀπίσσειν, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἦδὲ, εἰ νοθήσεις ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους·
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἀδέλγησαι Ποσειδάωνι μάχεσθαι

Πατροκασιγνήτω, ὅς τοι χόλον ἔνδετο θυμῷ,
 Χαόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἄλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποιθῆς.
 Φόρκυνος μὲν ὄδ' ἐς λιμὴν αἰλίοιο γέροντος.
 Ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη.
 Ἀγχόδι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἥροειδές,
 Ἴρὸν Νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται.
 Τῷτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφές, ἔνθα σὺ πολλὰς
 Ἔρδεσκες Νύμφησι τελέεσσας ἐκατόμβας.
 Τῷτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος, κατασίμενον ὕλη.

Ὡς εἰπῶσα θεὰ σκέδασ' ἥερα· εἷσατο δὲ χθών.
 Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Χαίρων ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ζάδωρον ἄρμαρ.
 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἡρήσατο χεῖρας ἀναχών.
 Νύμφαι Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, ἔποτ' ἔγωγε
 Ὅψεδ' ὕμμ' ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσι
 Χαίρετ'· ἀτὰρ κῆ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 Αἷ κεν εἴα πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγγελίῃ
 Αὐτόν τε ζῶειν, καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἄγε, χρήματα μὲν μυχῶ ἄντρε δεσπεσίῳ
 Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη.
 Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.

Ὡς εἰποῦσα θεὰ δύνε σπέος ἥροειδές,
 Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἄσσον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν, κῆ ἀτειρέα χαλκόν,
 Εἵματα τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε δῦρῃσι
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κέρη Διὸς αἰγιόχοιο.
 Τῷ δὲ καδεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν ἐλαίης,
 Φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀλέθρον.

Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Φράζεμαι ὅπως μνηστῆρσιν ἀκαιδέσι χεῖρας ἐφήσης,
 Οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κατακυριανέουσιν,
 Μνώμενοι ἀκτιδέην ἄλοχον, ἢ ἔδνα διδόντες·
 Ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόσον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, ἢ ὑπέρχεται ἀνδρὶ ἐκάσῳ,
 Ἀγγελίας προῖεῖσα· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαι
 Φθίσσεσθαι κακὸν αἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
 Εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτῆς·
 Πάρ δέ μοι αὐτῇ γῆδι, μένος πολυδαρσές ἐνεῖσα,
 Οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λίπαρα κρήδεμνα.
 Αἶ κέ μοι ὥς μεμαυῖα παρασαΐης, Γλαυκῶπι,
 Καί κε τρηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
 Σὺν σοί, πότνια θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λήν τοι ἔγωγε παρέσσομαι, εἰ δέ με λήσῃς,
 Ὅπότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἶω.
 Αἶματί τ' ἐγχεφάλω τε παλαξέμεν ἄσπετον ἔδας
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἄγε, σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι·
 Κάρψω μὲν χρῶα καλὸν ἐνὶ γναμπλοῖσι μέλεσσι,
 Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 Ἔσσω, ὃ κεν συγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα·
 Κνυζώσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε,
 Ὡς ἂν αἰκέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης,
 Σῇ τ' ἀλόχῳ, ἢ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλαπτες,
 Αὐτὸς δὲ πρῶτις αὖθις εἰσαφικέσθαι,
 Ὃς τοι ὑῶν ἐπίερος· ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδε,

Παῖδά τε σὸν φίλῃσιν, ἣ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν·
 Δήεις τὸν γε σύεσσι παρήμενον· αἳ δὲ νέμονται
 Παρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθέσῃ,
 Ἔδυσσας βάλανον μενοεικέα, ἣ μέλαν ὕδωρ
 Πίνουσιν, τὰ δ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
 Ἔνθα μένιν, ἣ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέεσθαι, τὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεύ·
 Ὃς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα παρ Μενέλαον
 Ὠχετο, πεισόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἶπε ἔτ' εἷης.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
 Ἥ ἵνα περ ἣ κεῖνος ἀλώμενος ἀλγεα πάσῃ
 Πόντον ἐκ' ἀτρεύετον; βίοντον δέ οἱ ἄλλοι ἔδυσιν.

Τὸν δ' ἡμικέβητ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Μὴ δὴ τοι καῖνός γε λήν ἐνδύμιος ἔσω·
 Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐδδλὸν ἄροιτο
 Κῶσ' ἐλθάν· ἀτὰρ ἔτιν' ἔχει πόνον· ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἦσαί ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται·
 Ἥ μὲν μιν λοχῶσιν νέοι σὺν νηϊ μελαίνῃ,
 Ἰέμενοι κτεῖνοσιν πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι·
 Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα κατέξῃ
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδυσιν.

Ὡς ἄρα μιν φασμένη ράβδῳ ἐπεμάσσαντ' Ἀθήνη·
 Κάρψε μὲν οἱ χροῖα καλὸν ἐνὶ γναμπλοῖσι μέλεσσι,
 Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 Πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
 Κνύζωσεν δέ οἱ ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε·
 Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἥδ' ἔτι χιτῶνα,
 Ῥωγαλῖα, ῥυπόωντα, κακῶ μεμορυγμένα καπνῶ·
 Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχέως ἔσσ' ἐλάφοιο
 Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον ἣ ἀεικέα σῆρην,

Πυκνὰ ραμφαλήνη· ἐν δὲ γρόφος ἦεν αἰορτή·
Τὼ γ' αὖς βελεύσαντα διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα
Εἰς Λακσδαίμονα δῖαν ἔβη· μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ἡ δ', Ὀδυσῆα ξύνισεν Εὐμαιος ἀγρῷ ὑφορβός.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας· ἥ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὃ οἱ βιότοιο μάλισα
Κήδετο οἰκήων, ὅς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε, μεγάλη τε, περίδρομος· ἦν ῥα συβώτης
Αὐτὸς δείμαθ' ὕεσιν, ἀποιχομένοιο ἀνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης, καὶ Λαέρταο γέροντος,
Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἐθρίγκασεν ἀχέρδω·
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πυκνὴς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν ὄρυς ἀμφικεάσας·
Ἐντοδεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνάς συσίν· ἐν δὲ ἐκάσῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλεια τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον,
Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθουσιν ἔδοντες.
Ἀγτίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
Αἰὲ ζάτρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων·
Οἱ δὲ τριηκῆσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλονται.
Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ἰοικότες, αἰὲν ἴαυον

Τέσσαρες, οὓς ἔδραψε συνδαιτῆς, ὄρχαιμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἔειπε ἀράρισκε πείλαια, ἔπειτα
 Τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι·
 ὦχοντ' ἄλλυδις ἄλλος, ἀμ' ἀγρομένοισι σύεσσαν.
 Οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλιτι,
 Σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκη,
 Ὅφρ' ἱερεύσαντες κραιῶν κορεσαίαιτο θυμόν.
 Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμαραι·
 Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔζετο κερδοσύνη· σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χαιρός.
 Ἐνθα κεν ὦ παρα σταδμῶ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος,
 Ἀλλὰ συνδαιτῆς ὥκα ποσὶ κραικνοῖσι μετασπῶν
 Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον· σκυῖτος δέ οἱ ἔκπεσε χαιρός.
 Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη
 Πυκνῆσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 ὦ γέρον, ἧ ὀλίγη σε κύνες διεδηλήσαντο·
 Ἐξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ ὄσαν ἄλγεά τε, σπονδαί τε·
 Ἀντιθέω γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 Ἡμαί, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλης ἀτιτάλλω
 Ἐδμεναί· αὐτὰρ κεῖνος ἐελδόμενός περ ἔδωδῆς.
 Πλάζετ' ἐπ' ἄλλοθρόαν ἀνδρῶν δῆμόν τε, πόλιν τε,
 Εἶπε ἔτι ζῶσα, καὶ ὅρᾳ φάος ἡελίοιο.
 Ἀλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὅφρα καὶ αὐτὰς
 Σίτῃ καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμόν
 Εἶπῃς, ὅππόθεν ἐσσί, καὶ ὅππόσα κῆδε' ἀνέτλῃς.
 Ὡς εἰπὼν, κλισίηνδ' ἠγήσατο δῖος ὕφορβός·
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγὰν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δαισάμης·
 Ἐσώρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονδάδες ἀγρίου αἰγῆς,
 Αὐτὸς ἐνεύναιον, μέγα καὶ θασύ· χαιρεῖ δ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὅτι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζε·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξείνε, καὶ ἀδάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ὅ, τί μοι μάστις ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 Ξεῖν', οὗ μοι θέμις ἔς', εἴ κ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 Ξῆνον ἀπρηΐσας· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 Ξεῖνοί τε, πτωχοί τε· δόσεις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 Γίγνεται ἡμετέρη· ἡ γὰρ δμῶων δίκη ἐστίν,
 Αἰεὶ δαιδιότων, ὅτ' ἐπικρατέουσιν ἄνακτες
 Οἱ νέοι· ἡ γὰρ τῷ γε θεοὶ κατὰ νόσον ἔδησαν,
 Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκίως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὅπασσεν,
 Οἷά τε ὧ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμος εὖσσκεν,
 Οἶκόν τε, κληρόν τε, πολυμνήσῃν τε γυναῖκα,
 Ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ·
 Ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεσθαι, ὧ ἐπὶ μίμνω.
 Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
 Ἄλλ' ὅλεθ'· ὥς ᾤφελ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι
 Πρόχῃ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γένατ' ἔλυσε·
 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνωνος εἵνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.

Ὡς εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέργε χιτῶνα·
 Βῆ δ' ἵμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 Ἐνθεν ἐλὼν δύ' ἔναικε, καὶ ἀμφοτέρης ἰέρευσεν·
 Εὐσέ τε, μίσυλλέν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπαρεν.
 Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέδθηκ' Ὀδυσσεῖ,
 Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν
 Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρῃ μελιηδέα οἶνον
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν, ἐποτρύνων δὲ προσηύδα·

Ἔσθιε νῦν, ὧ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεςσι,
 Χοῖρε· ἀτὰρ σιάλεις γε σύας μνηστῆρες ἔδεσιν,
 Οὐκ ὅπιδά φρονέοντες ἐπὶ φρεσὶν, εἴδ' ἐλεητύν.
 Οὐ μὲν χέτκ' ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 Ἀλλὰ θέλῃν τίησι, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνδρώπων.
 Καὶ μὲν δασυμένεες καὶ ἀπάρες, εἴτ' ἐπὶ γαίῃς

Ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφιν ἔνδ' ἑὺς λήϊδα δάη,
 Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔδαν οἰκόνδε ἑκάστος·
 Καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρατερόν· θεός ἐν φρεσὶ πίπτε·
 Οἶδε δὲ καὶ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδῆν,
 Κάνε λυγρόν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐδέλυσι δικαίως·
 Μνάδ' αὖ, ἔδ' ἐνέδ' αὖ ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἔκηλοι·
 Κτήματα δαρδᾶπλυσιν ὑπέρβιον, ἔδ' ἐπὶ φειδώ·
 Ὅσσα γὰρ νύκτες τε, καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
 Οὐκοῦδ' ἐν ἱερύεσσ' ἱερήϊον, ἔδ' ἐπὶ οἶον·
 Οἶνον δὲ φθινύδουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
 Ἡ γάρ οἱ ζοή γ' ἦν ἄσπετος· οὐ τινι τόσση
 Ἀνδρῶν ἠρώων, ἔτ' ἠπαίροιο μελαίνης,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης, ἔτε ξυνεῖκοσι φωτῶν
 Ἐς ἄφενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δέ κ' ἐπὶ καταλέξω·
 Δώδεκ' ἐν ἠπαίρῳ ἀγέλας, τόσα πάσσα οἶων,
 Τόσσα συῶν συδόσια, τόσ' αἰπόλια πλάτ' αἰγῶν
 Βόσκεισι ξῆνοί τε, καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
 Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλάτ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
 Ἐχατιῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐδ' ἄλλοι ὄροντα.
 Τῶν αἰεὶ σφιν ἑκάστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
 Ζατρεφένων αἰγῶν, ὅσις φαίνεται ἄριστος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σῶς τάσδε φυλάσσω τε, ῥύομαι τε,
 Καὶ σφιν συῶν τὸν ἄριστον εὖ κρίνας ἀποπέμπω.
 Ὡς φάει· ὁ δ' ἐνδυπέως κρέα τ' ἤδ' οἶον, πῖνέ τε οἶνον
 Ἀρκαλέως, ἀκέων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδ' ἡ,
 Καὶ οἱ πλεσάμενος δῶκε σκύφος, ὅπερ ἔπινεν,
 Οἶνον ἐνὶ πλεον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρὶατο πτεάτεσσιν εὐεῖν;
 ὦδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, ὡς ἀγορεύεις;
 Φῆς δ' αὐτὸν φθιδῶν· Ἀγαμέμνονος εἴνεκα τιμῆς·

Εἰπέ μοι, αἴ κε παῖδι γνῶσι τειῆτον ἐόντα.
 Ζεὺς γάρ πε τότ' αἶδε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Εἰ κε μὴ ἐγγαίλαιμι ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
 Τὸν δ' ἠμαίβετ' ἔπειτα συβώτης, ἄρχαμος ἀνδρῶν·
 ὦ γέρον, ἥτις ἐκείνουν ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 Ἀγγέλλων· πείσεις γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλήτῃ
 Ψεύδοντ', ἐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ὃς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
 Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
 Ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει, καὶ ἔκαστα μεταλλᾷ·
 Καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει,
 Ἡ δέ μιν ἐς γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται.
 Αἰψά κε καὶ σὺ, γεραίη, ἐπὸς παρατεκτῆναιο,
 Εἴ τίς τοι χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα δοίῃ.
 Τῇ δ' ἤδη μέλλουσιν κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
 Ῥινὸν ἀπ' ὀσεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λέλοιπεν·
 Ἡ τὸν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅσέα δ' αὐτῇ
 Κεῖται ἐπ' ἠπείρῃ, ψαμάδω εἰλυμένα πολλῇ.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
 Ἠπιον οὐδὲ ἄνακτα κινήσομαι, ὀππὸς' ἐπέλθω·
 Οὐδ' εἴ κεν πατὴρ καὶ μητὴρ αὖτις ἴκωμαι
 Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί.
 Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
 Ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὧ ἔειπε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
 Αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κῆδετο θυμῷ·
 Ἀλλὰ μιν ἠδῶον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, ἔδῃ τι φῆθαι

Καῖνον ἐλεύσεται, θαμὸς δέ τοι αἰὲν ἀπατρός, ὃς νομισθεὶς
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτῶς μυθήσομαι, ἀλλὰ πᾶν ὄραϊ,
 Ὡς νῆταρ Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔσθ' ὅραϊ·
 Αὐτίκ', ἐπεὶ κεν καῖνος ἰὼν τὰ ἅ δώμαθ' ἱπταίη,
 Ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά,
 Πρὶν δέ κε, ἢ μάλα περ κεχρημένος, ἔτι δεχσέμεν·
 Ἐχθρὸς γάρ μοι καῖνος ὁμῶς Ἀἴδαο πύλῃσι
 Γίνεται, ὃς πενίῃ εἰκὼν ἀπατήλια βάξει.
 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίῃ τε τράπεζα,
 Ἰσθή τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικέσθαι,
 Ἥ μιν τοι τάδε πάντα τελέσεται, ὡς ἀγορεύει·
 Τοῦ δ' αὐτῆ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσαμένοντο,
 Οἴκαδε νοσήσει, ἢ τίσεται, ὃς κεν ἐκείνη·
 Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, ἢ παῖδιμον υἱόν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὖμαιε, συβῶτα·
 Ὡ γέρον, ἔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἔκηλας
 Πῖνε, ἢ ἄλλα παρ' ἐξ μεμνώμεδα, μηδέ με τέτων
 Μίμνησκ'· ἧ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆμοισιν
 Ἀχνομα, ὅππότε τις μνήσῃ κεθνοῖο ἀνακτος·
 Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἔασομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἐλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω, ἢ Πηνελόπεια,
 Λαέρτης δ' ὁ γέρον, ἢ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ, ἔρνεϊ ἴσον,
 Καί μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν ἔτι χερσέσσιν
 Πατρὸς ἐοῖο φίλοιο, φρένας ἢ εἶδος ἀγχιτάν·
 Τῆ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἔνθα ἔϊσας,
 Ἥ τις ἀνδρῶπων· ὃ δ' ἔβη, μετὰ πατρὸς αἰκλήν· Ἡ
 Ἐς Πύλον ἤγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 Οἴκαδ' ἰόντες λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ἀλῆτο·

Νῦν μὲν ἐξ Ἰθάκης Ἀριστοῖς ἀντιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι κῆνον μὲν ἔλασσαν, ἥ κεν οὐδ' αἶψα,
 Ἥ κε φύγοι, καί κεν οἱ ὑπέρχει χεῖρα Κρονίαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιέ, τὰ σαυτοῦ κήδε' ἐνίσπε,
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόμευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
 Τίς; πῶθεν εἰς ἀνδρῶν; πῶδι τοι πόλις, ἥδ' ἐ τοκῆς;
 Ὀκκοίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεα; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναυ εὐχετόωντο;
 Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὄϊμα ἐνθάδ' ἐκέδαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοί ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν κῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμῖν ἐδωδὴ,
 Ἥδ' ἐ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἔντοδ' ἐν εὔσι,
 Δαίνυσθαι τ' ἀκέαντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 Ῥηϊδίως κεν ἔπατα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 Οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμῷ,
 Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὐχομαι εὐρείων,
 Ἀνέρος ἀφνειοῦ παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 Τίεες ἐν μεγάροις ἡμῖν τράφεν, ἥδ' ἐγένοντο,
 Γνήσιοι ἐξ ἀλόχε· ἐμὲ δ' ὦνητὴ τέκε μήτηρ
 Παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κάστωρ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὤς, τίετο δῆμος,
 Ὀλβον τε, πλούτῳ τε, καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν κῆρς ἔβαν θανάτοιο φέρουσα
 Εἰς Αἶδα δόρυς· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
 Παιῖδες ὑπέρθυμοι, καὶ ἐπὶ κλήρῳ ἐβάλοντο·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, καὶ οἰκί' ἐνειμαν·
 Ἠγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἐκδορόων,
 Εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφάλλω ἦα,
 Οὐδὲ φροσιόλεμος· νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοικεν·

Ἄλλ' ἔμπης καλὰ μιν γὰρ σ' ὄφρα μὲν εἰσαβόωνται
 Γινώσκειν· ἥ γάρ με δὴ ἔχει ἥλιος πολλὰ ἔτι
 Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδσσα καὶ Ἀθήνη,
 Καὶ ῥήξηνορίην· ὅποτε κρίνοίμιν λόχοι δὲ
 Ἄνδρας ἀρισῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύει,
 Οὔποτε μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσπον
 Ἄνδρῶν δυσμενέων, ὅ, τε μοι εἴξειε πόδες αἱ.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν,
 Οὐδ' οἰκωφελὴν, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετ' μοι φίλοι ἦσαν,
 Καὶ πόλεμοι, καὶ ἄκοντες εὐχέες, καὶ οἵοι,
 Λυγρὰ, τὰ τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλα πέλοντα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ πῦρ θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιθήμεναι υἱὰς Ἀχαιῶν,
 Εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα, καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν,
 Ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπὴς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα
 Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 Λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 Δεινὸς τ', αἰδοῖός τε, μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνδε συγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς
 Ἐφράσατο, ἥ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γένατ' ἔλυσε,
 Δὴ τότε μ' ἦνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 Νήεσσ' ἠγήσασθαι ἐς Ἴλιον· ἐδὲ τι μῆχος
 Ἦεν ἀκῆνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμῳ φῆμις.
 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἱὰς Ἀχαιῶν,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμῃ πύρσαντες ἔδημεν·
 Οἴκαδε σὺν νήεσσι θεὸς δ' ἐκέλευσεν Ἀχαιῆς,
 Αὐτὰρ ἐμὸν δειλὸν κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς·
 Μῆνα γὰρ εἶδον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσι,
 Κηριδίῃ τ' ἀλόχῃ, καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα

Αἰγυπλόνδε με θυρὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
 Νῆας εὖ σάλευκτα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Ἐννέα νῆας/σεῖλας, δοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός.
 Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἑκαὶ ἐσθῆρες ἐταῖροι
 Δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερῆια πολλὰ παρῆχον
 Θεοῖσιν τε ρέζων, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐθείης
 Ἐπλέομεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 Ῥηϊδίῳ, ὥσπ' τε κατὰ ῥόον· ἔδ' εἰ τις ἔν μοι
 Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκεδέες κ' ἄνθρωποι
 Ἦμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνήταί τ' ἴδυνον.
 Περπύλαιοι δ' Αἰγυπλὸν εὐρρείτην ἰκόμεσθαι·
 Στήσας δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας,
 Ἐσθ' ἦτοί μ' ἐγὼ κελόμην ἐρίφρας ἐταῖρες
 Αὐτῷ παρ νῆεσσι μένειν, κ' νῆας ἔρυσθαι·
 Ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὤτρυνα νέεσθαι·
 Οἱ δ' ὕβρις εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 Αἴψα μάλ' Αἰγυπλίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρῆς
 Πόρθεον, ἐκ δὲ χυναῖκας ἄγον, κ' νήπια τέκνα,
 Αὐτὰς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή·
 Οἱ δὲ, βοῆς αἶοντες, ἀμ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 Ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε κ' ἵππων,
 Χαλκῷ τε σεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τεσπικέεραυνος
 Φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, ἔδ' εἰ τις ἔτλη
 Μῆναι ἐναντίδιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔση.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλὰς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί χαλκῷ,
 Τοὺς δ' ἄγχιγον ζωῆς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τῷτο νόημα
 Ποίησ'· ὥς ὄφελον θανέειν, κ' πτότμον ἐπισπῆν
 Αὐτῷ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο·
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυκίην εὐτυκτον ἔδηκα,
 Καὶ σάκος αἰμαῖνι δόρυ δ' ἐκβαλον ἔκτεσε χαιρὸς·

Αὐτὰρ ἐγὰρ βασιλῆος ἰουάνκον ἤλυσεν ἰουάν, οὐ μὲν αὖτις ἄ
 Καὶ κύσα γέναδ' ἑλάν· ὃ δ' ἐρύσατο, καὶ γὰρ ἐλάνσεν
 Ἐς δίφρον δέ μ' ἔσαις ἄγεν· οἶκαδ' ἐκφυγέοντα χεῖρα
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελήσιν, πρὸς δ' ὦτ'
 Ἰέμενοι κτάναι· δὴ γὰρ κεχολώσαστο λήν· ὡς δ' ἀπαρ
 Ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρουε· Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν· ὡς δ' ἀπαρ
 Ξανίε, ὅς τε μάλα σε νεμεσσάται κακὰ ἔργα· ὡς δ' ἀπαρ
 Ἐνθα μὲν ἐπίαστες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγαρα
 Χρήματ' αἰὲν Αἰγυπλίης ἀνδρας· δίδουσαν γὰρ ἀπαντὶς·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
 Δὴ τότε Φαίनिξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς,
 Τρώκτης, ὅς δὴ πολλὰ κακ' ἀνδράποισιν ἐύργε·
 Ὅς μ' ἄγε παρκεπιδὼν ἦσιν φρεσὶν, ὅφρ' ἰδυμένα
 Φοινίκην, ὅθι τῆγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκαυτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε, καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
 Ἀψ' περιτελλομένη ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὥραι,
 Ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 Ψεύδεα βελεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσσει, καὶ ἄσπετον ὄνον ἄροισα
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, διόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔδον Βορέη ἀνέμω ἀκραεῖ, καλῷ,
 Μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφιν μήδετ' ὄλεθρον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, εἰδὲ τις ἄλλη
 Φαίνεται· γαῖαν, ἀλλ' ἑρᾶνός ἦδ' ἐθάλασσα,
 Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων·
 Νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 Ζεὺς δ' ἀμυδὸς βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 Ἦ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πλεγεῖσα κεραυνῷ,
 Ἐν δὲ θείῃσι πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἀπαντες·
 Οἱ δὲ κορώκησιν ἔκλει· περὶ νῆα μέλασιν
 Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' αἰσθάνοντο νῆας.

Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔχαικ' ὅτερ ἄλγος δαρτῶ,
 Ἴσεν ἀνέμωσιν ἑλκετο νηὸς κνέουσ' ἰσάροισιν
 Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμεν ὅλοοις ἀνέμοισιν.
 Ἐννῆμαρ φερόμεν, δεκάτη δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 Ἥρας ἀπριάτην· τῇ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 Αἶψα καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἤγεν εἰς οἶκον,
 Χειρὸς ἀναστήσας, ὅφρ' ἴκετο δάματα πατρός.
 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔσσαν.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ πωδόμεν· κῆνος γὰρ ἔφασκε
 Ξανίσαι, ἠδὲ φιλῆσαι, ἰόντ' εἰς πατρίδα γαίαν.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδωκεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς,
 Χαλκόν τε, χρυσόν τε, πολύκμητόν τε σίδηρον.
 Καὶ νύ κεν εἰς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι.
 Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κῆτο ἄνακτος.
 Τὸν δ' εἰς Δαυδώνην φάτο βήμενα, ὅφρα θεοῖο
 Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βεβλήν ἐπακέσῃ,
 Ὅπως νοσήσῃ Ἰθάκης εἰς πόονα δῆμον,
 Ἢδὴ δὴν ἀπεῖν, ἢ ἀμφαδόν, ἢ κρυφιδόν.
 Ὄμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 Νῆα κατειρύδαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 Οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλην εἰς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν εἰς Δυλίσχιον πολύπυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκασῶι
 Ἐνδυκέρως· τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἦνδανε βεβλή
 Ἀμφ' ἐμοί, ὅφρ' ἔτι πᾶγχυ θύης ἐπὶ πῆμα γενομένη.
 Ἄλλ' ὅτε καὶ πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 Αὐτίκα δούλιον ἤμαρ ἐμὸν περιμηχανόωντο.
 Ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔδυσαν,

Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλα κακὸν βάλλον, ἥδ' ἔχιδνα,
 Ῥωγαλέα, τὰ κ' αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρσεν.
 Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδειέλῃ ἔργ' ἀφίκοντο.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὖσσελμῳ ἐνὶ νηὶ.
 Ὀπλῳ εὖσσεφέϊ σερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάαντες,
 Ἑσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης, δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ,
 Ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 Ξεσὸν ἐφόλκαιον καταβάς, ἐπέλασσα θαλάσῃ
 Στῆθος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι.
 Νηχόμενος, μάλα δ' ὤκα θυρήφ' ἔα ἀμφὶς ἐκείκων.
 Ἐνθ' ἀναβάς, ὅθι τε δρύϊος ἦν πολυανδρὸς ὕλης,
 Κείμεν πεπλήγως· οἱ δὲ μεγάλα σενάχοντες
 Φοίτων· ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 Μαίεσθαι προτέρω, τοὶ μὲν πάλιν αὐτὶς ἔβαινον
 Νηὸς ἐπὶ γλαφυρῇς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 Ῥηϊδίως, καὶ με σταδμῶ ἐπέλασσαν ἄγοντες.
 Ἀνδρὸς ἐπιγαμένῃ· ἔτι γάρ νύ μοι αἴσα βιωῖναι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὖμαιε συβῶτα·
 Ἄθελ' ἐξείνων, ἣ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 Ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάδες, ἥδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἀλλὰ τάδ' οὐ κατὰ κόσμον οἶομαι, ἔδ' ἐ με πείσεις,
 Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσσῇ· τί σε χρή τοῖον εἶναι
 Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα κ' αὐτὸς
 Νέσον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
 Πάγχυ μάλ', ὅτ' ἰ μιν ἔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν,
 Ἡὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
 Ἡδὲ κε κ' ὥ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ἐπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀντρείψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσιν ἀπότραπος· ἔδ' ἐπὶ πάλινδε
 Ἔρχομαι, εἰ μὴ τί τι περίφρων Πηγελάπεια

Ἐλθέμεν δὲ ῥόησιν, ὅτ' ἀγγελίη ποδὲν ἔλθῃ.
 Ἄλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
 Ἡμεῖν οἱ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 Ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐςὶ μεταλλῆσαι, ἢ ἔρεσθαι,
 Ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
 Ὃς τ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεῖς,
 Ἦλυθ' ἐμὸν πρὸς σαδμόν· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ιδέσθαι
 Νῆας ἀκαιομένον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλα·
 Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι, ἢ ἐς θέρος, ἢ ἐς ὀπώρην,
 Πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισι.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενδές, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 Μῆτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε·
 Οὐ γὰρ τένεκ' ἐγὼ σ' αἰδέεσσομαι, εἰδὲ φιλήσω,
 Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἥ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆπιος,
 Οἷόν σ' εἶδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, εἰδὲ σε πείδω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὀπίθεν
 Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπὸν ἔχουσιν·
 Εἰ μὲν κεν νοσήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
 Ἔσσας με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα, πέμψαι
 Δελίχιόνδ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
 Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, αἷς ἀγορεύω,
 Δμῶας ἐπιστεύας, βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 Ὅφρα ἢ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεταί ἡπεροπτεύειν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
 Ξεῖν', ἔτῳ γὰρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 Εἴη ἐπ' ἀνδρώπῃς ἅμα τ' αὐτίκα, ἢ μετέπειτα,
 Ὃς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, ἢ ξείνια δῶκα,
 Αὐτίς δέ κτενέαιμι, φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·

Πρόφρων δὴ κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λατρεύεις·
 Νῦν δ' ὦρ' ἄρ' ἔδερκοιο· τάχιστα μοι ἔνδον ἐπαύρου·
 Εἶεν, ἴν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρυοντι·

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμαλον δὲ σύες τε καὶ ἄνθρωποι ἦλθον ὑφορβοί·
 Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἡδεα κοιμηθῆναι·
 Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομένων·
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός·

Ἄξειδ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 Τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', ὅππερ οἷζυν
 Δὴν ἔχομεν, πάχοντες ὑῶν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
 Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδυσιν.

Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·
 Οἱ δ' ὅν εἰσῆγον μάλα πύονα πενταέτηρον·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· εὐδὲ συβώτης
 Λήθσετ' ἄρ' ἀθανάτων, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθήσιν,
 Ἄλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλει
 Ἀργιόδοντος υἱός, καὶ ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοστήσας Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
 Κόψε δ' ἀναχόμενος χίρῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 Τὸν δ' ἔλπε ψυχὴ· τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν·
 Αἶψα δέ μιν διεχευαν· ὁ δ' ὠμοδετεῖτο συβώτης,
 Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πύονα δημόν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλει, παλύνας ἀλφίτη ἀκτῇ,
 Μίσυλλόν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπαυεν,
 Ὡπλήσαν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα·
 Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα· ἂν δὲ συβώτης
 Ἰσατο δαιτρεύσων· πέρι γὰρ φρεσὶν αἴσθημα ἦδη·
 Καὶ τὰ μὲν ἔπλεχε πάντα διμοιρεῖτο δαΐδων·
 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἔδωκε Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαιάδῃσι τε,
 Θῆκεν ἐκρυψάμενός, τὰς δ' ἄλλας νῆμεν ἐκείων·
 Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διημερίεσσι γέραςεν.

Ἀργιόδακτος ὅς· κούεινε δὲ θυμὸν ἀνακτος.

Καί μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Αἶψ' ἔσθω, Εὖμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένειο,

Ὡς ἐμοί, ἔτι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὖμαιε συβῶτα·

Ἐδιδε, δαιμόνιε ξύνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,

οἷα πάρος· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔασει,

Ὅ, τί κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα.

Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῶσε θεοῖς αἰαιγενέτησι·

Σπείσας δ' αἶδοπα οἶνον, Ὀδυσσῇι πτολιπόρῳ

Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὃ δ' ἔζετο ἥ παρὰ μοίρῃ.

Σίτον δέ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβῶτης

Αὐτὸς κτήσατο οἶος, ἀποιοχομένοιο ἀνακτος,

Νόσφιν δεσποίνης, καὶ Λαέρτiao γέροντος·

Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων ὠρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Σίτον μὲν σφιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον,

Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι, ἐσσεύοντο.

Νυξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος, ὅε δ' ἄρα Ζεὺς

Πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας, αἶεν ἔφυδρος.

Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβῶτεω πειρητίζων,

Εἴπω, οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων

Ἄλλον ἐποτρύνειεν· ἐπεὶ ὅο κήδετο λήην·

Κέκλειθι νῦν, Εὖμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐκαῖροι,

Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω, οἶνος γὰρ ἀνώγει

Ἥλεός, ὅς τ' ἐφάνηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀπίσαι,

Καὶ δ' ἀπαλὸν γελάσαι, καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀσῆκε,

Καὶ τι ἔπος πρῶσθαι, ὅπερ τ' ἀφῆτον ἄμεινον.

Ἀλλ' ἐπὰ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπιειύσω·

Εἰδ' ὥς ἔβριμμι, βῆ τέ μοι ἔρπεδος εἴη,

Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τραίης λόχον ἤγαγον ἄρτύναντες·

Ἡγάδην δ' Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
 Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγὼ· αὐτοὶ γὰρ αἰώνον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἰκόμεθα ποτὶ πτόλιν, αἰπό τε τεῖχος,
 Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ κατὰ βροπῆια πυκνά,
 Ἀνδόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπληῶτες,
 Κείμεθα· νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, Βορέας πεισύντος,
 Πηγυλὶς, αὐτὰρ ἔπειτα χιῶν γένητ', ἦϊτε πάχνη,
 Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
 Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον, ἠδὲ χιτῶνας,
 Εὐδον δ' εὐκηλοὶ, σακέσιν εἰλυμένοι ὦμος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
 Ἀφραδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγασέμεν ἔμπης·
 Ἀλλ' ἐπόμεν σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἄσπρα βεθήκα,
 Καὶ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἑόντα,
 Ἀγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκυσσε·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὗτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
 Δάμναται· εἰ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἤπαφε δαίμων,
 Οἰοχίτων' ἔμενα· νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον χέδρε τόνδ' ἐνὶ θυρῶ,
 Οἷος ἐκείνος ἦν βελευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι·
 Φθονεῖν δ' ὀλίγη ὀπί με πρὸς μῦθον εἶπε·
 Σίγα νῦν, μή τίς σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
 Ἡ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν χέδρεν, εἶπέ τε μῦθον·
 Κλύτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος·
 Λίην γὰρ νηῶν ἐκὰς ἤλδομεν· ἀλλὰ τίς εἴη
 Εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐπατρύνει νέεσθαι.
 Ὡς εἶπαι· ὥρτο δ' ἔπειτα Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Καρκαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε φοινικιδεσσάν,
 Βῆ δ' ἰέναι ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνῳ

Κάμην ἀπασιώς· φάει δὲ χρυσόθρονος ἡώς.
 Ὡς κῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
 Δαίη, κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σαθμοῖσι συφορβῶν,
 Ἀμφοτέρων, φιλότῃτι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἐῆος·
 Νῦν δέ μ' ἀτμιάζουσι κακὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὖμαιε συβῶτα·
 Ὡ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
 Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
 Τῷ ἔτ' ἐδῆτος δευήσεαι, ἔτε τευ ἄλλα,
 Ὡν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
 Νῦν· ἀτὰρ ἡῶδέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις·
 Οὐ γὰρ πολλὰ χλαῖνας, ἐπημοιβοὶ τε χιτῶνες
 Ἐνθάδε ἔννυσθαι, μία δ' οἷη φωτὶ ἐκάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 Αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα δώσει,
 Πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.

Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγυὺς
 Εὐνὴν, ἐν δ' οἷων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 Πυκνὴν καὶ μαλακὴν, ἣ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβὰς,
 Ἐννυσθαι, ὅτε τις χαιμῶν ἔκπαγλος ὄροιτο.

Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν
 Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνία· ἐδὲ συβῶτῃ
 Ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἀπο κοιμηθῆναι·
 Ἄλλ' ὃγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ἀπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 Ὅτι ῥά οἱ βίότῃ περικήδετο, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος ὅξυ περὶ σιβαροῖς βάλετ' ὤμοις,
 Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνὴν·
 Ἄν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος, μεγάλοιο·
 Εἴλετο δ' ὅξυν ἀκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κείων, ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες
 Πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὐδον, Βορέῳ ὑπ' ἰωγῇ.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Οὐ, ἰπεία Ἰθάκης Λακεδαίμονες ἱξ' Ὀδυσσεύς.

Ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
ᾠχετ', Ὀδυσσεύς μεγαδύμῃ φαίδιμον υἱὸν
Νόσθ' ὑπομνήσασα, καὶ ὄτρυνέεσσα νέεσθαι.
Εὖρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱὸν
Εὐδοντ' ἐν προδόμῃ Μενελάου κυδαλίμοιο·
Ἦτοι Νεστορίδην μαλακῶ δεδμημένον ὕπνω·
Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
Ἀγχοῦ δ' ἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐκ ἔτι καλὰ δόμων ἀπο δὴν ἀλάλησαι,
Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
Οὕτω ὑπερφιάλεις· μή τοι κατὰ πάντα φάγῃσι,
Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ κτησίην ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν μέγαδ' ὄν Μενέλαον.
Πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἴκῳ ἀμύμονα μητέρα τέτμης·
Ἦδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὃ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
Μνηστῆρας δάροισι, καὶ ἐξώφειλεν ἔεδνα·
Μή νύ τι, σεῦ ἀέκητι, δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
Οἶδα γάρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς·
Καὶνὸν βέλεται οἶκον ὀφείλλειν, ὅς κεν ὀπρίοι,

Παίδων δὲ προτέρων ἢ κυριέστερα φίλοι· οὐδ' ἐστ' ἄν
 Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, ὕδ' ἀμεταλλὰ
 Ἄλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψαις ἑκάστω
 Δμωάαν, ἣτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι,
 Εἰσόκε τοι φήνῃσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δέ τοι γέ ἔπος ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ·
 Μνηστῆραν σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν
 Ἐν πορδμῷ Ἰθάκης τε, Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 Ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέδαι.
 Ἀλλὰ τά γ' οὐκ οἶα· πρὶν καὶ τινα γαῖα καδέξει
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοτον κατέδυσιν.
 Ἀλλὰ ἑκάς νῆσάν ἀπέχων εὐεργέα νῆα,
 Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείων· πέμψει δέ τοι ἕρον ὅπιδεν
 Ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε.
 Αὐτὰρ ἐπῆε πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
 Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὑτρῦναι ἢ πάντας ἐταίρους·
 Αὐτὸς δὲ πρῶτις αὖθις εἰσαφικέδαι,
 Ὃς τοι ὕαν ἐπίερος· ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσσαι· τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἶσω
 Ἀγγελίην ἐρέοντα περὶ φρονι Πηνελοπείῃ,
 Οὐνεκά οἱ σῶς ἐσσι, ἢ ἐκ Πύλου εἰλήλυδας.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰπὼς ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Αὐτὰρ ὁ Νηστροφίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν,
 Λαῖα ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐγρεο, Νηστροφίδη Παισίδατε, μώνυχας ἵππους
 Ζεῦξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὰν δ' αὖ Νηστροφίδης Παισίδατος ἀντίον ἦνθα·
 Τηλέμαχ', ἔκως ἐσίν, ἐπιγεγομένους περ ὁδοῖο,
 Νύκτα διὰ θυοφερὴν ἐλάαν· τάχα δ' ἐσσεταί ἡώς.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰσάκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θεῇ·
 Ἦρώς Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Καὶ μῦθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψη.

Τοῦ γάρ τε ξείνος μεμνήσκειται ἥματα πάντα

Ἄνδρὸς ξεινοδόκῃ, ὅς κεν φιλότῃτα παράσχη.

Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.

Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,

Ἄνδρ' ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιπόμοιο.

Τὸν δ' ὥς ἐν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱὸς,

Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόεντα

Δύνεν, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ σίβαροῖς βάλετ' ὤμοις

Ἦρως· βῆ δὲ θύραζε, παρυσάμενος δὲ προσηύδα,

Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς θείοιο·

Ἀτρεΐδῃ, Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,

Ἦδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·

Ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἰκέσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Τηλέμαχ', ἔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω

Ἰέμενον νόστοιο· νεμεσῶμαι δὲ καὶ ἄλλω

Ἄνδρ' ἑξινδοκόω, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλήσιν,

Ἐξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀρείνω δ' αἵσιμα πάντα.

Ἰσὸν τοι κακὸν ἐστ', ὅς τ' αὐκ' ἐθέλοντα νέεσθαι

Ξῆνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκη.

Χρὴ ξῆνον παρεῦντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πείσσειν.

Ἀλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιθέρψῃ θείῳ·

Καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἶπαι δὲ γυναιξὶ

Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκᾶν αἴλις ἐνδον ὄντων.

Ἀμφοτέρων, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ,

Δειπνήσαντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρουα γαῖαν.

Εἰ δ' ἐδέλεις τρεφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,

Ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δὲ τοι ἵππους,

Ἄσσεα δ' ἀνδράπων ἡγήσομαι· εὐδὲ τις ἡμέας

Αὐτως ἀποπέμψῃ, δώσει δέ τι ἐν γῇ φέρεσθαι,

Ἢέ τινα τριπόδων εὐχάλικων, ἢ ἐλεθῆτων,

Ἢέ δὴ ἡμιόνους, ἢ χρύσειον ἄλκιστον.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Ἀτρεΐδῃ, Μενέλαε διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 Βέλομαι ἤδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ· οὐ γὰρ ὀπίσθεν
 Οὔρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι·
 Μὴ πατέρ' ἀντίδεον διζήμενος αὐτὸς ὄλασμαι,
 Ἥ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐδὸλόν ὀληται.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Αὐτίκ' ἄρ' ἡ ἀλόχῳ ἠδὲ δρῶνσι κέλευσε
 Δαῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων.
 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Βοηθοῖδης Ἑτewνεὺς,
 Ἀνσὰς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτῆ·
 Τὸν πῦρ κῆα ἀνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ὀκτῆσαί τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίδησεν ἀκέσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶντα,
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶν' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένδης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὃδ' οἱ κειμήλια κῆτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 Τῖον δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένδε' ἀνωγεν
 Ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριταμοῖσιν,
 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποῖκιλοι, ἧς κάμεν αὐτῇ.
 Τῶν ἐν' αἰσραμένη Ἑλένη φέρε, δια γυναικῶν,
 Ὅς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος·
 Ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν, ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἴκοντο
 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Τηλεμαχ', ἦτοι νόσον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 Ὡς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδοπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμοῦ οἴκῳ κειμήλια κῆται,
 Δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι·
 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 Ἑστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράανται·
 Ἔργον δ' Ἡφαίστιο· πόρεν δὲ ἑ Φαίδιμος ἕρως.

Σιδονίων βασιλεὺς, ὃς ἔως δόμος ἀμφεκάλυψε
Καὶ σέ με νοστήσαντα· τὲν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.

Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
Ἦρωσ' Ἀτρείδης· ὃ δ' ἄρα κρητῆρα φαινόν
Θῆκ' αὐτῇ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένδης,
Ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίσατο καλλιπάρης,
Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τῷτο δίδωμι,
Μνήμη· Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτῃ ἐς γάμῃ ἄρην,
Σὴ ἀλόχῳ φορεῖν· ταίως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
Κεῖσθαι ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς εἰπὼς ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Καὶ τὰ μὲν ἐς πᾶρινθα τίθει Πεισίσρατος ἦρωσ'
Δεξάμενος, καὶ πάντα ἐὼν θηήσατο θυμῷ.
Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
Ἐξέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμὸς τε, θρόνος τε.
Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα.
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίσσασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
Εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαρίζομένη παρόντων.
Πὰρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας·
Ὀνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Καὶ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστωρ ἀγλαὸς υἱὸς
Ἴππης τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθέσης ἐριδούκῃ.
Τοὺς δὲ μετ', Ἀτρείδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,
Οἶνον ἔχων ἐν χεὶρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην,

Στῇ δ' ἴππων προπάροιθε· δαδωπάμενος δὲ προσήδα·

Χαίρετον, ὦ κέρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν.
Εἰπῶν· ἡ γὰρ ἔμαιγε, πατήρ ὦς, ἥπιος ἦεν.
Εἶως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίοκ ἦνδρα·
Καὶ λίην κείνῳ γε, διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις,
Πάντα τὰδ' ἐλδόντες καταλέξομεν· αἶ γὰρ ἐγὼν εἰς
Νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίχων Ὀδυσῇ ἐνὶ οἴκῳ
Εἵποίμ', ὥς παρὰ σῆο τυχὼν φιλότῃτος ἀπάσης
Ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.

Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπιατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
Ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
Δεξιὸς ἦίξε πρὸδ' ἴππων, οἱ δὲ ἰδόντες
Γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίσρατος ἦρχετο μῦθον·
Φράζεο δὴ, Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηγε θεὸς τέρας, ἥέ σοι αὐτῶ.

Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' ἀρηϊφίλος Μενέλαος,
Ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον·

Κλυτέ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶα.

Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε, τόκος τε·

Ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς,
Οἶκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται ἥε καὶ ἤδη
Οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδρα·
Οὔτω νῦν Ζεὺς θεῖη, ἐρίγδυπος πόσις Ἥρης,
Τῷ κέν τοι καὶ κῆρι, θεῶν ὦς, εὐχετομήνην.

Ἦν, ἣ ἔφ' Ἰπποῖν μάστιγ' βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὄϊα
 Ἦξαν ποδῶνδε διὰ πτόλιος μαμαῶτες.
 Οἱ δὲ πανημέριοι σῆον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες·
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιοῦντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 Ἐς Φηραίς δ' ἴκοντο, Διοκλῆος πρὸ δῶμα,
 Τίεος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξάνια θῆκεν.
 Ἦμος δ' ἠρυγένοια φάνη ροδοδάκτυλος ἠώς,
 Ἴπκας τε ξεύγνυντ', ἀνά δ' ἄρματα πικίλ' ἔβαινον·
 Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθέσης ἐριδούπης·
 Μάσιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέεθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκοντο Πύλῃ αἰπὺ πτολίεθρον·
 Καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·
 Νεστορίδη, πῶς κέν μοι ὑποχόμενος τελέσειας
 Μῦθον ἐμόν; ξῆνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐκ πατέρων φιλότῃτος· ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές ἐσμεν·
 Ἦδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει.
 Μὴ με παρὲξ ἄγε νῆα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτῷ;
 Μὴ με γέρων ἀέκοντα κατὰχῃ ᾗ ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἰέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεῶν θάσσον ἰκέσθαι.
 Ὡς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐῷ συμφράσσατο θυμῷ,
 Ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποχόμενος τελέσειεν.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι θοάσσατο κέρδιον εἶναι·
 Στρέψ' ἵπκας ἐπὶ νῆα θοὴν, καὶ θῖνα θαλάσσης·
 Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
 Ἐδῆται, χρυσόν τε, τά οἱ Μενέλαος ἔδωκε·
 Καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σπευδῇ νῦν ἀνάβαινε, κέλυσέ τε πάντας ἐταίρους,
 Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἰκέσθαι, ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι·
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Οἷος ἐκείνη θυμὸς ὑπέρβιος· οὐ σε μεθήσει·
 Ἀλλ' αὐτὸς καλέειν δεῦρ' εἴσεται· ὃδ' αὖτέ φημι

Ἄψ ἱέκασιν κενόν· μάλα γάρ πεχυνώτεται ἥματα·

Ὡς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους·

Ἄψ Πυλίων εἰς ἄστυ, Δωῶς δ' ἄρα δώμαδ' ἵκανε.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·

Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἐταῖροι, νηὶ μελαίνῃ·
Αὐτοὶ τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖα.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίθοντο.

Αἶψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.

Ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, καὶ εὐχετο· Δυε δ' Ἀθήνη

Νηὶ πάρα πρύμνῃ· χεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ

Τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἄνδρα κατακτὰς,

Μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,

Ὅς πρὶν μὲν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἐνι, μητέρι μήλων,

Ἄφνειος Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων·

Δὴ τότε γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων,

Νηλέα τε μεγάλθυμον, ἀγαυότατον ζώντων,

Ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν

Εἶχε βίῃ· ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο

Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,

Εἵνεκα Νηλῆος κέρης, αἵτης τε βαρείης,

Τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλήτης Ἐριννύς.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκφύγε κῆρα, καὶ ἤλασε βῆς ἐριμύκης

Ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, καὶ ἐτίσατο ἔργον αἰεὶ κῆς

Ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα

Ἠγάγετο πρὸς δώμαδ'· ὁ δ' ἄλλων ἦκετο δῆμον,

Ἀργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν

Ναίεμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·

Ἐνθα δ' ἔγημε γυναῖκα, καὶ ὑπερεφές θύετο δῶμα,

Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οἷε κραταιῷ.

Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Οἰκλῆα μεγάλθυμον·

Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρεον,

Ὅν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων,

Παντοῦν φιλοτῆτι· εἰς ἴκετο γῆρας εἰδὼν,
 Ἄλλ' ὅλβη· ἐν Θήβησι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
 Τὸ δ' οἱ εἴς· ἐγένοντο Ἀλκμαίων, Ἀμφίλοχός τε.
 Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεά τε, Κλεῖτόν τε·
 Ἄλλ' ἦτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἤσπασεν Ἡώς,
 Κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων
 Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάργος·
 Ὃς ῥ' ὕπερθε σῆν' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεὶς,
 Ἐνδ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
 Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 Ὃς τότε Τηλεμάχῃ πέλας ἴσατο· τὸν δ' ἐκίχανε
 Σπένδοντ', εὐχόμενόν τε, δοῇ παρὰ νηϊ μελαίνῃ·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῃ,
 Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων κ' δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς, κ' ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μὴδ' ἐπικεύσης·
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόδι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆες;

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξῆνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 Εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἡδὴ ἀπέφθιτό λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τῆνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν κ' νῆα μέλαιναν
 Ἠλθον πρηνέμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Οὕτω τοι κ' ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
 Ἐμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε, ἔταί τε,
 Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέσῃν Ἀχαιοί·
 Τῶν ὑπαλευόμενος θάνατον κ' κῆρα μέλαιναν
 Φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπων ἀλάληδα.
 Ἀλλὰ με νῆος ἔφεσσαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἰκέτευσα,

Μή με κατακταίνωσι· διαωκέμεναι γὰρ οἶμαι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦλθεν·

Οὐ μὲν δὴ σ' ἐδέλοντά γ' ἀπόσω νῆος ἔτιης.

Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ κείδι φιλήσεται, οἶά κ' ἔχωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,

Καὶ τόδ' ἐπ' ἱκριόφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιέλισσης.

Ἄν δὲ κ' αὐτὸς νῆος ἐβήσατο ποντοπέροιο.

Ἐν πρυμνῇ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· πᾶρ δέ οἱ αὐτῶ.

Εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν

Ὅπλων ἀπλεῖδαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπιδόντο.

Ἴσθον δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοδδε μεσόδμης

Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν.

Ἐλκον δ' ἰσία λευκὰ εὖςρέπλοισι βοεῦσι.

Τοῖσιν δ' ἴκμενον ἔρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰδέρος, ὄφρα τάχιστα

Νηὺς ἀνύσειε δέεσσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιόωντά τε πᾶσαι ἀγυαί·

Ἡ δὲ Φεράς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς ἔρω,

Ἡ δὲ παρ' Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατέεντι Ἐπειοί.

Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε Δοῆσιν,

Ὀρμαίνων, ἥ κεν θάνατον φύγοι, ἥ κεν ἀλαρή.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς κ' ὀϊὸς ὑφορβὸς

Δορπείτην· παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κ' ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Τοῖς Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συμβάτεω πειρητίζων,

Εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, μεῖναι τε καλεῖται.

Αὐτοῦ ἐνὶ σαδμῶ, ἥ ὀτρύνει πάλινδε.

Κέκλυδι νῦν, Εὐμαίε, κ' ἄλλοι πάντες ἱταῖροι.

Ἡῶθεν προτὶ ἄστρ' ἀλκίομαι ἀπορίεσθαι.

Πταχεύσαν, ἵνα μή σε κατατρήχαι κ' ἐταίρους.

Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθεε, κ' ἄμ' ἡγεράν' ἐδιδόν' ἱπποσίδι,

Ὅς κ' ἐμὲ κεῖσθ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 Πλάγξασθαι, εἴ κεν τις κατύλην ἢ πύρνον ὀρέξῃ.
 Καί κ' ἔλθω· πρὸς δ' αἶματ' Ὀδυσσῆος θείοιο
 Ἀγγελίην εἶπομι περὶ φρονι Πηνελοπείῃ·
 Καί κεν μνηστῆραςιν ὑπερφιάλοισι μιγῶην,
 Εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὀνείατα μυρί' ἔχοντες.
 Αἰψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὃ, τί θέλοισιν·
 Ἐκ γάρ τοι ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
 Ἑρμείαι οἴκητι διακτόρῃ, ὅς βρά τε πάντων
 Ἀνδρώπων ἔργοισι χάριν ἢ κῦδος ὑπάζει,
 Δρησοσύνη οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος,
 Πῦρ τ' εὖ νηῆσσι, διὰ τε ξύλα δαναὸν κείσσει,
 Δαιτρεῦσά τε, ἢ ὀπτῆσαι, ἢ οἶνοχοῆσαι·
 Φιά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσιν ἑστῆς.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέειπε, Εὐμαίε συβῶτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐν φρεσὶ τοῦτο νόημα
 Ἐπλετο; ἢ σύ γε πάγχυ λιλαίεσθαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 Εἰ δὴ μνηστῆρων ἐθέλεις καταδύναι ὄμιλον,
 Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον ἔρανον ἵκει.
 Οὐ τοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων,
 Ἀλλὰ νέοι, χλαίνας εὖ εἰμένοι, ἠδὲ χιτῶνας,
 Αἰὰ δὲ λοπαροὶ κεφαλὰς ἢ καλὰ πρόσσωπα,
 Οἵ σφιν ὑποδρώωσιν· εὗξεοι δὲ τράπεζαι
 Σίτου ἢ κραιῶν, ἠδ' οἶνο, βεβρίθασιν.

Ἀλλὰ μέν· οὐ γάρ τίς τοι ἀνιάται παρεόντι,
 Οὐτ' ἐγὼ, ἔτε τις ἄλλος ἐταίρων, οἳ μοι ἔασιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
 Κῆνός σε χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα ἔσσει,
 Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη, θυμός τε, κελεύει.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Αἶψ' ἔτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 Ὡς ἐμοὶ, ὅττι μ' ἔπαισας ἄλλης ἢ διζύος αἰνῆς·

Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 Ἄλλ' ἔνεκ' ἐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 Ἀνέρες, ὃν κεν ἵκηται ἄλη, ἢ πῆμα, ἢ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰχανάας, μῆναί τέ με κείνον ἀκωγας,
 Εἶπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσῆος θείαιο,
 Πατρός δ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος ἐδῶ,
 Εἴ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
 Ἥ ἤδη τεθναῖσι, ἢ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξῆνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίδιται οἷς ἐν μεγάροισιν·
 Ἐκπάγλως γὰρ παῖδός οἱ οὐδέτα οἰχομένοιο,
 Κεριδίης τ' ἀλόχοιο, δαΐφρονος, ἥ εἰ μάλισα
 Ἥκαχ' ἀποφθιμένη, ἢ ἐν ὤμῳ γῆραι θῆκεν.
 Ἥ δ' ἄχρ' οὗ παῖδός ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 Λευγαλέῳ θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 Ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἶη, ἢ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν ἔν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης,
 Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι ἢ ἔρεσθαι,
 Οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 Θυγατέρ' ἰφθίμη, τὴν ὑπλοτάτην τέκε παίδων·
 Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσπον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβην παλυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
 Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, ἢ μυρὶ ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματ' ἐκείνη
 Καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα,
 Ἀγρόνδε προΐαλθε· φίλει δέ με κηρόδι μᾶλλον.
 Νῦν δ' ἤδη τέτων ἐπιδύομαι· ἄλλα μοι αὐτῶ
 Ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ, ὧς ἔπι μίμνω·
 Τῶν δ' ἔφαγόν τ' ἐπιόν τε, ἢ αἰδαίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα θεσποίνης οὐ μελίχχόν εἰσιν ἀκῆσαι

Οὐτ' ἔπος, ἔτε τί ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπαρσεν οἶκον,
 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ θραύεις χατῆσιν.
 Ἀντία δεσποίνης φάδαν, καὶ ἑκάστα πρυθέσταν
 Καὶ φαγέμεν, πῖεμεν τε· ἐπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
 Ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἱαίνει.

Τὸν δ' ἀπαμαρθόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς εἶν, Εὐμαιε συβῶτα,
 Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκῆων.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ἦε διεπράξατο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
 Ἦ ἐνὶ ναυετάασκε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ;
 Ἦ σέ γε μενοειδέα παρ' οἷσιν, ἢ παρὰ βυστίν,
 Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἧδ' ἐπέρασσαν
 Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' ἔθ' ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς,
 Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον.
 Ἡμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀδέσφατοι· ἔσι μὲν εὖδων,
 Ἔσι δὲ τερπομένοισιν ἀκχεμέν· ἔδὲ τί σε χρεῖ,
 Πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος.
 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Εὐδέτω ἐξελθὼν· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένηφι
 Δαιπήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίησιν ἐπέδω.
 Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε, δαινυμένω τε,
 Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισι,
 Μνωμένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀτήρ,
 Ὅσις δὴ μάλα πολλὰ πάθη, καὶ πόλλ' ἐπαληθῆ.
 Τοῦτο δὲ τοῖς ἔρεω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς·
 Νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, εἴ ποτε ἀκούσις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 Οὔτι περιπληθὴς λήνη τόσον· ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 Εὖβοτος, εὐμήλκος, εἰνοπληθὴς, πολύπυρος·

Πάϊνι δ' ἔπειτα δῆμον ἀπέρχεται, ἀδὲ τις ἄλλη
 Νῆσος ἐπὶ συγερῇ πέλειται δαιλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ἄλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰ φύλ' ἀνδράπων,
 Ἐλθὼν ἀργυράτοχος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπαυχόμενος κατέπεφνεν·
 Ἐνθα δὴ δύο πόλεις, δίχα δὲ σφισι πάντα δέδασα·
 Τῇσιν δ' ἀμφοτέρησι πατήρ ἐμός ἐμβασίλευε,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιστάκελος ἀθανάτοισιν·
 Ἐνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 Τρωῆται, μυρί' ἄγοντες ἀδύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσχε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Καλή τε, μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαῖκαλοι ἠπερόπεναν·
 Πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηῖ,
 Εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τά τε φρένας ἠπεροπέυει·
 Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Εἰρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι·
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάληκ' εὐχομαι εἶνα·
 Κέρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο·
 Ἀλλά μ' ἀγήρκαξαν Τάφιοι, λήϊστορες ἄνδρες,
 Ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δὲ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 Τῷ δ' ἄνδρὸς πρὸς δῶμαδ'· ὃ δ' ἄξιον αἶνον ἔδωκε.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσγετο λάτρη·
 Ἡ ῥά κε νῦν πάλιν αὐτίς ἄμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἔποιε,
 Ὅφρα ἴδῃς πατὴρ καὶ μητέρα ὑπερεφές δῶ,
 Αὐτὸς τ' ; ἧ γὰρ ἔτ' εἰσὶ, καὶ ἀφνειοὶ καλέονταί.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 Ὅρκῳ πιεσθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυνον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσάν τε, τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,

Τοῖς δ' αὐτοῖς μετέειπε γυνή, καὶ ἀμαίβετα μύθῳ·
 Σιγῇ νῦν, μή τις με προσαυδάτω ἐπέεσσιν.
 Τμετέρων ἐτέρων, συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυῇ,
 Ἥ περ ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέρατι
 Ἑλθὼν ἐξεῖπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 Δεσμῶ ἐν ἀργαλέῳ, ἡμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.
 Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων.
 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νῆς πλείη βιότοιο γένηται,
 Ἀγγελίῃ μοι ἔπετα θάσας ἐς δῶμαδ' ἰκέσθω.
 Οἶσω γάρ καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ.
 Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐδέλυσά γε δοίην.
 Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔηος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 Κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματσοχόοντα δύραζε,
 Τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηὸς· ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
 Ἀλφοί, ὅπη περάσσητε πρὸς ἄλλοθρόης ἀνδρώπης.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πρὸς δῶματα καλά.
 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖδι μένοντες
 Ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοντον πολὺν ἐμπολόωντο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 Καὶ τότε ἄρ' ἄγγελον ἦκαν, ὃς ἀγγεῖλειε γυναικί·
 Ἥλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμοῦ πρὸς δῶματα πατρός,
 Χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ ἔμαυα καὶ πύθνια μήτηρ
 Χείρεσιν ἀμφαφύοντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὄρωντο,
 Ὦνον ὑποχόμενα· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι ὁ καννεύσας κοίλῃν ἐπὶ νῆα βεβήκει·
 Ἥ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε δύραζε·
 Εὖρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέκα ἠδὲ τραπέζας
 Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μὲν πατέρ' ἀμφεπένοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμοιό τε φῆμιν·
 Ἥ δ' αἶψα τρί' ἄλυσσα κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ
 Ἐκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν ἄεσιφροσύνησι.

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι αἰγυῖαι·
 Ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλισίῃν ἤλθομεν ὠκυκτόντας,
 Ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἦν ἀνδρῶν ὠκύκαλος νηὶς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 Νῶ ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς ἔθρον' ἵαλλεν.
 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ·
 Ἀλλ' ὅτ' ἄρ' ἔβδομον ἡμᾶρ ἐπὶ Ζεὺς δῆκε Κρονίων,
 Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα·
 Ἀντλῶ δ' ἐνδούπησε πεσοῦς, ὡς εἰσαλὴ κήξ.
 Καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι·
 Ἐκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 Ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν·
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.

Τὸν δ' αὖ διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμείβετο μῦθον·
 Εὖμαι', ἡ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 Ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάδες ἄλγεα θυμῷ.
 Ἀλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐδλὸν ἔδηκε
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δόματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας·
 Ἡπίου, ὅς δὴ τοι παρέχει βρῶσιν τε πόσιν τε
 Ἐνδυκίῳ· ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄσέ' ἀλιόμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Καδδραδέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα
 Αἶψα γὰρ ἥως ἤλθεν εὐθρονος. Οἱ δ' ἐπὶ χεῖρσιν
 Τηλεμάχῃ ἑταροὶ λυόν ἰσία· κάδδ' ἔλον ἰσὸν
 Καρκαλίμῳ, τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 Ἐκ δ' εὐνᾶς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης,
 Δαίπλυνον τ' ἐντύνοντο, κεραῶντό τε αἶθοπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ Τηλεμάχῳ πεπνυμένος ἤρχετο μῦθον·

Ἵμεῖς μὲν κῆρ ἄστυ δ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγρόνδ' ἐπελεύσομαι, ἥδ' ἐβοτῆρας·
 Ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι·
 Ἡῶθεν δὲ κέκ' ἔμμιν ὁδοιπόριον παραδείμην,
 Δαῖτ' ἀγαθὴν κρείων τε καὶ οἶνον ἡδυπότοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαδ' ἵκωμαι
 Ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην καταχοιρανέουσιν;
 Ἡ ἰδυς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 Ἐρχεσθ'· οὐ γάρ τοι ξενίων ποδὴ· ἀλλὰ σοι αὐτῶ
 Χᾶρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼν μὲν ἀπέσσομαι, ἔδ' ἐ σε μήτηρ
 Ὀφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 Φαίνεται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑπὸ πύλῳ ἰδὼν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἵκηαι,
 Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 Τὸν νῦν ἴσα θεῶν Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι·
 Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονάν τε μάλιχα
 Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔξειν.
 Ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰδέρι ναίων,
 Εἴ κέ σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.

Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπλατο δεξιὸς ὄρνις,
 Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πώδεσσι
 Τίλλε πέλαιαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 Μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.

Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·

Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεῶν ἐπλάτο δεξιὸς ὄρνις·
 Ἐγνων γὰρ μιν ἐσάντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἑόντα.
 Ἵμετέρῃ δ' οὐκ ἔστι γένευσ βασιλεύτερον ἄλλα
 Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Αἶ γάρ τοῦτο, ξῆνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
 Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
 Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.

Ἦ, ἧ Πείραιον προσεφώνεε πρὶν ὅν ἐταῖρον·
 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τά περ ἄλλα μάλιστα
 Πείδῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 Καὶ νῦν μοι τὰν ξῆνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 Ἐνδυκέως φιλέειν ἢ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.

Τὸν δ' αὖ Πείραιος δερικλυτὸς ἀντίον ἤυδα·
 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνῃς,
 Τόνδε δ' ἐγὼ κομῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποδὴ ἔσται.

Ὡς εἰπὼν, ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους
 Αὐτὴς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.

Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, ἧ ἐπὶ κληῖσι κάθιστον.

Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πῆδιλα,
 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 Νηὸς ἀπ' ἱπριόφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.

Οἱ μὲν ἀνῶσαντες πλεόν· ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσε·

Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θάσιο.

Τὸν δ' ὥκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὅφρ' ἴκετ' αὐλήν,

Ἐνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρία, ἧσι συβώτης

Ἐδλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Πῖ δ' ἄρα Τηλέμαχος ἀναγινώζει πατὴρα ὄν.

ΤΩ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς Ὀδυσσεὺς κὶ θεῖος ὑφορβὸς
Ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἡοῖ, κειαμένω πῦρ,
Ἐκπεμψάη τε νομῆας ἅμ' ἀγρομέγοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὑλακόμαυροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν·
Αἶψα δ' ἄρ' Εὖμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εὖμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἐταῖρος,
Ἡ κὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάεσιν,
Ἄλλα περισσαίνεσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκέω.

Οὕτω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
Ἔσθ' ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρησε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο,
Κιρνὰς αἶδοπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλυθ' ἀνακτος·
Κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε, κὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ ὄν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μῆνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτῳ φυγόντα·

Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Ἥλδεις, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε·

Ὅψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὤχεο νηὶ Πύλονδε·

Ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ

τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἔαντα.

Οὐ μὲν γάρ τι δάμ' ἀγρὸν ἐπέρχου, εἰδὲ νομῆας,

Ἄλλ' ἐπιδημεύεις· ὥς γάρ νύ τοι εὐαδὲ θυμῷ,

Ἀνδρῶν μνηστῆρων προσορᾶν αἰδέηλον ὄμιλον.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

Ἔσσεται ἔτως, ἄτλια· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἰκάνω,

Ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκέσω,

Εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥε τις ἤδη

Ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημεν· Ὀδυσσῆος δέ περ εὐνὴ

Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κῆται ἔχουσα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·

Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ

Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ

Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεύουσα.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·

Αὐτὰρ ὃ γ' εἶσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λαῖνον ὑδόν.

Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατήρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς·

Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε·

Ἦσ', ὦ ξεῖν· ἡμεῖς δέ καὶ ἄλλοθι δῆομεν εὔρην

Σταδμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πᾶρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταδήσει.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίς ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώτης

Χεῦεν ὑπο χλαυρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὑπερθεῖν·

Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.

Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης

Ὀπία λείων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·

Σῆτον δ' ἐσσύμένως παρενήνεον ἐν κανέοισιν,

Ἐν δ' ἄρα κισσυθίῳ κίρην μελιηδέα οἶνον·

Αὐτὸς δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσῆος θεοῖα.

Οἱ δ' ἐπ' ἀνάκτορ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

Αὐτὰρ ἱππὲ πόσιος ἢ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε δῖον ὕφαρβόν·

Ἄλῃα, πόθεν τοι ξείνος ὃδ' ἵκετο; πῶς δέ ἐ ναῦται

Ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;

Οὐ μὲν γάρ τί ἐ παζὸν ὄτομα ἐνθάδ' ἰκέδαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὖμαιε συβῶτα·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω·

Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεταὶ εὐρείων·

Φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι

Πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.

Νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς

Ἦλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω·

Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἰκέτης δέ τοι εὐχεταὶ εἶναι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·

Εὖμαι', ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·

Πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;

Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, ἢ ἔπω χερσὶ πέποιδα

Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·

Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,

Ἢ αὐτῇ παρ' ἐμοί τε μένη, ἢ δῶμα κορίζῃ,

Εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος, δῆμοιό τε φῆμιν·

Ἢ ἤδη αἶμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅσις ἄριστος

Μνάσται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ, ἢ πλεῖστα πόρησιν.

Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,

Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·

Δάσσω δὲ ξίφος ἄμφηκες, ἢ ποσσὶ πέδιλα,

Πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.

Εἰ δ' ἐθέλεις σὺ, κόμισσον ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·

Εἴματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω, ἢ σῖτον ὅσπαντα,

Ἐδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ ἢ ἐταίρης.

Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἐγὼ γε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι

Ἐρχεσθαι· λήν γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσα.
 Μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσται αἰὼν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα.
 Ἄνδρα κ' ἰφθιμον· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴν μοι κ' ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
 Ἥ μάλα μευ καταδάκλυτ' ἀκρόντος φίλον ἦτορ,
 Οἶα φατὲ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσασθαι
 Ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιῶτα ἐόντος.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ
 Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεῷ ὀμφῇ.
 Ἥ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι· οἷσί περ ἀνὴρ
 Μαρναμένοισι πέποιθε, κ' εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
 Αἱ γὰρ ἐγὼν ἔττω νέος εἶην τῶδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἥ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἥ ἐκ αὐτοῦ.
 Ἐλθοὶ ἀλητεύων· ἔτι γὰρ κ' ἐλπίδος αἶσα·
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλέτριος φάος,
 Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενόμην,
 Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 Εἰ δ' αὖ με πλεθρὺν δαμασαίατο μῆνον ἐόντα,
 Βελοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι.
 Τεδνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν αἰκεία ἔργ' ὀράσασθαι,
 Ξείνης τε συφελιζομένης, δμῶάς τε γυναῖκας.
 Ῥυσάζοντας αἰκελίως κατὰ δώματα καλά·
 Καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, κ' σῖτον ἔδοντας.
 Μὰ ψ, αὕτως, ἀτέλεστον, ἀνηνύσω ἐπὶ ἔργῳ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδασ·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
 Μαρναμένοισι πέποιθε, κ' εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
 Ὡς γὰρ ἡμετέρεην γυναῖκα μέλαινα Κρονίων·

Μῆνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
 Μῆνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Μῆνον ἐμὲ ἐν μεγάροισι τεκῶν λίπεν, εἰδ' ἀπόνητο·
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἶσ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ὅσσοι γὰρ νήσαιοσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δελιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.

Ἡ δ' ἔτ' ἀρναῖται συγερὸν γάμον, ἔτε τελευτὴν
 Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύουσιν ἔδοντες
 Οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γένοισι κεῖται.

Ἄτλα, σὺ δ' ἔρχεο θάσσον, ἐχέφρονι Πηνελοπαίῃ

Εἴφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλυθα.

Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,

Οἷη ἀπαγγείλας· τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν

Πευδέδω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·

Γιγνώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω

Δυσμῶρα· ὅς τείως μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀχέουσιν

Ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ

Πῖνε καὶ ἦδ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆϊ Πύλουδε,

Αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύ γε ᾤχεο νηὶ Πύλουδε,

Οὔτω μὲν φασιν φαχέμεν καὶ πιόμεν αὐτάς,

Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ σοναχῇ τε γόῳ τε

Ἦσαι ὀδυρόμενος, φθινύδει δ' ἅμφ' ὀσέοφιν χράως.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·

Ἄλγιον, ἀλλ' ἔμας μιν ἐάσομεν, ἀχνύμενόν περ.

Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάεργα πάντα βροτοῖσι,

Πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλόιμαθα νόσιμον ἥμαρ.

Ἄλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγροῦς
Πλάζεσθαι μετ' ἐκείνον· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπὼν,
Ἀμφίπολον ταμῖν ὀτρυνέμεν ὅτι τάχιστα
Κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγεῖλει γέροντι.

Ἦ ῥα, καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα,
Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν· ἐδ' ἄρ' Ἀθήνην
Λῆθεν ἀπὸ σαδμοῖο κίων Εὐμαιος ὑφορβός·

Ἄλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί
Καλῇ τε, μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίη.

Στῇ δὲ κατ' ἀντίδυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα·

Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀκτίον, ἐδ' ἐνόησεν·

Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς·

Ἄλλ' Ὀδυσσεύς τε, κύνες τε ἴδον, καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,

Κνυζηθμῶ δ' ἐτέρωσε διὰ σαδμοῖο φόβηθεν.

Ἦ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,

Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρέκ μέγα τειχίον αὐλῆς,

Στῇ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Ἦδη νῦν σὼ παίδι ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευδε,

Ὡς ἂν μετῴρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε·

Ἐρχηθὼν προτὶ ἄστρ' περικλυτόν· ἐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Δηρὸν ἀπὸ σφῶν ἔσομαι, μεμαυῖα μάχεσθαι.

Ἦ, καὶ χρυσῇ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·

Φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς, ἡδὲ χιτῶνα,

Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὤφειλλε καὶ ἦθην.

Ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθροὶ δὲ τάνυσθεν·

Κυάνεα δ' ἀγένοντο ἐδαιράδες ἀμφὶ γένειον.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

Ἦῖεν ἐς κλισίην· δάμνησε δὲ μιν φίλος υἱός·

Ταρβήσας δ' ἐτέρως βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,

Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ ἐπάροιθεν,

Ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χροῶς οὐκ ἔσ' ὁμοῖος.
 Ἡ μάλα τις θεὸς ἐσσι, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 Ἄλλ' ἴληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώωμεν ἱρά,
 Ἡδὲ χρύσεια δῶρα τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Οὐ τίς τοι θεὸς εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;
 Ἀλλὰ πατὴρ τέός εἰμι, τῷ εἵνεκα σὺ σεναχίζων
 Πάχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καδδὲ παρειῶν
 Δάκρυον ἤκε χαμαῖζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ', οὐ γάρ πω ἐπίθετο ὄν πατέρ' εἶναι,
 Ἐξαυτὶς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαίμων
 Θέλγει, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος σεναχίζω·
 Οὐ γάρ πως ἂν Διητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο·
 Ὡ αὐτοῦ γε νόω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ νέον, ἥδὲ γέροντα.
 Ἡ γάρ τοι νέον ἦδα γέρων, καὶ ἀεικέα ἔσσο,
 Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα
 Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, ἢ τ' ἀγάαδοιαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 Ἄλλ' ὃδ' ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ τ' ἀνατλαῖς,
 Ἡλυθὼν εἰκοσῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

Αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἡ τέ με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 Ἀλλοτε μὲν πτωχῶ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ἀνδρὶ νέῳ, καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἡμὲν κυδῆναι Διητὸν βροτὸν, ἥδὲ κακῶσαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ

Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐδλὸν ὀδύρετο, ἑλκρμα λείπον.
 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμέρος ἄρτο γάριον.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶωνοι,
 Φῆναι, ἣ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα.
 Ἀγρόταυ ἐξεῖλόντῃ, πάρος πεπτεσινὰ γενέσθαι.

Ὡς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδον.

Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδῃ φέος ἡελίοιο,

Εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ἄν πατέρ' αἶψα·

Ποίῃ γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νηὶ σα ναῦται

Ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;

Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἐκέσθαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξαι·

Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἳ τε καὶ ἄλλες

Ἀνθρώπων πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·

Καί μ' εὗδοντ' ἐν νηὶ δοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες

Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,

Χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλεις, ἐδῆτά θ' ὕφαντήν·

Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέοντα.

Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἐκόμην ὑποδημόσυνῃσιν Ἀθήνης,

Ὅφρα καὶ δυσμενέεσσι φόνε πέρη βελεύσωμεν.

Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,

Ὅφρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἄνδρες εἰσὶ·

Καί κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηριξας

Φράσσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι,

Μένω ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλες.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

ὦ πάτερ, ἦτοι σέο μέγα κλέος αἰὲν ἄκων,

Χεῖρας τ' αἰχμητὴν ἔμεναι, καὶ ἐπίφρονα βελήν·

Ἀλλὰ λήν μέγα εἶπες, ἄγῃ μ' ἔχει· εὐδὲ κεν εἴη,

Ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.

Μνηστῆρων δ' ἔτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκές, εἰδὲ δύ' οἶα,

Ἄλλα πολλὰ πλεόνες τάχα δ' εἶσται ἐνθάδ' ἀριθμόν.

Ἐκ μὲν Δελιχίῳ δῶν καὶ πεντήκοντα

Κῆροι κεκριμένοι, ἐξ δὲ δρηστήρες ἔπονται·

Ἐκ δὲ Σάμης τῶισυρές τε καὶ εἴκοσι κῆροι ἕασιν·

Ἐκ δὲ Ζακύνθῃ ἕασιν εἴκοσι φῶτες Ἀχαιῶν·

Ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκῃς δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,

καὶ σφιν ἅμ' ἐς Μῆδων κῆρυξ, καὶ θεῖος αἰεὶδὸς,

καὶ δοιὼν θεράποντες, δαήμενε δαιτροσυνάων·

τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἐνδον ἐόντων,

μὴ πολὺ πικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσσαι ἐλθόν.

Ἄλλὰ σύ γ', εἰ δύνασά τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι,

φράζευ, ὃ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.

τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκυσον,

καὶ φράσαι, εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη, σὺν Διὶ πατρὶ,

Ἀρκέσει, ἢ εἴ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω.

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Ἐθλώ τοι τέτω γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,

ὕψι παρ' ἐν νεφέεσσι καθημένῳ ὥτε καὶ ἄλλοις

Ἀνδράσι τε κρατέεσι, καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.

τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας εἰός Ὀδυσσεύς·

οὐ μὲν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον

Φυλόπιδος κρατερῆς, ὅποτε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν

Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρήνηται Ἀρήας·

Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχευ ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν

Οἴκαδε, καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμίλει·

αὐτὰρ ἐμὲ πρὸς ἄστυ συβώτης ὕσερον ἄξει,

Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἥδ' ἐ γέροντι.

εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὸν δὲ φίλον κῆρ

Τετλάτω ἐν γῆδεσσι, κακῶς πάχοντος ἐμεῖο·

Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι δύραζε,

Ἦ βέλεσιν βάλλων σὺ δ' εἰσορᾶν ἀνέχεσθαι·

Ἄλλ' ἦτοι πάντες ἀναχόμεν ἀφροσύγαν,
 Μαλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι ἔτι
 Πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἦμαρ.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Ὅππότε κεν πολύβυλος ἐνὶ φρεσὶ δῆσαι Ἀθήνη,
 Νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας,
 Ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήϊα τεύχεα κέεται,
 Ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμῃ καταδεῖναι αἰέρας·
 Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
 Παρφάδα, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 Ἐκ καπνῷ κατέδηκ', ἐπεὶ ἔκῃτι τοῖσιν ἐώκει,
 Οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ κατήκισα, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ δῆκε Κρονίων,
 Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν σῆσαντες ἐν ὑμῖν,
 Ἀλλήλους τρώσῃτε, καταιοχύνῃτε τε δαῖτα,
 Καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Νῶϊν δ' οἷοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἐλέεσθαι·
 Ὡς ἂν ἐπιδύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει, καὶ μητιέτα Ζεὺς.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι, καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 Μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκυσάτω ἔνδον ἐόντος,
 Μήτ' ἔν Λαέρτης ἴσω τόγε, μήτε συβώτης,
 Μήτε τις οἰκῆων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 Ἄλλ' οἶοι, σύ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γινώσκωμεν ἰδύν·
 Καὶ κε τέο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 Ἡμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δαΐδιε θυμῷ,
 Ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾶ τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Φαίδῖμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἐπατά γ' οἶα

Γνώσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύνην γέ μ' ἔχουσιν·
 Ἄλλ' ἔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὅτω
 Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δηδὰ γὰρ αὐτως εἴσῃ ἐκάσθ' πειρητίζων,
 Ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
 Χρήματα δαρδάπλῃσιν ὑπέρβιον, ἔδ' ἐπὶ φειδώ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάαοθαι ἄνωγα,
 Αἷ τέ σ' ἀτιμάζῃσι, καὶ αἷ νηλητῆς εἰσιν·
 Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμὴς ἐθέλοιμι
 Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 Εἰ ἐτεόν γέ τι οἶδα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργῆς,
 Ἡ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταῖρους·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυθενδέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,
 Τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικ' ὑπέρδυμοι θεράποντες·
 Αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 Ἀγγελίην ἑρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 Οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
 Ἄσσοδ' ἀποπλείειν· ἵνα μὴ δείσας ἐνὶ θυμῷ
 Ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.
 Τὼ δὲ συναντήτην κήρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς,
 Τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης, ἑρέοντε γυναικί.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο δόμον θείῃ βασιλῆος,
 Κήρυξ μὲν ῥα μέσῃσι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἦδη τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλυθε.

Πηνελοπείη δ' εἶπε συβώτης ἄγχι παραστάς
 Πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε,
 Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε.

Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφισάν τ' ἐνὶ θυμῷ.
 Ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τεχνίον αὐλῆς,
 Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἐδριόωντο.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν.

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.

Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη·

Ἐς δ' ἐρέτας ἀλιῆας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα

Κείνοις ἀγγάλωσι δοῶς οἰκόνδε νέεσθαι.

Οὐπω πᾶν εἶρηδ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμος ἶδε νῆα,
 Στρεφθεῖς ἐκ χώρας, λιμένος πολυβενδέος ἐντὸς,
 Ἰσῖα τε σέλλοντας, ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.

Ἢδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεεν οἷς ἐτάροισι·

Μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἷδε γὰρ ἔνδον·

Ἦ τίς σφιν τόδ' εἶπε θεῶν, ἡ εἴσιδον αὐτοὶ

Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.

Ὡς ἔφαδ'· οἱ δ' ἀνσάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης·

Αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,

Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.

Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀδρόοι, ἠδὲ τιν' ἄλλων

Εἴων, ἔτε νέων μεταίξιν, ἔτε γερόντων.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπαίδεος υἱός·

ὦ πόποι, ὥς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·

Ἡματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας

Αἶεν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,

Οὐποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ

Νηϊ δοῇ πλείοντες ἐμίμνομεν ἢ ὧ δῖαν,

Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες

Αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδε δαίμων.

Ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον

Τηλεμάχῳ· μηδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶσα

Τύττω γε ζῶντος, ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.

Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπισήμων βελῇ τε νόῳ τε·
 Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἤρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κεῖνον ὀμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 Εἰς ἀγορὴν· οὐ γάρ τι μεδησέμενά μιν οἶω,
 Ἄλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν παῶσιν ἄνασας,
 Οὐνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπιομεν, ἐδ' ἐκίχημεν·
 Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 Μή τι κακὸν ῥέξωσι, καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι
 Γαίης ἡμετέρης, ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον.
 Ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόληος,
 Ἥ ἐν ὁδῷ· βίοντον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
 Δαυσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὐτε
 Κέενε μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἡδ' ὅσις ὀπυίοι.
 Εἰ δ' ὑμῖν οὐδὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βύλεσθε
 Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρῷα πάντα,
 Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλις θυμηδέ' ἔδωμεν
 Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἕκαστος
 Μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δ' ἂν ἔπειτα
 Γῆμαιθ', ὅς κεν πλεῖστα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
 Νίσσε φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·
 Ὅς ῥ' ἐκ Δελφῶν πολυπύρρῃ, ποιήεντος,
 Ἠγεῖτο μνηστῆρσι· μάλιστ' ἀδὲ Πηνελοπείῃ
 Ἠνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
 Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστι
 Κτεάνων· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλᾶς·
 Εἰ μὲν κ' αἰνήσῃσι Διὸς μεγάλου δέμισες,
 Αὐτὸς τε κτενέω, τῆς τ' ἄλλης πάντας ἀνώξω·
 Εἰ δέ κ' ἀπετραπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἀνάγκη.

Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
 Ἐλθόντες δ' ἐκάδιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.

Ἡ δ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε περιφρων Πηνελόπεια,
 Μνηστῆρεςσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι·
 Πεύδετο γάρ οὔ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·
 Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύδετο βυλάς.
 Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῆ ῥα παρὰ σαθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειαῶν χοιμένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 Ἀντίκοον δ' ἐνένιπλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε καὶ δέ σε φασιν
 Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὀμήλικας ἔμμεν ἄριστον
 Βελῆ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔηθα.
 Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
 Ῥάπλεις, εἰδ' ἰκέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Μάρτυρος; εἰδ' ὅσῃ κακὰ ῥάπλιν ἀλλήλοισιν.
 Ἡ οὐκ οἶδ', ὅτε δεῦρο πατήρ τσὸς ἵκετο φεύγων,
 Δῆμον ὑποδδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λήην,
 Οὐνεκα ληίσῃρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
 Ἠκαχε Θεσπρωτῆς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν·
 Τόν ῥ' ἔθελον φθίσαι, καὶ ἀπορράϊσαι φίλον ἥτορ,
 Ἡδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
 Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔχεθεν, ἱεμένης περ.
 Τῷ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάα δὲ γυναῖκα,
 Παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις·
 Ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι, καὶ ἀναγέμεν ἄλλης.

Τὴν δ' αὐτ' Εὐρύμαχος, Πολύβη παῖς, ἀντίον ἦδα·
 Κέρη Ἰκαρίοιο, περιφρον Πηνελόπεια,
 Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων·
 Οὐκ ἔδ' ἄτος ἀνὴρ, εἰδ' ἔσσεται, εἰδὲ γένηται,

Ὅς κεν Τηλεμάχῳ σὺ υἱεὶ χῶρας ἐποίῃσι,
Ζῶντός γ' ἐμέθεν ἢ ἐπὶ χθονὶ δευκομένοιο.

Ὡδὲ γὰρ ἐξέρειω, ἢ μὴν τετελεσμένον ἔσται,
Αἰψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δερὶ
Ἡμετέρῳ· ἔπειθ' ἢ ἐμὲ πτολίπορδος Ὀδυσσεὺς
Πολλάκι γύνασιν οἷσιν ἐφροσάμενος κρέας ὀπτόν
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέχε τε οἶνον ἐρυθρόν·
Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
Ἀνδρῶν· εἰδὲ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄκωγα,
Ἐκ γε μνηστῆραν· θεόθεν δ' οὐκ ἔς' ἀλέεσθαι.

Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾷσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
Ἦδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ ἢ υἱεὶ δῖος ὑφορβὺς
Ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισαδὸν ὠπλίζοντο,
Σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἀγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Ὀδυσῆα,
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα·
Λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἐσυνώτης
Γνοίῃ ἐσάντα ἰδὼν, ἢ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Ἐλθοι ἀπαγγέλλον, μηδὲ φρεσὶν αἰρύσσαιτο.

Τὸν καὶ Τηλεμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἦλθες, δῖ' Εὐμαιε· τί δὴ κλέος ἔς' ἀνὰ ἄστυ;

Ἡ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασι
Ἐκ λόχῃ; ἢ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συνώτα·
Οὐκ ἐμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι ἢ ἔρεσθαι,
Ἄστυ καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἄνωγεν
Ἀγγελίην εἰπόντα πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὠκύς,
Κήρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.

"Αλλο δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν·
 "Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 "Ἦα κιῶν, ὅτε νῆα Δοὴν ἰδόμεν κατιῦσαν
 "Ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 Βεβρίσκει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγύοισι·
 Καὶ σφεας ὠϊόην τοὺς ἔμμενα, εἰδὲ τι οἶδα.
 "Ὡς φάτο· μαίδησεν δ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο,
 "Ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν παύσαντο πόνε, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ'· εἰδὲ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνε δῶρον ἔλοντο.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

ῥῶ, βάλλεις, αἰπόλι τι, μηστήρ τι, κύων δὲ ἀνέγνω.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
Δὴ τότε ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πτεῖλαι
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος Δαίτιο.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
Ἄστυδε ἰέμενος, καὶ ἐὼν προσέειπε συβώτῃν.

Ἄττι', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἰμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ
Ὀψεται· οὐ γάρ μιν πρόδεν παύσεσθαι οἶον
Κλαυθμῷ τε συγεροῖο, γόοιό τε δακρυδέντος,
Πρὶν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται· ἀτὰρ σοί γ' ὦδ' ἐπιτέλλω·
Τὸν ξεῖνον δύσηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅφρ' αἶν ἐκείδι
Δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐδέλῃσι,
Πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' ἔπως ἐστὶν ἅπαντας
Ἀνδράπῃς ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεια θυμῷ.
Ὁ ξεῖνος δ' εἶπερ μάλα μηνίει, ἁλγίον αὐτῷ
Ἔσσεται ἢ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλος, εὐδὲ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν, ἢ ἐκατ' ἀγροῦς,
Δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐδέλῃσιν.
Οὐ γὰρ ἐπὶ σαθροῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί,
Ὡς ἐπιτελαμένῳ σημάτωντι πάντα πιδέσθαι.

Ἄλλ' ἔρχεο· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, ὃν σὺ κελεύεις.
 Αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς δρεέω, ἅλῃ τε γένηται·
 Αἰνῶς γὰρ τάδε εἶματ' ἔχω κακά· μή με δαμάσῃ
 Στίβη ὑπηάη· ἔκαθεν δέ τοι ἄστυ φάτ' εἶναι.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταδμοῖο βεβήκει,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιδάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκανε δόμους εὐ ναιετάοντας,
 Ἐγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρον πρὸς κίονα μακρὴν,
 Αὐτὸς δ' εἴσω ἵεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον ἑδόν.
 Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτῃ εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 Κῶεα κασορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι·
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδυὺς κίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 Δμωαὶ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἠγερέδοντο,
 Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἡ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχχε δακρύσασα·
 Κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάτα καλά,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥλθεις, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· εἴ σ' ἔτ' ἔγωγε
 Ὀψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὤχεο νηὶ Πύλονδε
 Λάδρη, ἐμεῦ ἀέκητι, φίλῳ μετὰ πατρὸς ἀκμήν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ὀπαπῆς.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόον ὄρνυθι, μηδὲ μοι ἦτορ
 Ἐν σήδεσσιν ὄρικε, φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον·
 Ἄλλ' ὑδρῆναμένη, καθαρὰ χροὶ εἶμαδ' ἐλοῦσα,
 Εἰς ὑπερῷ ἀναβάσας, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Εὖχεο παῖσι θεοῖσι τελέσσας ἐκατόμβας
 Ῥέξαι, αἳ κέ πεδι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσσει.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε ἐλεύσομαι, ὅφρα καλέσσω
 Ξεῖνον, ὅτις μοι κείδεν αἶμ' ἔσπετο δεῦρο κιόντι.

Τὸν μὲν ἄρ' ἀπὸ πρῶτον ἀντιθέαις ἐπάραισι·

Παίραιον δέ μιν ἠνώγεα πρὸς αἶκον ἄγοντα·

Ἐνδοκέως φιλέειν ἢ τιέμεν, εἰσὶν ἐλθεῖν.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπλερος ἔπλετο μῦθος.

Ἡ δ' ὑδρηταμένη, καθαρὰ χροὶ εἴμαδ' ἐλοῦσα,

Εὐχετο πᾶσι θεοῖσι τελέεσας ἐκατόμβας·

Ῥέξαι, αἴ κέ ποδὶ Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσῃ.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,

Ἐγχὸς ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.

Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·

Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηῶντο·

Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγένορες ἠγερέδοντο,

Ἐδλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.

Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πηλὸν ὄμιλον,

Ἄλλ', ἵνα Μέντωρ ἦσο, ἢ Ἀντιφός, ἢ δ' Ἀλιδέροσς,

Οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῷοι ἦσαν ἐταῖροι,

Ἐνθα καδέζετ' ἰών· τοὶ δ' ἐξερέπνον ἕκαστα.

Τοῖς δ' ἐπὶ Πάριος θυρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθε,

Ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· ὃ δ' ἄρ' ἔτι δὴν

Τηλέμαχος ξάνοιο ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη·

Τὸν ἢ Πάριος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε·

Τηλέμαχ', αἰψ' ὄτρυνον ἐμὸν πρὸς δῶμα γυναῖκας,

Ὡς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, αἶ τοι Μενέλαος ἔδωκε.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·

Πάριαι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·

Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγένορες ἐν μεγάρουσι

Λάδρη κτείνοντες πατρώϊα πάντα δάσουσται,

Αὐτὸν ἄχρυσά σε βάλωμ', ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·

Εἰ δέ κ' ἐγὼ πάντοισι φόνον ἢ κῆρα φτεύσω,

Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρειν.

Ὡς εἰπὼν, ξείνοισι ταλαπείριον ἦγεν ἐς αἶκον·

Αὐτὰρ ἐπεὶ φ' ἰκόντο δόμας εὐχαιετάντας,

Χλαίνας μὲν κατέδεντο κατὰ κλισμὸς τε θρόνους τε·
 Ἔς δ' ἀσαμίνδους βάντες εὐξέσας λήσαντο.

Τοὺς δ' ἐπεὶ ἔνθ' ἄνωγ' αἰοῦσαν, καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἔλας βάλλον, ἥδ' ἐ χιτῶνας·

Ἐκ ῥ' ἀσαμίνδου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάδιζον.

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρυσσά

Καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,

Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν·

Σίτον δ' αἰδοῖη ταμὴν παρέθηκε φέρυσσά,

Εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.

Μήτηρ δ' ἀντίον ἴζε παρὰ σάθμον μεγάροιο,

Κλισμῶ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα σρωφῶσα.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντη,

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾷσα

Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σονόεσσα τέτυκται,

Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς

Ὀρχεῖσθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· εἰδὲ μοι ἔτλης,

Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγένορας εἰς τόδε δῶμα,

Νόσον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ ποτ' ἄκουσας.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

Τοὶ γὰρ ἐγὼ τοι, μήτερ, ἀληθείην καταλέξω

Ὀρχόμεθ' ἐς τε Πύλον, καὶ Νέσورا, ποιμένα λαῶν

Δεξάμενος δέ μ' ἐκεῖνος ἐν ὑψηλῶσι δόμοισιν

Ἐνδυκέως ἐφίλει, ὥσει τε πατὴρ ἐὼν υἱά·

Ἐλδόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ κῆνος

Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔποτ' ἔφασκε,

Ζωοῦ, εἰδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκούσασθαι·

Ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην θυρικλετὸν Μενέλαον

Ἴπποισι πρὸς περὶ καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.

"Ενθ' ἴδον Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν.
 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 "Ὅττις χρῆϊζαν ἰκόμεν Λακεδαιμόνα διαν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 "ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 ἠθέλον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἑόντες.
 "Ὡς δ' ὁπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 Νεβροὺς κομήσασα νηγενέας, γαλαθηνὺς,
 Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
 Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνὴν,
 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν αἰκέα πότημον ἐφῆκεν·
 "Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν αἰκέα πότημον ἐφῆσε.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων,
 Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
 Ἐξ ἔριδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαισεν ἀνασᾶς,
 Κάδδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 Πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἐγωγε
 Ἀλλὰ πᾶρ' ἐῖποιμι παρακλιδόν, ἐδ' ἀπατήσω·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 Τῶν ἐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, ἐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν ὅδ' ἐν νήσῳ ἰδᾶιν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψῆς, ἥ μιν ἀνάγκη
 Ἰχεῖ· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 "Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης ἀσπικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην' ἔδουσιν δέ μοι ἕβρον
 Ἀδάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν,

Ὡς φάτα· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φέροντα
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος Διομήδης·

ὦ γυναῖκα αἰδοίη Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
 ἦτοι δὲ αὐτὰρ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνδεο μῦθον·
 Ἀτρεκίῃς γάρ σοι μαντεύσομαι, ὅδ' ἐπικεύσω.
 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα Διῶν, ξενίῃ τε τράπεζα,
 Ἰσὶν τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 Ὡς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος, ἢ ἔργων, τάδε πεινδόμενος κακὰ ἔργα,
 Ἔσιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
 Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσέλω ἐπὶ νηὸς

ἤμενος ἐφρασάμην, καὶ Τηλεμάχῳ ἐγγεγώνευν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Αἶ γὰρ τοῦτο, ξῆνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότμητά τε, πολλὰ τε δῶρα,
 Ἐξ ἐμοῦ, ὥς ἂν τίς σε συκαντόμενος μακαρίζοι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσῆος μεγάροιο
 Δίσκοισιν τέρποντο, καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνησὸς ἦν, καὶ ἐπῆλυθε μῆλα
 Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, αἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ,
 Καὶ τότε δὴ σφιν εἶπε Μένειος, ὅς γάρ ῥα μάστιγα
 Ἦνδανε κηρύκων, καὶ σφιν παρεγίνετο δαυτῇ.

Κῆροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοισι,
 Ἐρχεσθε πρὸς δῶμαδ', ἵν' ἐκτυκόμεθα δαῖτα·
 Οὐ μὲν γάρ τι χεῖρον ἐν ὥρῃ δεῖπναν ἐλέσθαι.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀντάντες ἔβαν, παίδοισι τε μύθη·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο δῆμος εὐνανιόωντας,
 Χλαίνας μὲν κατέδεντο κατὰ κλισίας τε θρόνους τε,
 Οἱ δ' ἱέρευσαν αἰετὰ μεγάλης καὶ πύονας αἰχμῆς,
 Ἰέρευν δὲ σῆμα σάκεα, καὶ βῆν ἄρ' ἐλαίην.

Δαῖτ' ἐντορῶμενοι· τοῖ δ' ἔξ ἀγροῖσιν πόλινδ' ὀδῶν

᾽Ωτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι κ' ἑὶς ὑφορβός·

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·

Ἔῃν', ἐπεὶ ἄρ' ὃν ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μινεαίνεις

Σήμερον, ὥς ἐπέτελλεν ἀναξ ἑμὸς, ἧ σ' ἂν ἔγωγε

Αὐτὲ βυλοῖμην σαδμῶν ρυτῆρα γενέσθαι·

Ἄλλὰ τὸν αἰδέομαι, κ' δεῖδια, μή μοι ὀπίσσω

Νεικίῃ· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί·

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· ὃν γὰρ μέμβλωκε μάλισα

Ἡμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ρίγιον ἔσται·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις·

Ἄλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε·

Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστι,

Σκηρίπιδ', ἐπειὴ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι ὁδόν·

Ἡ ῥα, κ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,

Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτήρ·

Εὐμαιὸς δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκε·

Τῷ βήτην· σαδμὸν δὲ κύνες κ' βώτορες ἄνδρες

Ῥύατ' ὀπίθε μένοντες· ὁ δ' ἔς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,

Πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἡδὲ γέροντι,

Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔσο·

Ἄλλ' ὅτε δὴ σείχοντες ὁδὸν κᾶτα παιπαλόεσσαν

Ἄσπεος ἐγγὺς ἔσαν, κ' ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο

Τυκτὴν, καλλίρουν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,

Τὴν ποίησ' Ἰθακὸς, κ' Νήριτος, ἡδὲ Πολύκτωρ·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφέων ἦν ἄλσος

Πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ

Ἵψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο

Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιρέζουσιν ὀδίται·

Ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιχόιο Μελανθεύς,

Αἴγας ἄγων, αἷ πασὶ μετέπρεπον αἰπολίοισι,

Δαῖπνον μνηστῆρεςσι· ῥύω δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 "Εκπαγλον ἢ αἰκές· ἄρινε δὲ κῆρ 'Οδυσῆος·

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἠγυλάζει·
 'Ως αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοβδὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 Πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 'Ὅς πολλῇσι φλιῇσι παρασὰς φλίψεται ὤμους,
 Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, εἰδὲ λέβητας·
 Τὸν κ' εἴ μοι δοίης σαθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι,
 Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
 Καὶ κεν ὄρον πίνων μεγάλην ἐπιγυνίδα θεῖτο.
 'Αλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, οὐκ ἐδελήσει
 "Εργὸν ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσω κατὰ δῆμον
 Βύλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 'Αλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τόδε ἢ τετελεσμένον ἔσται,
 Αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δῶματ' 'Οδυσσεὺς θεῖοιο,
 Πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 Πλευραὶ ἀποτρίψῃσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
 "Ὡς φάτο· καὶ παριῶν λαῖξ' ἔνδορον ἀφραδίῃσιν
 "Ιοχίῳ· εἰδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτῆ ἐσυφέλιξεν,
 'Αλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμήριξεν 'Οδυσσεύς,
 'Ἢ μεταίξας ῥοπάλω ἐκ θυμὸν ἔλοιτο,
 "Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' εἶδας αἰήρας·
 'Αλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔχετο· τὸν δὲ συβώτης
 Νείκεσεν ἅντα ἰδὼν· μέγα δ' εὖξαστο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἶποτ' 'Οδυσσεύς
 "Υμμ' ἐπὶ μηρί' ἔκρηε, καλύψας πῖονι θυμῷ,
 'Αρνῶν, ἠδ' ἐρίφων, τόδε μοι κρηῖνατ' ἐέλδωρ,
 'Ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἐ δαίμων·
 Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰὲν

Ἄστυ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθάρουσι νομῆες.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·

ὦ πάποι, οἶον ἔειπε κύων, ὀλοφώϊα εἰδώς·

Τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης

Ἄξω τῆλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι.

Αἱ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείῃ,

ὦς Ὀδυσσῆϊ γε τῆλε ἀπώλετο νόστιμον ἡμᾶρ.

ὦς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτόδι, ἦκα κιόντας,

Αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους Ἰκάνεν ἄνακτος.

Αὐτίκα δ' εἴσω ἵεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάδιζεν,

Ἀντίον Εὐρυμάχε· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.

Τῷ πάρα μὲν κραιῶν μοῖραν δέσαν, οἱ πονέοντο·

Σῆτον δ' αἰδοίη ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,

Ἐδμεναί· ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεὺς ἢ δῖος ὑφορβὸς

Στήτην ἐρχομένῳ· περὶ δὲ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ

Φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' αἰεῖται

Φῆμιος· αὐτὰρ ὁ χερὸς ἐλὼν προσέειπε συβώτην·

Εὐμαί, ἢ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος,

Ῥαῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐς καὶ ἐν πολλοῖσιν ιδέεσθαι.

Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐσὶν· ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλῇ

Τοίχῳ ἢ θριγκοῖσι, δύρα δ' εὐερκέες εἰσι

Δικλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.

Γιγνώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται

Ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δέ τε φόρμιγγι

Ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·

Ῥαῖ' ἐγnows· ἐπεὶ ὑδὲ τά τ' ἄλλα πέρ ἐσσ' ἀνοήμων.

Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεσθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.

Ἦε σὺ πρῶτος ἔσέλθῃς δόμους εὖ ναιετάοντας,

Δύσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτῷ·

Εἰ δ' ἐθέλῃς, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροισι·

Μηδὲ σὺ δὴ

*Η βάλη, ἥ

Τὸν δ' ἤμ

Γιγνώσκω,

*Αλλ' ἔρχου

Οὐ γάρ τι

Τολμήεις μὲ

Κύμασι καὶ

Γαστέρα δ' ἔπαις εἰς ἀποκρυψάμεναι

Οὐλομένην, ἥ πολλὰ καὶ ἀνθρώποισι διδάσκει

Τῆς ἐνεκεν καὶ νῆες εὐρυγοὶ ὀπλίζονται

Πόντον ἐκ' ἀτρίγεται, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσα

*Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον

*Αν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ ἥπατα κύμενος ἔρχετο

*Αργος *Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ῥέ πρὸς αὐτῷ

Θρεψέμεν, ὃδ' ἀπόνητο πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἰσχυρὸν

*Ἦρχετο τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες

Αἶγας ἐκ' ἀγροτέραις, ἡδὲ πρόκαις, ἡδὲ λαγωγαῖς

Δὴ τότε καὶ ἀπόδετος, ἀποιχομένοιο ἀνακτοῦ

*Εν πολλῇ κόπρῃ, ἥ οἱ προπαρόιδε θυράων

*Ημιόων τε, βοῶν τε, αἶλις κέχυτ' ὅτρ' ἂν ἔλαυν

Διῶες *Ὀδυσσεὺς τίμενος μέγα κοπρήσαντας

*Ενθα κῶων καὶ *Αργος, ἐνὶ πλεῖσι κυνοραϊσίων

Δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν *Ὀδυσσεύα ἐγγυὺς ἔοντα

Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσγνε, καὶ ἥπατα κάβδαλον ἄμφω

*Ἀσπερ δ' οὐκ ἔτ' ἥπατα θυήσα

*Ελθέμεν αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν

*Ρῶα καὶ δῶν Εὐμαιον ἄφαρ δ'

Εὐκαιοὶ, ἥ μάλα θαῦμα, πόσῃ

Καλὸς μὲν θέμεις ἔσιν, ἀτὰρ τό

Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ

*Ἴδ' αὐτῶν, ὅδοι τε τρέπεζες καὶ

Γίγναιτ', ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέεσιν ἄνακτες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
Καὶ λῆν' ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.

Εἰ τοῖόςδ' ἔη ἡμῖν δέμας, ἥδ' καὶ ἔργα,

Οἷόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλαπεν Ὀδυσσεύς,

Αἰψά κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν·

Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαδαῖης βένδεσιν ὕλης

Κνώδαλον, ὃ, τίς ἴδοιτο· ἢ ἵχνεσι γὰρ περηϊδῇ·

Νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἄναξ δέ οἱ ἄλλοδι πάτρης

ᾠλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέεσι.

Δμῶες δ', εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,

Οὐκ ἔτ' ἔπατ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι·

Ἡμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύππα Ζεὺς

Ἀνέρος, εὐτ' ἂν μιν κατὰ δῦλιν ἡμαρ ἔλθῃσιν.

Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμος, εὐ ναιετάοντας·

Βῆ δ' ἰδὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυῆς.

Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,

Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοσῶ ἐνιαυτῷ.

Τὸν δὲ πρῶτον πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδῆς

Ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὥκα δ' ἔπατα

Νεῦς· ἐπὶ οἱ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δίφρον

Κείμενον, ἐνθάδε δαιτρός ἐφίζεσκεν, κρέα πολλὰ

Δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κάτα δαινυμένοισι·

Τὸν κατέδηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν

Ἀντίαν· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφάζετο· τῷ δ' ἄρα κήρυξ

Μοῖραν ἐλὼν ἐτίθει, κανέν τ' ἐκ σῖτον ἀείρας.

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσσεύς,

Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος, ἥδ' ἐγέροντι,

Σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἵματα ἔστο·

Ἰξε δ' ἐπὶ μελίνῃ ἐδοῦ ἔνταδε θυράων,

Κλινάμενος σταδμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων

Ἔισσεν ἐπισαμένως, ἢ ἐπὶ σταδμῇ ἴδυνε.

Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συδῶτην,
 Ἄρτον τ' ἔλιν ἐλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο,
 Καὶ κρέα, ὥς οἱ χεῖρες ἔχάνδανον ἀμφιβαλόντι·

Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων· αὐτόν τε κέλεθε
 Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποικχόμενον μνηστῆρας·
 Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρειαί.

Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκθεσεν,
 Ἄγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοῖ τάδε, καὶ σε κελεύει
 Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποικχόμενον μνηστῆρας·
 Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλβιον εἶναι,
 Καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ·

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἐδέξατο, καὶ κατέδηκεν
 Αὔδι, ποδῶν προπάροιθεν, αἰκελίας ἐπὶ πτέρης·
 Ἦδε δ', ὥς ὅτ' αἰοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν αἶδεν,
 Εὐδ' ὃδ' ἐδειπνήκει, ὃ δ' ἐπαύσατο θεῖος αἰοιδός.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ'· αὐτὰρ Ἀθήνη,
 Ἄγχι παρισαμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα

ὦτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
 Γνοίῃ θ', οἵτινές εἰσιν ἐναΐσιμοι, οἳ τ' ἀξέριστοι·

Ἄλλ' ἐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσκειν κακότητος·
 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,

Πᾶντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη·
 Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐδάμθεον αὐτῶν·

Ἀλλήλους τ' εἵροντο, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι·
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνδιος, αἰπόλος ἀγῶν·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 Τοῦδε περὶ ξείνου· ἡ γὰρ μιν πρόθεν ὄππασα·

Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συδῶτης ἡγεμόνευεν·
 Αὐτόν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχέται εἶναι·

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔκπεσιν κείκεσσε συβώτην·
 Ὡ' ῥίγνυτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
 Ἥγαγες; ἢ ἔχ' ἄλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι
 Πτωχοὶ ἀνηροὶ, δαιτῶν ἀκαλυμαντῆρες;
 Ἥ ὄνοσας, ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἀνάκτος
 Ἐνθάδ' ἀγαιρόμενοι; σὺ δὲ καὶ ποδὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαιε συβῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐδὺλός ἐων ἀγορεύεις·
 Τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλαθεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασι;
 Μάντιν, ἢ ἱητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων,
 Ἥ καὶ Δέσπιν αἰοιδόν, ὃ κεν τέρπησιν αἰείδων;
 Οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 Πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι τρύχοντά ἐ αὐτόν.
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
 Δμασὶν Ὀδυσσεύς, περὶ δ' αὐτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
 Οὐκ ἀλέγω, εἴως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
 Ζῶει ἐνὶ μεγάροις, καὶ Τηλέμαχος Διοκίδης.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 Σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν·
 Ἀντίνοος δ' εἶωδε κακῶς ἐρεδιζέμεν αἰεὶ
 Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλης.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίνο', ἢ μευ καλὰ πατὴρ ὥς κήδεαι υἱός,
 Ὃς τὸν ξεῖνον ἀνωγας ἀπὸ μεγάροις δίδεσθαι
 Μύθῳ ἀναγκάειν· μὴ τῷτο θεὸς τελέσσει.
 Δός οἱ ἐλάω· οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
 Μῆτ' ἔν, μητέρ' ἐμὴν ἄξει τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
 Διώων, αἳ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσεύς Δαίοιο.
 Ἄλλ' οὐ τοι τοιῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα,
 Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολλὰ βέλεια, ἢ δόμεν ἄλλω.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε·

Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένοι δ' ἄγετα, παῖδά περὶ παρὶ καί
 Εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρίξασιν μακροτέρως, ὅτι τινὲς μόνον
 Καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκεται τοῦ

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ θρήνον ἐλὼν ὑπέσχετο τροπὴν
 Κείμενον, ὃ ῥ' ἐποχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινύζων·
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδουσαν, πλῆσαν δ' ἄρα σήθη·
 Σίτῃ καὶ κραιῶν τάχα δὴ καὶ ἐμελλεν Ὀδυσσεύς,
 Αὐτὶς ἐπ' ἕδον ἰὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
 Στῇ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

Δὸς, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέας ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν
 Ἐμμεναι, ἀλλ' ὄριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἴσικας
 Τῷ σε χρή δόμεναι καὶ λαΐον, καὶ πρὸς ἄλλοι,
 Σίτῃ· ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτὲ οἶκον ἐν ἀνδράποισιν ἔναιον
 Ὀλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτη
 Τοῖα, ὅποῖος εἶμι, καὶ ὅτευ πεχρημένος ἔλθοι.
 Ἦσαν δὲ ἐμῶες μάλα μυρῖοι, ἄλλα τε πολλὰ,
 Οἷσιν τ' εὖ ζῶσσι καὶ ἀφνειοὶ καλέοντα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, ἥθελε γάρ περ,
 Ὅς μ' ἅμα ληϊστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολόμην·
 Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιμάσσας·
 Ἐνθ' ἦτοί μιν ἐγὼ κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους.
 Αὐτοῦ παρ νῆεσσι μένων, καὶ νῆας ἔρυσσας
 Ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνα νέεσθαι·
 Οἱ δ' ὕβρι εἴξαντες, ἐπιστόμοι μιν εἰσφῶντες
 Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίαν ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρόν·
 Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἀγαγ, καὶ νῆπιαι πέμψας
 Αὐτὸς τ' ἔκτανον· τάχα δ' ἐς πάλιν οἶκον ἀνέστη δ' ὦψ·
 Οἱ δὲ, βοῆς ἀτόττες, ἡμῶς ἦτοί φαινομένη φωνή·
 Ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πρὸς ἱερὸν ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν,
 Χαλκῷ τε γεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος

Φῦζαν ἱμεῖς ἐγείρουσι κακὴν βάλαν· κδέ τις ἔτλη
Στήναι ἐναντίβια· περὶ γὰρ κακὰ πάτρυν ἔση.

Ἐνθ' ἡμέσιν πολλὰς μὲν ἐπέκταναν ὀφεί χαλκῷ,

Τὸς δ' ἀντρογον ζῶας σφισιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.

Αὐτὰρ ἔτι ἐς Κύπρον ξείνῃ δόσαν ἀντιάσσαντι

Δμήτορ· Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρον ἴβι ἀνέσσαν·

Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο ποδ' ἴκω, πῆματ' ἀνέχων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;

Στῆθ' ἔκως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,

Μὴ τάχα περὶν Αἴγυπτον ἢ Κύπρον ἴδῃαι·

Ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδῆς ἔσσι προΐκτης.

Ἐξείης πάντεσσι παρίσασαι· οἱ δὲ διδοῦσι.

Μαψιδίως· ἐπεὶ ὅτις ἐπίχρεσις, εὐδ' ἐλεητὺς.

Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάσῃ.

Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ὡ πόποι, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἰδεῖ καὶ φρένες ἦσαν·

Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σὺν ἐπισάτῃ εὐδ' ἄλλα δοίης,

Ὅς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος ἔτι μοι ἔτλης

Σίτε ἀποπροσλὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεςιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόδι μᾶλλον,

Καὶ μὴν ὑπὸ δαίμων ἐπεὶ πταρόντα πρῶσθηδα·

Νῦν δὴ σ' οὐκ ἔτι καλὰ εἰς ἐκ μεγάροιο γ' οἶω

Ἀψ ἀναχωρήσαν, ὅτε δὴ καὶ οὐκ εἶδαι βάσεις.

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ θρήνων ἐλὼν βάλε δαξιδὸν ὦμον,

Πρυμνότατον κατὰ κῶπον· ἔδ' ἐς ἄλκην, ἥντε πέτρην,

Ἐμπεδακ· ἔδ' ἄρα ριπτοφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο·

Ἄλλ' ἀνέκον κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.

Ἀψ δ' αὖτ' ἐπὶ εὐδαίμονα κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ δὲ ἄρα πῆρην

Θῆκεν εὐπλείης μεσσηδὲς μνηστῆρσιν ἔαπε·

Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρας ἀφαικτεῖν βασιλείης,

Ὅρρ' εἰπὼς ἔταφαι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·

Οὐ μὰν εἴδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, εἴδ' ἐτι πάρος,
 Ὀππότ' ἀνὴρ περὶ οἴῳ παχέμενος κτεάτεσσιν
 Βλήεται, ἢ περὶ βουλή, ἢ ἀργεννῆς ἀέεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἴνεα λυγρῆς,
 Οὐλομένης, ἢ πολλὰ πάπ' ἀνδράποισι δίδασιν.
 Ἄλλ' εἴ περ ὠπασχῶν γε θεὸς ἢ ἱερηνύς εἰσιλὼς
 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχῶν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπαίδεος υἱός,
 Ἐδὶ ἔκηλος, ξεῖνε, καδῆμανος, ἢ ἅπιθ' ἄλλα.
 Μὴ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 Ἥ ποδὸς, ἢ ἢ χερὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέτησαν.
 Ὡδ' ἐτίς εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων
 Ἀντίνο', οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύσηνον ἀλήτην,
 Οὐλόμεν', εἰ δὴ πῦρ τις ἐπεράνιος θεὸς ἐσι.
 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἰοικότες ἀλλοδαποῖσι,
 Παντοῖοι τελέδοντες, ἐπιστρωῶσι πόληας,
 Ἀνδράπων ὕβριν τε ἢ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφασκε μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐπαύετο μύθεον.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίη μέγα πένθος ἔειπε,
 Βλημένῃ· εἴδ' ἄρα δάμνυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βασιλῆων,
 Ἄλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομαύων.
 Τῷ δ' ὥς ἔν ἤκυσσε περίφρων Πηλεΐδης,
 Βλημένῃ ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῶνσι κτεάτεσσιν.
 Αἶψ' ἔταυς αὐτόν σε βάλοι κλυτότοχός· Ἀπόλλων.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμῃ παρὶν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρήσω, τέκος, ἡμετέρῃσι γένοίτο γένος.
 Οὐκ ἂν τις τέτων γε εὐδρανον ἦν ποσσὶν ἔχουσιν.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηλεΐδης αὖτις·
 Μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντας, ἐπεὶ κακὰ ρηχενόανταί·
 Ἀντίνοος δὲ μάλιστ' ἀναιδέην ὑπερὶ τοῖσιν.
 Ξείνός τις δύσηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμας.

Ἀνέρας αἰτῶζαν· ἀχρήματός γάρ ἀνώγει·
 Ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάμπαν ἐνέπλησάν τ', ἔδοσαν τε·
 Οὗτος δὲ θρήνην πυρρὴν βάλε δέξιόν ὤμων.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δῆμαϊσι γυναῖξιν,
 Ἡμῖν ἐν δαλάρῃ· ὃ δ' ἑδάπνεε δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἡ δ' ἐπὶ οἷ καλὰ πασσα προσηύδα δῖον ὕφορβόν·

Ἔρχεο, δῖ' Εὐμαῖα, κικῶν τὸν ξῖνον ἀναχθι
 Ἐλθέμεν, ὅρα τὲ μιν προσπτύξομαι, ἥδ' ἐρέωμαι,
 Εἴ περ Ὀδυσῆος παλασίφρονος ἢ πέπυσαι,
 Ἡ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλόγκτω γὰρ ἔοικε.

Τὴν δ' ἀπομαρμόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 Εἰ γὰρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοὶ,
 Οἳ ὄγε μυδεῖται, δέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυξα
 Ἐν κλισίῃ, πρῶτον γὰρ ἐμ' ἵκετο νηὸς ἀποδράς·
 Ἀλλ' ἔπαυ κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.

Ὡς δ' ὅτ' αἰωδὸν ἀνὴρ πατιδέσκεται, ὅς τε θεῶν ἔξ
 Αἰδεῖ δευαὸς ἔπε' ἡμερόεντα βροτοῖσι,

Τῷ δ' ἀμοτον μαμάσσιν ἀκῆμεν, ὅππότε' αἰεῖδῃ·
 Ὡς ἐμὲ θεῶνος ἔδελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι.

Φησὶ δ' Ὀδυσῆος ξῖνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτην καὶ τῶν ὅθι Μίνως γένος ἔσιν.

Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τάδ' ἵκετο πῆματα πάσχων,
 Προπρόκοιτο δόμενος, στυγερὸν δ' Ὀδυσῆος ἀκῆσαι,
 Ἀγχιῦσι πρὸς πρῶτον ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμον,
 Ζωῆ· πολλὰ δ' αἶψα χαμῖδιαι ἄνδρα δόμονδε.

Τὰν δ' οὖν πρῶτα εἶπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἔρχεο, δεῦρο πάλασφον, ἐκ' ἀντίαν αὐτὸς ἐνίσπη.
 Οὐτοκ' ἔτῃ θύρῃσι καδῆμενοι ἐψαάδων,
 Ἡ κατὰ κρητὰ δώματι· ἐπαί σφισι θυμὸς εὖφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματα· ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Σῖτος ἢ μέθυ ἢ δὴ· τὰ μὲν οἰκῆες εἴουσιν·

Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι, ἥματα πάντα,
 Βῆς ἱερεύοντες, καὶ οἷς, καὶ πίνοντας αἶγας,
 Εἰλαπινάζουσι, πίνουσι τε αἶδοπα οἶνον
 Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνετα· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύναϊ.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 Αἰψά κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπλερεν ἀμφὶ δὲ δῶμα
 Σμερδαλέον κανάχῃσιν· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια·
 Αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔρχεό μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὣδε κάλεσπόν.
 Οὐχ ὀράας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπλερε παῶσιν ἔπεσσι;
 Τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο
 Πᾶσι μάλ', ἐδὲ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῃω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν,
 Αἶ κ' αὐτὸν γνῶω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά.

Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκυσεν·
 Ἀγχι δ' ἱσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 Μήτηρ Τηλεμάχιο· μεταλλῆσά τί ἐσθμός;
 Ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεά περ πεκαδυῖη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντά,
 Ἔσσει σε χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 Χρητίζεις· σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον
 Γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί, αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ·
 Οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὅμῃν δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν·
 Ἀλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδαίδι ὄμιλον,
 Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον ἔρανον ἵκει.

Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' ἕτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
 Οὔτι κακὸν ρέξαντα βαλὼν οὔνησιν ἔδωκεν,
 Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπέκρεσεν, ἕτε τις ἄλλος.
 Τῷ γῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθεὶ
 Μειῖναι, ἐπιγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 Καὶ τότε μ' εἰρέδω πόσιος πέρι νόσιμον ἡμαρ,
 Ἀσσοτέρω καδίσασα παρὰ πυρί· εἴματα γάρ τοι
 Λύγρ' ἔχω· οἶδα κ' αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπαὶ τὸν μῦθον ἄκυσσε.
 Τὸν δ' ὑπὲρ ἑδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·

Οὐ σύ γ' ἄγεις, Εὐμαιε; τί τῆτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 Ἢ τινά περ δέσας ἐξαίσιον; ἢ κ' ἄλλως
 Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακῶς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἶοιτο κ' ἄλλος,
 Ὅβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων.
 Ἀλλὰ σε μεῖναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὥδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια,
 Οἶν πρὸς ξεῖνον φάδαι ἔπος, ἢ δ' ἐπακῆσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Οὐκ ἄρρων ὁ ξείνος οἶεται, ὅσπερ ἂν εἴη·
 Οὐ γάρ πᾶς τινες ὥδε καταδυητῶν ἀνδρώπων
 Ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.

Ἢ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὤχετο διὸς ὑφορβὸς
 Μνηστήρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.

Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 Ἀγχι χερὶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·

ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σύας κ' κείνα φυλάξων,
 Σὸν κ' ἐμὸν βίοτον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω, κ' φράζεο θυμῷ,
 Μή τι πάθης· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἔσσεταί ἔτῳ, ἄτ' ἴα· σὺ δ' ἔρχεο δαελιήσας·
 Ἦῶθεν δ' ἰέναι κ' ἄγειν ἱερήϊα καλά·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα κ' ἀθανάτοισι μελήσει.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' ἐϋξέεσσι ἐπὶ δίφρῳ·
 Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος,
 Βῆ β' ἵμεναί μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε
 Πλαῖον δαιτυμόνων· τοὶ δ' ὄρχησύνι κ' αἰοιδῇ
 Τέρποντ'· ἤδη γὰρ κ' ἐπήλυθε δαίελον ἦμαρ.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Σίγμ', ἱερὸν Ἴριον, ἰύχος Ὀδυσσεύς, δῶρά τ' ἀνάκταν.

ΗΛΘΕ δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ
Πτωχεύεσκέ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γασέρι μάργη,
'Αζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· ἐδὲ οἱ ἦν ἴς,
Οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὀράαδαι.
'Αρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πτότνια μήτηρ
'Εκ γενετῆς· Ἴριον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες,
Οὔνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιῶν, ὅτε κέν τις ἀνώγοι·
'Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο,
Καί μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εἶκε, γέρον, προδύρε, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
Οὐκ αἶτις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
'Ελκόμενα δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰχύνομαι ἔμπη.
'Αλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Δαιμόνι', ἔτε τί σε ῥέζω κακὸν, ἔτ' ἀγορεύω,
Οὔτε τινὰ φρονέω δόμεναί, καὶ πόλλ' ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρης ὅδε χεῖσεται· ἐδὲ τί σε χρεὶ
'Αλλοτρίων φρονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης,
'Ὡς περ ἐγὼν· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
Χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο, μή με χολώσης,
Μή σε, γέρων, περ ἐὼν, σῆθος καὶ χεῖλεα φύρσω

Αἵματος· ἡσυχίην δ' ὤπασεν· καὶ μάλλον ἔπειθε
 Αὖθις· οὐ μὲν γάρ τι σ' ἔπος εἴψεται· οὐδὲ
 Δεύτερον ἐς μέγαρον· ἀσπίδι δ' αὖθις ὄπισθε.

Τὸν δὲ χολασάμετος προσεφώνεε· Ἴρος· ἐσθήτης
 ὦ πόποι, ὡς ἑμελεβρός· ἐπιπροχέδην ἀγορεύεις,
 Γρηῖ καμινοῖ ἴσας· ὃν αἶψ' ἀπὸ κακῆς ῥητिसαίρην,
 Κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας·
 Γναθμαῖν ἐξελάσασαι, σὺς δὲ ληϊδοτείρης·
 Ζῶσθαι κῆν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἶδε
 Μαρναμένης· πῶς δ' αἶψ' σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχου;

Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
 Οἶδον· ἐπὶ ἔξω παυδουμαδὸν ἐκρίοντο.
 Τοῖν δὲ ξυκίηχ' ἱερὸν μένος· Ἀντινόοιο,
 Ἦδ' ὃ ἄρ' ἐκγελάσας μετέφρονε μνηστῆρες·

ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιῶτον ἐτύχθη·
 Οἴην τερπικλῆν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα,
 Ὁ ξῆνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
 Χερσὶ μαχέσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὅπαι.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήξαν γελῶντες,
 Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακομήμονας ἠγερέδοντες
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπαίδεος υἱός·

Κέλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 Γασέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ· τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ
 Κατδέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 Ὀπότερος δὲ κε κικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Τάων ἦν κ' ἐδέλῃσιν ἀνασῶς αὐτὸς ἐλέδω·
 Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, ἔδ' ἐτι· ἄλλων· ἵν' ἔτι
 Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔασομεν αἰτήσαντα·

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ ἦνδρε μύθος·
 Τοῖς δὲ δολοφρονέειν μετέφη ποδάμηντις· Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, ἔπος ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχου·
 Ἀνδρα γέροντα, δύη ἀρνημένον· ἀλλὰ μετ' ἡγήσεται·

Ὅτρυναι κακὰ φηγάς, ἵνα πλεῖστοι δαίμονες
 Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερῶ ὅρκον,
 Μὴ τις ἐπ' Ἴρην ἢ τοὺς φέροντες χερσὶ παχείῃ
 Πλήξῃ ἀπαθ' ἀλλῶν, τῶν δέ μιν Ἴρι δαμάσσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμουν, ὡς ἐκέλευε.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέφη ἱερὴ ἐς Τηλεμάχοιο·

Ξεῖν' ἄνθρωπε, ὅτρυναι κραδίη κ' θυμὸς ἀγήνωρ
 Τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μὴ τιν' Ἀχαιῶν
 Δεῖδιθ'· ἐπὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, ὅς κ' ἐ σε δαίη.
 Ξεινοδόχος μὲν ἐγὼν, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆς
 Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐκύνεον αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ζώσατο μὲν ῥά κισιν περὶ μῆδεα, φαῖνε δὲ μηρὺς
 Καλὺς τε, μεγάλυς τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὄμοι,
 Στήθεά τε, τιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 Ἀγχι παρίστανεν μέλε' ἥλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλεῖστον ἄλλον·

Ἦ τέρεα Ἴρος αἶρος ἐπίσπασον κακὸν ἔξαι·
 Οἶν' ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπ' ἐγχευίδα φαίνει.

Ὡς ἄρ' ἔφην· Ἴρην δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμὸς·
 Ἀλλὰ πρῶτος δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 Δαιδιόκην· σάρκεα δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.
 Ἀντίνοος δ' ἀνέκλιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαξ'·

Νῦν μὲν μή κ' εἴης, βουγαῖε, μήτε γένοιο,
 Εἰ δὴ τῷτόν γε τρομέεις καὶ δεῖδιαις αἰνῶς,
 Ἄνδρα γέροντα, δύη ὀρημένον, ἧ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρεα, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 Αἶ κέν α' ὄπας πικρῆς, κρείσσων τε γένηται,
 Πέμψας· Ἰφικαρὸν δὲ, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλόμενα πάντων,
 Ὃς κ' ἀπὸ ῥῆμα τάμψει καὶ ὑπερβλήϊ χαλκῷ,

Μῆδεά τ' ἐξερύσας δάφνη κυσὶν ὦμα δάσασσάη.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Ἐς μέσσον δ' ἀναγῆν· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέχον.
 Δὴ τότε μερμήριξε, παλὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἥ ἐλάσσει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὐτὶ πεσόντα,
 Ἥ μιν ἦκ' ἐλάσσειε, τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δαάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ἥκ' ἐλάσσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσαίαι· Ἀχαιοί.
 Δὴ τότε ἀναχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον
 Ἴρος, ὁ δ' αὐχέν' ἐλάσσειεν ὑπ' ἥατος, ὅς εἰα δ' εἴσαι
 Ἐθλάσεν· αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ σῶμα φοῖνιον αἶμα·
 Κάδδ' ἔπεισ' ἐν κονίησι μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 Λακτίζων ποσὶ γαίαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 Χεῖρας ἀναχόμενοι γέλω ἐκδανον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Εἶλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός· ὄφρ' ἴκετ' αὐλήν,
 Αἰδέσσης τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 Εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χερὶ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο, κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων,
 Μῆδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 Λυγρὸς ἐὼν· μὴ πῶ τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρη.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄμφ' ὅμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Ἀψ δ' ὄγ' ἐπ' ἐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
 Ἥδ' ὑ γελάοντες, καὶ ἐδεικνύοντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δαίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ο, τί μάλισ' ἐθέλεις, καὶ σοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ος τέτονον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέταυτας·
 Ἐν δῆμῳ τάχα γὰρ μιν ἀνάξομεν· Ἡπειρώδης
 Εἰς Ἐχετον βασιλῆα, βροτῶν ὑπὸ λῆμανα πάντας.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· χαῖρεν δὲ κληιδόνη θεῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ χεῖρα δῆκεν·

Ἐμπλήην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφίνομος δὲ
 Ἄρσες ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰέρας,
 Καὶ δέκαϊ χρυσέω δειδίσκετο, φώνησέν τε·

Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἕς περ ὀπίσσω·
 Ὀλβος, ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεα πολέεσσι·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίνομ', ἡ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
 Τοῖε γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐδδλὸν ἄκων,
 Νῆσον Δελιχιῆα εὖν τ' ἔμεν, ἀφνειὸν τε·

Τὸ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

Τῆνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνδεο, καὶ μευ ἄκυσον·

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,

Πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνεῖα τε καὶ ἔρπει.

Οὐ μὲν γάρ ποτε φησι κακὸν πείσεσθαι ὑπίσσω,

Ὅφρ' ἀρετὴν παρῆχῃσι θεοὶ, καὶ γένατ' ὀρώρη·

Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,

Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,

Οἷον ἐκ' ἡμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι,

Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίῃ καὶ κάρτει εἰκων,

Πατρί τ' ἐμῷ πόσεινος, καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι.

Τῷ μὴ τίς ποτε πᾶμπαν ἀνὴρ ἀδεμίσιος εἴη,

Ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὃ, τί τι δίδοιεν

Οἱ ὀρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μῆχανόωντας,

Κτήματα κείροντας, καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν

Ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἔτι φημι φίλων καὶ πατρίδος αἵης

Δηρὸν ἀπέπσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν· ἀλλὰ σε δαίμων

Οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μὴδ' ἀντιῆσθαις ἐκείνῳ,

Ὅπποτε νοσήσῃς φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·

Οὐ γὰρ ἀναιμῶτί γε διακρινέσθαι οἶω

Μνηστῆρας παλαιοὺς, ἔκαστ' ἐξέμελλαν ἐπέλθῃ.

Ὡς αὖτε καὶ σπαύρας ἐπὶ μελιηδέα ὄλον·
 Ἄψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
 Νευσάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὅσσετο θυμός.
 Ἄλλ' ὁδ' ὥς φύγε κῆρα· πῆδῃσε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἴφι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξει· ἐπὶ θρόνῳ ἔνθεν ἀνίστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ δῆκε διὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπαίῃ,
 Μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσσει μάλιχα
 Θυμὸν μνηστῆρων, ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο
 Μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος, ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσαν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδετα, ὅτι πάρος γε,
 Μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπεχδομένοισι περ ἔμπης·
 Παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 Μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερβιάλοισιν ὀμιλεῖν,
 Οἷτ' εὐ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιδεν φρονέουσι.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὼ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπὶ κευθε,
 Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειαί·
 Μηδ' ἔτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα.
 Ἔρχευ· ἐπεὶ πάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ.
 Ἦδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ἂν σὺ μάλιχα
 Ἡρῶ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παρὰ ὕδα, κηδομένη περ,
 Χρῶτ' ἀπονίστασθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἄλοιφῃ·
 Ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε δεῖσι, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσι,
 Ὡλεσαν, ἔξ οὗ κείνος ἔδωκε κόλῃς ἐνὶ νηυσὶ.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτόνοον τέ καὶ Ἰπποδάμειαν ἀνέχθαι·

Ἐλθέμεν, ὅρα καὶ μοι παρστήταιν ἐν μεγάροις·
 Οἷη δ' οὐκ εἰσὶμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη γρηῦς δέ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 Ἀγγελέεσσα γυναῖξί, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι·
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κέρη Ἰκαρία κατὰ φλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὐδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἅψα πάντα
 Αὐτὴ ἐν κλιντῇρι· τέως δ' ἄρα δια θεάων.
 Ἀμβροτα δῶρα δίδω, ἵνα μιν θησαλατ' Ἀχαιοί.
 Κάλλει μέν οἱ πρῶτα πρόσωπά τε καλὰ κάθηρεν·
 Ἀμβροσίω, οἷω περ εὐσέφανος Κυδέρεια
 Χρίεται, εὐτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 Καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ιδέοθαι·
 Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριεῖ ἐλέφαντος.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρεας· ἀπεβήσατο δια θεάων.
 Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 Φθόγγω ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε,
 Καὶ ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειαῖς, φώνησέν τε·
 Ἡ με μάλ' αἰνοπαθῇ μαλακὸν περὶ καῶμ' ἐκάλυψεν·
 Αἶδε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἀγνή·
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
 Αἰῶνα φθινύδω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 Παντοίη ἀρετήν· ἐπεὶ ἔσοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλάεντα,
 Οὐκ οἷη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δια γυναικῶν,
 Στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιετοῖο,
 Ἄντα παρειαῶν χορμένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὖτ' ἔλκετο γέναι, ἔρα δ' ἄρα θυμὸν ἔδελχθεν·
 Πάντες δ' ἠγάσαντα παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον παρὰ φώνεεν ἂν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἔκείτι τοι φρένες ἔμπεδοι, ἔδδ' νόημα·
 Παῖς ἔτ' ἐών, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἐσσί, καὶ ἤβης μέτρον ἰάναις,
 Καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίῳ ἀνδρὶ,
 Ἐς μέγεθός καὶ κάλλος ὀρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 Οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, ἔδδ' νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 Ὅς τὸν ξεῖνον ἕασας ἀεικιδήμεναι ἔτω.

Πῶς νῦν; εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 Ἦμενος ὥδε πᾶδοι ῥυσακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 Σοὶ κ' αἶχος λῶθῃ τε μετ' ἀνδράποισι πέλοιτο.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 Μῆτερ ἐμῇ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 Ἐθλά τε, καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 Ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 Ἐκ γάρ με πλῆσσεσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 Οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξεῖνε γε καὶ Ἴρε μῶλος ἐτύχθη
 Μνηστῆραν ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλών,
 Οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
 Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 Οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἑκάστω,
 Ὡς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλαῖσι δύρησιν
 Ἦσαι νευσάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς,
 Οὐδ' ὀρθὸς δύναται σῆναι ποσὶν, ἔδδ' νέεσθαι
 Οἴκαδ', ὅπη οἱ νόσος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται·
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι πρὸς Πηνελόπειαν·

Κέρη Ἰχάριοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἄν' Ἴασον Ἀργὸς Ἀχαιοί,

Πλάγχθες καὶ μνηστῆρες ἐκ ὑμῶν ἔρραισι δόμοισιν
 Ἦῶθεν δαίμυσσι· ἐπεὶ περισσὴ γυναικῶν
 Εἶδος τε, μέγας δὲ τε, ἰδὲ φρένας ἐνδὸν εἴσας.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περιφραὺς Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδος τε, δέμας τε,
 Ὀλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφοβολεύοι,
 Μαιζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν ἢ κάλλιον ὅττω.
 Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέστυεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν ἐὼν ὅτε τ' ἦε λυγρὴν κᾶτα πατρίδα γαῖαν,
 Διξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἐλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα·
 ὦ γύναι, σὺ γὰρ οἴω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 Καὶ γὰρ Τρῳάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἀνδρας,
 Ἦμὲν ἀκοντισὰς, ἠδὲ βυτῆρας διςῶν,
 Ἴππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
 Ἐκριναι μέγα νῆκος ὁμοίῃσιν πτολέμοιο.
 Τῷ οὐκ οἶδ', εἴ κεν μ'
 Αὐτὸ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ'
 Μεμνηδαι, πατρός κα
 Ὡς νῦν, ἣ ἔτι μάλλον
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἐὼν παῖδα
 Γήμαθ', ὅ κ' ἐδέλφηθ
 Κεῖνός δ' ὥς ἀγόρευε,
 Νῦν δ' ἔσται, ὅτε δὴ σὺ
 Οὐλομένης ἐμέθεν, τῇ
 Ἀλλὰ πᾶσι αἶνον ἄχα
 Μνηστῆρας σὺν ἡδὲ δίκ
 Οἷτ' ἀμαδῆν τε γυναι
 Νῆυσεν ἐδέλωσαι, ἢ
 Αὐτοὶ τρεῖς γ' ἀπ' ἄχου

Κέρης δαῖτα φίλοις, ἢ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
 Ἄλλ' οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποιον ἔδουσιν.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοίνα.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλησιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκα,
 Δέξαθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήναδαι δόσιν ἐσίν·
 Ἡμεῖς δ' ἔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, ἔτε πῃ ἄλλη,
 Πρὶν γέ σε τῷ γήμαδαι Ἀχαιῶν, ὅσις ἄριστος.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
 Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναί τῳ ἔσαν κήρυκα ἑκάστος.
 Ἀντινόῳ μὲν ἔνεικε μέγαν περικαλλέα πτόλον
 Ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναί δυοκαίδεκα πᾶσαι
 Χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπλοις ἀραρυῖαι.

Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε,
 Χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον, ἥελιον ὥς.

Ἑρματα δ' Εὐρυδάμαντι δῶν θεράποντες ἔνεικαν,
 Τρίγληνα, μαρόντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο, Πολυκτορίδαο ἀνακτος,
 Ἰδμῖον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλές ἄγαλμα.

Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔδωκεν.

Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·

Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.

Οἱ δ' εἰς ὄρχησύν τε ἢ ἱμερόεσσιν αἰοιδῆν

Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.

Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·

Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔσασαν ἐν μεγάροισιν,

Ὅφρα φαίνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,

Αὐα πάλα, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ·

Καὶ δαῖδας μετέμισγον· ἀμοιβῆδ' ὁ ἀνέφαινον

Δμῶαί 'Οδυσσῆος ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν
Αὐτὸς διογενῆς μετέφη πολύμητις 'Οδυσσεύς·

Δμῶαί 'Οδυσσῆος, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
Ἔρχεσθε πρὸς δῶμαδ', ἵν' αἰδοίῃ βασιλεια·
Τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα σροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
Ἡμεῖναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἶρια πείκετε χερσίν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τέτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον ἧῷ μίμνειν,
Οὔτι με νικήσῃσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.

Ὡς ἔφαθ'· αἳ δ' ἐγέλασσαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
Τὸν δ' αἰχρῶς ἐνένιπτε Μελανθὼ καλλιπάρῃος,
Τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
Παῖδα δὲ ὥς ἀτίταλλε, δίδυο δ' ἄρ' ἀδύρματα θυμῷ·
'Αλλ' ἔθ' ὥς χέδε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης·
'Αλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, καὶ φιλέεσκεν·
'Η ῥ' 'Οδυσσῇ ἐνένιπτεν ὄνειδείοις ἐπέεσσι·

Ξᾶνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαλαγμένος ἐσσι,
Οὐδ' ἐθέλεις εὐδεν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
'Ηέ πῦρ ἐς λέχην· ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, ἔθ' ἐτι θυμῷ
Ταρβείς· ἥ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
Τοιῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμώλια βάλλεις.

'Η ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
Μή τίς τοι τάχα Ἴρω ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
'Οςις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ σιβαρῆσι
Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύξας αἵματι πολλῷ.

Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις 'Οδυσσεύς·
'Η τάχα Τηλεμάχῳ ἔρέω, κῦον, οἳ ἀγορεύεις,
Κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὖτις διαμέλεις τάρῃσιν.

Ὡς εἰπὼν, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
Βὰν δ' ἔμελλεν διὰ δῶμα· λυθὲν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
Ταρβοσύνη· πάν γάρ μιν ἀλγίστα μυθήσασθαι.

Αὐτὰρ ὁ παῖρ λαμπυρῶσι φαείνων αἰδομένοισιν
 Εἰσῆκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ·
 "Ὀρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεσα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγένορας εἶα Ἀθήνη
 Λάωδης ἰχθεῖαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πόλυθε παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Κερτομέαν Ὀδυσῆα· γέλιον δ' ἐτάροισιν ἔτευχε·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλατῆς βασιλείης,
 "Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 Οὐκ ἀδελὸς ὃδ' ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἵκει·
 "Εμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτῷ
 Καὶ κεφαλῇ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες ἐδ' ἠβαιαί.

"Ἡ ῥ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον·
 Ἔειν', ἢ ἄρ κ' ἐδέλοισι θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην,
 "Αγρῷ ἐπ' ἰχθυίῃς, μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται,
 Αἵμασιδάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων·
 "Ενθα δ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 Εἴματά τ' ἀμφιέσσαιμι, ποσὶν δ' ὑποδήματα δόην.
 "Αλλ' ἐπεὶ ἔν δ' ἔργα κάκ' ἔμμεδες, ἐκ ἐδελήσῃς
 "Εργὸν ἐποίχεσθαι· ἀλλὰ πτώσσαι κατὰ δῆμον
 Βύλῃσιν, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλκτον.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 "Ὀρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 "Εν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 Καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρήσασμεθα ἔργῳ
 Νήσιες ἄχρη μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρῇ.
 Εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἰέν ἐλαυνέμεν, ὅππερ ἄριστοι,
 Αἰθῶνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
 "Ηλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε θένος οὐκ ἀλάπαδόν,
 Τετράγυον ἃ εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῆλος ἀρότρω,

Τῷ κέ μ' ἴδεις, εἰ ἄλλα διηγερέα προταμείων.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὀρήσεις. Κραίαν
 Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη, καὶ δύο δοῦρε,
 Καὶ κυνέη πάγχυαλκος ἐπὶ προτάφαις ἀραρυῖα.
 Τῷ κέ μ' ἴδεις πρῶτοιωσι ἐνὶ προμάχοισι μινέοντας,
 Οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύσεις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 Καὶ πῦρ τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἥδ' ἐκ κραταιὸς,
 Οὐνεκα πᾶς παύροισι καὶ ἐκ ἀγαθοῖσιν ὀμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Αἰψά κέ τοι τὰ δῦρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 Φεύγοντι γαίνοικτο δι' ἐκ προδύροιο δύραζε.

Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόδι μᾶλλον,
 Καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄ δαῖλ', ἡ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἳ ἀγορεύεις
 Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· ἔδ' ἐ τι θυμῷ
 Ταρβεῖς· ἡ γὰρ σε οἶνος ἔχει φρένας, ἡ νῦ τοι αἰεὶ
 Τοιῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶλια βάζεις.

Ἥ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας εἶλετο· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀμφινόμου πρὸς γῆνα καδέζετο Δελιχιῆος,
 Εὐρύμαχαν δείσας· ὃ δ' ἄρ' οἶνοχόον βάλε χεῖρα
 Δεξιτερῇ· πτόχος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
 Αὐτὰρ ὅγ' οἰμῶξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσι.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδηνσαν ἀνὰ μέγαρά σκιδόντα.

Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλεησίον ἄλλον·

Αἶψ' ὥφελλ' ὃ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι,
 Πρὶν ἐλθεῖν· τῷ κ' ἔτι τόσον κέλαδον μεδέηκε.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν· ἔδ' ἐ τι δαιτὸς
 Ἐδλῆς ἔσσεται ἥδ' ος, ἐπεὶ τὰ χερσίονα νικᾷ.

Τοῖσι δὲ καὶ μετ' ἑφ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Δαιμόνιοι, μαινέσθε, καὶ ἑκάτι κεύθετε θυμῷ.

Βρωτὺν ὑδὲ ποτῆτα· θεῶν γὰρ τις ὕμῃ ὀροδύνη.

Ἄλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμεσθ' οἶκαδ' ἰόντες,

Ὅπότε θυμὸς ἄνωγε· δισώκα δ' ἔτιν' ἔγωγε.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες

Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,

Νίσσε φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·

ὦ φίλοι, σὺν ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηδέντι δικαίῳ

Ἀντιβίοις ἐκέεσσι καδαπτόμενος χαλεπαῖνοι·

Μήτε τι τὸν ξῆνον συφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον

Δμῶων, οἱ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,

Ὅφρα σπείσαντες κατακείμεν οἶκαδ' ἰόντες·

Τὸν ξῆνον δὲ ἑῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος

Τηλεμάχῳ μελέμεν· τῇ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον ἔειπε.

Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μέλιος ἥρως,

Κήρυξ Δυλιχιδεύς· θερᾶκων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·

Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιθαδόν· οἱ δὲ θεοῖσι

Σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιηδέα οἶνον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπῆσάν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Βάν ῥ' ἕμεναι κείμεντες ἐὰ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ταῦ δ', ἀναγινώζειν ἱεὺς ἄλλῃς γρη῏ς Ὀδυσῆα.

Αὐτὰρ ὃ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·

Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήϊα κατθέμεν εἴσω
Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν

Παρφάδαμ, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·

Ἐκ καπνῷ κατέδῃκ', ἐπεὶ ἔχέτι τοῖσιν ἐώκει,

Οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,

Ἀλλὰ κατήκισαμ, ὅσσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμῆ.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τότε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,

Μήπας οἰνωθέντες, ἔριν γήσαντες ἐν ὑμῖν,

Ἀλλήλους τρώσῃτε, καταχύνῃτε τε δαῖτα,

Καὶ μνηστῆρ' αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεκίδετο πατρί·

Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Μαῖ', ἄγε δὴ μρι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,

Ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταδείξωμαι ἔντα πατρός

Καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα κικνὸς ἀμέρδαι,

Πατρός ἀποικομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·

Νῦν δ' ἐθέλω καταδείξωμαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἔκετ' αὐτμῆ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλειαν·

Αἱ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο,
Ὅπως κῆδεσθαι, ἢ κτήματα πάντα φυλάσσειν.

Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοίχομένη φάος οἶσται.
Δμῶας δ' οὐκ εἶας προβλασκέμεν, αἷ' κεν ἔφαιόντε.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πτόκευμένος ἀνείοδ' ἠΐδα·
Ἔϊνος ὅδ'· σὺ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἄπτηται, ἢ τηλόθεν εἰληλυθῶς.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλήισσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐ κραιπαλόντων.

Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεὺς ἢ φαίδιμος υἱὸς
Ἑσφόρεον κόρυδάς τε, ἢ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας,
Ἐγχεά τ' ὀξύεσντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Χρύσειον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ'· κίψα·

ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ἐρῶμαι·
Ἐμῆς μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαὶ τε μεσόδμαι,
Εἰλάτινάί τε δοκοὶ, ἢ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες,
Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ πυρὸς αἶδομένοιο.

Ἡ μάλα τις θεὸς ἔειδεν, οἱ ἔβρανόν εὐρὺν ἔχουσι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Σίγα, ἢ κατὰ σὸν νόον ἴχανε, μὴδ' ἐρέωναι.
Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολαβόμεναι αὐτῷ,
Ὅφρα κ' ἐτι δμῶας ἢ μητέρα σὴν ἐρεδίζω.

Ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἔκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρων βεβήκει·
Κεῖον ἐς θάλαμον, δαΐδαν ὑπὸ λαμπραμέναν.

Ἐνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτα μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει.

Ἐνθ' ἄρα ἢ τότε ἔλεκτα, ἢ ἡσέδων ἔμμενεν.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπεκίπτετο διὸς Ὀδυσσεύς.

Μνηστῆρες τε φάναν πῶν Ἀθήνη· μαρμερῆζαν ἄνακτος Ὀ.

Ἡ δ' ἐκ ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια.

Ἀρτέμιδι ἱέλη, ἥδ' Ἀφροδίτῃ·
 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνδ' ἄρ' ἔριζεν
 Δινωτὴν ἐλέφαντι κ' ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
 Ποίησ' Ἰκμάλιος, κ' ὑπὸ θρήνων πρὸς ἡκε
 Προσφύε' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας
 Ἐνθα καδέζετ' ἔπειτα περὶ φρον Πηνελόπεια.

Ἦλθον δὲ δμῶα λευκάλευνοι ἐκ μεγάρου·
 Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῆτον πολὺν ἥρεον, ἥδ' τραπέζας,
 Καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
 Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήραυ χαμάδις βάλλον ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν
 Νήησαν ξύλα πολλὰ, φόως ἔμεν, ἥδ' ἔφρετο·
 Ἡ δ' Ὀδυσῆ' ἐνέειπε Μελανδαὶ δεῦτερον αὐτῆς·

Ἔσιν', ἔτι κ' νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσῃς διὰ νύκτα
 Δινεύων κατὰ οἶκον; ὀπιπλεύσεις δὲ γυναῖκας;
 Ἄλλ' ἔξελθε δύραζε, τάλαν, κ' δαυτὸς ἔνησο·
 Ἡ τάχα κ' δαυτὸς βεβλημένος εἶδα δύραζε.

Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δαιμονίη, τί μοι αὖδ' ἐπέχῃς κεκοτητόι θυμῷ;
 Ἡ ὅτι οὐ λιπὼω; καὶ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι;
 Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπαίγει.
 Τοιῶτοι πτωχοὶ κ' ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνδράποισιν ἔναιον
 Ὀλβίος ἀφνειὸν, κ' πολλὰκι δόσκον ἀλήτη
 Τοίω, ὅποιος εἴμι, κ' ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.

Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίαί, ἄλλα τε πολλὰ,
 Οἷόν τ' εὐζώουσι κ' εἰφνεοὶ καλέοντα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλέπαζε Κρονίων, ἥδελε γάρ πε.
 Τῶ νῦν μή ποτε κ' σὸ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαι ὀλέσῃς
 Ἀγλαίην, τῇ μὲν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσας,
 Μὴ πάρος ποτε δόσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
 Ἡ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ κ' ἐλπίδος αἶσα.
 Εἰ δ' ὁ μὲν αὖδ' ἀπέλαυε, κ' ἐπὶ νόστῳ ἔστω,

Ἄλλ' ἤδη πάρος τούδ' Ἀπολλωνός γε δοῖται
 Τηλέμαχος τὸν δ' αἴτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 Λήδαι ἀτασθαλίας· ἐπεὶ θέτι τηλίκος ἔσθιν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἤϊεσσε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἀμφίπολον δ' ἐνέειπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

Πάντως, Δαρδανίη, κύον αἰδοῖς, ὅτι με Λήδαις
 Ἐρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδηθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 Ὡς τὸν ξῆνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 Ἀμφὶ πόσσι εἶρεσθαι ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.

Ἡ ῥα, καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
 Ὅφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος, ἠδ' ἐπακούσῃ
 Ὁ ξῆνος ἐμέδεν· ἐδέλω δέ μιν ἐξερέσθαι.

Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτρυνέως κατέδηκε φέρουσα
 Δίφρον εὐξεγον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλον·
 Ἐνθα καδέζετ' ἑπαιτα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἐῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόδι τοι πόλις, ἠδὲ τάχῃς;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολόμητις Ὀδυσσεύς·

Ὡ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐκ' ἀέρος αἰγιᾶν
 Ναιέοι· ἡ γάρ στυ κλέος ὕρανδ' εὐρύδ' ἰκάνει,

Ὡς τευ ἡ βασιλῆος ἀμόμονος, ὅς σε θεοδῆς,

Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰσθίμοισιν ἀνάσσει,
 Εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖαν μέλαινα

Πυρρῆς, καὶ κριδάς, βρέθῃσι δὲ δένδρεα κάρπυα

Τίχτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς,

Ἐξ εὐηγεσῆς ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὅπ' αὐτῇ

Τῷ ἐμὲ ἔθ' ἂν τὰ μὲν ἄλλα μετὰλλα σὺ ἐν οἴκῳ,

Μὴ δ' ἐμδὸν ἐξερέανέ γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,

Μὴ μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνῶν

Μνησάμενω· μάλα δ' εἰμὶ παλῦστος· ὅδε τί με χρὴ
 Οἶκω ἐν' ἀλλοτρίῳ γοδαντά τε μυρόμενόν τε.
 Ἦδ' αὖ· ἐπεὶ κακίον πενδύμενον ἀκρίτον αἶψα·
 Μὴ τίς μοι δμῶν νημεσῆσται, ἥε σύ γ' αὐτῇ·
 Φῆ δέ, δακρυπλῦον βαβαρηότα με φρένας εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, εἰδός τε, δέμας τε,
 Ὡλεσάη ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 Μείζον κε κλέος εἴη ἐμὸν ἢ κάλλιον ἔττω·
 Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων·
 Ὅσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δελιχίῳ τε, Σάμῃ τε, ἢ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Οἳ τ' αὐτῇ Ἰθάκῃν εὐδείελον ἀμφινέμονταί,
 Οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχεσι δὲ οἶκον·
 Τῷ ἔτε ἔειπ' ἐμπάζομαι, ἔδ' ἰκστάσιν,
 Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασι·
 Ἀλλ' Ὀδυσσεύα ποδεῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ·
 Οἳ δὲ χράμα σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλος τολυκεύω·
 Φάρμακον μοι πρῶτον ἐπέπνευσε φρεσὶ δαίμων
 Στραταμένη μέγαν ἰσὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 Λέπτον ἢ περιμήτερον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 Κῆροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,
 Μίμν' ἐπειχόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσὶν κε φᾶρος·
 Ἐκτελέσω, μὴ μοι μεταμῶλια νήματ' ὀληται,
 Λαέρτῃ ἥρῃ ταφῆϊα, εἰσὶν κε κέν μιν
 Μοῖρ' ὅλῳ καδάλῃσι τακηνέγχεος θανάτῳ·
 Μὴ τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νημεσῆσται,
 Αἷ κεν ἄτερ ἱππῆρου κῆται, πάλλα κτεατίστας·
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεκείθεο θυμὸς ἀγήνωρ·
 Ἐνθα κεν ἡμετέρῃ μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἰσὺν,

Νύκτας δ' ἀλλόεσπον, ἐπὶ δαΐδας παφιδάμενον
 Ὡς τρίτες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον· Αἰχαιῶς
 Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἤλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυδον ἄρα
 Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πόλλ' ἐπεκέδη,
 Καὶ τότε δὴ με, διὰ δημοῖας, κύνας οὐκ ἀλογύσας
 Εἶλον ἐπελθόντες, καὶ ὀροκλήσαντ' ἐπέεσσιν·
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλωσ' ὅπ' ἀνάγκη
 Νῦν δ' εἴτ' ἐκφυγέων δύναιμαι γάμον, εἴτε τι· ἀλλήνη
 Μῆτιν ἐφευρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς
 Γῆμασ'· ἀχαλᾶα δὲ παῖς βίοντι κατεδόντων
 Γιγνώσκων· ἦδη γὰρ αἴθρ' οἶός τε μάλιστ'
 Οἶκε κῆδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῆδος ὀπάει.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ἐκπόδιν ἐσσί·
 Οὐ γὰρ ἀπὸ ἔρυός ἐσσι παλαιφάτω, ἢ δ' ἀπὸ πέτρης.
 Τὴν δ' ἀκαμυβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὡ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος·
 Οὐκ εἴτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξέρυσσας
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρεω· ἡ μὲν μ' ἀχέεσσι γὰρ δώσω
 Πλῖοσιν, ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ἐκπᾶτε πάπρησιν·
 Ἦς ἀπέησιν αἴθρ' τόσσον χρόνον, ὅσων ἐγὼ νῦν,
 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστ' ἀλώμενες, ἀλγῶσι πάσχα·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς·
 Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ μέστω ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Καλὴ καὶ σίωρα, περὶ ῥήγματος· ἐν δ' ἀνδραποῖ
 Πολλοὶ, ἀπείρεσι, καὶ ἐνήκεντα πόλεις.
 Ἀλλη δ' ἄλλων γλῶσσαι περιγμένη· ἐν μὲν Ἰθακῇ,
 Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κίχωνες,
 Δωρίεις τε τριχᾶϊκες, οἵσι τε Πηλεΐδης ἀπύει·
 Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσῷ μεγάλη πόλις· ἔνθα τοι Νέστωρ
 Ἐννίωρος βασιλεύει Διὸς μεγάλου δαριτῆς,
 Πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ, μεγαδύμενος δαίμων ἄνθρωπος,
 Δευκαλίων δὲ μ' ἐτίκτε, καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·

Ἄλλ' ὁ μὲν αὖ κήρῃσι κερωνίσιν Ἴλιον εἴσπευ
 Ὠχεῖδ' αἰμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἡμῶι δ' ἄνομα κλητὸν Αἴδων,
 Ὀπλάπερος γενεῇ· ἃ δ' ἄρα πρότερος κ' ἄρειον.
 Ἐνθ' Ἰθυσθεῖα ἔγαν ἰδομένη, κ' ἔειπε δῶκα·
 Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο,
 Ἰέμενον Τροίηνδς, παραπλάγχασα Μαλειῶν,
 Στήσεδ' ἐν Ἀμνιστῷ, ὅθι τε σπέρς Εἰλαδιῆς.
 Ἐκ λυμάσιν χαλεποῖσι· μόλις δ' ὑπάλυψεν ῥέλλας.
 Αὐτίκα δ' Ἰδομένηα μετάλλα, αἵ τοι ἀνελθὼν·
 Ξεῖνον γὰρ μιν ἔφρασκε φίλον τ' ἔμεν, αἰδοῖάν τε.
 Τῷ δ' ἤδη δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πέλειν ἦν·
 Οἰχομένω σὺν κηυσὶ κερωνίσιν Ἴλιον εἴσπευ·
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δόμασ' ἄγων εὐ-ἐξέμνισσα,
 Ἐνθαπτίως φιλέων, παλλῶν κατὰ οἶκον, ἐόντων·
 Καὶ τοῖς τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἳ αἰμ' αὐτῷ ἔποντο·
 Δημόδην ἄλφειτα δῶκα, κ' αἰδοῖα οἶνον ἀγέρας,
 Καὶ βοῦς ἱεῖσαισθαι· ἵνα πωλησάιτο θυμῷ.
 Ἐνθα δωδάκα μὲν μένον ἤματα διόι Ἀχαιοί·
 Εἴλα γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, ὃς ἐπὶ γαίῃ
 Εἶα ἵσασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 Τῇ πρὸς αἰδομένην δ' ἄνεμος πῆσε· τοὶ δ' ἀνάγοντες·
 Ἴσκειν, ψεύδεται, πολλὰ λέγοντες ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 Τῆς δ' ἄρ' ἀκηκίσε· ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς·
 Ὡς δὲ χιὰ κ' καταπτήκετ' ἐν ἀκροτάλοισιν ὄρεσιν,
 Ἦν τ' Εὐρος κατέπηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχέσσει·
 Τρημομένης δ' ἄρα πῆς στεταμένη πλῆθος ῥέοντες·
 Ὡς τῆς στήθεσσι καλὰ παρήϊα δακρυχεύουσας,
 Κλαιούσης ἐὼς ἀνδρῶν παρήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Θυμῷ μὲν θρόοντο· λένε δὲ κλάμπε γυναῖκα,
 Ὀφθαλμοὶ δ' ἐπὶ κῆρας ἔσασαν, ἢ σιδήρεος,
 Ἀτρέμας ἐν δακρυόεντι· ἔσταν δ' ἄγε δάκρυα κεῦθε·
 Ἦ δ' ἐπεὶ ἐν τάρφῃ στυλιδακρύταιο γόοιο,

Ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμαρτάνην προσέειπε·
 Νῦν μὲν δὴ σεα, ξῆνε, σ' οἶα παρήσσειν,
 Εἰ ἐτεὸν δὴ καὶδὶ σὺν ἀντιθάοις ἐτάροισι
 Ξάνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πρῶσιν, ὥς ἀγορεύεις·
 Εἰπέ μοι, ὅπκοι' ἄσσα παρὶ χροῖ εἵματα ἔσθῃ,
 Αὐτὸς δ' οἶος ἦν, καὶ ἐταῖρες, οἳ οἱ ἔπαντο,
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἔοντα
 Εἰπέμεν· ἦδη γάρ οἱ ἱακῆσθ' ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ καΐδαν ἔδην, καὶ ἐμῆς ἀπελέλυδε πάτρης·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ,
 Χλαῖναν πορφυρέην ἔλχην ἔχε διος Ὀδυσσεύς,
 Διπλὴν· αὐτὰρ οἱ σπερόνῃ χρυσοῖο τέτυκτο
 Αὐλοῖσιν διδύμοισι· πᾶροι δὲ δαίδαλα ἦεν·
 Ἐν προτέροισι πύδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 Ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἄπακτες,
 Ὡς οἱ χρύσειοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 Αὐτὰρ ὁ, ἐκφυγείν μεμαῶς, ἥσπαιρε πύδεσσι,
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα,
 Οἷόν τε κρομύσιο λοπὸν κατὰ ἰχθαλέοιο,
 Τῶς μὲν ἦν μαλακὸς, λαμπρὸς δ' ἦν, ἥελιος ὥς·
 Ἡ μὲν πολλὰ γ' αὐτὸν ἐδηήσαντο γυναῖκες,
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔσθ' ὅτι περὶ χροῖ οἶκοδ' Ὀδυσσεύς,
 Ἡ τις ἐταῖρων δῶκε δόης ἐπὶ κλῆος ἰόντι,
 Ἡ τίς περ καὶ ξείνης· ἐπεὶ πολλοὶσιν Ὀδυσσεὺς
 Ἔσχε φίλος· παῖροι γάρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι,
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ, καὶ δίπλακα δῶκε
 Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα,
 Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον εὐσάελμ' ἐπὶ κλῆος,
 Καὶ μὲν οἱ κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτῷ
 Εἶπετο· καὶ σὺν ται μνηστράων, οἶος ἦν παρ'

Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχρους, ἑλοκάρητος, αἰ
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δέ μιν ἐξοχὸν ἑλάνων
 Ὡν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδ' ἦ?

Ὡς φάτο· τῇ δ' ἐτι μᾶλλον ὕψ' ἱμερὸν ὄφρα γόοιο,
 Σήματ' ἀπαγνῶσθαι, τὰ οἱ ἔμπεδα πείραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἡ δ' ἐπεὶ ἔν τάρφθῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 Καὶ τότε μιν μύδοισιν ἀμειβομένη προσέειπε·

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξῆνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός,
 Ἐν μεγάροισιν ἐμῷσι φίλος τ' ἔσθ', ἀδελφός τε·
 Αὐτὴ γάρ τ' αὖτε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 Πτύξας ἐκ θαλάμῃ περόνην τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 Κείνῳ ἀγαλμ' εἶναι· τὸν δ' ἔχ' ὑποδέχομαι αὖτις.
 Οἴκαδ' ἐνοσήσαντα, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 Ὄχρετ' ἐπαψόμενος κακοῖλιον οὐκ ὀνομασῆν.

Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ γύναι αἰδοῖή Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Μηκέτι νῦν χρεὼα καλὸν ἐναίρειο, μηδέ τι θυμὸν
 Τῆκε, πόσῃ γόοάσῃ· νεμισσῶμαί γε μὲν ἔξεν·
 Καὶ γάρ τις τ' ἄλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
 Κυριδίῳ, τῷ τέκνῳ τέκῃ φιλότῃτι μιγάσῃ,
 Ἡ Ὀδυσῆ' ὃν φασὶ θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γόος μὲν παῦσαι, ἐμῷ δὲ σύνθεο μῦθον·
 Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι, ἔδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς ἦδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόσθ' ἄκουσα,
 Ἀγχιὲ θεοπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δήμῳ,
 Ζωῷ· αὐτὰρ ἄγχι κερρήλαιά πολλαὶ καὶ ἐδδαί,
 Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον ἄταρ ἐρίπρας ἐταῖροι·
 Ὡλεσε, καὶ νῆα γλαφυρήν, ἐνὶ ὄντοπι πόντῳ,
 Θρινακίης ἀπὸ νῆσθ' ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥρῃ· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ·

Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἐκβαλε κῆμ' ἐπὶ χερσὶν
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθοι γεγάασιν·
 Οἱ δὲ μιν περὶ κῆρι, θεὸς ὦς, τιμήσαντο,
 Καὶ οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 Οἴκαδ' ἀπήμαντον· καὶ κεν πάλας ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 Ἦν· ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἶσατο θυμῷ,
 Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 Ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταδνητῶν ἀνθρώπων
 Οἶδ' Ὀδυσσεύς· ἔδ' ἂν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φαίδων·
 Ὡμνε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 Νῆα καταρύδαι, καὶ ἐπαρτίας ἔμμεν' ἐταίρους,
 Οἱ δὲ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τόχησε γὰρ ἐσχομένη νῆς
 Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δελίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 Καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βδσκοί,
 Ὅσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δαδῶνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βελὴν ἐπακέσῃ,
 Ὅπως νοσήσῃε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἦδὲ δὴν ἀπεῶν, ἢ ἀμφαδὸν, ἢ κρυφιδάν.
 Ὡς ὁ μὲν ἔτῳ ἐστὶ σόος, καὶ ἐλεύσεταί ἤδη
 Ἀγχι μάλ'· ἔδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς
 Δηρὸν ἀπεσσεῖται· ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω·
 Ἴσῳ νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατός καὶ ἀρίστος,
 Ἰσὴν τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 Ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεταί, ὡς ἀγορεύω·
 Τῷ δ' αὐτῷ λυκάβαντος ἐλεύσεταί ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τῷ δ' ἰσαμένῳ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Αἰ γὰρ τῷτο, ξάνε, ἔπος τετελειμένον εἶη·

Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε, παλλὰ τε δῶρα,
 Ἐξ ἐμεῦ· ὥς ἂν τίς σε συναυτόμενος μαχαρίζοι.
 Ἀλλὰ μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν οἶεταί, ὥς ἔσταται περ·
 Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, ἄτε σὺ πομπῆς
 Τεύξῃ· ἑκά' ὅτοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκει μετ' ἀνδράσιν, εἶπατ' ἔην γε,
 Ζεῖνός αἰδοίης ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
 Ἀλλὰ μιν, ἠμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάτθετε δ' εὐνήν,
 Δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα,
 Ὡς κ' εὖ θαλαπίων χρυσόθρονον ἦν ἱκῆται.
 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἤρι λοίσσασαί τε χρίσασθαι τε,
 Ὡς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δαίπνοιο μέδεται
 Ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
 Τῷτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, ἠδὲ τι ἔργον
 Ἐνθάδ' ἔτι πρήξῃ, μάλα περ κοχλωμένος αἰνῶς.
 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξῆνε, θαήσεται, εἴ τι γυναικῶν
 Ἀλλάων περίεμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
 Εἴ κεν αὔσαλός, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισι
 Δαινύη; ἄνθρωποι δὲ μινυνδάδιοι τελέθουσιν.
 Ὅς μὲν ἀπηνῆς τ' αὐτὸς ἔρ, καὶ ἀπηνεία εἰδῆ,
 Τῷδ' αὖ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω
 Ζοῶν· ἀτὰρ τεθνεῶσι γ' ἐφειψιάωνται ἅπαντες·
 Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔρ, καὶ ἀμύμονα εἰδῆ,
 Τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξῆνοι φορέουσι

λὼν ἔειπον.

15 Ὀδυσσεύς·

α

ἰαυόν

"Αἶσα, καὶ τ' ἀνέμωνα ἰσθροῖον ἥσ' ἔϊαν.
 Οὐδέ τί μοι ποδάσπετρα ποδῶν ἐπὶ ἥρ' ἀνὰ θυμὸν
 Γίγνεται· εἰς γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
 Τάων, αἳ τοι δῶμα κάτα δρήσασθαι ἔκασιν,
 Εἰ μὴ τις γρηῦς ἐςὶ παλαμή, κεδν' εἰδυῖα,
 "Ἦτις τέτληκεν τόσσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
 Τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄφαδται ἐμεῖο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἔεινε φίλ', οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ἄδεδε
 Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἴκετο δῶμα,
 "Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.
 "Ἔσι δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα,
 "Ἡ κῆνον δύσηνον ἐὺ τρέφει, ἥδ' ἀτίταλλε,
 Δεξαμένη χεῖρεσσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
 "Ἡ σε πόδας νίψει, ὀλγηπελέσθαι περ ἔμπης.
 "Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνσᾶσα, περίφρων Εὐρύκλειε,
 Νίψον σοῖο ἀνακτος ὀμήλικα· καὶ περ Ὀδυσσεὺς
 "Ἦδη τοῖσδ' ἐςὶ πόδας, τοῖος δέ τε χᾶρας
 Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγυράσκουσιν.

"Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ κατέχετο χερσὶ πρόσσωπε,
 Δάκρυα δ' ἐκβαλε δερμαῖ, ἔπος δ' ὀλοφυδρὸν ἔειπεν·

"ὦ μοι ἐγὼ σῖο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Τηλεΐας
 "Ἀνδρώπων ἥχθηρε δευδέα θυμὸν ἔχοντα.
 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεράυνῃ
 Πίονα μῆρ' ἔκῃ, ἢ δ' ἐξαίτῃς ἐκατόμβας,
 "Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἴκοιο
 Γῆρας τε λιπαρὸν, δρέψαιό τε φαιδίμον υἱόν·
 Νῦν δέ τοι ἄδεδε σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἥμαρ.
 Οὕτω περ κακείνῃ ἐφεψιόωντο γυναῖκες
 Ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δῶμαθ' ἴκοντο,
 "Ὡς σέθεν αἳ κῆρες αἶδε καθεψιόωνται ἀπαύσῃ
 Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἶμα πολλὰ ἀλαμένηαι·

Οὐκ ἑάσας νίζειν· ἔτι δ' οὐκ ἔλασαν ἀνάγει
 Κέρη Ἰκαριου, περιέφρα Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας κήψα, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
 Καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι ἑρώρεται ἔνδοδι θυμὸς
 Κήδεσιν· ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὃ, τί κε εἶπω·
 Πολλοὶ δὲ-ἔτινοι ταλακείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
 Ἄλλ' ἔπω τινά φημι ἰοικότα ὧδε ἰδέσθαι,
 Ὡς σὺ, δέμας, φωνήν τε, πόδας τ', Ὀδυσῆϊ ἵοικας.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γρηῦ, ἔτα φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν
 Ἑμμεναί· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα,
 Τῷ πόδας ἔξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πηλὸν
 Ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἰζεν ἐπ' ἐχαρβύβιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' ἀψίφα,
 Αὐτίκα γάρ κατὰ θυμὸν οἴσασατο, μή εἰ λαβῆσα
 Οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, ἢ ἀμφοδὰ ἔργα γένοιτο·
 Νίζε δ' ἄρ' ἄσσαν ἰῶσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Οὐλὴν· τὴν ποτὲ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
 Παρηγερόν· ἐλδόντα, μετ' Αὐτόλυκόν τε, ἢ υἱας,
 Μητρὸς ἧς πατέρ' ἐδλόν, ὃς ἀνδρώπης ἐκέλασε
 Κλεπτοσύνη δ', ἄρκω τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
 Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
 Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὃ δέ οἱ πρόσφρων ἄμ' ἐπήδει.
 Αὐτόλυκος δ' Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πτόνα δῆμον
 Παῖδα νέον γεγαῶτα κυχῆσατο θυγατέρος ἧς·
 Τὸν ῥέ οἱ Εὐρύκλεια φίλῃς ἐπὶ γένεσσι θῆκε
 Παιδομένην δόρυποις ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αὐτόλυκῃ, ἀπὸδ' νῦν ὄνομ' εὖρεο, ὃ, τί κε δείη
 Παιδὸς πωδὶ φίλων· πολυάρητος τέ τοι ἔστι.
 Τὴν δ' αὖτε Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Γαμβρός ἐμὸς, θυγάτηρ τε, τίθειδ' ὄνομ', ἃ, τῇ χερὶ εἶπε
 Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσάμενος τὸδ' ἱκάσκα,
 Ἄνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν, ἀνὰ χθόνα πελυθόταραν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔσω ἐκώλυμον· αὐτὰρ ἔγνω,
 Ὅππ᾽ ἂν ἠθήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
 Ἐλθῇ Παρησόνδ', ὅθι πᾶ μοι κτήματ' ἔασι,
 Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
 Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 Χερσὶν τ' ἥσπάζοντο, ἔπεσσί τε μελιχίῳσι·
 Μήτηρ δ' Ἀμφιδέη μητρὸς, περιφῶς Ὀδυσῆϊ,
 Κύσσ' ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
 Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι
 Δῶπνον ἐφοκλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκυσαν·
 Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βῆν ἄρσενά πενταέτηρον
 Τὸν δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἄκοντα,
 Μίσυλλόν τ' ἄρ' ἐπισαμένως, πῆραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, δάσσαντό τε μοίρας.
 Ὡς τότε μὲν πόρπαι ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα,
 Δαίνυντ'· ἔδ᾽ ἐτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνε δῶρον ἔλοντο.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Βάν ῥ' ἵμεν ἐς θῆρην ἡμὲν κύνας, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς.
 Ἦεν· αἰπὺ δ' ὅρος προσέβαν κατακείμενον ὕλην
 Παρησῶ· τάχα δ' ἵκανον πτόχας ἠεμοίσατο,
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλε ἄρῃρας,
 Ἐξ ἀκαλαρρείταιο, βαθυρρόου, Ὀκεανῶος,
 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' αἶψα αὐτῶν
 Ἰχνη ἐρουνῶντες κύνας ἦσαν· αὐτὰρ ὀπίσθε
 Υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς.

Ἦσαν ἄγχι κύνων, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκνῇ κατέκειτο μέγας σῦς
 Τὴν μὲν ἄρ' ἔτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον αἰένων,
 Οὔτε μιν ἥλιος φαέδων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
 Οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
 Ἦεν· ἀτὰρ φύλλον ἐνέην χύσις ἥλιδα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κύνων τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν,
 Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχιοιο,
 Φρίξας εὐ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
 Στῆ ῥ' αὐτῶν χεδόθεν· ὁ δ' ἄρα πρῶτις οὗς Ὀδυσσεύς
 Ἔσσυτ', ἀναχόμενος δολιχὸν δόρυ χαρὶ παχείῃ,
 Οὐτάμεναι μεμαῶς· ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
 Γενὸς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι.
 Λικριφὶς αἶξας, ἔδ' ὀσέον ἵκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς ἔτησε τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 Ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινή δερὸς ἀκῶκή·
 Κάδδ' ἐπὶσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκε παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο·
 Ὡπαιλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιδέδιο,
 Δῆσαν ἐπισαμένως· ἐπαιοιδῇ δ' αἶμα κελαϊνὸν
 Ἐχεδον· αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δῶματα πατρός.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε, καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 Εὐ ἡσάμενοι, ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
 Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
 Εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέανον ἔκαστα,
 Οὐλὴν, ὅς τις πάδοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὐ κατέλεξεν,
 Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι.
 Παρησόνδ' ἐλδόντα σὸν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρὸς χάρῃσι καταπρήνεσι λαβῆσα,
 Γινῶ ῥ' ἐπιμαυσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·
 Ἐν δὲ λείβῃσι πῶτε κνήμη· καὶ ἀχίησε δὲ χαλκός,

Ἄψ δ' ἐτέρως ἐκλίδη· τὰ δ' ἐπὶ χθονὶς ἐξέχουσι ὕδαρ.
Τὴν δ' αἶψα χάσμα· καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τὰ δ' οἱ εἰς ὅσους
Δαιμυόφιν πλῆσθεν· δαλερὴ δέ οἱ ἔοχεται φασγάνῃ.

Ἀψαμένη δὲ γενεῖε Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·

Ἦ μάλα· Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ τίς ἐγὼ γινώσκω
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάσασθαι.

Ἦ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
Πεφραδέων ἐδέλυσσα φίλον πόσιν ἄνδρον εἶναι.

Ἦ δ' ὅτ' ἀδρήσασθαι δύνατ' ἀντίη, ἔπε νοήσασθαι.

Τῇ γάρ· Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς·

Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτέρῃφι,

Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο, φώνησέν τε·

Μαῖα, τίη μ' ἐδέλεις ὀλέσασθαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ

Τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας κούω.

Ἦλυσσον εἰκοσῶν ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράδης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε δόρυ,

Σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.

Ὡδὲ γὰρ ἐξέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,

Εἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγανεύς,

Οὐδὲ τροφὴ ἔσται σὺ ἀφέξομαι, ὅππότεν ἀνέσταις.

Δμωῶς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείναιμι γυναῖκας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλειος·

Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

Οἶδα μὲν, οἶον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐπικτήτοισιν.

Ἐξω δ' ὥς ὅτε τις σερπὴ λίδας, ἢ σίδηρος.

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο δῆσιν.

Εἴ χ' ὑπὸ σοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγανεύς,

Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισιν γυναῖκας,

Αἵ τέ σ' ἐτιμάσθουσι, καὶ αἷ νηλεῖς εἰσι.

Τὴν δ' ἀπαραιδέμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μεθήσας; οὐδέ τίς μοι χρεῖ.

Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴτε μὲν εἴσθηναι.

Ἄλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.

Ὡς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
Οἰσομένη ποδάσπιρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἐκχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νήψεν τε, καὶ ἤλαψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὐτὶς ἄρ' ἀσσοτέρῳ πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεύς
Θερσόμενος, ἑλὴν δὲ κατὰ ρακέεσσι κάλυψε.

Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξῶνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχ' ἠδέος ἔσσεται ὄρη,
Ὅντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
Ἡματα μὲν γὰρ τέρπομι' ὀδυρομένη, γούουσα,
Ἐς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώουσα καὶ ἀμφιπόλων, ἐνὶ οἴκῳ·
Αὐτὰρ ἐπεὶ νύξ' ἔλθῃ, ἔλθῃσί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖα μελεδῶνα ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρεὺς κέρη, χλωρῆς ἀηδῶν,
Καλὸν αἰδέησιν, ἔαρος νέον ἰσαμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρα πολυηχέα φωνῇν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἰτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κῆρον Ζήδοιο ἀνακτος·

Ὡς καὶ ἐμοὶ διχῶ θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἦέ μάλα παρὰ παιδί, καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
Κτῆσιν ἐμῇν, θμαῖς τε, καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
Εἴνῃν τ' αἰδομένη πόσιος, δῆμοιό τε φῆμιν·

Ἦ ἤδη ἄμ' ἔκωμαι Ἀχαιῶν, ὅσις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάρουσι, πορῶν ἀπερείσια ἶδνα.
Παῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἦν ἐτι νήπιος ἠδὲ χαλῖφρων,
Γῆμαδ' ἰαῦ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιπᾶσαν·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
Καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἀλδέμεν ἐκ μεγάρου,

Κτήσιος ἀχαλῶον, τὴν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί·
 Ἄλλ' εἰγε, μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκρινα, καὶ ἄκουσιν
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἵκοσι πυρὸν ἔδωκε
 Ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα
 Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχάλης
 Πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐπέχυντο
 Ἀδρόοι ἐν μεγάροις· ὃ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρθη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον, ἐν περ ὄνειρον·
 Ἀμφὶ δέ μ' ἠγέρεδοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἀψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ πρῶχοντι μελέδρῳ
 Φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε, φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίε κῆρη τηλεκλειτοῖο·
 Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐδδλόν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν, μνηστῆρες· ἐγὼ δέ ποι αἰετὸς ὄρνις
 Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλήλεδα,
 Ὅς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε.
 Παπτήνηασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
 Πυρὸν ἐρεπλομένους παρὰ πύελον, ἦχι πάρος περ·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, ἔπως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
 Ἀλλή' ἀποκλίναντ'· ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 Πέφραδ', ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὀλεσθρὸς
 Πᾶσι μάλ'· ἔδὲ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἔειν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόβουδοι,
 Γίνοντ', ἔδὲ τι πάντα τελείεται ἀνδράποισι·
 Δοιαὶ γάρ τε πόλιν ἀμειννῶν εἰσιν ὄνειρον·
 Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 Τῶν οἳ μὲν κ' ἐλθουσι διὰ πριεῖ· ἐλέφαντος,
 Οἳ ῥ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀπράαντα φέρωντες

Οἱ δὲ διὰ ξερῶν κερῶν ἔλθουσι θύραζε,
 Οἱ ῥ' ἔτιμα κραινέσι, βρατῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν οἶομαι αἶνόν ὄνειρον.
 Ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπασὸν ἐμοὶ καὶ παίδι γένοιτο.
 Ἄλλο δέ-ται ἔργον, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 Ἦδ' ἔθ' ἡὲς εἰσι δυσώνυμος, ἢ μ' Ὀδυσῆος.
 Οἴκῃ ἀπαρχήσῃ· νῦν γὰρ καταδήσω ἄεθλον,
 Τοὺς πελέκεας, τῆς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν
 Ἴσαχ' ἐξαίης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας·
 Στάς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαρρίπιασκεν οἰδόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω·
 Ὃς δέ κε ῥήϊτατ' ἐντανύσῃ βιδὸν ἐν παλάμῃσι,
 Καὶ διοῖσεῦσθ' πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
 Τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα,
 Κερίδιον, μάλα καλὸν, ἐνὶ πλεῖον βιότοιο·
 Τῷ ποτε μεμνήσεσθαι οἶομαι, ἔν περ ὀνείρῳ.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γυναῖα αἰδέει· Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τοῦτον ἄεθλον·
 Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 Πρὶν τέτθῃς, τόδε τόξον εὖξοον ἀμφαφόωντας,
 Νευρὴν τ' ἐντανύσας, διοῖσεῦσά τε σιδήρεα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι
 Τέρπειν, οὗ κε μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυδαίῃ·
 Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν αὐπνὴς ἔμμεναί αἶεν
 Ἀνδρώπης· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάσῃ μοῖρᾴν ἔδηκαν
 Ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρῃαν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
 Λέξομαι εἰς εὐνήν, ἢ μοι στυγέεσσα τέτυκται,
 Αἰεὶ δάκρυς' ἑμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 ὦχετ' ἐπιφόμενος κακὴν ἰλίαν οὐκ ὀνομασίην.

*Ενθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λῆξο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ,

*Ἡ χαμάδις σορέσας, ἥ τοι κατὰ δέμνια θέντων.

*Ὡς εἰπὺς ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,

Οὐκ οἶη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

*Ες δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλαισι γυναῖξί,

Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν ὄφρα οἱ ὕπνῳ

*Ἢδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ἐκείνῳ ἐκείνῳ ἐκείνῳ
καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ἐκείνῳ ἐκείνῳ ἐκείνῳ

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Τ, βρενταῖς Ζεὺς Δάρον' Ὀδυσσεύα, ἔσχιδ' Ἀχαιεύς.

ΑΥΤΑΡ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Καμμέν ἀδέφνητον βοήην γόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
 Κῶεα πόλλ' ὄϊων, τοὺς ἱερεύεσκον Ἀχαιοί·
 Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς, μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Κεῖτ' ἐγρηγοράων· ταῖ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
 Ἦισαν, αἷ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
 Ἀλλήλησι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
 Τοῦ δ' αἰρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
 Πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἢε μεταίτξας θάνατον τεύξεσθαι ἐκάσῃ,
 Ἢ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
 Ὑστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτε·
 Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
 Ἄνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι·
 Ὡς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένε κακὰ ἔργα·
 Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
 Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο πῶτ' ἔτλης,
 Ἡματι τῷ, ὅτε τοι μένος ἄχετος ἦεν Κύκλωψ
 Ἰφδίμης ἐτάρης· σὺ δ' ἐτόλμας, ὅφρα σε μῆτις
 Ἐξάγαγ' ἐξ ἀντροῖο, οἰόμενον θανέεσθαι.

ὣς ἔφατ', ἐν σήδεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ.
 Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
 Νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ὅτε γασέρ' ἀνὴρ, πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
 Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
 Αἰόλλαι, μάλα δ' ὥκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.
 Ὡς ἄρ' ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
 Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
 Μῦνος ἐὰν πολέσιν· χεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Οὐρανόθεν καταβάσα· δέμας δ' ἦικτο γυναικί.
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν;
 Οἶκος μὲν τοι ὄδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἦδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Καὶ παῖς, οἷόν περ τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω
 Μῦνος ἐών· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἐνδὸν ἔασι.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω,
 Εἴπερ γὰρ κτεῖναιμι, Διὸς τε σέθεν τε ἔκῃτι,
 Πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὸ σὲ φράζεσθαι ἀναγα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χερεῖονι πείθεθ' ἑταίρῳ,
 Ὅσπερ θνητὸς τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερὲς ἢ σε φυλάσσω·
 Ἐν πάντεσσι πόνοις ἐρέω δέ τοι ἐξαναφάνδον·
 Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνδράπων
 Νῶϊ περισσάειν, κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηι,
 Καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφθὰ μῆλα.
 Ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσω·
 Πάννυχόν ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑπὸ δύσεια ἦδη.

Ὡς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
 Αὐτὴ δ' ἄψ' εἰς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεῶν,
 Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμῷ,
 Λυσιμελὲς ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
 Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καδεζομένη μαλακοῖσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίεσα κορέσσατο ὄν κατὰ θυμόν,
 Ἀρτέμιδι πρῶτισον ἐπεύξατο διὰ γυναικῶν·
 Ἀρτεμι, πότνια θεᾷ, δύγατερ Διὸς, αἶδε μοι ἤδη
 Ἴον ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμόν' ἔλοιο
 Αὐτίκα νῦν· ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα δύελλα
 Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡρώεντα κέλευθα,
 Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφορρῶν Ὠκεανοῖο.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρειν κῆρας ἀνέλοντο δύελλα·
 Τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἳ δὲ λίποντο
 Ὀρφανὰ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
 Τυρῶ, ἣ μέλιτι γλυκερῶ, ἣ ἡδέϊ οἶνω·
 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
 Εἶδος ἣ πινυτήν, μῆκος δ' ἔποθ' Ἀρτεμις ἀγνή,
 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδαιε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.
 Εὖτ' Ἀφροδίτῃ διὰ προσέειχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κέρησ' αἰτήσασα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 Ἐς Δία τερπικέραυνον· ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 Μοῖραν τ' ἀμμορίην τε, καταδνητῶν ἀνδρῶπων·
 Τόφρα δὲ τὰς κῆρας Ἀρπυϊαὶ ἀνιρέψαντο,
 Καὶ ῥ' ἔδοσαν συγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
 Ὡς ἐμ' αἰσώσσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἡέ μ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἀρτεμις, ὅφρ' Ὀδυσῆα
 Ὀσσομένη, ἣ γαῖαν ὑπο συγερὴν ἀφικοίμην,
 Μηδέ τι χεῖρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ἣ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 Ἥματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 Νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν· ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντων

Ἐθλαῶν ἤδ' ἐ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἵκελος αὐτῶ,
 Τοῖος ἐὼν, οἷος ἦεν ἅμα στρατῶ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἐμμεναί, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.

Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἡώς.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιέσης ὅπα σύνδετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν.

Ἦδη γινώσκουσα παρῆσάμενον κεφαλῇφι.

Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνευδεν,
 Ἐς μέγαρον κατέδηκεν ἐπὶ θρόνον· ἐκ δὲ βοεῖην
 Θῆκε δύραζε φέρων· Διὶ δ' εὐχετο, χεῖρας ἀναχών·

Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐδέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν

Ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λήην,

Φῆμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνδράπων

Ἐνδοθεν· ἔκτοθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·

Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου

Ἵψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.

Φῆμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς

Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαυ εἶατο ποιμένι λαῶν.

Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες,

Ἄλφιτα τεύχεσσι καὶ ἀλσέατα, μυελὸν ἀνδρῶν.

Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαυ εὖδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλυσσαν·

Ἡ δὲ μί' ἔπω παύετ', ἀφαιροτάτη δ' ἐτέτυκτο·

Ἡ ῥα μύλην σήσασα, ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·

Ζεῦ πάτερ, ὅσπερ θεοῖσι καὶ ἀνδράποισιν ἀνάσσεις,

Ἡ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' ἔρανος ἀσερόεντος,

Οὐδέ ποδι νέφος ἐσί· τέρας νύ τεω τόδε φαίνεις·

Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος, ὅ, τί κεν εἴπω·

Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕσατον ἡματι τῷδε

Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοίατο δαῖτ' ἐραταινὴν·

Οἱ δὲ μὲν καμάρῳ θυμολγέει γένατ' ἔλυσαν,
 Ἄλφιστα τευχέσῃ· νῦν ὕστατα δαιπήσειαν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κληιδόνη δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ζηγός τε βροτῇ· φάτο γὰρ τίσαῖθ' αἰεΐτας.

Αἱ δ' ἄλλα δμῶα κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 Ἀγρόμενα ἀνέκαιον ἐπ' ἐχάρη ἀκάματον πῦρ.

Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο ἰσόθεος φῶς,
 Εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ἄμω·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα,
 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' ἑδὼν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπε·

Μαῖα φίλη, πῶς ξείνον ἐτιμήσαδ' ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτῶς κεῖται ἀκηδής;
 Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτὴ περ ἔῃσα,
 Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνδράπων
 Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 Οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὅφρ' ἔθελ' αὐτός·
 Σίτε δ' ἔκείτ' ἔφη πεινήμενα· εἶρετο γάρ μιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνε μιμνήσκοιτο,
 Ἡ μὲν δέμνι' ἀναγεν ὑποσφύρεσσι δμῶῃσιν·
 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν διζυρὸς καὶ ἀποτμος,
 Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
 Ἄλλ' ἐν ἀδελφῇτ' ἑορῇ καὶ κώεσσιν οἴων

Ἐδραθεν ἐν προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσαμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεθήκει,
 Ἐγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοί.

Ἡ δ' αὖτε δμῶῃσιν ἐκέκλετο διὰ γυναικῶν
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαι·

Ἀγρεῖδ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασα,

ῥάσσατέ τ'· ἐν δὲ θρόνοις αὐποιήσιν τάπητας·
 βάλλετε πορφύρεας· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζης
 Πάσας ἀμφιμάσαδε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
 Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταῖς δὲ μετ' ὕδαρ
 ἔρχεσθε κρήνηδες, καὶ οἴσετε θάσσαν ἰῆσαι·
 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
 Ἀλλὰ μάλ' ἤρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐορτή.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον, ἡ δ' ἐπίδοιτο
 Αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
 Αἱ δ' αὐτὲ κατὰ δώματ' ἐπισαμένως πονέοντο·
 Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Εὐ καὶ ἐπισαμένως κέασαν ξύλα· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβᾶτης,
 Τρεῖς σιάλης κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
 Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε κατ' ἔρκα καλὰ νέμεσθαι,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μελιχίοισι·

Ξεῖν', ἡ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορέωσιν,
 Ἡέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαιε, θεοὶ τισαίατο λώβην,
 Ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανόωνται
 Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀχόρευον·
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μελάνδιος, κίπτελος αἰγῶν,
 Αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰηολίοισι,
 Δεῖπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' αἱ ἐποκτα νόμῃς·
 Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθέσῃ ἐριδούκῃ·
 Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερταμίοισι·

Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσῃς κατὰ δώματα
 Ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔφαθα θύραζε·
 Πάντως ἔκτετι κῶϊ διακρινέσθαι αἴω,
 Πρὶν χερῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σὺ περ οὐ κατέκλεσθαι

Αἰτίζεσθαι δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· τὴν δ' ἔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄλλ' ἀκέως κίνησε κάρη, κακὰ βοῶσσοδομεύων.

Ταῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,

Βῦν σείραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πόνοας αἰγας·

Πορθυμῆες δ' ἄρα τὰς γε δῖηγαγον, οἷτε καὶ ἄλλες

Ἀνδράπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.

Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰδέσῃ ἐριδούπω·

Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐρέανε συβώτην, ἄγχι παρασάς·

Τίς δὴ ὅδε ξείνος νέον εἰλήλεθε, συβῶτα,

Ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεταί εἶναι

Ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρβρα;

Δύσμορος· ἢ τε ἔοικε δέμας βασιλῇι ἄνακτι.

Ἀλλὰ θεοὶ θυφάσι πολυκλάγκτες ἀνδράπους,

Ὅπότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσσονται διζύν.

Ἢ, καὶ δεξιτερῇ θαδίσκετο χερὶ παρασάς·

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω·

Ὀλβος· ἐγὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσι.

Ζεῦ πάτερ, ὅτις σείῃ θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·

Οὐκ ἐλεαίρεις ἀνδρας, ἐπὴν δὴ γέινεαι αὐτὸς,

Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.

Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὅσσε

Μνησάμενός Ὀδυσῆος· ἐπεὶ κάκεινον ὅτω

Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνδράπους ἀλάληθαι,

Εἴ περ ἔτι ζῶει, καὶ ὄρεα φάος ἡλίοιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἴν' Αἴδαιο δόμοισιν,

Ὡ μοὶ ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βυστρί

Εἶσ' ἔτι τυτφὸν ἔόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.

Νῦν δ' αἶ μὲν γίνονται ἀδελφοί, εἰδὲ κεν ἄλλος

Ἀνδρὶ γ' ὑπόσαχνοίτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·

Τὰς δ' ἄλλας με κέλευται ἀγινέμενά σφισιν αὐτοῖς

"Εδμεναγ' ἐδὲ τί πρῶτ' ἐνὶ μεγάροισι ἀκούσασθαι
 Οὐδ' ἔπειθ' ἀτρυμέεσι δαΐων μεμνῶμεσι γὰρ ἤδη
 Κτήματα δάσσεσθαι δὴν οἰχομένοισι ἀνακτορ.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τῷδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 Πόλλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἐόντος,
 Ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπῆς· τὸ δὲ ρήγιον, αὖτις μένοισι
 Βεσὶν ἐπ' ἀλλοτρήσιν καθήμενον ἄλγεα πάσσωντα.
 Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 Ἐξικόμην φεύγων· ἐπεὶ ἔκ' ἀνεκτὰ πέλοντα
 Ἄλλ' ἔτι τὸν δύσηνον ὄϊομαι, εἵποθεν ἔλδων
 Ἄνδρῶν μνηστῆρων σκίδασιν κατὰ δώματα θάη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Βεκόλ', ἐπεὶ ἔτε κακῶ ἔτ' ἄφρονι φασὶ ἔοικας,
 Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ τοι πινυτὴ φρένας ἔκασ,
 Τῆνεκά τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμῶμαι·
 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
 Ἰσὴ τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικέαινο,
 Ἢ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλευσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
 Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἶ κ' ἐδέλῃσιν,
 Κτανομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέεσσι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 Αἱ γὰρ τῷτο, ξάνε, ἔπος τελέσσει Κρονίων·
 Γνοίης, οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.

Ὡς δ' αὐτὰς Εὐμαιοὺς ἐπέβηκετο πάσι θεοῖσι,
 Νοστήσας Ὀδυσῆα πολύφρονι ὄνδε δόμονδε.

Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ δακρυόεντι τέ μιν τε
 Ἠρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀρίστ' ἤλασεν ἔργῳ,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρανα πέλασιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, οὐχ ἤρην συνδύσσεσθαι ἦδ' ἔγχεσθαι,

Τηλεμάχου φόνος· ἀλλὰ μνηστῆρας δαιτὸς.

Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπήνδανε μῦθος.

Ἐλθόντες δ' εἰς δώματ' Ὀδυσῆος Δείοιο,

Χλαίνας μὲν κατέδεντο κατὰ κλισμὸς τε θρόνους τε·

Οἱ δ' ἴερον οἷς μέγας κ' πίονας αἶγας,

Ἰέρειον δὲ σῦας σιάλης καὶ βῦν ἀγελαίην·

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δ' ἄρα οἶνον

Κρητῆρσιν κερῶντο· κύπελλα δὲ νεῖμε θυώτης.

Σίτον δὲ σφ' ἐπένημε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,

Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐφνοχόει δὲ Μελανθεύς.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καδίδρυε, κέρδεα νομῶν,

Ἐντὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λάϊνον ἕδον,

Δίφρον ἀμφέλιον παραδείς, ὀλίγην τε τράπεζαν·

Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε.

Ἐν δέκαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·

Κερτομίας δὲ τοι αὐτὸς ἐγὼ κ' χεῖρας ἀφέξω

Πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ ἔτοι δήμιός ἐστιν

Οἶκος ὃδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος· ἐμοὶ δ' ἐκτίσατο κῆνος.

Τμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίχετε θυμὸν ἐνιπῆς

Καὶ χεῖρας· ἵνα μὴ τις ἔρις κ' νεῖκος ὄρηται.

Ὡς ἔφαδ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φόντες

Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείδεος υἱός·

Καὶ χαλεπὸν περ ἔοντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,

Τηλεμάχῃ· μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει.

Οὐ γὰρ Ζεὺς εἶπεν Κρονίαν· τῷ κέ μιν ἦδη

Παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἔοντ' ἀγορητὴν.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὃ δ' ἄρ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων.

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θείων ἱερὴν ἐκατόμβην

Ἦγον· τὰ δ' ἀγέροντο κερηκομένους Ἀχαιοί.

Ἄλσος ὑπὸ σκιερὰν ἐκάτηβόλῃ Ἀπόλλωνος.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ᾤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα κ' ἐρύσαντο,
 Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
 Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῇ μοῖραν δέσαν, αἳ ῥ' ἐπέοντο,
 Ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχχανον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος Δείοιο.

Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
 Λάβης ἴχεσθαι θυμαλγέος· ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
 Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.

Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀδεμίσια εἰδώς,
 Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν·

Ὅς δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιδὼς πατρός ἐοῖο
 Μνάσκειτ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·

Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω·

Μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαμ, ὥς ἐπέοικεν,

Ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν, εἰδὲ δίκαιον,

Ξεῖνος Τηλεμάχῃ, ὅς κεν τάδε δάμαδ' ἴκηται·

Ἄλλ' ἄγε οἱ κ' ἐγὼ δῶ ξεῖνιον· ὄφρα κ' αὐτὸς

Ἦε λοετροχόῳ δῶνῃ γέρας, ἢ ἐτὶ ἄλλῳ

Δμῶων, οἱ κατὰ δάματ' Ὀδυσσῆος Δείοιο.

Ὡς εἰπὼν, ἔρριψε βοῶς παδα χαρὶ παχείῃ,

Κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβῶν· ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,

Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδῃσθε δὲ θυμῷ

Σαρδόνιον μάλα τοῖον· ὁ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.

Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύδα·

Κτήσιππ', ἢ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·

Οὐκ ἔβαλες τὰν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός·

Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλλον ἐγχείῃ ὀξυέαντι,

Καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατήρ τάφον ἀμφεπονεῖτο·

Ἐνθάδε· τῷ μὴ τίς μοι ἀσικαίᾳς ἐνὶ οἴκῳ·

Φαινέτω· ἤδη γὰρ νῆαυ κ' οἶδα ἔκαστα.

Ἐδλά τε καὶ τὰ χέρσιν· πᾶρας δ' ἐπὶ κήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τετλόμεν εἰσπορόντες,
 Μήλων σφαζομένων, οἶνον τε πνυμένον,
 Καὶ σίτην· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκαλέειν ἓνα πολλόν.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ρέζετε δυσμενέοντες·
 Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 Καὶ με τὰ βελοῖμην, καὶ κεν παλὺ κέρδιον εἴη
 Τεδνάμεν, ἢ τάδε αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀρέσασθαι,
 Ξείνης τε συφελιζομένους, δμῶας τε γυναῖκας
 Ρυζάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε Δαμασορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ρηδέντι δικαίῳ
 Ἀντιβίοις ἐπέσσαι καδαπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 Μήτ' ἐπὶ τὸν ξεῖνον συφελίζετε, μήτε τίν' ἄλλον
 Δμῶων, αἷ' κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
 Ἥπιον, εἰ σφῶϊν κραδίη αἶδοι ἀμφοτέροισιν·
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύκτωρ
 Νοσῇσιν Ὀδυσῆα πολύφρονι ὄνδε δόμονδε,
 Τόφρ' ἔτις νέμεσις μεκέμεν τ' ἦν, ἰχέμενά τε
 Μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 Εἰ νόστιμ' Ὀδυσσεύς, καὶ ὑπάρτροφος ἴκετο δῶμα·
 Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ' ἐκέτι νόστιμός ἐστιν.

Ἄλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον,
 Γήμαθ', ὅσις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρρηστι·
 Ὅφρα πᾶσι μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμωμαι,
 Ἐδῶν καὶ πίπων· ἢ δ' ἄλλαν δώμαθ' ἵκηται.

Τὸν δ' αὖ Τηλεμάχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Οὐ μὰ Ζῆνι, Ἀγέλαε, καὶ ἄλλῃσι πατρὸς ἐμῆιο,
 Ὅς περ τῇλ' Ἰθάκης ἢ ἐφδοίμην, ἢ ἀλάλητα,
 Οὔτι διατρίβω μητρὶν γάμον· ἀλλὰ κακείων.

Γήμαδ', ὃ κ' ἐθέλη, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι.
 Αἰδέομαι δ' ἀέκυστον ἀπὸ μεγάρου διέδωκα
 Μύθοι ἀναγκαίῃς μὴ ταῦτο θεὸς τελέσσειν.

Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ἄσβεστον γέλον ὥρσε, παρέπλαγγεν δὲ νόημα.

Οἱ δ' ἤδη γυναικῶσι γελοίων ἀλλοτρίοισιν
 Αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρία ἤδιον· ἔσσε δ' ἄρα σφείων
 Δακρυόφιν· πίμπλαντο· γόνον δ' ὤϊετο θυμός.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος Διοειδής·

Ἄ θαῖοι, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὕμῶν
 Εἰλύεσθαι κεφαλὰί τε, πρόσωπά τε, νέρθε τε γῆνα.

Οἰμωγὴ δὲ δέδωκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
 Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι, καλά τε μεσόδμα·
 Εἰδῶλόν δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
 Ἰεμένων Ἐρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἥελιος δὲ
 Οὐρανῷ ἐξαπόλαυε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς.

Ὡς ἔφαδ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβη παῖς, ἦρχ' ἀγορεύων·

Ἀφραῖνε ξεῖνος νέον ἄλλαδεν εἰληλευδῶς.
 Ἀλλά μιν αἶψα, νέοι, δόμῃ ἐκπέμψαοτε δύραζε·
 Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος Διοειδής·
 Εὐρύμαχ', ἔτι σ' ἀνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζαν·
 Εἰσὶ μοι ὀφθαλμοί τε καὶ ἔατα καὶ πόδες ἄμφω,
 Καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος ἔδεν ἀεικής·
 Τοῖς ἔξαιμι δύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὕμῃν
 Ἐρχόμεγον, τό κεν ἔτις ὑπεκφύγοι, εὖ δ' ἀλέαιτο,
 Μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέῃ Ὀδυσῆος
 Ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάδαιλα μηχανάσασθε.

Ὡς εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμῳ εὖ ναιεταόντων·
 Ἴκετο δ' εἰς Πάριον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες εἰς ἀλλήλους ὀρώοντες

Τηλέμαχον ἐρείδιζον, ἐπὶ ξένοις γελοῦντες·

Ὅδε δέ τις εἶπεσθε νέων ὑπερηνορούντων·

Τηλέμαχ', ὅτις σείο κακοξενώτερός ἄλλας·

Οἷον μὲν τίνα τῆτον ἔχεις ἐπίμασον ἀλήτην,

Σίτου ἢ οὔνε κεχρημένον, ἔδῃ τι ἔργων

Ἐμπαιον, ἔδῃ βίης, ἀλλ' αὐτως ἄχθος ἀρέρης.

Ἄλλος ἅ αὐτὲ τις ἔτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.

Ἄλλ' εἰ δὴ τι πίδοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·

Τοὺς ξείνους ἐν νηϊ παλυκλήϊδι βαλόντες

Ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

ὣς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων·

Ἄλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέσχετο, δέγμενος αἰεὶ,

Ὅππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Ἡ δὲ κατὰ κτησιν δεμένη περικαλλέα δίφρον

Κύρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,

Ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάσθῃ μῦθον ἄκθε.

Δῖπτον μὲν γὰρ τοί γε γελοῖοντες τετύκοντο

Ἡδὲ τε, ἢ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱέρευσαν·

Δόρκε δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,

Οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ ἢ καρτερὸς ἀνὴρ

Θησέμεναι· πρότεροι γὰρ αἰκέα μηχανόωντο.

[illegible]

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Φί δι βίον προτίθησιν Διόθεν Πηνελόπεια.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κέρη Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ
Τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν, πολὺν τε σίδηρον,
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια, καὶ φόνε ἀρχήν.
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο.
Εἵλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχεΐῃ
Καλὴν, χαλκείην· κῶπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
Βῆ δ' ἴμενα θάλαμόνδε, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
Ἔχατον· ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος.
Ἐνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἥδ' ἐφαρέτρῃ
Ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν σονόεντες οἷοι·
Δῶρα, τὰ οἱ ξῆνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας,
Ἴφίτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι.
Τὰ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν,
Οἶκον ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
Ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό ρά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε·
Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶραν
Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι, ἥδ' ἐνομήας.
Τῶν ἔνεκ' ἐξέσιν πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
Παιδὸς ἑῶν· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ, ἄλλοι τε γέροντες.

Ἴφιτος αὖθ' Ἴππυς διζήμενος, αἷ οἱ ὄλοντο,
 Δώδεκα δῆλαια, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 Αἱ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γέγοντο·
 Ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόδυμον
 Φῶδ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιΐσορα ἔργων,
 Ὃς μιν ξεῖνον ἔοντα κατέκτανεν ὧ ἐνὶ οἴκῳ·
 Σχέτλιος, ἐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσαστ', ἐδὲ τράπεζαν
 Τὴν δὴ οἱ παρέδθηκεν· ἔπειτα δὲ πύφνε καὶ αὐτόν·
 Ἴππυς δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 Τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖς
 Κάλλιπ' ἀποδνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος δέξυ, καὶ ἄλκιμον ἔγχος, ἔδωκε·
 Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· ἐδὲ τραπέζῃ
 Γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε·
 Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 Ὃς οἱ τόξον ἔδωκε· τὸ δ' ἔποτε· δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 Ἡρεῖτ'· ἀλλ' αὐτῷ μνήμα ξείνοιο φίλοιο
 Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δέ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Οὐδὸν τε δρυῖνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτωρ·
 Ξέσσαν ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ σάδμην ἴδυσεν,
 Ἐν δὲ σαδμῆς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαινός·
 Αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κοράνης,
 Ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὄχληας,
 Ἄντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν, ἥτε ταῦρ' ἄνθρωπος
 Βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θόρυβον·
 Πληγέντα κληῖδι, πετάδθησαν δὲ οἱ ἄλλα.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, ἔνθα δὲ χηλὴν
 Ἔσασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα ἡμάτια κέκευ·
 Ἐνθεν ἐρεξαμένη ἀπὸ πρῶτοιο πύλου τόξον·

Αὐτῷ γαρυτῷ, ὅς οἱ περὶ κείτο φαιπρός.

Ἐξομένη δὲ κατ' αὐδί, φίλοις ἐπὶ γένασι θείῃα,
Κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρσε τόξον ἄνακτος.

Ἡ δ' ἐπεὶ ἔν τάρφῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
Βῆ ῥ' ἱμεναί μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Τόξον ἔχουσ' ἐν χερσὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον, πολλοὶ δ' ἔνεσαν σονόεντες δῖοι.

Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα αἰδηρός
Κεῖτο παλὺς, καὶ χαλκός, αἰέθλια τοῖο ἄνακτος.

Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναῖκῶν,
Στῇ ῥα παρὰ σαδμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειαῶν χομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.

Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κενὴ ἐκάτερθε παρέστη
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, οἱ τόδε δῶμα
Ἐχράετ' ἐδιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ,
Ἀνδρὸς ἀποικυμένοιο πολὺν χρόνον· εἰδὲ τιν' ἄλλην
Μύθου ποιήσασθαι ἐπιχεσὶν ἐδύνασθε,

Ἄλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμα, θέσθαι τε γυναῖκα.

Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται αἰθλον·
Θῆσθαι γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θείοιο·

Ὅς δέ κε ρηῖται ἐντανύσῃ βιδὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊσεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἄμ' ἐσποιμήν, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κυρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνὶ πλεον βιότοιο·

Τῷ ποτε μεμνήσεσθαι οἴομαι, ἐν περ ὀνείρῳ.

Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὑφορβὸν,
Τόξον μνηστῆρας θέμεν, πολὺν τε σίδηρον.

Δακρύσας δ' Εὐμαῖος εἰδέξατο, καὶ κατέδηκε·

Κλαῖε δὲ βεβήλος ἄλλοδ', ἐπεὶ ἶδε τόξον ἄνακτος.

Ἀντίνοος δ' ἐνέειπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

Νήπιον ἀγροῦνται, ἐρημέριον φροτέοντες,

Ἄ δαίλαι, τί νυ δάκρυ κατὰβέτον, ἦδ' ἔ γυναικί
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρίνεται; ἦ τε καὶ ἄλλας
 Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπὶ φίλον ὦλεσ' ἀκούσῃ.
 Ἄλλ' ἀκείων δαίνυνθε καδήμενοι, ἦ δ' οὐδ' ἔτι
 Κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα ληκόντε,
 Μνηστῆρεςσιν ἄεθλον ἄακτον· οὐ γὰρ οἶω
 Ῥηϊδίῳς τόδε τόξον ἔῤῥοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι παῖσιν,
 Οἶος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὅπωπα,
 Καὶ γὰρ μνήμων εἰμι, παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι βόλῃ
 Νευρὴν ἐντανύσων, διδισεύσων τε σιδήρε.
 Ἦτοι δὲ σὺ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν
 Ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅν ποτ' ἀτήμα
 Ἦμενος ἐν μεγάρῳ, ἐπὶ δ' ἄρνυε πάντας ἑταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων·
 Μήτηρ μὲν τοι φησι φίλη, πινυτή περ ἔῤῥα,
 Ἄλλω ἅμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ γελῶ, καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 Οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν,
 Οὔτε Πύλῃ ἱερῆς, ἔτ' Ἀργεὺς, ἔτε Μυκῆνης,
 Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, ἔτ' Ἠπειροῖο μελαίνης·
 Καὶ δ' αὐτοὶ τάδε γ' ἴστε· τί με χρεὶν ἠτιέρος αἶνε;
 Ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρὲλκετε, μηδ' ἔτι τόξον
 Διὶ δὲ ἀποτρωπάδ' ἐταυρύας, ἔφρα ἰδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου παρησαίρην·
 Εἰ δέ κεν ἐντανύσω, διδισεύσω τε σιδήρε,
 Οὐδέ μοι ἀχρημένω τόδε δῶμα παύσιναι μήτηρ,
 Λαίποι ἅμ' ἄλλω ἰῆσθ'· ὅτ' ἐγὼ πατόπιδ' ἀποσάην.
 Οἶός τ' ἦδη πάρος ἄεθλα καλὰ ἀνέλεσθαι.

Ἦ, καὶ ἀπ' ὤμοισιν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 Ὅρδ' ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὅξυ θέτ' ὤμων.
 Πρῶτον μὲν πελέκειας γῆσεν, διὰ τάφρον ὀρέξας
 Πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ σάδμην ἵδυνεν·
 Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἑναΐε· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 Ὡς εὐκόσμως γῆσε· πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει.
 Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' ἑδὸν ἰών, καὶ τόξον παρήτιζε·
 Τρεῖς μὲν μὴν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρεῖς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελκόμενος τόγῳ θυμῷ,
 Νευρὴν ἐντανύσειν, διοῖσεύσειν τε σιδήρῃ.
 Καὶ νῦν κε δὴ ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔχεθεν ἰμενὸν περ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέφ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄχιυς,
 Ἢ νεώτερός εἰμι, καὶ ἔγωγε χερσὶ πέποιδα
 Ἄνδρ' ἀπαμύνεσθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἀλλ' ἄγεθ', οἵ περ ἐμεῖο βίῃ προφερέεσσοι ἔσε,
 Τόξον παρήσαο, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ ἑο δῆκε χαμαῖζε,
 Κλίνας κολλητῇσιν εὐξέσης σανίδεσσιν·
 Αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορυῶνῃ·
 Ἀψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείδεος υἱός·
 Ὅρνυθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντας ἐταῖροι,
 Ἀρξάμενοι τῆ χώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχρεῦσαι.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Λαιώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἶνοπος υἱός,
 Ὅς σφι θυροσκῶς ἔσκε, περὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵξε μυχοίτατος αἰεὶ· ἀτασθαλίᾳ δὲ οἱ οἶον
 Ἐχθρὰ ἔσαν, πᾶσιν δὲ καμέσσα μνηστῆρεσσιν·
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ·
 Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' ἑδὸν ἰών, καὶ τόξον παρήτιζε·

Οὐδέ μιν ἐντάφισεν· πρὶν γὰρ καὶ χεῖρας ἀπέλασεν,
 Ἀτρίπτως, ἀκαλὰς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·

ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύσσω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος·
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστεῖας κεκαδήσει·
 Θυμῷ καὶ ψυχῇ· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι
 Τεδνάμεν, ἢ ζῶντας ἀμάρτεϊν, ἔθ' ἕνεκ' αἰεὶ
 Ἐνθάδ' ὀμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἡμᾶτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἄλπει· ἐνὶ φρεσὶν, ἡδὲ μενοινᾷ
 Γῆμαί Πηνελόπειαν, Ὀδυσσῆος παράκοιτιν·
 Αὐτὰρ ἐπὶν τόξου πειρήσεται, ἡδὲ ἴδηται,
 Ἄλλην δὴ τιν' ἔπειτα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων
 Μνάδω· ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἔπειτα
 Γῆμαιθ', ὅς κεν ὤλῃσσι πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἑα τόξον ἔθηκε,
 Κλίνας κολλητῆσιν εὐξέσης σανίδεσσιν,
 Αὐτῷ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κοράωνῃ·
 Ἀψ' δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη·
 Ἀντίνοος δ' ἐνένικλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

Λαιῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Δαιμόν τ' ἀργαλέον τε; νεμεσσῶμαι δὲ τ' ἀκέων,
 Εἰ δὴ τὸ τόξον ἀριστεῖας κεκαδήσει.
 Θυμῷ καὶ ψυχῇ· ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι·
 Οὐ γάρ τοί σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
 Οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι, καὶ οἰσῶν·
 Ἄλλ' ἄλλοι τανύσσοι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί.

Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν·
 Ἀγρεὶ δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 Παρ δὲ τίθει δῖφρον τε μέγαν, καὶ κῶας ἐκ' αὐτῆς,
 Ἐκ δὲ σέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἐόντος,
 Ὅφρα νέοι δάλποντες, ἐπιχράοντες ἄλσιφῃ,
 Τόξω περιώμεδα, καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλον.

Ὡς φάτο· τὸ δ' αἰψ' ἀνέκλειε Μελάνδιος ἀκάμαλον πῦρ·

Πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν, καὶ κῶας ἐπ' αὐταῦ,
 Ἐκ δὲ γάτορ ἔνεια μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑάντος·
 Τῷ ῥα κέοι δάλοποντες ἐπειράντ'· ἠδ' ἰδύναντο
 Ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' εἴτ' ἐπείχε, καὶ Εὐρύμαχος θεοιδῆς,
 Ἀρχοὶ μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἅμφω
 Βυκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεύς θεῖοιο·
 Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμους ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν, ἠδὲ καὶ αὐλῆς,
 Φθγγέζαμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μαιλιχίοισι·

Βυκόλε, καὶ σὺ, συφορβὲ, ἔπος τί κε μυθησάιμην,
 Ἥ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνάγει·
 Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλδοι
 Ὡδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τίς θεὸς αὐτὸν ἐνείκη;
 Ἥ κεν μνηστῆρεσσιν ἀμύνοιτ', ἢ Ὀδυσῆϊ;
 Εἶπαδ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβυκόλος ἀνὴρ·
 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσμαις ἐέλδωρ,
 Ὡς ἔλδοι μὲν κείνος ἀγῆς, ἀγῆγαι δέ ἐ δαίμαν·
 Γνοίης χ', οἷη ἐμὴ δύναμις, καὶ χεῖρες ἔπονται.

Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοστήσας Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 Ἐξαυτὶς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ἐνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογίσσας,
 Ἥλυθον εἰκοσῶν ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

Γιγνώσκω δ', ὥς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἰκάνω
 Οἰοῖσι δμῶων· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκυστα
 Εὐξαμένῃ ἐμὲ αὐτὶς ὑπὸ τροπὸν οἴκαδ' ἰκέσθαι.

Σφῶϊν δ', ὥς ἔπειτά περ, ἀληθεῖην καταλέξω·

Αἶ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,

Ἄξομαι ἀμφοτέραις ἀλόχευς, καὶ κτήματα· ὀπίσσω
 Οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμῷ τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχῃς ἐτάρω τε κασιγνήτῳ τε ἔπειθεν.
 Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξας,
 Ὅφρα με εὖ γνῶτον, πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ,
 Οὐλὴν, τὴν ποτὲ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 Παρησιόνδ' ἐλδόντα, σὺν υἷαςιν Αὐτολύκαιο.

Ὡς εἰπὼν, ῥά κεια μεγάλης ἀπαέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 Κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντες,
 Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ὡς δ' αὐταῖς Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔξυ φάος ἠελίοιο,
 Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε·

Παύεσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε· μή τις ἴδῃται
 Ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπησι καὶ εἴσω.
 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μὴδ' ἅμα πάντες·
 Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω·
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 Οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμενα βίον ἠδὲ φαρέτρη·
 Ἀλλὰ σὺ, δι' Εὐμαιο, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον,
 Ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ δέμενα· εἰπῇν τε γυναῖκα·
 Κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραιυίας.
 Ἦν δέ τις ἢ σοναχῆς ἢ κτύπε ἔνδον ἀκρόσῃ
 Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 Προβλάσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμενα παρὰ ἔργων·
 Σοὶ δὲ, Φιλοίτιε· δῖε, θύρας ἐπιστέλλομαι αὐλῆς
 Κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλαμ.

Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·
 Ἐζετ' ἔπειτα· ἐπὶ δίφρον ἰάν, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 Ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῳῷ ἔτην δαίει Ὀδυσῆος.
 Εὐρύμαχος δ' ἦδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνέσκει,

Θάλαμῳ ἔειπεν· ἔσθαι σέλα· πύρος· ἄλλοι μὲν ἔθ' αἶψ' ἔντανύσασθαι δύναντο· μέγα δ' ἔγενε κυδάλιμον κῆρ·
 'Οχθήσας δ' ἄρ' αἶψα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνήμεζεν·
 'Ω πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 Οὔτι γάρ με τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνόμενός περ·
 Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ἡδ' ἄλλῃσιν πολίσσιν·
 Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 Ἀντιθέῃ Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα ταῖνόςσασθαι·
 Τόξον, ἐλεγχείῃ δὲ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπαίδεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ ἔτ' αἶψα νοέεις δὲ καὶ αὐτός·
 Νῦν μὲν γάρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 Ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ' ; ἀλλὰ ἔκηλοι
 Κάτθετ'· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰώμεν ἅπαντάς
 Ἐσάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶω,
 Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ· Ὀδυσῆος.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάμεθ' ἀπάεσσιν,
 Ὅφρα σπείσαντες καταδείομεν ἀγκύλα τόξα.
 Ἡῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνδιον, αἰπόλον αἰγῶν,
 Αἶγας ἄγων, αἶψ' αἰσὶ μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
 Ὅφρ' ἐπὶ μῆρια θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
 Τόξῳ περὶώμεσθα, καὶ ἐκτελέσωμεν ἄεθλον.

'Ως ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 Κῆρας δὲ κρητῆρας ἐπαγέψαντο ποτοῖο·
 Νώμησαν δ' αἶψα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν σπείσαντ' ἐπιόν δ', ὅσον ἤθελε θυμὸς
 Τοῖσδε δολοφρονέων μετάρη πολέμῃσι Ὀδυσσεύς·
 Κέκλυτέ μεν, μακρῆρας ἀγακλειτῆς βασιλείης
 Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 Εὐρύμαχον δὲ μάλα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα.

Λίσσομ', ἔφα' ἡ τῦτο ἔπος κατὰ μαῦραν ἔειπε·

Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

Ἡῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλησιν.

Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὐχόον, ὅφρα μεθ' ὑμῶν

Χαιρῶν ἡ θένεος παρήσασμαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστίν

Ἴς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,

Ἡ ἤδη μοι ὄλεσθεν ἄλλη τ', ἀκομιστή τε.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν,
Δείσαντες, μὴ τόξον εὐχόον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες ἔδ' ἡβαιαί·

Οὐκ ἀγαπᾷς, ὅδ' ἔκμηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν

Δαίνυσσαι; ἔδὲ τι δαιτὸς ἀμέρδσαι, αὐτὰρ ἀκύνεις

Μύθων ἡμετέρων ἡ ῥήσιος; ἔδὲ τις ἄλλος

Ἡμετέρων μύθων ξείνος ἡ πτωχὸς ἀκύνει.

Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅς σε ἡ ἄλλης

Βλάβη, ὅς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ, μὴδ' αἴσιμα πίνῃ.

Οἶνος ἡ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα

Ἄσασεν ἐν μεγάρῳ μεγαδύμῃ Πειριδόοιο,

Ἐς Λακίδας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄσασεν οἶνον,

Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριδόοιο·

Ἡρώας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε

Ἐλκον ἀναίξαντες, ἀπ' ἕατα νηλεῖ χαλκῷ

Ῥινὰς τ' ἀμήσαντες· ὁ δὲ, φρεσὶν ἦσιν ἀαοδαίς,

Ἡῖεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ·

Ἐξ οὗ Κενταύροισι ἡ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,

Οἱ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἰνοδαρείαν.

Ὡς καὶ σοι μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἶ καὶ τὸ τόξον

Ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις

Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ

Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

Πέμψομεν· ἐνδὲν δ' ἔτι παύσεια· ἀλλὰ ἔκμηλος

Πίνε τε, μὴδ' ἐπιθαινομένῳ ἀνδρὶ κακρότερόν κ' αἰσέσθω.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμνειν, ἔδδ' ὀϊκτοῖον,
 Ξείνους Τηλεράχῃ, ὅς κεν τάδε δάμναδ' ἱκῆται.
 Ἐλπεαί, αἵ χ' ὁ ξείνος Ὀδυσσῆος μέγα τόξον
 Ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίῃφί τε ἤφι πιθήσας,
 Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι, ἢ ἔην δήσεσθαι ἄκοιτιν;
 Οὐδ' αὐτὸς παρ' αὐτοῦ γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπε.
 Μηδέ τις ὑμείων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύσας
 Ἐνθάδε θανύσθω· ἐπὰ ἔδδ' ἐμὲν ἔδδ' ἔδδ' ἔδδ'.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβη· παῖς, ἀντίον ἦν·
 Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 Οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι οἴομεθ'· ἔδδ' ἔδδ' ἔδδ'·
 Ἀλλ' αἰχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἡδὲ γυναικῶν,
 Μὴ ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 Ἥ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 Μνῶνται· ὅτ' ἔδδ' ἐνὶ τόξον εὐξοὺν ἔντανύσῃ.
 Ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων,
 Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἦκε σιδήρεα.
 Ὡς ἔρεθσ'· ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ὅπως ἐστὶν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 Ἐμμεναί, οἱ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδδ' ἔδδ'·
 Ἀνδρὸς ἀριστεῖος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθαι;
 Οὔτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας, ἡδ' εὐπῆγῆς,
 Ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆς γένος εὐχεται ἔμμεναί υἱός.
 Ἀλλ' ἄγε οἱ δοῖτε τόξον εὐξοὺν, ὅφρα ἴδωμεν·
 Ὡδὲ γὰρ ἔρεθσ', τὸ δὲ ἢ τετελεσμένον ἐστίν·
 Εἴ κε μιν ἔντανύσῃ, θάσῃ δὲ οἱ εὐχὸς Ἀπόλλαν,
 Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 Δώσω δ' ὅξυν ἀκοντα, κυνῶν ἀλκίτῃρα ἢ ἀνδρῶν,
 Καὶ ξίφος ἀμφηκὲς· δώσω δ' ὅπ' ἀποσσὶ πένδιλα.

Πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κέλεύει.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Μῆτερ ἐμὴ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν ἔτις ἐμεῖο

Κρεῖσσων, ὃ κ' ἐδέλω δόμενά τε, καὶ ἀρήσασθαι.

Οὐδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,

Οὐδ' ὅσσοι ναίῃσι πρὸς Ἡλίδος ἱπποδότριοι.

Τῶν ἔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἷ κ' ἐδέλομαι

Καὶ καδάπαξ ξείνῳ δόμεναί τάδε τόξα φέρεσθαι.

Ἄλλ' εἰς οἶκον ἴῃσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,

Ἰσὸν τ', ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

Ἔργον ἐποίχεσθαι· τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει

Πᾶσι, μάλισα δ' ἐμοί· τοῦ γάρ κράτος ἔς' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἦ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκα·

Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνδετο θυμῷ.

Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβάσασα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξί

Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα αἱ ὕπνων

Ἦδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑφ' ὀρβῆς·

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν·

Ὡδὲ δέ τις εἶπεςκε νέων ὑπερηνορεόντων·

Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,

Πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδοντο·

Οἶον ἅπ' ἀνθρώπων, ἔς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπόλλων·

Ἦμῖν ἰλήκησι, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χερσίν,

Δείσας, ὅνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν.

Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπαιλήσας ἐγεγώνη·

Ἄτλα, πρόσσω φέρε τόξα· τάχ' ἔκ εὖ πάσι πιδῆσαι,

Μή σε, καὶ ὀπλότερός περ ἐὼν, ἀγρόνδε δῖον αἶμα

Βάλλων χερμαδίοισι· βίηφι δὲ φερτερός εἰμι.

Αἱ γὰρ πάντων τόσσων, ὅσοι κατὰ δῶματ' ἔασι,

Μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε φερτερός εἰμι.

Τῷ κε τάχα τυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
 Ἡμετέρῃ ἐξ οἴκου ἐπὶ κακὰ μηχανόωνται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἰδὼ γέλασσαν
 Μνηστῆρες· καὶ δὴ μεδίεν χαλεποῖο χόλοιο
 Τηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῇ δαΐφρονι θῆκε παρασάς.
 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Τηλέμαχος κέλετάί σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 Κλήισσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
 Ἦν δέ τις ἢ σονάχῃς ἢ ἐκτύπῃ ἔνδον ἀκέσῃ
 Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτῷ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κλήισσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐ ναιετάοντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 Κλήισσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθέσῃ ὄπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 Βύβλινον, ὃ μ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός.

Ἐξέτ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρῳ ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 Εἰσορόων Ὀδυσῆα· ὃ δ' ἦδη τόξον ἐνώμα,
 Πάντῃ ἀκαστρώφῳ, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Μὴ κέρα ἴπες ἔδδοιεν, ἀποιχομένοιο ἀνακτός.

Ὡδε δὲ τίς εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλεσιόν ἄλλον·

Ἢ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων·

Ἢ βὰ νῦν ποῦ τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοδι κεῖται,

Ἢ οὐ γὰρ ἐφορμάται ποιησέμεν ὥς ἐνὶ χερσὶ

Νωμῶ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἐμπαιὸς ἀλήτης.

Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεςκε νέων ὑπερηνόρεόντων·

Αἱ γὰρ δὴ τοῦτο σούτον ἀθήσιος ἀντίτασεν,

Ὡς ἔτος ποτὶ τοῦτο εὐνήσεται ἐνταῦθα δαΐα.

Ὡς ἄρ' ἔφασκε μνηστῆρες· ἀτὰρ πολλοῖμητις Ὀδυσσεὺς
 Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἶδε πάντη,

Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπισάμενος καὶ αἰοῖδ' ἦς
 Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφ' ἐπὶ κόλλασπι χορδὴν,
 Ἄψας ἀμφοτέρωθεν εὖςρεφες ἔντερον οἶος,
 Ὡς ἄρ' ἄτερ σπηδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς
 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χεὶρὶ λάβων παρήσατο νευρῆς·
 Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσσε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδῆν.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρᾶς
 Ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνων·
 Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ὅτ' ἰὶ ρά οἱ τέρας ἦκε Κρόνῃ παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Εἵλετο δ' ὦκύν οἷσδ' ὅς οἱ παρέκετο τραπέζῃ
 Γυμνός· τὰ δ' ἄλλαι καλῆς ἄντοδ' ἀφάρετρες
 Κεῖατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ παρήσασθαι·
 Τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχαι ἐλὼν εἴλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 Αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οἷσδ' ὅς οἱ
 Ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' ἐκ ἡμβροτε πάντων
 Πρώτης σιλειῆς, διὰ δ' ἀμπερές ἦλθε δύραζε
 Ἴος χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον πρᾶσσειπε·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 Ἥμενος· ἔδ' ἐ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον, ἔδ' ἐ τι τόξον
 Δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνουνται.
 Νῦν δ' ὦρ' ἢ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 Ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσθαι
 Μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναδήματα δαιτός.
 Ἡ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος δ' ἐκ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος δαίσιον·
 Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχρ'· ἄγχ' ὁ δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Παρ' θρόνον εἰσῆκε, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ.

Τ Η Σ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

κ', Ὀδυσσεὺς μνηστῆρας ἱππῶντο πηλὶ χερσίν.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώδῃ ῥακίαν πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν ὕδον, ἔχων βιὸν, ἠδὲ φαρέτρην
 Ἴων ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷσιν
 Αὐτοῦ πρῶτον ποδῶν· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Οὔτ' ἐγὼ μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσθαι·
 Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν ἔπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 Εἴσομαι αἴ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ, καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰδύνετο πικρὸν οἷόν.
 Ἦτο δ' καλὸν ἄλυσον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε,
 Χρῦσεον, ἄμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 Ὅφρα πῶς οἶνοιο· φόβος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 Μέμβλετο· τίς κ' οἷοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
 Μῆνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
 Οἷ τεύχεα δάκτυλόν τε κακὸν, καὶ κῆρα μέλαιναν;
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κρατὰ λαίμῳ ἐπιχόμενος βάλεν ἰῶ·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀπακῆ.
 Ἐκλίνθη δ' ἀτέρως, δάκρυ δέ οἱ ἔκπεσε χαρὸς
 Βλημένῳ· αὐτὰρ ὁ αἰλὸς ἐνὰ ῥίνας παχὺς ἤλθεν
 Αἵματος ἀνδρομέοιο· δαῖς δ' ἀπὸ οἴο τράπεζαν
 Ὡσε ποδὶ πλῆξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε,
 Σίτος τε, κρέα τ' ὀπλά, φορύνετο· τοὶ δ' ἐμάθησαν

Μνηστῆρες κατὰ δῶμα, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα·

Ἐκ δὲ θρόνων ἐνόησαν, ὄρνυθέντες κατὰ δῶμα,

Πάντοσε πακταίνοντες εὐδμήτης ποτὶ τοίχους·

Οὐδέ πη ἀσπίς ἦν, ἐδ' αἰλιμον ἔγχος, ἐλεῖσθαι.

Νείκεον δ' Ὀδυσῆα χαλαστοῖσιν ἐπέεσσι·

Ξῆνε, καπῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκ ἔτ' αἰδέσθων

Ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος·

Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὅς μ' ἐγ' ἄριστος

Κέρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδοντα.

Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἵππῃ φάσαν οὐκ ἐδέλντα

Ἄνδρα κατακτεῖναι· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,

Ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτα.

Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ὦ κύνες, εἴ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἵκέσθαι

Δῆμῳ ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,

Δμῶῃσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάξεσθε βιαίαις,

Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπερνάαθε γυναῖκα,

Οὔτε θεοὺς δαίσαντας, οἳ ἔρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

Οὔτε τιν' ἀνδρώπων νέμεσιν κατόπιδεν ἔσεσθαι.

Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτα.

Ὡς φάτο· τῆς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλαυρὸν ὄρεος ἔειπε·

Πάπληγεν δὲ ἕκαστος, ἅπῃ φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον·

Εὐρύμαχος δὲ μιν οἷος ἀμαθόμενος προσέειπεν·

Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλησθας,

Ταῦτα μὲν αἰσῖρα εἶπες, ὅσα ῥέζειςκον Ἀχαιοὶ,

Πολλὰ μὲν ἐν μεγάρῳσιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἄλλῃ.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὅς κ' αἰεὶς ἔπλετο πάντων,

Ἀντίνοος· ἔτος γὰρ ἐπὶ ἡλεῖ τάδε ἔργα.

Οὔτι γάμῳ τόσον κεχρημένος, ἥτα χεῖρ' ἔχων.

Ἄλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·

Ὅφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύσει.

Αὐτὸς, ἅτὰρ σὸν παῖδα κατακτεῖναι λοχίσας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πῆφαται σὺν δὲ φείδεο λαῶν
 Σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὀπιθεὶν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
 "Οσσα τοι ἐκπέποτα καὶ ἐδῆδοτα ἐν μεγάροισι,
 Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰκασάβοιον ἕκαστος,
 Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ
 Ἴανθῃ· πρὶν δ' ἔτι νεμεσσητὸν κεχολῶομαι.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δρᾶ ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Εὐρύμαχ', ἐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντα ἀποδοῖτε,
 "Οσσα τε νῦν ὑμῖν ἐστὶ, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόναιο,
 Πρὶν πάσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσσαι.
 Νῦν ὑμῖν παράκειται, ἐναντίον ἢ μάχεσθαι,
 Ἥ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ·
 Ἀλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι ὄτομαι αἰπὺν ὀλεθρον.

"Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτῇ λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὐτίς·
 "ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπλης·
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον εὐξοον, ἣδὲ φαρέτρην,
 Οὐδού ἄπο ξεστὲ τοξάσσεται, εἰσόκε πάντας
 Ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης·
 Φάσγανά τε σπάσσομε, καὶ ἀντίχεσθαι τραπέζας
 Ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
 Ἀδρόοι· εἴ κέ μιν εὐδοῦ ἀπώσομεν, ἣδὲ θυράων,
 Ἐλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, βοή δ' ὥκιστα γένοιτο·
 Τῷ κε τάχ' ἔτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.

"Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον δέξυ,
 Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ὀμαρτῇ διος Ὀδυσσεύς
 Ἴον ἀποπροΐεις βάλλε σῆθος παρὰ μαζόν,
 Ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 Φάσγανον ἦκε χαμαῖζε, περιρρήδης δὲ τραπέζῃ
 Κάππεσε δινηθεῖς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε,

Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
 Θυμῷ ἀνιάζων· ποσσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέρωσι
 Λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυντ' ἀχλὺς.
 Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσατο κυδαλίμοιο
 Ἀντίος αἶψας· εἶρυτο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
 Εἵπων οἱ εἴξαιε θυράων· ἄλλ' ἄρα μιν φθῆ
 Τηλέμαχος κατόπιθε βαλὼν χαλκῆρεϊ θυρῇ,
 Ὡμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ γήθεσφιν ἔλασσε·
 Δέπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Τηλέμαχος δ' ἀπόρυσσε, λιπῶν δολιχόσκιον ἔγχος
 Αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δῖε, μή τις Ἀχαιῶν
 Ἐγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειε,
 Φασγάνῳ αἶψας, ἥε προπρηνέϊ τύψας.
 Βῆ δὲ θέων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
 Ἀγχῆ δ' ἰσάμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκας οἶσω ἢ δύο δοῦρε,
 Καὶ κυνέην εὐχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 Αὐτὸς τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ συβάτη
 Καὶ τῷ βυκόλῳ ἄλλα· τετυγχῆσθαι γὰρ ἔμεινον.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Οἶσε θέων, εἴως μοι ἀμύνεσθαι πᾶρ' εἰσοῖ,
 Μὴ μ' ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἔοντα.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί,
 Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κῆτο·
 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δαύρατ' αὖτ' ἄκτω,
 Καὶ πίσυρας κυνέας χαλκῆρεας ἱπποδασείας·
 Βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
 Αὐτὸς δὲ πρῶτισα περὶ χροῖ δύσατο χαλκῶ·
 Ὡς δ' αὐτως τῷ δρῶσι δυνέσθη τεύχεα καλά,
 Ἔσαν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην·
 Αὐτὰρ ὅγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰσχυρά,
 Τόφρα μνηστῆρων· ἔνα γ' αἰεὶ φ' ἐπὶ οἴκῳ

Βάλλε τινυσχόμενος· τοὶ δ' ἀγχισῖνοι ἐκπίον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ δισεύοντα ἀνακτα,
 Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἑῷσαδέος μεγάροιο·
 Ἐκλιν' ἐσάμεναί, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραδέλυμνον·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
 Ἴκπεριν, δαινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν·
 Εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω πεκορυθμένα χαλκῷ.
 Ὅρσοθύρῃ δέ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
 Ἀκρότατον δὲ παρ' ἐδὸν ἑῷσαδέος μεγάροιο
 Ἦν ὄδδ' ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαν·
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνάγκη διον ὑφορβὸν
 Ἐσάοτ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἴη γίνετ' ἐφορμή.
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύτων·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἂν ὀρσοθύρην ἀναβαίῃ,
 Καὶ εἴποι λαοῖσι· βοή δ' ὥκιστα γένοιτο·
 Τῷ κε τάχ' ἔτος ἀνὴρ νῦν ἕστατα τοξάσσαιτο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνδιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 Οὕτως ἔς· Ἀγέλαε τιωτρεφές· ἄγχι γὰρ αἰνῶς
 Αὐλῆς καλὰ θύρετρας, καὶ ἀργαλέον σόμα λαύρης·
 Καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς' ἄλκιμος εἴη.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνείκῳ θωρηχθῆναι
 Ἐκ θαλάμῃ· ἐνδον γάρ, ὅτομαί, ἐδὲ πῃ ἄλλῃ
 Τεύχεα κατθέδην Ὀδυσσεὺς καὶ παίδιμος υἱός.

ὣς εἰπὼν, ἀνέβαινε Μελάνδιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 Ἐς θαλάμῃς Ὀδυσῆος, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο·
 Ἐνδὸν δ' ὠδὲκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα,
 Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
 Βῆ δ' ἵμεναί, μέγα δ' ὥκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὣς περιβάλλομένους ἰδε τεύχεα, χερσὶ δὲ δοῦρα
 Μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῶ φάινετο ἔργον.

Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πῶτερόεντα προσήδα·

Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, ἥε Μελανθεύς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἡμβροτον, εὐδὲ τις ἄλλος
Αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείναν·
Ἄλλ' ἴδι, δι' Εὖμαιε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο,
Καὶ φράσαι, εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἡ τάδε ῥέξει,
Ἥ υἱὸς Δολίοιο, Μελανθεύς, τὸν περ οἶσω.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνδιος, αἰπόλος αἰγῶν,
Οἶσαν τεύχεα καλά· νόησε δὲ δῖος ὕφορβος,
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεον, ἐγγυς ἐόντα·

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Κεῖνος δ' αὖτ' αἰὲλος ἀνὴρ, ὃν οἰόμεθ' αὐτοῖ,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νηαρτὲς ἐνίσπε,
Ἥ μιν ἀποκτείνω αἶ κεν κρείσσω γε γένωμαι,
Ἥέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἴν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
Πολλὰς, ὅσας ἔτος ἐμήσατο σῶ' ἐνὶ οἴκῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἥτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Σχήσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας·
Σφῶϊ δ' ἀποσρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
Ἐς θάλαμον βαλέειν, σαινίδας δ' ἐκδῆσαι ὑπὶθε·
Σειρὴν δὲ πλεπτήν ἐξ αὐτῆς πειρήναντε
Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσσει τε δοκοῖσιν,
Ὡς κεν δηθὰ ζωὸς εἶεν χαλέπ' ἄλγεα πάσῃ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῆ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐκίδοντο·
Βὰν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον· λαδέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
Ἥτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα·
Τῶ δ' ἔσαν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντε.

Εὖθ' ὑπὲρ ὕδον ἔβαινε Μελάνδιος αἰπόλος αἰγῶν,
 Τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρον παλὴν τρυφάλειαν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεκαλαγμένον ἄζῃ,
 Λαέρτεια ἥρως, ἃ κερίζων φορέεσκε·
 Δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο, ραφαὶ δ' ἐλέλυτο ἱμάντων·
 Τῷ δ' ἀρ' ἐπαΐξανθ' ἐλέτην, ἔρυσάν τε μιν εἶσω
 Κερίῃ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ.
 Σὺν δὲ πύδας χεῖράς τε δέον θυμολγείῃ δεσμῶ,
 Εὖ μάλ' ἀκασρέψαντες διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν
 Τῖος Λαέρταο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκαῖσι.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Εὖμαιε συβῶτα·

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνδιε, νύκτα φυλάξεις,
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς ἐπέοικεν·
 Οὐδέ σέ γ' ἠριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 Λήσας ἐπερχομένη χρυσόθρανος, ἡνίκ' ἀγινῆς
 Αἶγας μνηστῆρεςσι δόμον κάτα, δαῖτα πένεδοι.

Ὡς ὁ μὲν αὖτις λείπτο, ταθεῖς ὁλοῶ ἐνὶ δεσμῶ.
 Τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην τ' ἐπιδέντε φαινήν,
 Βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην·
 Ἐνθα μένος πνεύοντες ἐφέσασαν· οἱ μὲν ἐπ' ἔδοῦ,
 Τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοδ' ἐ δόμῳ, πολέες τε καὶ ἔδλοί.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μένταρι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἡδὲ καὶ αὐδήν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε·

Μέντορ, ἄμυνον ἀρῆν, μνήσασθαι δ' ἐτάροιο φίλοιο,
 Ὃς σ' ἀγαθὰ ρέζεσκον· ὀμηλικὴ δέ μοι ἔσσι.

Ὡς ἔφατ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην.

Μνηστῆρας δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλειον ἐν μεγάροισι·

Πρῶτος τὴν γ' ἐνένικτε Δαμασορίδης Ἀγέλαος·

Μέντορ, μή σ' ἐπίεσι παραπικίδησιγ' Ὀδυσσεὺς·

Μνηστήρεςσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῶ·
 Ὡδὲ γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶω·
 Ὅππότε κεν τέτῳς κτέομεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 Ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι, οἷα μενοινᾷς·
 Ἐρδαιν ἐν μεγάροις· σῶ δ' αὐτὲ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῶ,
 Κτήμαδ', ὅπόσσα τοί ἐσι, τὰ τ' ἐνδοδι, καὶ τὰ θυρήφει,
 Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν· ἔδδ' τοι υἱας
 Ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἑάσομεν, ἔδδ' εὐγατρας,
 Οὐδ' ἄλοχόν κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν.

Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 Νείκεσσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·

Οὐκέτι σοί γ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον, ἔδδ' τις ἄλκη,
 Οἷη ὅτ' ἀμφ' Ἑλένη λευκωλένῃ, εὐπατερεῖη,
 Εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεῖ·
 Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
 Σῇ δ' ἤλω βελῇ Πριάμῃ πόλις εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν δῆμον καὶ κτήμαδ' ἱκάνεις,
 Ἄντα μνηστῆρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' Ἰσασο, καὶ ἴδε ἔργον,
 Ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.

Ἦ ῥα, καὶ ἔγω πάγχυ δίδου ἑτεραλχέα νίκην,
 Ἄλλ' ἔτ' ἄρα θένεός τε καὶ ἄλκης πειρήτιζεν,
 Ἡμὲν Ὀδυσσῆος, ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰδαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
 Ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλῃ ἄντην.
 Μνηστῆρας δ' ὥτρυνε Δαμιασορίδης Ἀγέλαος,
 Εὐρύνομός τε, καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοκτόλεμός τε,
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων·
 Οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
 Ὅσσοι ἔτ' ἔζων, περὶ τε ψυχέων ἐμάχοντο·

Τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς ἢ ταρφῆες ἰοί·

Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων·

ᾠ φίλοι, ἤδη γήσει ἀνὴρ ὃδε χεῖρας ἀάπτῃς·

Καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὐγμᾶτα εἰπών·

Οἱ δ' οἳοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι δύρησι.

Τῶ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·

Ἄλλ' ἄγεθ', οἱ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἳ κέ ποδι Ζεὺς

Δῶν Ὀδυσσῆα βλῆδαι, ἢ κῦδος ἀρέδαι·

Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν ἑτός γε πέσῃσιν.

ᾠ εἶπ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευσεν,

Ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Τῶν ἄλλος μὲν σαδμὸν εὖσαθέος μεγάροιο

Βεβλήκει, ἄλλος δὲ δύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·

Ἄλλε δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσσε χαλκοβάρεια.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,

Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ᾠ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἵποίμι ἢ ἅμμι,

Μνηστῆρων ἐς ὄμιλον ἀκοντίσας, οἳ μεμάασιν

Ἡμέας ἐξεναρίξας ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.

ᾠ εἶπ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν δέεα δοῦρα,

Ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,

Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,

Πεισανδρον δ' ἄρ' ἐπεφνε βοῶν ἐπιθεκὸλος ἀνὴρ·

Οἱ μὲν ἐπειδ' ἅμα πάντες ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον ἕδας.

Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·

Τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχ' ἔλοντο.

Αὐτίς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν δέεα δοῦρα,

Ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Τῶν ἄλλος μὲν σαδμὸν εὖσαθέος μεγάροιο

Βεβλήκει, ἄλλος δὲ δύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·

Ἄλλε δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσσε χαλκοβάρεια.

Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῶ

Λίγδην, ἄκρην δὲ ρινὸν δηλήσατο χαλκός.

Κτήσιππος δ' Εὐμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχρῃ μακρῷ

ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.

Τοὶ δ' αὐτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,

Μνηστῆρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα.

Ἐνθ' αὐτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορδος Ὀδυσσεύς,

Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·

Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιθεκόλος ἀνὴρ

Βεβλήκει πρὸς σῆδος, ἐπευχόμενος δὲ προσηύδα·

ὦ Πολυδερσίδη φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν

Εἰκων ἀφραδῆς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσι

Μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι.

Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, ὃν ποτ' ἔδωκας

Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.

Ἡ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιθεκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

Οὔτα Δαμασορίδην αὐτοχεδὸν ἔγχρῃ μακρῷ·

Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον ἔτα

Δυρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·

Ἦριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

Δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέχευ

Ἵψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.

Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὥς ἀγελαῖαι,

Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶσρος ἐφορμηθεῖς ἐδόνησεν,

Ὀρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.

Οἱ δ', ὥς· αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,

Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι,

Τὰ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσεσθαι ἵενται,

Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, ἐδὲ τις ἀλκὴ

Γίγνεται, ἐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·

Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα

Τύπλον ἐπισροφάδην· τῶν δὲ σόνος ὤρνυτ' αἰκῆς,

Κράτων τυπιομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦε.

Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γένων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Γυνῆμά σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον·
Οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
Εἶπεν, ἔδ' ἐ τι ρέξαι, ἀτάδαλον· ἀλλὰ ἢ ἄλλης
Παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ρέζοι.
Ἀλλά μοι οὐ πείδοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχευται
Τῷ ἢ ἀταδάλῃσιν ἀεικέα πόντον ἐπέσπον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι δυσκόος, ἔδ' ἐν ἑοργῶς,
Κείσομαι· ὥς οὐκ ἔσι χάρις μετόπιδ' εὐεργέων.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι δυσκόος εὐχεσθαι εἶναι,
Πολλάκι πε μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι
Τηλοῦ ἐμοὶ νόσαιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, ἢ τέκνα τεκέσθαι·
Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοιδα.

Ὡς ἄρα φανήσας ἕϊφος εἵλετο χερὶ παχείῃ
Κείμενον, ὃ ρ' Ἀγέλαος ἀποπρόεηκε χαμαῖζε
Κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε·
Φθεγγόμενος δ' ἄρα τῇ γε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
Τερπιάδης δέ τ' αἰοιδὸς ἀλύσκασε κῆρα μέλαιναν·
Φῆμιος, ὃς ρ' ἦειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
Ἔση δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λιγείαν
Ἀγχι παρ' ὀρσοθύρην· δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
Ἦ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλη ποτὶ βωμὸν
Ἐρκείη ἴζοιτο τετυγμένον, ἐνδ' ἄρα πολλὰ
Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βεῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηαν·
Ἦ γένων λίσσοιτο προσαιῖδας Ὀδυσῆα.
Ὡδ' ἐ δὲ αἰ φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι,
Γένων ἀψιμάσθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος·
Ἦτοι ὃ φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέδηκε χαμαῖζε
Μεσσηγὺς κρητῆρ' ἰδὲ θρόνῳ ἀργυροῦλῳ·

Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαίξας λάβε γένυα,

Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Γενῆμά σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καί μ' ἀλάρσθαι·

Αὐτῷ τοι μετόπιδ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν αἰεθὼν

Πέφνης, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνδράποισιν αἰίδα.

Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας

Παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικα δέ τοι παραεῖδεν,

Ὡς εἴ πο' τῷ μὴ με λιλαίσο δειροτομήσαι.

Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,

Ὡς ἐγὼ ἔτι ἐκὼν ἐς σὸν δάμον, ἐδὲ χατίζων,

Παυλύμην μνηστῆρσιν αἰσόμενος μετὰ δαίτας·

Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἦκυσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,

Αἴψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγυς ἔοντα·

Ἴχθεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον ἔσται χαλκῷ·

Καὶ κήρυκα Μέδοντα σαῶσομεν, ὅς τε μευ αἰεὶ

Οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἔοντος·

Εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος, ἥ εἰ σὺ βάντης,

Ἦέ σοι ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἦκυσσε Μέδων, πεπνυμένος, πιδάσθαι·

Πεπτηγὸς γάρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα

Ἔσο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύτκων κῆρα μέλαινα.

Αἴψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θοῶς δ' ἀπέδυσε βραχύν·

Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαίξας λάβε γένυα,

Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμὶ· σὺ δ' Ἴχθεο· εἰπὲ δὲ πατρί,

Μή με περιδανέων δηλήσεται ἄλλεί χαλκῷ,

Ἀνδρῶν μνηστῆραν κεχολαμένους· οἳ αἱ ἔκπειροι

Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ κῆποι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη παλῦμης Ὀδυσσεύς·

Θάρσει, ἐκιδὴ σ' ἔτος ἐρύσσεται καὶ ἐσθλόν, καὶ ἐκὼν

Ὅφρα γνῶς κατὰ θυμόν, αἵ τ' ἀρ' εἰπόμενα καὶ ἐλθέμενα·

Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων.
 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔξεοδε δύραζε
 Ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε ἢ πολύφημος αἰοιδός,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττιέο με χρή.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντε.
 Ἐξέειπεν δ' ἄρα τῶγε Διὸς μεγάλῃ ποτὶ βωμὸν,
 Πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεί.
 Πάπληγεν δ' Ὀδυσσεὺς καθ' ἐὼν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
 Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρ' ἀμέλαιναν.
 Τοὺς δὲ ἶδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι ἢ κονίῃσι.
 Πεντεῶτας πολλούς· ὥς' ἰχθύας, ἔδ' ἀλιῆες
 Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοδ' ἐθαλάσσης
 Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες
 Κύμαδ' ἀλὸς ποδέοντες ἐπὶ ψαμάδοισι κέχυνται,
 Τῶν μὲν τ' ἥελιός φαέδων ἐξείλετο θυμόν.
 Ὡς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχ', εἰδ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
 Ὅφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταδύμιόν ἐστιν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπαίδετο πατρί·
 Κινήσας δὲ δύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρη῏ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν
 Δμωάων σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
 Ἐρχεο· κικλήσκει σε πατήρ ἐμός, ὅφρα τι εἴπῃ.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος·
 Ὡς ἔειπεν δὲ δύρας μεγάρων εὐ ναιεταόντων,
 Βῆ δ' ἦμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόδ' ἡγεμόνευεν.
 Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νεκυέεσσιν,
 Αἵματι ἢ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λέοντα,
 Ὅς ῥά τε βεβρωκὸς βοὸς ἐρχεται ἀγρὰύλοιο·
 Πᾶν δ' ἄρα οἱ σῆδός τε, παρηΐά τ' ἀμφοτέρωθεν
 Αἵματόντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὥκα ἰδέσθαι·

Ὡς Ὀδυσσεὺς πεπάλαντο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερδαν·

Ἡ δ' ὡς ἐν νύκτας τε καὶ ἄσπετον εἶσιν ἐώρα·

Ἴδυσέν ῥ' ὀλολύξα, ἐπεὶ μέγα εἶσιν ἐργον·

Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔχευεν, ἱεμένην περ·

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἐν θυμῷ, γρηῷ, χαῖρε, καὶ ἴχεο, μὴδ' ὀλολύξε·

Οὐχ ὅσιν κταμένοιισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι·

Τῷσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν, καὶ χέτλια ἔργα·

Οὔτινα γὰρ τίσκον ἐπιχθονίων ἀνδράπων,

Οὐ κακὸν, ἔδδ' μὲν ἐδλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·

Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν αἰκέα πόντον ἐπέσκον.

Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον,

Αἷ τέ μ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἷ νηλητεῖς εἰσι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω·

Πεντήκοντά τοι εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες

Δμωαῖ, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,

Εἰριά τε ξαίνειν, καὶ δαλοσύνης ἀνέχεσθαι·

Τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέδθησαν,

Οὗτ' ἐμὲ τίσθαι, ὅτ' αὐτὴν Πηνελόπεια.

Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν αἴετο, ἔδδ' ἔ μήτηρ

Σημαίνειν εἶασκεν ἐπὶ δμῶσιν ἑταίρῃσιν.

Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβῶ ὑπερώϊα σιγαλόεντα

Εἶπω σὴν ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὄππῃ ἐπῶρε.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Μῆπω τήνδ' ἐπέχειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἶπε γυναῖξιν

Ἑλθέμεν, αἵ περ ἀρόδην αἰκέα μηχανάσμετο.

Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῷ δὲ δὶ ἐν μεγάροισιν βεβήκα,

Ἀγγελέμεσα γυναῖξιν, καὶ ὑπερβέβηκεν ἑταίρῃσιν.

Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλῳ ἠδὲ συβάτῃ

Εἰς ἑ καλῶσθ' αἰετός ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀρχετε νῦν νέκρας φορέειν, καὶ ἀνὰ χεῖρας γυναῖκας.

Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἥδ' ἐ τραπέζας,
 ὕδατι καὶ ἀπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ πάντα δάμον κατακασμήσηδε,
 Δμῶας ἐξαγαγόντες εὖς αδέας μεγάροιο,
 Μεσσηγύς τε δόλη καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς,
 Θεινέμεναί· εἴφεσιν ταυνύκεσιν, εἰσόκε πασέων
 Ψυχὰς ἐξαφέλοιδε, καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσχοντό τε λάδρη.
 Ὡς ἔφαδ'· αἳ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
 Αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν ἐν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 Κάδδ' ἄρ' ὑπ' αἰδέσῃ τίδεσαν εὐερχέος αὐλῆς,
 Ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς
 Αὐτὸς ἐπικεπερχων· ταῦ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἥδ' ἐ τραπέζας,
 ὕδατι καὶ ἀπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρων.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βυκόλος ἥδ' ἐ συβώτης
 Αἰσροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖα δόμοιο
 Εὖον· ταῦ δ' ἐφόρεον δμῶαι, τίδεσαν δὲ δύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπιδὴ πᾶν μέγαρον διακρομήσαντο,
 Δμῶας ἐξαγαγόντες εὖς αδέας μεγάροιο,
 Μεσσηγύς τε δόλη καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς,
 Εἴλθον ἐκείνη, ὅθεν ἔπας ἦεν ἐλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος παπυνμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαράν θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 Τάων, αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῖραν,
 Μητέρι δ' ὀνητέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 Ὡς ἄρ' ἔφη καὶ πᾶσι μὲν γαῖας κυανοπρώροιο
 Κίονος ἐξάψας μεγάλης περίβαλλε δόλοιο,
 Ὑψὸς ἐπενταῖντας, μὴ τις προσὶν ἔδας ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ὅπ' ἂν ἡ γαῖα ταυκσίπτεροι, ἥ ἐ πέλειαι,
 Ἐρκαῖ ἀντιλήξουσιν, πόθ' ἐσέκει ἐνὶ δάμνῳ,

Αὐλιν ἐσιέμεναι, συγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 Ὡς αἶ γ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 Δαιρῆσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτις αὖ θάνοιεν.
 Ἦσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνδά περ, ἔτι μάλα δῆν.
 Ἐκ δὲ Μαλὼν-Διαν ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ κούρην·
 Τῷ δ' ἀπὸ μὲν ῥινὰς τε καὶ ἕατα νηλεῖ χαλκῷ
 Τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι
 Χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, κεκοτηότι θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
 Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.

Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Οἶσε δέσπον, γρη῏, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
 Ὅφρα δευιάσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
 Ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἀνωχθεὶ σὺν ἀμφικύλοισι γυναῖξί·
 Πάσας δ' ὄτρυνον θιναῖς κατὰ δῶμα νέεσθαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔσπες·
 Ἀλλ' αἶγε τοι χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματ' ἐνείκω·
 Μηδ' ἔτω βάκισιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους·
 Ἔσθθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῦρ κ' ἄν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔφατ'· ὃ δ' ἀκίδησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλειαν·
 Ἦνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Εὐ δαδύασεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀνέβη διὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος·
 Ἀγγελέεσσα γυναῖξί, καὶ ὄτρυνέεσσα νέεσθαι·
 Αἱ δ' ἴσταν' ἐκ μεγάροιο, δάος ποτὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 Αἱ μὲν αἶψ' ἀμφεχέοντο, καὶ ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα,
 Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους·
 Χεῖράς τ' αἰνέμεναι· τὸν δὲ γλυκύς ἱρερός ἦρε·
 Κλαυθμῷ καὶ στυγερῇ· γίνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάθος·

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ψ, δ' ἀναγνωρίζει πόσιν ὅν περ Πηνελόπεια.

ΓΡΗΤΣ δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καυχалоόωσα,
 Δεσποίνῃ ἐρέεσσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα·
 Γένατα δ' ἄρ' ἔρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 "Εγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὅφρα ἴδῃαι
 Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τὰ τ' ἔλδεαι ἥματα πάντα·
 Ἦλδ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεταί, ὅψ' ἐπερ ἔλδ' ἄν·
 Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἷδ' ἐὼν οἶκον
 Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
 Ἀφρῶνα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἔοντα,
 Καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
 Οἷ σέ περ ἔδωκαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦεναι.
 Τίπτε με λωδαῖαις παλυπενδέα θυμὸν ἔχουσαν,
 Ταῦτα παρ' ἐρέεσσα; καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρας;
 Ἦδέας, ὅς μ' ἐπέδῃσε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλήνης;
 Οὐ γάρ πω τοῖόνδε κατέδρανον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς.
 "Ωχετ' ἐποψόμενος κακοῖλιαν οὐκ ὀνομαστήν·
 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἔψ' ἔρχεαι μέγαφρόνδε·
 Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναῖκ' ἂν αἶμαί τ' εἴσι,

Ταῦτ' ἐλθῶσ' ἡγγυλε, καὶ ἐξ ὕπνου μὲ ἀνέγερε,
 Τῷ κε τάχα συγεῖώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
 Αὐτίς ἔσω μεγάρων· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Οὐτὶ σε λωθεύω, τέκνον· φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
 Ἦλθ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
 Ὁ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι.
 Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾗδεεν ἔνδον ἑόντα,
 Ἀλλὰ σαιοφροσύνησι νοήματα πατρὸς ἔκλυθεν,
 Ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορέοντων.

Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θορήσασα
 Γρηῖ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκε·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εἰ δ' ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἐνισπε,
 Εἰ ἔτεόν δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
 Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χάρας ἐφῆκε,
 Μῆνος ἐόν, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμμενον.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Οὐκ ἴδον, οὐ πωδόμεν, ἀλλὰ σόνον οἶον ἄκων
 Κτανομένων· ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
 Ἦμεδ' ἀτυζόμενα, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαν·
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε
 Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατήρ προσέηκε καλέσσει·
 Εὖραν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσσιν
 Ἔσαθ'· σὲ δέ μιν ἄμφι κραταίπεδον ἔδαις ἔχοντες
 Κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰσάνθης,
 Αἵματι καὶ λάτρειοι πακαλαγμένον, ὥς τελέοντα.
 Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλαίῃσι δύρησιν
 Ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεσπέϊον περικαλλές,
 Πῦρ μέγα κτεάμενος· σὲ δέ με προσέηκε καλέσσει·
 Ἀλλ' ἔπευ, ὅφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐκιδῆται.
 Ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ· ἔπειτα κακὰ πολλὰ πτόκοιτε.

Νῦν δ' ἤδη τοῦδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται·
 Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζῶος ἐφ' ἐσίοιο, εὖρε δὲ καὶ σε,
 Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι κακῶς δ' οὔπερ μιν ἔριζον
 Μνηστῆρας, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖα φίλη, μή πω μέγ' ἐπεύχεο καυχχαλόωσα·
 Οἶδα γάρ, ὥς κ' ἀσπασὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
 Πᾶσι, μάλιστ' αὖ ἐμοὶ τε, καὶ νιΐϊ, τὸν τεκόμεδα·
 Ἄλλ' οὐκ ἔδ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις,
 Ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγανῆς,
 Ὅτρυν ἀγασσάμενος θυμολγέα, καὶ κακὰ ἔργα·
 Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνδράπων,
 Οὐ κακὸν, εἰδὲ μὲν ἐδδλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
 Τῷ δὲ ἀταδθαλίας ἔπαδον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὦλεσε τηλεὺς νόσον Ἀχαιῖδος, ὦλετο δ' αὐτός.

Τὴν δ' ἡμῖβει' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Ἦ πόσιν, ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ, ἔποι' ἔφηθα
 Οἴκαδ' ἐλευσέμεν; θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
 Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἶπω,
 Οὐλήν· κτεῖνε πῶτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
 Τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔδελον δέ σοι αὐτῇ
 Εἰσέμεν· ἀλλὰ με κτεῖνος ἐλαὸν ἐπὶ μάσκα χερσὶν
 Οὐκ ἔα εἰπόμενα, πολυιδρῆσι νόσοιο.

Ἄλλ' ἔπειτα αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσωμαι αὐτῆς,
 Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖνά μ' οἰκτίσῃ ὀλέθρῳ.

Τὴν δ' ἡμῖβει' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε δεῶν αἰσχυροτάων
 Δήνεα εἰρυοῦμαι, μάλα πῆρ πολυιδρὶν ἐῦσαι·
 Ἄλλ' ἔμηνις ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅφρα ἴδωμαι
 Ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπεφγεν.

Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ

"Ωρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλοι πόσιν ἔξερσείνοι,
 "Ἡ παρσᾶσα κύσαιε κάρη ἢ χεῖρε λαβῆσα.
 "Ἡ δ' ἐπὶ εἰσῆλθεν, ἢ ὑπέρβη λαΐνον ὑδόν,
 "Ἐξετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐνκντίον, ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Τοίχε τοῦ ἐτέρου· ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 "Ἡστο κάτω ὀρόων, ποτιδέγμενος, εἴ τί μιν εἴποι
 "Ἰφδίμη παρᾶκοιτις, ἐπὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 "Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἱκανεν·
 "Οψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπιδίας ἐσίδεσκεν,
 "Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασσκε, κακὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνένιπλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
 Τίφθ' ἔτω πατὴρ νοσφίζεαι, ὑδὲ παρ' αὐτὸν
 "Ἐξομένη μύθοισιν ἀνείρεαι, ὑδὲ μεταλλᾷς;
 Οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 "Ἀνδρὸς ἀφεσαίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 "Ἐλθοι ἐσικοςῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη σεραυτέρη ἐστὶ λίθοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τέκνον ἐμὸν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
 Οὐδέ τι προσφάδω δύναμαι ἔπος, ὑδ' ἐρέεσθαι,
 Οὐδ' εἰς ὥπα ιδέεσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐτεῖον δὴ
 "Ἐς" Ὀδυσεὺς, ἢ οἶκον ἱκάνεταί, ἢ μάλα νῶϊ
 Γνωσόμεθ' ἀλλήλων ἢ λῶϊον· ἔσι γὰρ ἡμῖν
 Σῆμαδ', ἃ δὴ ἢ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.

"Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἕασον
 Παιράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται ἢ ἄρειον.
 Νῦν δ' ὅττι ρυπόω, κακὰ δὲ χροῖ εἵματα εἴμαι,
 Τῶνεκ' ἀτιμάζει με, ἢ ἔπω φησὶ τὸν εἶναι.
 "Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται·

Καὶ γάρ τις θ' ἓνα φῶτα κατακτείναις ἐνὶ δήμῳ,
 ὦ μὴ πολλοὶ ἔσσιιν ἀοσητῆρες ὀπίσσω,
 Φεύγει, πηθές τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν·
 Ἡμεῖς δ' ἔργα πόλλης ἀπέκταμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι
 Κέρων εἰν Ἰθάκῃ τῷ σε φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην
 Μῆτιν ἐπ' ἀνδράπῃς φάσ' ἔμμεναι, ἔδὲ κέ τις τοι
 Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσσει καταδνητῶν ἀνδρώπων.
 Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', ἔδὲ τί φημι
 Ἀлкῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεσι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 Πρῶτα μὲν ἄρ λήσανθε, καὶ ἀμφιέσαθε χιτῶνας,
 Δμωάς τ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἐλέσθαι·
 Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς, ἔχων φόρμιγγα λιγῆαν,
 Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
 Ὡς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκέων,
 Ἡ ἂν' ὁδὸν σείχων, ἥ οἱ περιναιετάσσι·
 Μὴ πρόθε κλέος εὐρὺ φόνος κατὰ ἄστυ γένηται
 Ἀνδρῶν μνησῆρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 Φρασσόμεθ', ὅ, τί κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύουν, ἠδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν ἔν λήσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 Ὁπλῆθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος ἀοιδὸς
 Φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφίσιν ἴμερον ὥρσε
 Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀρύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περισσὸν ἀχίζετο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν παίζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοθεν ἀκέων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔγχετο πολυμήνην βασιλείαν·

Σχετλίη, ἣδ' ἔτλη πόσιος ἑ. κεριδίοιο
Εἵρουσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ὅφρ' αἶψ' ἴκοιτο.

Ὡς ἄρα τις εἶπεν· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἃ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνόμῃ ταμὴν λοῦσεν, ἣ χρίσεν ἐλαίῳ.

Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν, ἥδ' ἔχιδνα·

Αὐτὰρ πακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη,

Μεῖζονά τ' εἰσιδέειν ἣ πάσσονα· καδδὲ κάρητος

Οὔλας ἔχε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ

Ἴδρις, ὃν Ἡφαιστος δέδασεν ἣ Παλλὰς Ἀθήνη

Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείῃ·

Ὡς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε ἣ ὤμοις.

Ἐκ δ' ἄσαμίνδε βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.

Ἀψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη,

Ἀντίον ἧς ἀλόχου· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

Δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν δηλυτεράσθαι

Κῆρ ἀτέραμνον ἔδηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·

Οὐ μὲν κ' ἄλλη ὦδε γυνὴ τετληότι θυμῷ

Ἀνδρὸς ἀφεσαίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας·

Ἐλθοι εἰκοσιῶν ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, σόρεσον λέχος, ὅφρα ἣ αὐτὸς

Λέξομαι· ἥ γὰρ τῇ γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Δαιμόνι', ἔτ' ἄρ' τι μεγαλίζομαι, ἣδ' ἀδερρίζω;

Οὐδὲ λῆν ἄγαμαι· μάλα δ' εὖ εἶδ', οἷος ἔησθα,

Ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχὴν ἔτμοιο.

Ἀλλ' ἄγε οἱ σόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,

Ἐκτὸς εὖσαδέος θαλάμῳ, τὸν δ' αὐτὸς ἐποίει·

Ἐνθα οἱ, ἐκδείσας πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,

Κῶσα, ἣ χλαίνας, ἣ ῥήγας σιγαλόμεναι·

Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος περὶ φρεσὶν αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς·

Ὀχθήσας ἄλοχον προσεφώνεε, κέδν' εἰδῆϊαι·

ὦ γυναῖ, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὺς ἔειπες.
 Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 Καὶ μάλ' ἐπισαμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἀπελθὼν
 Ῥηϊδίῳς ἐθέλων δείη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ·
 Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν τις ζῶος βροτὸς, εὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 Ῥεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 Ἐν λέχῃ ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον, εὐδὲ τις ἄλλος.
 Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
 Ἀκμηνὸς, θαλέδων· πάχετος δ' ἦν, ἥϋτε κίων·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
 Πυκνῆσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καδύπερθεν ἔρεψα·
 Κολλητὰς δ' ἐπέδηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλῃ ἐλαίῃς·
 Κορμὸν δ' ἐκ ρίζης προταμῶν, ἀμφέξεσα χαλκῷ
 Εὖ καὶ ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ σάδμην ἴδυνα,
 Ἐρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ.
 Ἐκ δὲ τῷ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 Δαιδάλλων χρυσῷ τε, καὶ ἀργύρῳ, ἠδ' ἐλέφαντι·
 Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς, φοίνικι φαινόν.
 Οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι· εὐδὲ τι οἶδα,
 Εἴ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐσι, γυναῖ, λέχος, ἥε τις ἤδη
 Ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτῇ λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Σήματ' ἀναγνέσης, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Δειρὴ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσήυδα·

Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλισα
 Ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον εἰζὺν,
 Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 Ἡβῆς ταρπῆναι, καὶ γήραος εὐδὸν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὲν οὖν μοι τόδε χῶρε, μηδὲ νεμέσσει.

Οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπὰ ἴδον, ὥδ' ἀγάπησα·
 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ἐρρίγαι, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 Ἐλθῶν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βελεύουσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Ἄνδρ' παρ' ἄλλοδαπῶ ἐμίγη φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
 Εἰ ἤδη, ὃ μιν αὐτὶς ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 Ἀξέμεναί οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
 Τὴν δ' ἦτοι ρέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον αἰκίης·
 Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόδωκεν ἑὼ ἐγκάτθετο θυμῷ.
 Λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
 Νῦν δ', ἐπὰ ἥδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
 Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
 Ἄλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μύνη
 Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιέσθαι,
 Ἥ νῶϊν εἵρυτο δῦρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
 Πείθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
 Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κένδ' αἰδύϊαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῇ νηχομένοισι φανείη,
 Ὦντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 Ῥαῖσιν ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγαῷ·
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς αἰλὸς ἠπαιρόνδε
 Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφον ἄλμην·
 Ἀσπασίοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 Ὡς ἄρα τῇ ἀσπασὸς ἦν πόσις αἰσοροῶσα·
 Δαιρῆς δ' ἔπω πᾶμπαν ἀφίστο πῆχχε λευκῷ.
 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν χέειν, Ἡῷ δ' αὖτε
 Ῥύσας ἐπ' Ὀκίανῳ χερσὶ δρονον, ἐδ' ἔα ἵππους
 Ζεύγνυθ' ὀκῦποδας, φάος ἀνδράποισι φέροντας.

Λάμπων κ' Φαίδων', οἳ τ' Ἡῷ πώλει ἄγχοι.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γυναῖ, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ παῖρατ' ἀέθλων
 ἤλδομεν, ἀλλ' ἐτ' ὀπιθεὺς ἀμείτρητος πόνος ἔσται,
 Πολλὸς κ' χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα ταλίσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μυθήσατο Ταιρυσίαο
 Ἡματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόρυον Ἀΐδος εἴσω,
 Νόσον ἐταίρουσιν διζήμενος, ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν, γυναῖ, ὄφρα κ' ἦδη
 Ὑπνῶ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐνὴ μὲν δὴ σοὶ γε τότε ἔσσεται, ὀππότε θυμῷ
 Σῶ ἐθέλης· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποιήσαν ἱκέσθαι
 Οἶκον ἐκκείμενον, κ' σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράδης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 Εἵπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ κ' ὀπιθεὺς, οἶω,
 Πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐς δαήμεναι ἔτι χέρπον.

Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις
 Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, ὃδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· ἐδὲ γὰρ αὐτὸς
 Χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστ' ἀνώγει
 Ἑλθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐήρες ἑρετμόν·
 Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν,
 Ἀνέρας, ὃδ' αὖ ἄλυσσι μεμιγμένοι εἶδαρ' ἔδουσιν·
 Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήες,
 Οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τὰ τε πτέρω νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' εἶπεν ἀριφραδὲς, ὃδέ σε κεύσω·
 Ὀππότε κεν δὴ μαι ξυμβαλόμενος ἄλλος ὁδότης
 Φῆη ἀθηρηλοῦν ἔχειν ἀπὸ φαιδμῶ ἀμω,
 Καὶ τότε μ' ἐν γαλήνῃ σήξαντ' ἐκάλυπτεν ἑρετμόν,
 Ἐρξανθ' ἀπὸ καλῶν ἔκαστος ἄνακτι,

Ἄρνειόν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 Οἴκαδ' ἀποσεύχουσιν, ἔρδαν δ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 Ἀθανάτουσι θεοῖσι, τὰ ὑρακὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ αἰλὸς αὐτῶ·
 Ἀβληχρὸς μάλα ταῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πύφνη
 Γῆρας ὑπο λαπαρῶ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελευτᾶται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
 Ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεται.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνή·
 Ἐδῆτος μαλακῆς, δαῖδαν ὑπο λαμπομενάων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σόρεσαν συκινὸν λέχος ἐγκονέεσσαν,
 Γρηῦς μὲν καίεσσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἠγεμόνευεν.
 Ἐρχομένοισι λέχουσδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 Ἐς θάλαμον δ' ἀγαγῆσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
 Ἀσπασίαι λέκτροιο παλαιῷ θεσμόν ἴκοντο.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος ἢ βακόλος ἠδὲ συμβῶτης
 Παῦσαν ἄρ' ἐρχηδροῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκα·
 Αὐτοὶ δ' εὐσάζοντο κατὰ μέγαρον σκιάοντα.
 Τῷ δ' ἐπεὶ ἦν φιλότιτος ἐταρτήτην ἱρακτινῆς,
 Τερπιδὴν μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέπαυσε·
 Ἡ μὲν ὅς· ἐν μεγάραισιν ἀνέχετο διὰ γυναικῶν,
 Ἀνδρῶν μνηστῆραν ἐσθρῶν· αἰὲν ἔστιν ὁμοίαν·
 Οἱ ἔδεν εἶναι πολλὰ βόας, ἢ ἴφια μῆλα·
 Ἐσφάζον· πολλὰς δὲ πίδων ἠφίσσεται ρίνας·
 Αὐτὰρ ἐδουλοῦντο Ὀδυσσεύς, ἔσσαν κτῆρ' ἔδοντο·
 Ἀνθρώποις, ὅσαι τ' αὐτὸς εἰζύσας ἐμόγησεν·
 Πάντ' ἔλεγε· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετο ἑκάμην· ἠδὲ ρέεπνος
 Πίπλεν ἐπὶ βλεφάροισι, πᾶρος καταλέξαι ἅπαντα.

Ἦρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἦλθ' ὡς Λατοφάγων ἀνδρῶν πείραν ἄρῃαν·
 Ἦδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν
 Ἰφθίμων ἐτάρων, εἰς ἧδιεν, εἰδ' ἐλέαιρεν·
 Ἦδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καὶ πέμπ'· εἰδὲ πω αἶσα φίλῃν εἰς πατρίδ' ἰκέσθαι
 Ἦν, ἀλλὰ μιν αὐτίς ἀναρπάξασα δύελλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα σενάχοντα·
 Ἦδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιρρυγονίην ἀφίκανεν,
 Οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους
 Πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἷος ὑπέκφυγε νηϊ μελαίνῃ·
 Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον, πολυμηχανίην τε·
 Ἦδ' ὡς Αἴδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
 Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίῃσι Τειρεσίῃσιν,
 Νηϊ πολυκλήϊδι, καὶ εἰσίδε πάντας ἐταίρους,
 Μητέρα δ', ἣ μιν ἔτικτε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα·
 Ἦδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκυσεν·
 Ὡς δ' ἵκετο πλαγκτὰς πέτρας, δεινὴν τε Χάρυβδιν,
 Σκύλλην δ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν·
 Ἦδ' ὡς Ἡελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·
 Ἦδ' ὡς νῆα δοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἔφθιεν ἐδλοὶ ἐταῖροι
 Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν·
 Ὡς δ' ἵκετ' Ὠγυγίην νῆσον, Νύμφην τε Καλυψῶ,
 Ἦ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
 Θῆσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 Ἀλλὰ τῷ ἔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·
 Ἦδ' ὡς εἰς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 Οἱ δὴ μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσαντο,
 Καὶ πέμψαν σὺν νηϊ φίλῃν εἰς πατρίδα γαῖαν,
 Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε ἄλλης, ἐδῆτ' αὖτε δόντες·

Τὺτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύαν μελεδήματα θυμοῦ.

Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὅπότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο, ὃν κατὰ θυμόν,
Εὐνῆς ἥς ἀλόχῃ ταρπήμεναι, ἥδ' ἔχ' ὕπνῳ,
Αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον Ἡριγένειαν
Ὄρσεν, ἴν' ἀνδράποισι φόως φέρη· ὥρτο δ' Ὀδυσσεὺς
Εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

ὦ γύναι, ἦδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
Ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόσον
Κλαίεις· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
Ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἵης·
Νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
Κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐσι, κοιμιζέμεν ἐν μεγάροισι·
Μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἅλλα δ' Ἀχαιοὶ
Δάσσο· εἰσὼκε πάντας ἐνικλήσασιν ἐπαύλης.

Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρον ἔπαμι,
Ὀψόμενος πατέρ' ἐδῶλόν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
Σοὶ δέ, γύναι, τάδ' ἐπισέλλω, πινυτῇ περ ἐσση·
Αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσιν ἅμ' ἡλίκῳ ἀνιόντι·

Ἀνδρῶν μνηστῆραν, ὅς ἐκτανον ἐν μεγάροισιν·
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
Ἦδαι, μηδέ τινα προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφ' ὅμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά·
Ὄρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βηκόλαν ἥδ' ἐσθλάνην,
Πάντας δ' ἐντὲ ἀναγεν ἀρήϊα χερσὶν ἐλέδαι.

Οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθησαν· ἐδωρήσοντο δὲ χαλκῷ·

Ὡἷξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦσαν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς·

Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθονά· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη

Νυκτὶ κατακρύψασα δοῶς ἔχχε πτόλης.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Ω, δ' Ὀδυσσεύς σὺν πατρὶ καὶ υἱῷ μάχεται Ἀχαιοῖς.

ΕΡΜΗΣ δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἑξακαλεῖτο
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ
 Καλὴν, χρυσεῖην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θελγεί,
 Ὃν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 Τῇ δ' ἄγε κινήσας· ταῦ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῶ ἄντρον θροεπέσιοιο
 Τρίζουσαι ποτέοντα, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
 Ὀρμαδὺ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχοντα·
 Ὡς αἰ τετριγυῖα αἶμ' ἦισαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
 Παρ δ' ἴσαν ὈκEANῷ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην,
 Ἡδὲ παρ' Ἡελίοιο πύλας, καὶ δῆμον Ὀνείρων,
 Ἡῖσαν αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λαιμῶνα,
 Ἐνθα τε ναίεισι ψυχὰς, εἰδωλα καμόντων.
 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πατρόκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Αἰαντός δ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὀμίλεον· ἀγχίμολον δὲ
 Ἦλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου
 Ἀχνομένη· περὶ δ' ἄλλων ἀγηγέραθ', ὅσσοι αἶμ' αὐτῶν

Οἶκαρ ἐν Αἰγυπτίῳ θάνατον, ἢ πτότρον ἐπάσσει·
 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνει Πηλεΐωνος·
 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικέραυνον
 Ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναί ἡμᾶτα πάντα·
 Οὐνεκα πολλοῖσιν τε ἢ ἰφθίμοισιν ἀνάσσεις
 Δήμῳ ἐν Τρώων, ὅδι πάχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί·
 Ἡ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμελλε·
 Μοῖρ' ὀλοή, τὴν ἔτις ἀλεύεσθαι, ὅς κε γένηται·
 Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἀνάσσεις,
 Δήμῳ ἐν Τρώων θάνατον ἢ πτότρον ἐπισπεῖν·
 Τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοί,
 Ἡδέ κε καὶ σὺ παίδι μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω·
 Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίσας θανάτω εἵμαρτο ἀλῶναρ·
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνειν Ἀτρεΐδαν·
 Ὀλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
 Κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱες ἄριστοι,
 Μαρνάμενοι περὶ σῷ· σὺ δὲ σροφάλλῃ γυῖ· κούης
 Κῆρσο μέγας μεγαλῶς, λελασμένους ἱπποσυνάωνι·
 Ἡμεῖς δὲ πρὸπαν ἡμᾶρ ἐμαρνάμεθ'· ἠδὲ καὶ πᾶν παῖον
 Πανσάμεθα πτολέμῃ, εἰ μὴ Ζεὺς λαΐλαπτι παῦσεν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐναΐκαμεν ἐκ πτολέμοιο,
 Κάτδεμεν ἐν λεχέεσσι, καθέραντες χρῶα καλὸν
 Ὑδατὶ τε λιαρῷ, καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ὤμφοις
 Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, κείροντό τε χαίτας·
 Μήτηρ δ' ἐξ αἰλὸς ἦλθε σὺν ἑδανάτῃσ' αἰλήκων,
 Ἀγγελίης αἶψα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
 Θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
 Καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰ μὴ ἀτὴρ κατέρυκε, πτολίεθρον τε πολλά τε εἰδώς,
 Νέστωρ, οὗ καὶ πρὸδ' ἀρίστη φαίνεται βολή·
 Ὃς σφιν εὐφροσύνην ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἰχευδ', Ἀργεῖοι, μὴ φοβέσθε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 Μήτηρ ἐξ αἰλὸς ἦδε σὺν ἀδελφεῖσιν αἰλίσσιν
 ἔρχεται, αὐτὰρ παῖδες τεθνηυῖότ' ἀντίσσωσα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔχοντο φόβον μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κῆρυα αἰετοῖο γέροντος,
 Οἴκτρ' ὀλοφυρόμενα, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμυθόμεναυ ἐπὶ καλῇ,
 Θρήνεον· ἔνθα κεν ἔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
 Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μῆσα λιγυῖα.
 Ἐπτα δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 Κλαίμεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοὶ τ' ἀνδρωποί·
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν περὶ, πολλὰ δέ σ' ἄμφω
 Μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πύονα, καὶ ἔλικας βῦς.
 Καίειο δ' ἐν τ' ἐδῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ,
 Καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἦρωες Ἀχαιοὶ
 Τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 Πεζοὶ δ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὄρεσσι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ἤνυσεν Ἡφαίστιο,
 Ἡῶθεν δὴ τοι λόγους λευκ' ὄσέ', Ἀχιλλεῦ,
 Οἶκον ἐν ἀκρήτῳ, καὶ ἀλείφατι δῶκε δὲ μήτηρ
 Χρυσῶν ἀμφιφορῆα· Διανύσοιο δὲ δῶρον
 Φάσκ' ἔμενα, ἔργον δὲ περικλυτῷ Ἡφαίστιο.
 Ἐν τῷ τοι καῖται λευκ' ὄσέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μεινοπιάδαο θανόντος·
 Χωρὶς δ', Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔσχατον τίς ἀπάκταν·
 Τῶν ἄλλων ἑτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα·
 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀρύμονα τύμβον
 Χεύομεν Ἀργεῖαν ἱερὸς στατὸς αἰχμητάων,
 Ἀκτῇ ἐπὶ πρὸ χέου, ἐπὶ πλατῇ Ἑλλήσποντον·
 Ὡς κεν τηλεφανῆς ἐκ ποντέων ἀνδράσιν εἴη
 Τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ σὲ μετόπισθεν ἔσονται.
 Μήτηρ δ', αἰτήσασα θεοῖς, περικαλλεῖ ἄεθλον

Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριζήσιν· Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησ' αἶ
 Ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένε βασιλῆος
 Ζώννυνταί τε νέοι, ἧ ἐπεντύνοντα ἀεθλα·
 Ἀλλά κε κῆνα μάλισ' ἰδὼν δηήσας θυμῷ,
 Οἱ' ἐπὶ σοὶ κατέδηκε θεὰ περικαλλέ' ἀεθλα,
 Ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν ἔδ' ἑταρῶν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 Πάντας ἐπ' ἀνδρώπης κλέος ἔσσεταί ἐδδλόν, Ἀχιλλεῦ.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τὺδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσ' αἶ;
 Ἐν νόσῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον,
 Αἰγίδος ὑπὸ χερσὶ, ἧ ἐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
 Ψυχὰς μνηστῆρων κατάγων, Ὀδυσῆϊ δαμέντων·
 Τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰδὺς κίον, ὥς ἐσιδέεσθην·
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
 Παῖδα Μελανδήος, τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 Ξᾶνος γάρ οἱ ἦεν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ καίων.
 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαιο·
 Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν χαῖαν ἐδυτέ,
 Πάντες πεκριμένοι ἧ ὀμήλικες; ἔδ' κε πάλιν ἄλλως
 Κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὑμῖν ἐν νῆεσσι Πηλεϊδῶν ἐδάμασσε,
 Ὅσας ἀργαλέες ἀνέμους ἧ κύματα μακρὰ;
 Ἦ πῶς ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσιν,
 Βῆς περιταμνομένους ἧδ' οἰῶν πῶεα καλὰ;
 Ἦ ἐπεὶ πτόλιος μαχεύμενοι ἦδ' ἑταρῶν
 Εἶπέ μοι εἰρομένῳ Ξᾶνος ἐς τοὶ εὐχόμεσθ' ἔτι;
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσθ' ἐκείνῳ ὑμετέρῳ ἔδ' αἶ;
 Ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μεγέλαδ' αἶ;
 Ἰλίον εἰς ἀμ' ἑταρῶν, εὐστέλῃαν ἐπὶ νηὶν αἶ;

Μην δ' ἄρ' ἔλασ' πάντα περιήσασμεν εὐρεῖα πόντον,
 Σπυλῇ παρκεκιδόντες Ὀδυσσεῖα πτολίπορθον.

Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνειεν Ἀμφιμέδοντος
 Μίμνημαί τάδε πάντα, βιοτρεφῆς, ὡς ἀγορεύεις·
 Σοὶ δ' ἔγωγε οὐ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλιξάω·
 Ἰμετέρῃ θανάτῳ κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.

Μινώμεθ' Ὀδυσσεὺς ἔην οἰχομένοιο δάμαρτα·
 Ἡ δ' αὖ ἥσσειτο συγερὸν γάμον, ὅτ' ἐτελεύτα,

Ἰμῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν·
 Ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·

Στησαμένη μέγαν ἰσὲν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφανε,
 Λεπτὸν καὶ περιμέτρον ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέσπε·

Κῆροι, ἱμοὶ κτησῆρις, ἐπεὶ θάναθ' Ὀδυσσεύς,
 Μίμνῃτ' ἐπαγόμενοι τὸν ἡμῶν γάμον, εἰσὼκε φάρος·

Ἐκτελίσσω, μή μοι μεταμάλιστ' ἐνέματ' ἔληται,
 Λαίρῃτ' ἤρῳ ταφῆϊον, εἰσὼτε κέν μιν

Μοῖρ' ἐλοῇ καδῖλῃσι καταλεγὸς θανάτῳ·
 Μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῆσθ',

Αἷ κεν ἄτερ σφαίρα κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπᾶδετο θυμὸς ἐγρήγορ.

Ἐνθα κεν ἡματιῇ μὲν ὕφαινεσθαι μέγαν ἰσὲν,
 Νύκτας δ' ἀλλύεσθαι, ἐπὴν βαῖδας παραδᾶτο.

Ὡς τρίτας μὲν ἔλαθε δόλος, καὶ ἔκαστος Ἀχαιῶς
 Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἔλθεν ἔτος, καὶ ἐπ' ἡλυθον ἄρα,

Μηναῖον φθινόπτεον, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελεύθη·
 κῆρ, ἢ σάφα βῆ,

ἴρομεν ἀγλαὴν ἰσὲν.
 οὐκ ἔδιδυτο, ὑπ' ἀνάγκης.

ῥασα μέγαν ἰσὲν,
 οὐ, φθ' ἐτελεύθη·

αἶψα ποδὶν ἔγχετο βαῖσαν
 ἡματα καὶ θυμῷ

Ἐνδ' ἤλθον φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς
 Ἐκ Πύλου ἡμαδόντος ἰὼν σὺ
 Τὰ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον καὶ
 Ἰκόντο πρὸτ' ἄστυ περίκλυτον
 Τελαμάς, αὐτὰρ Τηλέμαχος π
 Τὸν δὲ συμβάτης ἦγε, κακὰ χ
 Πτωχῶ λευγαλέω ἐναλγῆχοι
 Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ π
 Οὐδέ τις ἡραίων δύνατο γυνῶν
 Ἐξαίνης προφανέντ' ἔδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν
 Ἀλλ' ἐπισὶν τε πακοῖσιν ἐνέπλομαν, ἡδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἶσι
 Βαλλόμενος ἢ ἐμιστόμενος, τετληότι θυμῷ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγνωε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλία τεύχε' ἀέρας
 Ἐς θάλαμον κατέδηκε, ἢ ἐκλήϊσσαν ὀχῆας·
 Αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδάρσιν ἄναγχε
 Τόξον μνηστῆρσσι δέμεν πολὺν τε σίδηρον,
 Ἥμιν αἰνομήροισιν ἀέθλια, ἢ φόνε ἀρχήν.
 Οὐδέ τις ἡμῶν δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἤμαρ
 Ἀλλ' ὅτε χῆρας ἴκανεν Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 Ἐνδ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἱκέεσσι,
 Τόξον μὴ δόμεναι, μῆδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι·
 Τηλέμαχος δὲ μιν οἶος ἱποτρύνων ἐκέλευσεν·
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χαρὶ πολύτλης δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ῥηϊδίως ὃ ἐτάνυσσε βιδόν, διὰ δ' ἦκε σιδήρεα.
 Στῇ δ' ἄρ' ἔπ' ἔδ' ἰὼν ἰὼν, ταχίας δ' ἐκχεύατ' εἰς αὖς,
 Δανὸν παλαιῖον· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλαις ἐφίμ βίβλα γονόντα,
 Ἄντα τιτυσκόμενος τοὶ δ' ἀγχισῖνοι ἐπιπίον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ρά τις σφι Διῶν ἐπιτάρροθος ἦεν.

Αὐτίκα γὰρ κατὰ δῶματ' ἐκισθόμενοι μένοι σφῶν
 Κτᾶνον ἐπισροάδην· τῶν δὲ γόνος ἄρνυτ' ἐκαστὸς
 Κράτων τυκίομενον, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἐπαλόμεθ', αὖ ἔτι καὶ εὖν
 Σώματ' ἀκηδία κατὰ ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 Οὐ γάρ ποτε ἴσασι φίλοι κατὰ δῶμαθ' ἐκαστὸς,
 Οἳ κ' ἀπονίσσαντες μέλανα βρότον ἐξ ὀϊτάλλων,
 Κατδύμενοι γοοοῦν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνειν Ἀτρεΐδης·
 Ὀλβιε Λαίρτας πάϊ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἥ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσσε ἀκοίτην.
 Ὡς ἀγαθὰ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνειοπαΐῃ,
 Κύρη Ἰκαρίῳ, ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 Ἄνδρὸς κυρίδιον τῷ οἳ κλέης ὕποτ' ἐλπίται
 Ἡς ἀρετῆς· ταύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδῶν
 Ἀθάνατοι χαρίεσσιν ἐχέφρονι Πηνειοπαΐῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρίῳ κύρη κακὰ μήσατο ἔργα,
 Κυρίδιον κτάνασα πόσιν· συγερὴ δέ τ' ἀοιδῇ
 Ἔσσει' ἐπ' ἀνδράπυς χαλεκὴν δέ τε φῆμιν ὅκασσε
 Θηλυτέρῃσι γυναῖξιν, καὶ ἣ κ' εὐεργὸς ὄρεσιν.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Ἐξαέτ' εἰν Αἴδαιο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Οἳ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο
 Καλὸν Λαίρτας τετυγμένον, ὅν ῥα ποτ' αὐτὸς
 Λαίρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱμῶγησιν
 Ἔνθα οἳ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιν θίε πάντη,
 Ἐν τῷ σιτίσκοντο καὶ ἰζανον ἡδὲ ἰαμον

Δ,
 Ἐ
 Ἐ
 Ἐ

Δαΐκνον δ' αἶψα τοῖσιν ἐπαύεσθε, ὅς τις ἄριστος
 Αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περὶ ἥτοκα ἡματέροιο·
 Αἶ κ' ἐμ' ἐπιγνοίη κὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥέ κεν ἀγνοήσῃ, πολὺν χρόνον ἀμφὶς εἶντα.

Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔθηκεν.
 Οἱ μὲν ἔπειτα δάμονδε θοᾶς κίον' αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἄσπον ἱεν πολυκάρπῃ ἀλωῇς, πειρητίζων·

Οὐδ' εὔρεν Δολίον, μέγαν ὄσχατον ἐσκαταβαίνων,
 Οὐδέ τινα δμῶων, εἰδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 Αἵμασιās λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμενον ἔρκος,

Ὡχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἠγερμένε·

Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὔρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 Λιςρεύοντα φυτὸν· ρυκτόαντα δὲ ἔσο χιτῶνα,
 Ῥαπτὸν, ἀπικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας

Κνημίδας ῥαπτάς δέδετο, γραπτῷς ἀλεείνων·

Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθεν
 Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένδος ἀέξων.

Τὸν δ' ὡς ἔν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 Γήραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένδος ἔχοντα,
 Στάς ἄρ' ὑπὸ βλαστήρην ὄγχην κατὰ δάκρυον εἶβε·

Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα κὶ κατὰ θυμὸν,

Κύσσεια κὶ περιφῶνα ἐὼν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα

Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι κὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·

Ἥ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε περὶ ἥσαιο.

Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,

Πρῶτον καρτομίῃς ἐπέεσσιν παρηθῆναι.

Τὰ φρονέων ἰδὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἦτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·

Τὸν δὲ παρισάμενος προσεφάνει παῖδιμας υἱός·

Ὡ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν

Ὀρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, εἰδ' ἐτι πᾶμπαν,

Οὐ φυτὸν, οὐ στυκῇ, οὐκ ἀμπέλῳ, οὐ μὲν ἐλαίῃ,

Οὐκ ὄγχνη, οὐ πρασίη τοι εἶνα κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλος ἐκδιδε δομῶν
 Αὐτόν σ' αὖκ' ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμείς τε κακῶς, καὶ ἀειπρὸν ἔσθαι.
 Οὐ μὲν ἀεργήης γε ἀναξ' ἔναι· οὐ σε κομίζεις,
 Οὐδέ τί τοι δούλων ἐπιπρέπει εἰσορῶντάδην.
 Εἶδος καὶ μέγεθος βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἰκας.
 Τοιούτῳ δὲ εἰκας, ἐπεὶ λῦσαιτο φάγοι τε,
 Εὐδέμεναυ μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
 Καί μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι εἴπεν
 Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἑκάστα.
 Εἰπεῖν, ἦδ' ἐπακῆσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 Ἀμφὶ ξάνῳ ἐμῷ, εἴ περ ζῶει τε καὶ ἐστὶ,
 Ἡ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν.
 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἀκησον,
 Ἄνδρα πῶτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 Ἡμέτερόνδ' ἐλδόντα· καὶ ἔπω τις βροτὸς ἄλλος
 Ξάνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἴκετο δῶμα.
 Εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναυ, αὐτὰρ ἔφασκε
 Λαέρτην Ἀρκεισιιάδην πατέρ' ἔμμεναυ αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 Καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐώκει·
 Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
 Δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνδεμόνεντα,
 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσας δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσας δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 Χωρὶς δ' αὐτε γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας.

Τέσσαρας εἰδαλίμας, ὥς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέεσθαι.

Τὸν δ' ἡμεῖβει' ἔπειτα πατήρ κατὰ δάκρυον εἶθων·
Ξεῖν', ἥτοι μὲν γαῖαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεεῖνεις·

Ἵβρισαὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάδαλοι ἄνδρες ἔχουσι·

Δῶρα δ' ἐτάσια ταῦτα χαρίζεο, μυοῖ' ὀπάζων·

Εἰ γάρ μιν ζῶντι γ' ἐκίχης Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ,

Τῷ κέν σ' εὖ δάροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,

Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἥ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,

Πόσον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον,

Σὸν ξῆνον δύσηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,

Δύσμορον; ὃν περ, τῆλε φίλων καὶ πατρὶδος αἵης,

Ἦέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἥ ἐπὶ χέρσῃ

Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένητ'. ὕδ' ἐ μήτηρ

Κλαῦσε περιεῖλασα, πατήρ δ', οἳ μιν τεκόμευδ'·

Οὐδ' ἄλοχος πολύδαρος ἐχέφρων Πηνελόπεια

Κώχουσ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὥς ἐπέοικεν,

Ὀφθαλμοὺς καθελῶσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Καὶ μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐ τοκῆς;

Ποῦ δὲ νηὺς ἔσθηκε θοῇ, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο,

Ἀντιθέης δ' ἐτάρης; ἥ ἔμπορος εἰλήλευδας

Νηὸς ἐκ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκθήσαντες ἔθησαν;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·

Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δῶματα ναῖω,

Τίος Ἀφείδαντος Πολυπημονίδας ἀνακτος·

Αὐτὰρ ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων

Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·

Νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔσθηκεν ἐκ' αἰγῶν, νόσφι πόλης.

Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πρέμπιον ἔτος ἐστίν,

Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἑμῆς ἀπελήλυθε πατρὸς,

Δύσμορος· ἦ τέ οἱ ἐδολαὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι
 Δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνων,
 Χαῖρε δὲ πείνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
 Μίξιδα ξενίῃ, ἣδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.

Ὡς φάτα· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰδαλόεσσαν
 Χεύατο κακκεφαλῆς πολυῆς, ἀδινὸν συναχίζων.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη
 Δριμὺ μένος πρῆτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.
 Κύσσε δὲ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἥδ' ἐπροσηύδα·

Κεῖνος μέντοι ὃδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλάξ,
 Ἥλυθον εἰκοσῶ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἄλλ' ἴχεο κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντας.
 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· μάλα δὲ χρή σπευδέμεν ἔμπης·
 Μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
 Λάβην τινύμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα.

Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἱκάνεις,
 Σῆμά τί μοι νῦν εἰπέ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποιῖω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσι,
 Τὴν ἐν Παρνησῶ μ' ἔλασεν σὺς λευκῶ ὀδόντι
 Οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πτόνια μήτηρ
 Ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλαίμην
 Δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέχετο, καὶ κατένευσεν.
 Εἰ δ' ἄγε, τοί καὶ δένδρε', εὐκτιμένην κατ' ἀλωήν,
 Εἶπω, ἃ μοι πῶτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἥτεόν σε ἔκαστα,
 Παιδνὸς ἐών, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν
 Ἰκνεύμεθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ εἶπες ἕκαστα.

Ὅγχνας μοι δῶκας τρεῖσκαῖδεκα, καὶ δέκα μηλέας,
 Συκέας τεσσαράκοντ'· ὄρχας δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
 Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος

Ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλῇ παντοῖα ἔασιν,
Ὅπότε δὴ Διὸς ὥρᾳ ἐπιβρίσκειν ὑπερθεν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' αὐτῷ λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἔμπειρα πέρφαδ' Ὀδυσσεύς.
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχυν· τὸν δὲ προτὶ οἱ
Εἶλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμκνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρδη,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε·

Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥα ἔτ' ἐς ἐθεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
Εἰ ἐτεδὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν.

Νῦν δ' αἰνῶς δάδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
Ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
Πάντη ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολέεσσι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Ἄλλ' ἴομεν προτὶ οἶκον, ὃς ὀρχάτῃ ἐγγύδι κῆται·
Ἐνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βεκόλον ἠδὲ συβώτην
Πρῆπεμψ', ὥς ἂν δεῖπνον ἐφοκλίσσωσι τάχιστα.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε βάτην πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
Εὖρον Τηλέμαχον καὶ βεκόλον ἠδὲ συβώτην,
Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κερῶντάς τ' αἶδαπα οἶνον.

Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ὦ ἐνὶ αἰκῷ
Ἀμφίπολος Σικελὴ λῦσεν, καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἀγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδακε ποιμένι λαῶν,
Μειζονα δ', ἥ ἐ πάρος, καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.

Ἐκ δ' ἀσαμίνθῃ βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
Ὡς ἶδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πάτερ, ἥ μάλα τίς σε θεῶν κτείνεσσιν
Εἶδός τε μέγας δὲ τε, ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.

Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνομένος ἀντίον ἦυδα·
 Αἴ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων,
 Οἷος Νήρικόν εἰλον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Ἀκτὴν Ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσω,
 Τοῖος ἐὼν τοι χθιδὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
 Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφεσάμεναι, καὶ ἀμύνειν
 Ἄνδρας μνηστῆρας· τῶ κε σφέων γένατ' ἔλυσα
 Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνδης.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν παύσαντο πόνου, τετύποντό τε δαῖτα,
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμῆς τε θρόνου τε·
 Ἐνθ' οἱ μὲν δείπνων ἐπεχείρουν· ἀγχίμολον δὲ
 Ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱᾷς τοῖο γέροντος
 Ἐξ ἔργων μογέοντες· ἐπεὶ προμολῆσα κάλεσσε
 Μήτηρ, γρηῦς Σικελή, ἣ σφεας τρέφε, καὶ ῥα γέροντα
 Ἐνδυκῆας κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπτεν.
 Οἱ δ' ὥς ἔν Ὀδυσῆα ἴδον, φράσαντό τε θυμῷ,
 Ἔσαν ἐνὶ μεγάροισι τεθνηότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Μαιλιχλοῖς ἐπέεσσι καταπτόμενος προσέειπεν·

ὦ γέρον, ἴς' ἐπὶ δείπνον· ἀπεκλεάθεδ' ἐδὲ θάμβευς·
 Δηρὸν γὰρ σίταρ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες
 Μίμνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας πατιδέγμενοι αἰεὶ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰδὺς κίε, χαῖρε πετάσσας
 Ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὰν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐπεὶ νόσησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
 Οὐδέ τ' ὀιομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοὶ,
 Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ἄλδρια δοῖεν·
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ἥ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια
 Νοσήσαντά σε δεῦρ', ἣ ἀγγελὸν ὀτρύνωμεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ὦ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρή ταῦτα πένεσθαι;

ὦς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔρετ' εὐξέσθ' ἐπὶ δίφρῳ.

ὦς δ' αὖτως παῖδες Δολίῳ κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
Δικαιόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο·

Ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον πατέρα σφῶν.

ὦς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.

Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ὦχετο πάντῃ,
Μνηστῆραν συγερὸν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπνευσε.

Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἶοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
Μυχμῶ τε σοναχῇ τε, δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος·

Ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον, καὶ θάπλον ἕκαστοι·

Τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον

Πέμπον ἄγειν ἀλῆεῦσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀδρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερέθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,

Τοῖσιν δ' Εὐκείδης ἀνά θ' ἴσατο, καὶ μετέειπε·

Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,

Ἀντινόη, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς·

Τῷ ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' Ἀχαιῆς·

Τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐδδλῆς,

ὦλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὦλεσε λαῖος·

Τῆς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους.

Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν τῶτον ἢ ἐς Πύλον ὤκα ἰκέσθαι,

ἢ καὶ ἐς Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,

Ἴομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσσόμεθ' αἰεὶ·

Λάβῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσόμενοισι πνυδέσθαι.

Εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

Τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο

Ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετῆν.

Ἄλλ' Ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι.

ὦς φάτο δακρυχέων· οἶκτος δ' ἔλεε πάντας Ἀχαιῆς.

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μέδων κ' θεῖος ἀοιδὸς
 Ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεί σφας ὕπνος ἀνῆκεν·
 Ἔσαν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἑκάστον.
 Τοῖσι δὲ κ' μετέειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα·
 Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὃς ῥ' Ὀδυσῆϊ
 Ἐγγύθεν εἰσῆκει, κ' Μέντορι πάντα ἐώκει.
 Ἀδάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
 Φαίνεται δαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίνων
 Θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχισῖνοι ἐπιπλόν.

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἔρει.
 Τοῖσι δὲ κ' μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλιδέρσης
 Μασορίδης· ὃ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω κ' ὀπίσσω·
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο κ' μετέειπε·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὃ, τί κεν εἶπω·
 Ὑμετέρη κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
 Ὑμετέρης παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
 Οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀταδάλιῃσι κακῆσι,
 Κτήματα κείροντες, κ' ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
 Ἄνδρὸς ἀριστεῖος· τὸν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι.
 Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πίδαδε μοι, ὡς ἀγορεύω·
 Μὴ ἴομεν, μὴ πῦ τις ἐπίσπασον κακὸν εὖρη.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ·
 Ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀδρόοι αὐτόδι μείναν.
 Οὐ γὰρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπείδει
 Πείδοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
 Ἀδρόοι ἠγερέδοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.
 Τοῖσιν δ' Εὐπείδης ἠγήσατο νηπιεῖσι·
 Φῆ δ' ὄγε τίσεσθαι παῖδός φόνον· ἔδ' ἄρ' ἐμελλεν

Ἄψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτῷ πτότμον ἐφέψαι.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰπέ μοι εἰρομένη, τί νύ τοι νόος ἔνδοδι κεῦθαι;

Ἡ προτέρῳ πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
Τεύξεις; ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθηθαι;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διείρεαι, ἥδ' ἀμεταλλάξ;

Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβόλευσας νόον αὐτῇ,

ὣς ἦτοι κείνης Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;

Ἐρξον ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω δέ τοι, ὡς ἐπέοικεν.

Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσσεύς,

Ὅρκια πρὶς ἀταμόντες, ὃ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·

Ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο

Ἐκλήσιν θάωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων,

ὣς τὸ πάρος· πλεῖστος δὲ καὶ εἰρήνη ἄλις ἔστω.

ὣς εἰπὼν, ἄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἵξασα.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,

Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ χεδὸν ὥσι κιόντες.

ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίεα κίεν, ὡς ἐκέλευε·

Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' ἐδὸν ἰὼν, τῆς δὲ χεδὸν εἶσιθε πάντας·

Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Οἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θᾶσσον.

ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνωτο, καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,

Τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσῆ', ἐξ δ' υἱεῖς οἱ Δολίοιο·

Ἐν δ' ἄρα Λαέρτης, Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,

Καὶ πολιοὶ περ ἑόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νόροπα χαλκὸν,

ὦϊξαν δὲ δύραις, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη.

Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἥδ' ἢ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

Αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὅν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τόδε γ' εἶσεα αὐτὸς ἐπελθών,

Ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνεται ἄριστοι,

Μήτι καταιχύνει πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ

Ἀλκῇ τ' ἡνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·

Ὅφρα, αἴ κ' ἐδέλῃδα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,

Οὔτι καταιχύνοντα τέον γένος, αἷς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη, καὶ μῦθον ἔειπε·

Τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἢ μάλα χαίρω·

Τίός θ' υἱανός τ' ἀρετῆς πέρι θῆριν ἔχουσι.

Τὸν δὲ παρισαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ὦ Ἀρκεισιῶδη, πάντων πολὺ φίλταδ' ἐταίρων,

Εὐξάμενος κέρη Γλαυκῶπιδι, καὶ Διὶ πατρὶ,

Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προῖσι δολιχόσκιον ἔγχος.

Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐμπνευσσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνης.

Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κέρη μεγάλοιο,

Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προῖσι δολιχόσκιον ἔγχος,

Καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήν·

Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·

Δέπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·

Τύπλον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσσιν ἀμφιγύοισι.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ἄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,

Εἰ μὴ Ἀθηναίη, κέρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Ἡῦσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔχεδε λαὸν ἅπαντα·

Ἰχεῖδε πτολέμην, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,

Ὡς κεν ἀναιματὶ γε διακρινδεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χαλκρὸν θεὸς εἶλε·

Τῶν δ' ἄρα δαισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεῶς ὅπα φωνησάσης·
 Πρὸς δὲ πόλιν τραπῶντο λιλαιόμενοι βιότοιο.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Οἶμῃσεν δὲ αἰεὶς, ὥς' αἰετὸς ὑψιπετής.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν,
 Κάδδ' ἔπεσεν πρόθεν Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.

Καὶ τότε Ὀδυσσῆα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Ἴχσο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοῖτε πολέμοιο,

Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρυόπα Ζεὺς.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Ὅρκια δ' αὖ κατόπιθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε

Παλλὰς Ἀθηναίη, κέρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Μέντορι εἰδομένη, ἥμην δέμας, ἥδ' ἔκ' αὐδὴν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

